

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

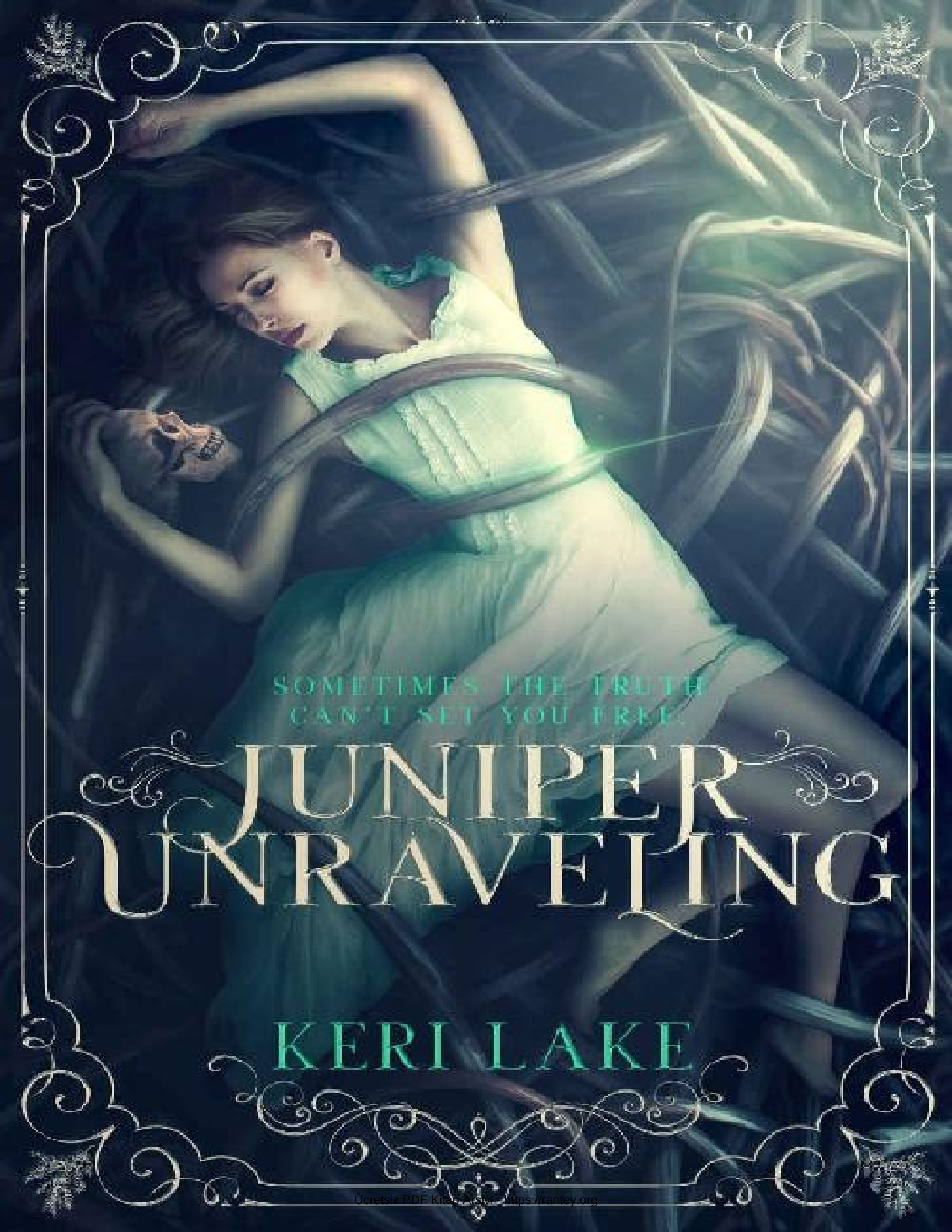
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOMETIMES THE TRUTH
CAN'T SET YOU FREE.

JUNIPER UNRAVELING

KERI LAKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Sonsöz

ARDIÇ ÇÖZÜLÜYOR

KERİ GÖLÜ

ARDIÇ ÇÖZÜLÜYOR
KERI LAKE tarafından yayınlandı
www.KeriLake.com

Telif Hakkı © 2017 Keri Lake

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi [Okay Creations](#)
Editing tarafından yapılmıştır: [Julie](#)
[Belfield](#)

Uyarı: Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği açık cinsel içerik ve şiddet sahneleri içermektedir.

İnsanoğlu çok fazla gerçekliğe katlanamaz.

-T.S. Eliot

Acıya rağmen sevecek kadar cesur olanlar için.

İÇİNDEKİLER

VIP E-posta Listesi

Keri Lake Introduction Yazarının

Diğer Kitapları

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Sekiz Yıl Sonra ...

25. Bölüm

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Keri Lake Yazarının Diğer Kitapları

VIP E-posta Listesine kaydolarak Keri Lake'in yeni sürümlerini, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip edin:

[VIP E-POSTA KAYDI](#)

Eşantıyonlar, eğlenceli sohbetler ve kitaplarının ön kopyalarını kazanma şansı için okuma grubuna katılarak bir Vigilante Vixen olun: [VIGILANTE](#)

[VIXENS](#)

OTHERBOOKSBYKERILAKE

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

RICOCHET

BACKFIRE

BALLISTIC (çok yakında)

EROTİK ROMANTİZM

DALGALANMA ETKİSİ

PARANORMAL ROMANTİZM

RUH İNTİKAMI ALINDI

RUH DIRILDI RUH

KÖLELEŞTİRİLDİ

RUH KURTARILDI

THE FALLEN (GAZAP OĞULLARI YAN ÜRÜNÜ)

Gelecek kitapların ARC'lerini kazanma şansı için Keri'nin haber bültenine kaydolun!

GERÇEKLEŐTİRMELER

Sevgili okurlar,

Őansımı denedim ve farklı bir şey yazdım. Bu kitabı bir süredir bekletiyordum ve teslim tarihleri arasında bir şans vermeye karar verdim. Dikkatinizi çekerim, bu hafif ve yumuşak bir okuma değil. İlk yarısı karanlık, baskıcı bir ton taşıyor, ancak hikayenin içinde kalırsanız, bir parça ışık vaat ediyorum.

Akıldan çıkmayan sesi ve şarkı sözleriyle birçok sahneye ilham veren Ruelle'in muhteşem yeteneği olmasaydı bu kitap yazılamazdı. alma listesi hikâyenin tonunu çok iyi yansıtıyor ve okuma deneyimine katkıda bulunuyor.

Juniper Unraveling için alma listesini [BURADA](#) bulabilirsiniz. Hikayelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim
Keri

ARDIÇ ÇÖZÜLÜYOR

*Kabuğun yıkık kıvrımlarına,
Zamanın ve havanın iz bıraktığı yerde,
Şiddetli rüzgarlar ve kavurucu
sıcaklarla Her gün bir yenilgi ölçüsü,
Çocuklar acılarını fısıldıyor Sırları
dökülüyor ama boşuna değil.
Ağacı dolduran her biri için, Bu
sıkı sarılır ve kurtulamaz.
Bir aklanma şarkısına dönüşür.
Bağışlanma, özgürleşme.
Yapraklarını sallayan rüzgârın üzerine
Kederlendiğinde pıtırdayan yağmur
damlaları.
Yolculuğunuz sırasında duymanız gereken,
Juniper çözüldüğünde gerçeği ortaya
çıkartır.*

CHAPTER 1

DANI

"**T**sadece erkekleri alıyorlar." Annemin elleri titriyor, makası kaçırdığı birkaç saç telinin üzerinden geçirirken, iyice tıraş edilmiş başımın tepesine vuruyor. "Sadece erkekler."

Ona bunun ne anlama geldiğini sormak anlamsız. Bir saat önce iki kardeşimi ve beni banyoya sürükleyip kapıyı arkasından kilitlediğinden beri başka bir şey söylemedi.

Üç yaşındaki kardeşim Abel, parmak uçlarında duruyor, ellerini lavabonun üzerine koymuş, düşen saçları minik avucunda yakalıyor.

Uzun kahverengi buklelerimin sonuncusunun bir yığın halinde durduğu ve onun yakmasını beklediği kaseye bakmamaya çalışıyorum. Bakarsam ağlarım ve bu da onu mırıldanmaya devam etmeye teşvik eder.

Aptalca bir nedenden ötürü, aklıma gelen tek şey babamın doğum günümde bana hediye ettiği, tüy ve sicimden yaptığı ve artık saçıma takamayacağım toka. Seyahatlerinden, bombalar tarafından yok edilmemiş ne varsa topladığı yakın şehirlerin kalıntılarına yaptığı ziyaretlerden eve her zaman en iyi hediyeleri getirirdi.

Babamı özlüyorum.

Onu bu büyüden kurtarmak için söylenecek en doğru şeyi bilirdi ama o öldü. Topluluğumuzdan uzakta yiyecek ararken Yağmacılar tarafından öldürüldü.

Bizimki gibi hayatta kalan gruplar, kovan olarak bilinen yerlerde bulunurlar. Sahip olduğumuz kaynaklarla bağımsız olarak çalışmaya devam eden küçük topluluklar. Navigasyon ve coğrafya konusunda her zaman bir dahi olan babam, araziye oldukça iyi biliyordu ve erzak ve yiyecek için onu günlerce bizden uzak tutan keşif gezilerine öncülük etti.

Bir aslan gibi dövüştüğü ve bir Rager'ı, onlar bir ateş karıncası kolonisi gibi üzerine üşüşmeden önce kendi başına alt ettiği söylendi. Zihnimde, geriye sadece kemiklerinin kaldığını hayal ediyorum. Gerçi onları bile Ragerlar bazen ganimet olarak topluyor.

Tüm bunları biliyorum çünkü kamplarındaki adamlardan biri bir şekilde kaçtı. Kanlar ve ısırlıklarla kaplı olarak buraya döndü. Doktor onu uyutmak zorunda kaldı elbette, çünkü bir kez ısırıldılar mı artık çok geçtir. Ondan sonra geri dönüş yok.

Annem mumu eğerek alevin koparılmış saçları yakalamasına ve lavabonun porseleniyle çevrenmiş küçük bir ateşe dönüşmesine izin veriyor. Saçlarımı tutması dışında lavabo anlamsız, tıpkı lambalar, bulaşık makinesi ve oturma odasının köşesinde duran televizyon gibi. Bunların hepsi normallik izlenimi veren aksesuarlar. Salgından önceki yaşamı -ben de bilmiyorum ama bu anlamsız nesneler annemi rahatlatıyor gibi görünüyor.

Babam bir zamanlar burada yaşayan insanlara su ve eğlence sağladıklarını söyledi. Evimizin her yerinde sessizce durdukları düşünüldüğünde bunu tuhaf buluyorum - sokaklardaki molozlar kadar anlamsız nesneler.

Apartmanımızın dışından geliyormuş gibi duyulan boğuk bir patlama sesiyle annemin gözleri açılıyor. Mümkünse, makasları ve fırçayı toplayıp lavabonun altındaki dolaba yerleştirirken elleri daha da titriyor.

Bir gümbürtü dikkatimi banyo kapısına yöneltiyor. Ötesinde, annemin oturma odasındaki duvarlara yapıştırdığı bibloları -babamın seyahatlerinden gelen hediyeler- sallayan bir vuruş duyabiliyorum.

Kardeşimin ikizi olan en küçük kız kardeşim Sarai'yi aynanın önüne çekiyor, sanki başka bir dünyadaymış gibi parmaklarını saçlarının bebek ipeği buklelerinde gezdiriyor. Gözleri eylemin içinde kaybolmuş, ikizleri sallayarak uyuturken yaptığı gibi ona bakıyor. "Vakit yok. Sadece erkekleri alıyorlar." Annemin fısıltıları banyo kapısının diğer tarafındaki gürültüyü zorlukla aşıyor.

"Anne, ne oldu? *Kim* sadece erkekleri alıyor?" Sonunda sormak için cesaretimi topladım.

Gözlerini benimkilere çeviriyor ve son bir saat içinde ilk kez gözlerinde *bir şey* görüyorum - sabah mavisinin ardında gizlenen gölgeler. Gözlerim yeşil, ama parlak bir bahar yeşili değil, daha çok belli bir ışıktaki doğal olarak koyulaşan donuk, cansız bir yeşil. Anneminkiler gibi değil. Onunkiler

İçlerindeki endişeyi görebilecek kadar parlak. Gözyaşlarıyla parlıyorlar ve dudakları ağlamadan önce olduğu gibi büzülüp titriyor. Biliyorum, çünkü babamın gittiği altı ay boyunca yaptığı tek şey bu.

Kolumdan tutarak ikiz kardeşlerimi banyodan çıkarıp yatak odasına götürüyor ve kapının arkasında durana kadar beni üçünün arkasından sürüklüyor. Beni içeri çekip kapıyı arkasından kilitliyor ve bana doğru dönüyor.

"Babanın adını alıyorsun. *Danielle* değil. Sen Daniel'sın. Kardeşine iyi bak. Babanın sana hayatta kalmakla ilgili öğrettiklerini unutma. Hayatta kalmalısın." Kısa kesilmiş saçlarımı okşarken gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Ne olursa olsun."

Bu sözler tüylerimi diken diken ederek tenimde geziniyor ve ona neden benimle sanki benim olmadığım bir yere gidiyormuş gibi konuştuğunu sormak istiyorum.

Ama benim yok.

Beni göğsüne çekmeden önce dudakları titriyor ve sıcak nefesi başımın üstündeki açıkta kalan deriyi ısıtıyor. "Yapmalısın Dani. Ve bil ki sen, hepimiz, benim için en önemli şeysiniz. Seni seviyorum," diye fısıldıyor. Sarılmayı bırakarak Abel'e doğru eğiliyor ve yanağından öpüyor. "Kız kardeşini dinle. Sana söylediği her şeyi yap."

Abel başını sallar ve yanağındaki bir damla yaşı siler.

"Yapacağım, anne." "Anne-"

Anneme dönüp bakmadan önce gök gürültülü bir gümürtü odağımı arkamdaki yatak odası kapısına çeviriyor. Titreyen parmakları benimkilere kayıyor ve bizi yatağa doğru geri götürüyor.

Panik boğazıma kadar yükseliyor ve korkunun ilk ürpertisi omurgamda dalgalanıyor. "Anne, kapının dışında kim var?"

Arkadan gelen çatırtı yatak odasının duvarına çarpıyor ve aynı siyah üniformayı giymiş üç figür kapının girişinde duruyor. Yüzlerini maskeler kaplıyor, her iki yanlarından teneke kutular çıkıyor ve kalçalarında bir kutuya bağlanan akordeon bir tüp var. İki koyu siyah lens gözlerini tamamen gizlemektedir.

İnsan olup olmadıklarını anlamak için derilerinin bir santimini bile göremiyorum ve soğuk dallar damarlarımdan sızarak beni olduğum yere kilitliyor.

Çocukları kaçıran ve annelerini öldüren siyah takım elbiseli adamlarla ilgili duyduğum fısıltılar zihnimde dolaşıyor ve bir kamp ateşi hikayesinden başka bir şey olmadığını düşündüğüm bir kabusa baktığımı fark ediyorum.

Kardeşıme ve bana doğru adım atıyorlar, dirseklerimizi babamızın bile itaatsizlik ettiğimizde yaptığından çok daha sert tutuyorlar.

"Anne!" Askerlerden biri onu kaldırdığında ben elimden kurtuluyorum ve kardeşim bir feryat koparıyor.

Topuğumun üzerinde dönerek, Sarai'yle birlikte odanın köşesine çekilmiş olan anneme dönüyorum. Kollarını kız kardeşimin önünde kavuşturuyor ve gözlerini kapatıyor. Dudaklarının hareketinin Rab'bin Duası olduğunu, sessizlik içinde birçok kez ağzından kaçırmışından anlıyorum.

"Anne!" Kaslarım ona koşma ve kız kardeşimle birlikte o kucaklaşmaya yakalanma arzusuyla kasılıyor ama öncekinden çok daha sert bir başka tutuş boynuma dolanıyor ve beni geriye doğru çekerken nefesim kesiliyor.

Ellerim boğazıma gidiyor, başımda ve burnumda basınç oluşuyor ve ciğerlerimdeki havayı kovuyor. Asker beni boynumdan tutup odanın diğer tarafına sürüklerken, bir askeri annem ve kız kardeşimle birlikte yatak odasında bırakırken, çizik çizik malzemeler çeneme sürtünüyor.

Kız kardeşimin ağlamaları vahşi ve gırtlaktan geliyor, sızlanma gibi değil, ama gerçekten korktuğunda.

Bir keresinde rüyasında canavarları gördü ve boğazında aynı çığlıkla uyandı. Sadece babam onu sakinleştirebildi, ona bir canavarın onu incitmesine asla izin vermeyeceğine söz verdiğinde.

O zamanlar gerçek olmadıklarını hiç söylememiş olmasını tuhaf bulmuştum.

Banyonun hemen dışında duruyoruz ve daha önce duyduğum patlama sesi çok daha yüksek, duvarlara çarparak yankılanıyor. Bir tane daha.

Kardeşimin çıığı yanımda bir çıığı dönüşüyor ve ben hala beni esir alanın kolundayım, çift göz kırpıyorum.

İlk başta annemi vurdukları aklıma bile gelmiyor, ta ki kırmızının ahşap tahtalar üzerinde bir nehir gibi aktığını ve bana doğru uzandığını görene kadar.

Üçüncü bir pop.

İkisi bana doğru koşarken daha dar bir kan akıntısı ilkinin yanında damlıyor.

Soğuk ve sıkı olan göğsüme keskin bir acı çarpıyor, hava ciğerlerimde yoğunlaşıyor. Ağzımı açtığımda hiçbir şey duymuyorum. Sessizlikten ve ağlamam için yalvaran boğazımın çekilmesinden başka bir şey yok.

Neden ağlayamıyorum?

Annem ve kız kardeşim yerde bir yığın halinde yatıyorlar. Düşükleri halleriyle neredeyse birbirlerine sarılmış, huzur içinde uyuyor gibiler. Sonsuz bir

Kucakla.

Annemin öldüğünü de bu şekilde biliyorum çünkü ikizlere bir şey olmasına asla izin vermezdi. Bir annenin olabileceği kadar koruyucuydu.

Gözyaşlarımın ardında şekilleri bulanıklaşıyor ve göğsümden fıskıran çığlık bana ait değil. Bana yabancı geliyor. Zayıf. Korkmuş. Şimdiye kadar duyduğum en acı verici ses kafamın içine çarpıyor.

Etrafımdaki gürültü kafatasıma çarpan yankılara dönüşüyor. Ellerimi anneme uzatıyorum, bir parıltı kalmasını umarak, Bana onun hala hayatta olduğunu söyleyen küçük bir hareket. O ve kız kardeşimin oynadığını.

Hiçbir şey.

Odanın içinde sürüklenirken annem benden uzaklaşıyor ama ben gözlerimi ondan ayırmıyorum. Tekmeliyorum ve topuklarımı parkeye gömüyorum. Boynuma dolanan kol ağzıma yeterince yakın ve dişlerimi ona kenetliyorum, geçilmez kumaştan sadece kaydıklarında şaşıyorum. Annemle bir an daha geçirebilmek için savaşıyorum. Kız kardeşim Sarai'ninkiyle aynı parlak mavilikteki gözlerini hatırlamak için bir kez daha bakıyorum.

"Bırakın beni!" Çığlık attığımı duyuyorum ama her şey uzakta, sanki başka biri konuşuyormuş gibi.

Köşeyi döndüğümde annem ve kız kardeşim görüş alanımdan kayboluyor ve kardeşimin çığlıkları beni tekrar odaklanmaya itiyor. Oturma odası gözümün önünden kayıp gidiyor ve zihnim bir şeyler almam için yalvarıyor. Herhangi bir şey.

Sehpanın üzerinde annemin yatmadan önce bize sık sık okuduğu kitap duruyor. *Harry Potter ve Felsefe Taşı*. Onun zamanında bu kitap çok sevilirdi, bu yüzden babam gezilerinden birinin ardından çantasından bu kitabı çıkardığında annem heyecanla evin içinde dans ederdi.

Boğazımdaki baskıya rağmen kitaba uzanıyor ve onu göğsümden sıkıca kavıyorum.

Beni tutan canavar ona karşı koyuyor ama ben kollarımı daha sıkı sarıyorum, ta ki kavga durulana kadar.

Ve belki de diğer canavarlar bunu fark ediyor, çünkü içlerinden biri kardeşime yerde yatan doldurulmuş bir tavşan veriyor. Bu, şimdi öldürülmüş olan ikizi Sarai'ye ait ve çığlıklarını biraz dindirirse de, vücudu hala sert burun çekmeler ve hıçkırıklarla sarsılıyor.

Canavarlar bizi yaşadığımız apartmanın merdivenlerinden aşağıya, benim evimden daha uzağa götürürken midemde sıkı bir şok yumağı oluşuyor.

Annem ve kız kardeşim.

Küpeştenin üzerinden, apartmanımızın sarmal merdiven boşluğundan aşağı inen, kimi yaşlı, kimi Habil gibi çok genç bir sıra çocuğun olduğu yere bakıyorum; arada bir siyah üniformalılar, birlikte büyüdüğüm tanıdık yüzleri bölüyor.

Dışarıda ışığa doğru adım atıyoruz ve düz bir çizgide durana kadar omuz omuza zorlanıyoruz. Başımı önce sola, sonra sağa çevirdiğimde sıradaki tek kızın ben olduğumu fark ediyorum. Kısa kırpılmış her kafa bir oğlana ya da erkeğe ait.

Habil önümde duruyor ve bacağımı tutuyor, tavşan hala kolundan sallanıyor.

Yolun karşısında, belki de toplam on beş çocuktan oluşan bir başka grup bizi izliyordu. Her biri şaşkın ve yersiz görünüyordu.

Arkamda bir çite bitişik bir sokak olduğunu biliyorum, bir delik ve diğer tarafında bir şehrin kalıntıları var. Eskiden Las Vegas'tı. Şimdi ise arkadaşlarımla bazen keşfetmeyi sevdiğimiz bir kül ve moloz yığını. Koşarak gidebilirdim ama Abel asla yetişemezdi ve onu taşımaya çalışmak beni yavaşlatırdı.

Sol taraftan gelen bir gürültü dikkatimi Thomas'a yöneltiyor, okulumdan bir çocuk tam da bu şeyi yapıyor. Kaslarım onu takip etme isteğiyle yanıyor ve çizgiyi bozmamak için Abel'in kolunu sıkmak zorunda kalıyorum.

Yine de bir patlama sesi beni olduğum yerde donduruyor. Beni sonsuza dek dehşete düşürecek o iğrenç ses ve Thomas'ı kafasından akan kırmızı ölüm nehriyle ara sokaktaki kaldırıma yayılmış halde bulmak için dönüyorum.

Benim

yaşımdaydı.

Sadece on dört.

Sınıfta kekeliyordu ve teneffüste erkeklerle kickball oynamaktan korkuyordu, bu yüzden sık sık en iyi arkadaşım Kiara ve benimle birlikte salıncakta otururdu, annesi onun da kafasını kazıtmadıysa öldüğünü tahmin ediyorum. Okulda ona korkak derlerdi, ama bugün onun tanıdığım en cesur çocuk olduğunu düşünüyorum, çünkü şu anda kaçacak cesaretim olmadığı kesin.

Ölümü alçak sesle mırıldanmalara yol açıyor. Hatta diğer çocuklardan bazıları onun için ağlıyor.

Uzun zamandır üzerime çöken soğuk hissi kaslarımı buz gibi yapıyor, bu yüzden bırakın ağlamayı, gözümü bile kırpmıyorum. Etrafım bir rüyaya dönüştü ve kafam bunun gerçek olduğuna inanmama izin vermiyor.

Bunların hiçbirisi gerçek değil.

Yüzümü tekrar öne çevirdiğimde, siyah takım elbiseli adamlardan biri önümde duruyor ve bana bakıyor. Başını eğiyor ve eldivenli bir eli çeneme uzanıyor. Yüzümün iki yanından tutarak başımı önce sağa sonra sola çeviriyor ve beni inceliyor. Damarlarımın içinde dallanan soğuğa rağmen ellerim terliyor. Düşüncelerimin içinde alarmlar çalıyor, bir kız olduğumu anlayacağı ve tıpkı Thomas gibi bir kan nehrinde yatacağım konusunda beni uyarıyor. Ve annem gibi.

Beni bir hain olarak ilan etmesini beklerken saniyeler zihnimin içinde akıp gidiyor. Bir yalancı.

Onun yerine, eli düşüyor ve parmağını havada daire çiziyor.

Bir sonraki nefeste omuzlarımı kavırıyor, beni önümdeki çocuğın arkasına bakacak şekilde döndürüyor, Abel bizi ayırıyor ve tek sıra halinde ilerliyoruz.

Yolun sonunda, her biri koyu yeşil bir muşambayla kaplı üç büyük kamyon durmaktadır ve bu kamyonlar çocukların sıralarını her bir aracın karnına doğru yutmaktadır. Canavarlardan biri, burnunu Sarai'nin tavşanına silen Habil'i kaldırıyor. Kendimi onun arkasından kamyona atıyorum ve onu kamyonun kabininin iç tarafını kaplayan banklardan birine doğru yönlendiriyorum. Abel yanımdaki banka tırmanıyor ve yüzünü yanıma sokuyor, kolumu kaldırıp onu sarıyorum. Vücudu hala titriyor, ama gözyaşları sakinleştii ve ara sıra hıçkırmaya başladı.

Karşı tarafımda yaşlı bir adam oturuyor. Onca genç çocuğın arasında eğreti duran biri ve kaşlarını çatarak bana baktığında nedenini hatırlıyorum. İçgüdüsel olarak elimi bir zamanlar sırtımın ortasına kadar uzanan kirli saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. Birkaç dakika içinde ilk kez tekrar ağlama isteği duyuyorum.

Bu adamı annemin şifalı bitkiler sattığı eczacıdan tanıyorum. Onu her zaman, bazı ilaçların kullanımı konusunda annemle sık sık tartışan, huysuz, yaşlı bir moruk olarak düşünmüşümdür.

Sanki bunların bir önemi varmış gibi.

Annemi düşününce boğazım bir kez daha düğümleniyor ve bakışlarımı kucağımdaki kitabın üzerinde duran elime kilitliyorum.

"Annen ateşli bir kadındı. Ruh ve cesaret doluydu." Yaşlı adamın sesi bakışlarımı kendisine çekti, yumuşak tonu beni şaşırttı. "Daha iyi bir yere gitti."

"Nerede?"

"Cennet. Eğer böyle bir şeye inanıyorsanız."

Ben inanıyor muyum? Bir kez olsun babamın cennette olduğuna inandım mı? Dindar bir Katolik olarak annem böyle şeylere inanırdı, ama ben inanabilir miydim?

"Öyle mi?"

Göğsü bir nefesle yükseliyor ve nefes verirken omuzları çöküyor.
"Yapmak zorundayım."

"Neden?"

"Bir şeye inanmak iyidir. Her şey yok olduğuunda sizi hayatta tutar."

Bu düşünceanın ağırlığının üzerime çökmesine izin vermemeye çalışıyorum, çünkü beni ezeceğini biliyorum. Ne de olsa her şey gitmedi. Hâlâ Abel var. "Kim bu insanlar? Neden sadece kadınları ve kızları öldürüyorlar?"

"Merhamet, sanırım."

"Ne için? Bizi nereye götürüyorlar?"

Kitabıma doğru başını sallıyor. "Okumayı sever misin?"

Aşağıya ve arkaya bakıyorum, soruma cevap verme zahmetine girmediği için bir an kafam karışıyor. "Evet. Hikayeler okuyorum ve yazıyorum."

Okumuş bir genç olmak bugünlerde neredeyse bir oksimoron. Burada hayatta kalmaya çalışırken kimsenin okumaya vakti yok ama annem yine de öğrenmem için ısrar etti. Ben bir anormalim - yaşıtıların çoğunun anlamını bilmediği bir kelime.

"Peki bu kitapta iyilik kötülüğün üstesinden geliyor mu?"

Annemin bana okuduğı son sahneyi hatırlayarak başımı sallıyorum.

"Gideceğimiz yer... orada iyi bir şey yok." Yüzünü benimkinden çeviriyor ve alındaki kırııklık, yüzündeki acımasız ifade midemde bir batma hissi uyandırıyor. "Sen o kitaba tutun. Hikayelerine tutun. Çünkü sonuçta sahip olduğumuz tek şey onlar."

CHAPTER 2

WREN

I Bir keresinde bir akrebin nükleer bir savaşta hayatta kalabileceğini okumuştum. Bu düşünce beni güldürmüştü, yerinden edilmiş bir böceğin yıkıntılar arasında koşuşturduğunu ve herkese ne olduğunu anlamaya çalıştığını hayal etmiştim.

Yani bir bakmışsın ayakkabı yemi olmuşsun, bir bakmışsın bacakları olan tek şey olmuşsun.

Aynı makalede insanların bir zombi kıyametinde yüz günden fazla yaşayamayacağı öne sürülmüştür. Hayatta kalma konusunda en yetenekli olanlar bunu başaracaktı, ancak enfeksiyon kapma ya da canlı canlı yenme ihtimalleri çok yüksekti ve ikinci nesil olmayacaktı çünkü hamile bir kadının bir Rager'dan kaçmaya çalışması, eğer bu kadar ürkütücü olmasaydı, gülünç olurdu.

İnsanlar hemen hemen yok olacak, dünya et yiyenlerin ve kafası gerçekten karışmış akreplerin eline kalacaktı.

Sanırım bu akademisyenler, bir emlak kralının batı kıyısındaki en büyük güneş paneli çiftliklerinden birini kullanacağına ve bunun dışında bir topluluk inşa edeceğine dair bahse girmemişlerdi. Sonunda hemen hemen *her şeyi* ve *herkesi* dışarıda tutmak için inşa ettiği büyük duvarla çevrili bir tane.

Bir ay içinde on sekizinci yaş günümü kutlayacağım. Çünkü *ben* ikinci kuşaktan bir kurtulanım.

Buna Yeniden Doğu Çağı diyorlar - kelimenin tam anlamıyla, nüfusu yeniden doğurmaya çalışıyorlar. Dünyanın büyük bir kısmı tek bir salgın hastalık tarafından yok edilmiş olsa da, bizi bir zamanlar olduğumuzun çok küçük bir kısmına indirgeyen tek bir şey değildi. Nükleer enerji santralleri sızıntı yaptı, gaz hatları patladı, insanlar hastalandığı ve bakımlarını yapamadıkları için tüm şehirler alev aldı. Çeteler ve suçlular ayaklandı, yıkılan şehirler üzerinde kontrol kurmaya çalıştı, birbirlerini öldürdü. Bir

de ölümcül hastalığı olan insanlar vardı.

hastalıklar, yetersiz beslenmeden ölenler ve intihar eden sayısız kişi.

On yıla yaklaşık bir düzine felaket sığdırıldı.

Kurumuş, çıtır çıtır kabuk avucumun içine oturuyor ve kızarmış akrebe bakıyorum, Papa'nın üzerlerindeki tuzlu tadı için dilim sulanıyor ve ağzıma atıyorum. Çevremdeki çocuklar akreplerin *kadınlara uygun* bir atıştırılabilirlik olmadığını söylüyorlar, her ne demekse. Dünya cehenneme döndüğünde, her şey yenilebilir hale gelir.

Elbette yiyeceklerimiz var ama akrepler çok lezzetli - özellikle de bunlar duvarın diğer tarafından geldiği için.

Ve hayatın her zaman öngörülebilir olmadığına dair iyi bir hatırlatma.

Çantamdaki su şişesini kaptığım gibi geri götürüyorum ve tuzlu tadı dilimden siliyorum. Çölde su kıtlığı bir ticaret aracıdır; ailenizi beslemenin ya da onları savunmak için ihtiyaç duyduğunuz malzemeleri almanın bir yoludur. Duvarların içinde, benim yaşadığım yerde, su sadece Szolen Çiftlikleri'nde yaşamının bir avantajı. Aşağı yukarı iki bin kişiden oluşan küçük topluluğumuza böyle diyoruz. Adını, ironik bir şekilde, Tarama vurmadan önce bir zamanlar milyarder bir petrol kralının oğlu olan kurucusundan alıyor. Görünüşe göre babası, kendi kendini idame ettiren projeye yatırım yaptığı için onu evlatlıktan reddetmiş.

Şimdi duvarın ötesindeki cehennem gibi dünyaya açılan bir vaha.

Burada kliniklerimiz, okullarımız, küçük lokantalarımız, fırınlarımız, çiftliklerimiz var. Hatta arabalarımız ve motosikletlerimiz bile var; bunların hepsi de günün her saati sıkı bir şekilde korunan devasa bir güneş paneli çiftliğinin sağladığı elektrikle çalışıyor. Ticaret bizim para birimimiz ve şanslıyım ki babam az sayıdaki doktordan biri, bu da onu çok aranan bir üye yapıyor.

Duvarların dışındaki kıyım, sadece ara sıra erzak almak için dışarı çıkacak kadar cesur olan birkaç kişiden duyduğumuz bir dünya. Örneğin Papa'nın bazen Yağmacıların en görünür olduğu gündüz saatlerinde toplayacağı şifalı bitkiler.

Şiddet bir insanın ölümüne neden olabileceğinden, içeride olan bizler nispeten huzurlu bir yaşam sürüyoruz. Dredge ile uzaktan bile karıştırılabilecek herhangi bir dengesiz davranış bir kişinin ölümüne neden olabilir.

Güzel bir yer. Yaşamak için harika bir yer, sanırım.

Yine de, her ne sebeple olursa olsun, diğer taraf beni çağırıyor.

Bu bana, insanoğlunu ortadan kaldırmaya çalışan bir dünyada çok rahat olduğumuzu söylüyor. Ve bu, bir gün? Hepimizi tatsız bir gün bekliyor olacak.

Uyanış, Yağmacılar ya da başka bir tehdit o duvarı aşacak kadar akıllandığında.

Evimize kadar uzanan bacalar bulutlara doğru yükselirken görülebiliyor ve bize Ölü Topraklar'da hiçbir şey olmadığı söylendiği için bunu ilginç bir gözlem olarak görüyorum.

Soruşturma için yalvaran biri.

Ötedeki ağaçların tüm çevresini saran dikenli tellere iliştirilmiş hantal bir tabelada "Yasak" yazıyor. Çoğu kişi için bu uyarı onları dışarıda tutmaya yetiyor.

Yine de çoğu değilim.

Daha önce birkaç kez içeri girmiştım ama arka taraftaki duvara hiç ulaşamamıştım. Burası, topluluk içinde ağaçların kenara kadar uzandığı tek yer - tahminimce tırmanıp diğer tarafı görebilecek kadar uzun olanlar. Aynı zamanda korunmayan tek kısım, bu da onu benim için iki kez merak konusu yapıyor.

Teller içimi kavurmaya yetecek kadar voltla yüklü, bu yüzden çatal uçlu bir dalı uzatıp üstteki teli tırmanmaya yetecek kadar kaldırdığımda ellerim titriyor. İkinci Aşama'nın ötesinde dolaşmama ancak yakın zamanda izin verildi. Ancak, topluluğun kuzey tarafı ve özellikle de bu orman yasak bölge. Babam tekrar içeri girdiğimi öğrenirse beni kendisi öldürür ama güneş gökyüzünde olduğu için karanlık çökmeden geri dönebilirim ve akşam yemeğini önceden hazırladığım için hiçbir şeyden şüphelenmez.

Kapılı topluluğumuzu oluşturan sekiz bin dönümlük alanın kırk dönümünü insan yapımı ormanlar oluşturuyor. Duvarların içinde, tamamen yasaklanmış, izole bir bölge.

Ve nedenini henüz keşfedemedim.

Aralarında sürünürken ölüm melodisi mırıldanan tellere hiçbir yerimin değmemesine dikkat ederek, elimi diğer taraftaki çalılıklara koyup nefesimi tutuyorum. En ufak bir sarsıntıda dikenlerden birini yakalayabilir, elektrik iç organlarımı küle çevirirken tellere tutunabilirim. Hızlı bir itmeyle diğer tarafa yuvarlanıyorum.

Güvenli.

Nemli çalıların kokusuna garip bir koku karışıyor, yanan saç ya da açık ateşte pişen et gibi. Etrafıma bakınca sık ağaçların beni yüksek dallardan oluşan bir örtünün altında yutmasına izin verirken burnumu kırıltırıyor. Bunun gibi ormanlar çölde doğal olarak bulunmaz.

Özenle yetiştirilmiş meyve ağaçları -Moringas ya da baget ağaçları, çok sayıda incir ağacı, hünnap ve nar. Buradaki diğer her şey gibi bu da sahte ve yersiz hissettiriyor.

Kilometrelerce uzanan cehennemî kuraklıkla çevrili, büyüleyici küçük bir masal ormanı.

Buradaki fikir, arazinin mümkün olduğunca çoğunu meyve toplamak için kullanmaktı ve yerleşkenin güney ucunda daha sık toplanan bir dizi koru bulunuyor. Papa'ya göre bu iş bombalardan önce başlamış, topluluğun ağaçlandırma için kanalizasyon suyu programının bir parçası; atıklarla sulama yaparak zaten kıt olan su kaynağını tüketmekten kaçınmanın bir yolu.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken uzunlu kısısalı yemyeşil ağaçlar dikkatimi çekiyor.

Kulağıma bir ses takılıyor; alçak ve uğultulu, sessiz ama sabit. İçgüdüsel olarak durup ağaç gövdelerini tarıyorum.

Hiçbir şey.

Yine de asla hiçbir şey değil ve doğal olmayan ses, kaynağını aramak için ayaklarımı ormanın derinliklerine çekiyor.

Kalçamda babamın gezilerimiz için bana verdiği av bıçağı, yanımda ise İncil'de Golyat'ı yenmek için kullandığı gibi yaptığı Çoban Sapan'ı var. Kendimi o duvarın diğer tarafında bulursam, babam tüm o taşlar ve molozlarla cephanemin asla tükenmeyeceğini söylüyor.

Sanırım benimle ilgili pek de *hanımefendi* gibi olmayan bir şey daha.

Savaş zamanlarında daha çok erkek doğar derler ve benim kuşağım her kıza karşılık iki erkek doğurdu. Burada benim yaşımdaki kızlar gibi olsaydım, sanırım diğerleriyle ortak alanlarda takılırdım ya da erkeklerle seks yapmak için boş evlerden birine gizlice girerdim, çünkü eğlenmek için yaptıkları şey bu, öyle görünüyor. Tek bir kızla ikili ve üçlü seks yapmak duyulmamış bir şey değil. Bunun rızaya dayalı olup olmadığını söyleyemem, çünkü hepsi birinin itibarını lekeleyebilecek söylentileri saklama sanatında ustalaşmış. Erkekler arasındaki rekabet bir kızın rahibe olmak istemesi için yeterli.

Ya da belki de sadece benim durumum böyledir.

Ben onlar gibi değilim, bu yüzden onlardan uzak duruyorum. Onların giydiği kıyafetleri giymiyorum, onların okullarına gitmiyorum ya da onların yaptığı önemsiz şeyleri umursamıyorum.

Çoğunlukla evde eğitim aldım ve yerel kütüphanedeki neredeyse tüm kitapları okudum.

Onlar tarihlerini ve Latinceyi öğrenirken, ben de bu zorlu topraklarda hayatta kalmayı öğrendim. Tohumlardan bir bahçeyi nasıl ekeceğimi ve kilometrelerce uzanan toprak ve kayalar arasında nasıl su bulacağımı biliyorum.

Burada bu tür derslerin anlamsız olduğuna inansalar da, hayatın gerçeklerine anemik olarak hazırlandıklarını düşünüyorum.

Ormanın diğer tarafına ulaşmak yaklaşık yarım saat sürüyor ve duvarın yüksek beton blokları yerleşkemizi çevreliyor. Ölü Topraklar'a uzanan meşhur bariyer, Aylaklar'ın yanı sıra Tarayıcı'nın uzaktan bile olsa bulaştığı herkesi dışarıda tutuyor. Aylaklar çölün bu kadar içlerinde pek sık görülme de, geceleri ara sıra duyulan silah sesleri onların orada olduğunu doğruluyor.

Bu uğultu burada daha yüksek ve belirgin *tık tık tık* sesleri tüylerimi ürpertiyor. Bu, yiyecek bulduklarında dişlerinin çıkardığı ses. Beslenme çılgınlığına girmeden hemen önce diğerleri için yemek zili gibi bir şey. Bunu nasıl bu kadar iyi bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum. Kâbuslarda, genellikle bir Rager ortaya çıkmadan hemen önceki andan önce gelir ve soğuk terler içinde uyanırım. Şu anda bile midemin içindeki boş çalkantı, o korkunç sesin beni iliklerime kadar sarstığını söylüyor.

Yine de görmem gerek.

Ağaçların tepelerinde yer alabilecek bir nöbetçi kulübesine dair herhangi bir işaret var mı diye etrafıma bakıyorum. Yaşadığım mahallenin karşı tarafında, günün her saati nöbetçilerin gözetlediği kale görünümlü platformları taşıyan çok daha küçük bir çınar sırası var. Tahminimce, eğer bu hat düzgün bir şekilde korunuyor olsaydı, kendimi çoktan onların hedefinde bulurdum.

Babama göre iki silahlı kolumuz var: Arabulucular, yani duvarı ve güneş panellerini koruyan adamlar, ki bunların çoğu nispeten dost canlısı. Bir de duvarın ötesinde Lejyon olarak bilinen, hiç konuşmadığım kişiler var.

Arabulucularımızdan daha agresif.

Yağmacıları arayıp bulurlar, avlarlar ve yağmacıların topluluğumuza dışarıdan girmesini engellerler. Arabulucular savunmamızsa, Lejyon da hücumumuzdur. Bazen bir şekilde enfeksiyondan kurtulmayı başaran kazazedeleri geri getirirler ama çoğunlukla öldürürler. Siyah uniformaları ve yüz maskeleriyle hiç de insan gibi görünmüyorlar.

Kimlikleri yok. Kişilikleri yok.

Duvarın diğer tarafında yaşadıkları için onları görmek nadiren mümkün oluyor, ancak ara sıra geçtikleri zaman bir anlığına da olsa görebildiğim oluyor

mesafemi korumak için.

Çenemi gökyüzüne, üzerimde yükselen çınarın yapraklarının çevredeki ağaçlara uzandığı yere doğru çeviriyorum. Orman burada o kadar yoğun değil ve çalılıklar ve orman bitkileri tarafından doldurulan geniş boşluk bana ağacın duvar inşa edilmeden çok önce ayakta durduğunu söylüyor.

Ayağımı ağaç kabuğuna dayayarak bir dala tutunmak için zıplıyorum ve kendimi çekiyorum. Tırmanmak benim için doğal bir şey ve topluluk içinde her gün dayanıklılığımı sınamak için birkaç kaya tepesi var. Bir parçam sanki bir şeye hazırlanıyormuşum gibi hissediyor, sanki babam beni hazırlıyormuş gibi, manzara hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmem için ısrar ediyor. Ara sıra hayatta kalma tatbikatları bile yapıyoruz ama henüz beni duvarın ötesine, Ölü Topraklar'a götürmedi. Henüz hazır olmadığımı söylüyor.

Elbette, o duvarı aşana kadar asla tam olarak hazır olamayacağım.

Yanan etin kokusu burnuma saldırıyor ve öğürme dürtüsüyle boğazımın arkasına çarpıyor. Nefesimi tutmak için kendimi kalın ve sağlam bir dalın üzerine atıyorum ve göz hizamda duran duvarın tepesine doğru dönüyorum. Bir dal daha yukarı çıkınca bariyerin kenarını görebiliyorum.

Tık tık tık sesleri dikkatimi aşağıya çekiyor ve ciğerlerimdeki hava kesiliyor. Kalbim kaburgalarımın çarparken düşmemek için dalı daha sıkı tutuyorum.

Hiç bu kadarını yakından görmemiştim, belki üç, belki dört, bir düzine, ileri geri volta atıyorlar, seğiriyorlar ve bilindikleri gibi sarsılıyorlar.

Ragers.

Bir çeşit kafese kapatılmış.

Dikenlerin arasından yırtık pırtık siyah bir nesne sarkıyor ve onu incelediğimizde içlerinden birinin yanarak kömürleştğini fark ediyoruz - belki de daha önceki kokunun kaynağı buydu. Üzerine vuran güneş ve tüm uyarı işaretleriyle elektrikli bir çit olduğu belli olan şey arasında, artık bir zamanlar insanmış gibi görünmüyor.

Titrememle birlikte kaba ağaç kabukları tenime sürtünüyor.

Aylaklar, Dredge ile enfekte olmuş insanlardır, beyinleri temelde sünger gibi görünür. Uzman olmayanlar buna virüs diyor ama Papa bunun beyni istila eden prion olarak bilinen bir şey olduğunu söylüyor.

Genellikle bir prion, ancak bir kişi yamyam olur ve zavallı birinin beyninden yemek yaparsa enfeksiyona neden olur. Dünyanın büyük bir kısmını yok eden türden bir kıyım için pek de risk faktörü sayılmaz. Ama sanırım bir grup şeytani bilim adamı bir şekilde onu bir virüsle birleştirmiş.

hastalığın grip gibi bir kişiden diğerine yayılmasını kolaylaştırdı. Ve işte. Nüfusun yarısından fazlasını yok eden dünya çapında bir bok fırtınası.

Gıcırdayan dişler, şiddetli saldırılar ve benekli deri ile birlikte seğirmeleri de pek çok semptomdan biri. Babam ölmelerinin birkaç ay sürdüğünü söylüyor ve gerçek anlamda zombi olmadıkları için her zaman önce tüketmiyorlar. Kütüphaneden okuduğum dergilere göre, ilk enfeksiyon hafif bir soğuk algınlığı gibi, biraz öksürme ve hapşırma ile başlıyor. Kısa süre sonra kafa karışıklığı başlıyor ve kişi hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle bağlantı kuramayana kadar ilerliyor. Bu noktada, şiddet yanlısı ve psikotik hale gelirler. İnsan etine iştah duyan psikopatlar.

Ağlamayı kesmedikleri için iki çocuğunu üçüncü kat balkonundan aşağı atan bir anne hakkında bir haber okumuştum. Son aşamalarına kadar bekleseydi, onları tüketebilirdi, ancak anladığım kadarıyla, Kuzgunlar kendi yavrularını yememe eğilimindeler. Beyinleri hala çalışıyor, ancak ilkel bir seviyede, iki ana hedefe yöneliyor: beslenmek ve üremek.

Yağmacılardan biri çenesini bana doğru kaldırıyor. Üst dudağı yenmiş, çarpık, esmerleşen dişleri ortaya çıkmış. Son aşamalarda derileri tuhaf, sivilceli bir renge dönüşüyor ve gözbebekleri o kadar büyüyor ki, gözleri ruhsuz bir siyah gibi görünüyor. Çok canlı olmalarına rağmen fiziksel olarak iblislere, ölümsüzlere benziyorlar.

Lipless dişlerini gıcırdatarak bana doğru tökezliyor.

Onlardan otuz metre kadar yukarıda olmama rağmen hâlâ dala tutunuyorum, içimde panik yükseliyor. Diğerleri de onu takip ediyor, hepsi de ağaçta beni görüyor.

İlki tele ulaştığında, sarsılıp geri çekilmeden önce on saniye boyunca elektrikten vücudu tutuldu. Boynunu bana doğru uzatarak tehditkâr bir duruşla dişlerini sıkıyor ve işaret ediyor. Yemeğine ulaşamıyor. Kısa bir an için zihnim sahneden uzaklaşıyor ve karanlıkta bir yerde çömelmiş oturuyorum. Bunun bir rüya mı yoksa bir anı mı olduğunu anlayamıyorum ama gerçekmiş gibi geliyor. O kadar gerçek ki, korkunun sıkı yumruğu ciğerlerimi sıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Ragers bana doğru uzanıyor ama ben onlar için çok küçük olan gizli bir alana sıkışmış durumdayım. Tık tık tık sesleri kulaklarımı kapatan ellerimin arasından sızıyor ve ben dua ediyorum. Gitmeleri için dua ediyorum.

Git buradan. Git başımdan. Omurgamı döven bir ses duyuyorum ve sağ tarafımda bir Rager saklandığım yerin üzerinde duruyor, elinde büyük bir

sopa. Saklandığım yerin çatısına vuruyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Dur! Dur, dur, dur!

Kulağıma çarpan sert gümbürtü, yumruklarımın şakaklarıma vurduğunu fark ettiğim anda kesiliyor ve ellerimi indiriyorum.

Sesler tekrar gölgelerin içine çekilir.

Gözlerimi açıyorum ve sahne geldiği gibi hızla kayboluyor. Bir rüya mı? Bir anı mı?

Hayali bir ağrı midemde gurulduyor ve kusma isteğimi bastırıyorum. Ön kolumdaki sızı dikkatimi derimde açtığım çiziklere çekiyor.

Zombilerle ilgili bir şey bu. Hikayelerde herkes onların ölü, akılsız yaratıklar olduğuna inanır. Bunlar değil.

Koşarlar.

Avlanırlar.

Ve eğer yeterince hızlı değilseniz, bu süreçte sizinle oynayacak beyin kapasitesine sahiptirler.

Başım nihayet rahatlayıp geri kalan kısmımı güvende olduğuma ikna ettikten sonra, Aylak kalabalığının ötesini tarıyorum. İki nöbetçi kulesi, kafese kapatılmış Yağmacıların her iki yanında birkaç yüz metre uzakta duruyor - ağaçların arasında saklandığımı fark edemeyecek kadar uzakta. Üst korkulukların üzerinden siyah giysileri ve silahları seçebiliyorum.

Uzakta bir bina duruyor - daha önce gördüğüm duman bacalarıyla devasa, havaya bulutlar yayıyor. Duvarın hemen dışında yer alan bir fabrikalar kümesi gibi, her iki yanında başka binalar duruyor.

Ağacıma tünemiş bir şekilde oturup binaları incelerken, altımdaki iniltileri ve tıkırtıları duymazdan gelerek yarım saat geçti. Bazı Yağmacılar ilgilerini kaybedip tökezliyor ve seğirerek uzaklaşıyor. Kaybetmeyen birkaçı ise insanın tüylerini diken diken eden türden sinir bozucu bakışlarla beni izlemeye devam ediyor. Öncekilerden biri kasıklarını öne doğru çekerek yırtık pırtık, kirli pantolonunun üzerinden kendini tutuyor ve bende ne amaç gördüğü çok açık.

Dudağımı kıvırıyorum ve yeni bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor. Sonra öfke.

Uzanıyorum ve üstümdeki daldan sarkan soğanlı, kıl başlı meyvelerden ikisini koparıyorum. Kalçamdan askıyı çekip meyveleri deri kesenin içine bırakıyorum ve parmağımı kordonun ucundaki halkaya geçiriyorum. Hedeflerim konusunda oldukça iyiyim ve sekiz rakamını

Başımın üzerinden ya da yanımdan savurmak yerine en isabetli vuruşu yapmak istiyorum ama bir ağaca yaslandığım için fazla seçeneğim yok. İpin ucunu bırakıyorum ve meyve havada savrularak Rager'ın tam alınına isabet ediyor.

Darbe çok fazla zarar vermese de onu bir adım geriye savuruyor ve tıslayarak öne doğru atılıyor. Yanağından sızan meyve göğsümde sessiz bir kıkırdamaya neden olurken, keseye bir tane daha yüklüyorum ve burnuna çarparak tekrar fırlatıyorum.

"Bu nasıl, bok kafalı?"

Rager tekrar yalpalar ama bu sefer dikenli tele tutunur ve yırtık parmakları çeliğin etrafında kıvrıldığı anda vücudu sarsılır.

Daldan iki meyve daha koparıp diğer Yağmacılara fırlatıyorum ve her seferinde kafalarına isabet ettiriyorum. Fırlatılan bir başka meyve bir dışının kulağından sekerek tel bariyerin dışına düşüyor.

Bir el onu kapmak için uzandığında, kalbim boğazımda düğümleniyor.

'Ne oluyor? Onlardan biri çitlerden mi geçti?

Duvarın diğer tarafındaki zemin görünene kadar dal boyunca ilerliyorum.

Duvarın dibine çömelmiş bir çocuk. Çocuk değil. Soluk mavi bir tulum giyen, kafası tamamen tıraşlı genç bir adam. Hapsedilmiş Yağmacılar ile duvar arasındaki dar boşlukta, vücudu onu canlı canlı yiyecek canavarların ulaşamayacağı bir yerde. Meyveyi avuçlarının içinde tutuyor, sanki günlerdir bir şey yememiş gibi mideye indiriyor. İşte o zaman derisindeki kiri ve büyük beden giysisinden dışarı fırlayan keskin kemikleri fark ediyorum.

Dönüyor ve gözleri benimkilere takılıyor.

Kaslarım tutuldu ve kendimi yakalayamadan daldan kaydım, havanın üzerimden geçtiğini hissettim. Ormanın yatağı omurgama çarpıyor, aynı anda rüzgâr ciğerlerimi patlatarak bir sonraki nefes alışımı boğuyor. Yıldızlar gözlerimin önünde kayıyor, kenetlenmiş göz kapaklarımda ardında patlayan kör edici turuncu güneş parıltılarıyla dans ediyor. Kaburgalarımdaki çekintiye rağmen havayı içime çekemiyorum ve bir anlığına ağaçların gölgesine bakıyorum, ağzım tek bir nefes için açık kalıyor. İnliyorum ve yan dönüyorum, kilitlenmiş ciğerlerim her seferinde küçük nefeslere izin veriyor. Küçük, soluk soluğa nefesler gözlerimin önünde uçuşan daireleri yok ediyor, ta ki bir ciğer dolusu hava çekene kadar.

İşte o zaman ihlali fark ettim.

Gözlerim duvarın dibinde, birkaç tuğlası yontulmuş gibi görünen bir deliğe takılıyor. Sadece bir elin açabileceği kadar küçük.

uygun.

Bir göz küresi bana bakıyor.

Geriye doğru tekmeliyorum, kalbim kaburgalarımda pinpon gibi zıplıyor. Göğsümü tutarak hırıldıyorum ve öne doğru eğilerek küçük delikten çocuğu inceliyorum. Gözleri üzerimizdeki gökyüzü kadar mavi, uzun, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş -bir çocukta gördüğüm en kalın kirpikler. Bir dakika baktıktan sonra ona doğru sürünüyorum, onu görebilmek için başımı eğiyorum ve duvarın yanına oturuyorum.

Sanki ben daha korkutucu bir yaratıkmışım gibi geriye, Yağmacılara doğru çekiliyor.

"Sorun değil. Sen... onlardan biri misin?" Yüzünü çok daha iyi görebildiğim delikten bakarak soruyorum. "Ragers. Sen de onlar gibi enfekte misin?"

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan başını sallıyor.

Adem elması, belirgin çene çizgisi ve yanaklarındaki hafif kırışıklarla kesinlikle bir erkek. Kemiklerinin zayıflamış belirginliği olmasa, zeytin tonundaki teni ve soluk mavi gözleriyle çarpıcı olurdu.

On sekiz yaşından büyük olduğu kesin, ancak görüldüğü kadar zayıf olduğu için yaşını tahmin etmek zor.

"Adın ne senin?" Bir doktorla yaşadığım için geliştirdiğim bir içgüdüyle cildini tarıyorum ve çok sayıda yara izi fark ediyorum. Bazıları özenle ve aceleyle dikilmiş, pürüzlü ve özensiz. Babam onları görse çılgına dönerdi.

Başını tekrar sallıyor, bana sırtını dönüyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor. Siyah işaretler dikkatimi kafasının yan tarafına, bir dizi rakamın dövmeyle işlendiği yere çekiyor.

Orman yatağının etrafına, düşen incirlerin üzerine bakıyorum ve onları topluyorum. Her seferinde bir tanesini delikten içeri iterek ona meyveyi uzatıyorum ve geri kayarak onun meyveyi kapışını izliyorum.

Diğerleri gibi enfekte olup olmadığını söylemek zor. İnsanların günlerce normal göründükleri, hasta olduklarını bile bilmedikleri, hastalığın kök saldı ve sonra aniden, *puf*, değiştikleri söylendi. Aynen böyle. Seğirmeler başlıyor. Bunu saldırganlık izler. Ve sonra şiddet.

Çocuk bana pek şiddet yanlısı gibi görünmedi.

İncirlerin hepsini yiyor ve ben de onun için daha fazla toplayıp küçük delikten içeri sokuyorum.

"Arkanızdaki bir fabrika mı?"

Belki de sadece minnettarlık, yemeğine geri dönmeden önce uzaktaki binalara bakıp başını sallayacak kadar uzun süre duraklamasına neden oluyor. Çenesi çiğnerken burun delikleri genişleyerek yemeği yutuyor.

Büyüleyici, bir bakıma.

Rager'lar ağıllarının içinde bir ileri bir geri koştururken onu pek fark etmiyorlar ve bir kez olsun onu yakalamaya çalışmıyorlar.

Bu da beni nedenini merak etmeye itiyor. Onlardan biri olmadığı halde nasıl bu kadar yakın olabiliyor? Kendi türleriyle savaşıyorlar ve savaş izlerinden ve iltihaplı yaralardan da anlaşılacağı üzere bölgesel olma eğilimindeler ama asla birbirlerini tüketmiyorlar.

Hem neden oradalar ki? Duvarın ve binaların bu kadar yakınında.

Ne tür bir binada duman bacası olabileceğini hayal bile edemiyorum ama kıyafetine bir kez daha bakınca olasılıklar üzerine kafa yoruyorum. "Hastane mi?"

Lokmanın ortasında meyveyi ağzından indiriyor ve uzaklara bakıyor.

Başını sallıyor. "Orada hasta mısınız?" Sorularım bir süre sonra İstilacı, hatta belki de sinir bozucu bir bölge, ama bu duvarların içinde bulunduğum süre boyunca -hatırlayabildiğim kadarıyla- dışarıdan biriyle hiç tanışmadım.

Ve bu fırsatı bir daha asla yakalayamayabilirim.

İkinci kez başını sallıyor ve şimdiye kadar topladığım bilgilerden dolayı kendimi biraz muzaffer hissediyorum. Bir kez daha, topladığım meyveler bitmiş oluyor ve yerden birkaç tane daha topluyorum. Bitki örtüsü yatağı boyunca, yapraklı bir çalıya doğru koşuyorum ve meyvelerinden bazılarını topluyorum. Duvara döndüğümde, sorularıma daha fazla cevap vereceğini umarak tüm meyveleri ona sunuyorum.

Meyveleri kokluyor ve sanki tadını inceliyormuş gibi bir ısırik alıyor. Tatmin olmuş gibi görünerek iki tane daha ağzına atıyor ve hızla çiğniyor.

Boynundaki bir yara izine odaklanıyorum, pembe ve iyileşmiş olması nedeniyle daha eski gibi görünüyor. Boğazındaki gümüş metal bant etine batıyor ve işlevini anlamaya çalışıyorum. "Konuşmuyor musun?"

Başını sallayınca hayal kırıklığına uğruyor, bir incir daha ısırınca hemen yatışıyor ve dudaklarının köşesi gözündeki yarayı genişleten bir gülümsemeye dönüşüyor. Sanki tadından hiç bıkmayacakmış gibi.

"Hiç ailen var mı?" Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda göğsüm pişmanlıkla doluyor.

Elindeki meyve yere düşüyor ve titrediğini görebiliyorum.

Elinin topuğunu şakağına vuruyor ve çıkardığı ilk ses acı dolu bir inleme oluyor.

"Ben... Ben özür dilerim. İsteyerek olmadı-"

Çömeldiği yerden sıçrayarak kalkıyor, adımlarını durdurana kadar çıplak ayaklarıyla kum bulutlarını tekmeleyerek yürüyor. Bir an için tekrar oturacağını sanıyorum ama onun yerine çitin telleri arasına dalıyor ve nefesim kesiliyor.

"Hayır! Bekle! Yapma!"

Elleri ve dizleri üzerinde sürünüyor, Ragers'ın parçalanmış bacakları arasında ben onu göremeyene kadar ilerliyor.

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım.

Ayağa kalkarken, çınarın dalına uzanırken kalbimin göğsümden fırlamamasını istiyorum. Ayağımı destekleyerek yukarı itiyorum ve tırmanıyorum, kendimi dallar boyunca çekerek ağacın daha da yukarısına çıkıyorum.

Sonunda duvarın tepesine ulaştığımda, eskisinden daha hızlı volta atan, sarsılmış ve seğiriyor gibi görünen Rager'ların ağılına bakıyorum.

Çocuktan bir iz yok.

Ağılın iki yanındaki çorak araziye tarıyorum.

Hiçbir şey yok.

Yılan gibi kıvrılan siyah duman, her kötü şey olduğunda olduğu gibi, çevreme doğru kayıyor ve karanlık içeri süzülüyor. Sesler kafatasımın içinde zıplıyor.

Bu senin hatan! Senin suçun! Senin suçun! Senin suçun!

Ortadan kayboldu.

Ya da belki çoktan ölmüştür.

Ve bu benim hatam.

CHAPTER 3

DANI

A Ben saçlarını okşarken Bel kucağıma uzanmış uyuyor. Yorgunluktan ağladığı için ara sıra burnunu çekerek vücudu sarsılıyor. Neredeyse iki saattir yoldayız ve ben Etrafımı saran korkmuş yüzler yerine dikkatimi uyuyan kardeşime verebildiğim için minnettarım. Hepimiz bir kamyonu doluşmuş, hem merak hem de dehşet uyandıran bir yere doğru yola çıkmıştık.

Kurak çöl sıcağı, kasları zayıflatan ve başımı hafif hissettiren kalın, boğucu bir sıcaklıkla sıkışık alanı dayanılmaz hale getiren durağan bir sefalet bulutu gibi oturuyor. Küçük çocuklardan birinin ıslak bezinden gelen ezici vücut kokusu ve sidik kokusu burnumu kırıltıyor. Muşambanın arasından esen rüzgâr bile beni rahatlatmıyor.

Ter ensemden aşağı damlıyor ama bir zamanlar uzun olan saçlarımın kirli sakallarına dokunmaktan korktuğum için onu silmeyi reddediyorum. Bunun yerine gömleğimin yakasını kullanarak boğazımdaki nemi çekiyorum. Habil'in yanına uzanıp gözlerini kapatmayı, uyku için göz kapaklarımı çekiştiren canavara yenik düşmeyi çok isterdim ama yapamıyorum.

Uyanık kalmak zorundayım.

Yine de sessizliği sevmiyorum. Bana annemi ve Sarai'yi düşündürüyor. Ve onları daha sonra yas tutabileceğim bir yere tıkmam gerekiyor, çünkü tüm bu adamların önünde ağlamayacağım.

Son bir saat içinde ruh hali değişti, annelerini sormaya devam eden ve kimse onlara muhtemelen öldüklerini söylemeye cesaret edemediğinde ağlayan birkaç küçük çocuk dışında çoğunlukla sakinleşti. Havada kasvetli bir yenilgi perdesi asılı duruyor ve içimizde kalmış olabilecek her türlü mücadeleyi silip süpürüyor.

Başınıza ne geleceğini bilmemek, bir saat sonra hayatta olup olmayacağınızı bilmemek ya da olmamayı dilemek çok yorucu.

Onsuz burada olmak fiziksel olarak acı verse de, annemin yaptıklarından memnunum. Habil'in tüm bu yabancılarla tek başına seyahat ettiği, sığır gibi itilip kakıldığı ve o canavarlar tarafından bağırıldığı düşüncesi gözlerimi bir kez daha yakıyor ve peşinden gelmek için can atan gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kalıyorum.

Babamın sözleri aklımdan geçiyor; avlarımız sırasında, açtığım bir yaradan dolayı kan kaybeden bir hayvanı izlerken hıçkırığa hıçkırığa ağladığımda defalarca söylediği sözler.

Hayatta kalmanın söz konusu olduğu yerde gözyaşlarına yer yoktur. Odaklanın ve hayatta kalın.

Babamın burada bizimle olması için her şeyimi verirdim. Cevapları, bir planı olurdu. O yanımda otururken kendimi daha cesur hissederdim.

Annem onun her zaman benimle olduğunu söylüyor ama bu doğru olamaz. O adamların anneme ve kız kardeşime zarar vermesine, kardeşimle beni evimizden uzakta, kâbus gibi bir yere götürmelerine asla izin vermezdi.

Eğer yanımda olsaydı, muhtemelen onlarla savaşmamı ya da kaçmak için akıllıca bir yol bulmamı söylerdi.

Babam Dredge günlerinden önce bir mucitti. O zamanlar dünyanın en büyük şirketlerinden birinde çalışan bir bilgisayar programcısıydı. Bir yenilikçiydi. Yaşıtlarımdan çok daha hızlı bir şekilde bir şeyleri öğrenmemden dolayı bana onun genç dahisi olduğumu söylerdi. Dil, okuma, avlanma becerileri. Bana harika çocuk derdi.

Ancak şu anda aklıma tek bir şey bile gelmiyor. Beynim o kadar karışık ki, her ne sebeple olursa olsun, bu canavarların sadece erkekleri ve erkek çocukları kabul ettiği açıkken, yanlışlıkla kendimden bir kız olarak bahsetmekten korkuyorum.

Araç durdu ve hareketin yarattığı hışırtı Abel'i uyandırdı, o da kucağımdan doğrulup gözünü ovuşturdu. Bir hıçkırık bana rüya görürken bu kabusu unuttuğunu söylüyor ve onu kucağıma çekiyorum.

"Ben buradayım Abel. İyisin." Başının üstünü öpüyorum ama duraksıyorum, babamın ona karşı bu kadar şefkatli olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Gardiyanlara erkek olduğumu düşündürmeliyim, annem öyle demişti.

Sadece erkekleri alıyorlar.

Abel yüzünü omzuma gömüyor ve boğuk ağlaması üzerine sırtını okşuyorum.

Kapı parlak bir ışık istilasıyla uçarak açılıyor ve ben gözlerimi ondan koruyarak kör edici parlaltının ötesini görmeye çalışıyorum. Maskeli figürlerden ikisi çıkışın iki yanında duruyor, her birinin elinde bir silah var ve bizi dışarı çıkarıyorlar.

Korku ve öfkenin birleşimi göğsümde her an patlayacakmış gibi hissettiren bir düğüm oluşturuyor.

Tüm erkekler ve çocuklar araçtan iniyor ve ben de Abel'i yere bırakıp onu takip etmesine rehberlik ediyorum. Kafam çaresizce bir plan yapmaya çalışıyor, babamın yapacağı gibi zekice bir şey ama yapamıyorum. Maskeleri ve silahlarıyla o canavarları gördüğümde, tek gördüğüm ayaklarımın dibinde biriken kan ve annemin kız kardeşime sarılmış cansız bedeni oluyor.

Kamyonun arkasından tozlu çakılların üzerine atlıyoruz ve daha önce olduğu gibi sıraya girmemiz isteniyor.

Tepede, gökyüzü bir dizi turuncu ve sarıdan oluşurken, aşağıda, gün ışığı geceye doğru çökerken çöl bitkilerinin silueti tuvali süslüyor. Sert renklerin karşısında, gökyüzüne doğru süzülen yumuşak gri bulut sütunları ile iki baca yer alıyor.

Havada asılı kalan koku boğazımı düğümlüyor. İyi yemek yememiş olanlarımız için, kömürleşmiş etin tuzlu kalınlığına sahip, yağlı, lezzetli bir koku. Babamın birkaç kez katır geyiği avlayıp açık ateşte pişirdiği gibi.

Tek sıra halinde, bir bina ile uzun bir çit sırası arasındaki dar bir patikada tökezleyerek ilerliyoruz, ayakkabılarımızın kuru toprağa vuruşu çevredeki inilti ve hırıltıları zorlukla bastırıyor. Sağ tarafta, biz geçerken kanlı bir çene bize doğru köpek gibi şaklıyor. Rager'in çene kemikleri, geriye doğru sıyrılmış ve dişlerinin köklerini ortaya çıkaran ıslak, parlak etin altından görünüyor. Düzinelercesi de çitlerin arasından bize doğru uzanıyor, deforme olmuş parmakları her geçene şaklıyor.

Genç çocuklardan biri kapıldığı gibi bir çığlık havaya çarptı. Vücudu toprağın üzerinde sürüklenirken, hızlı düşünen yaşlı bir adam bacağından tutup onu geri çeker. Hıçkırarak ağlayan çocuk, uzanan ellerden kaçarak yolun bina tarafında kalmaya devam ediyor.

Duvarın yanında yürürken Habil'i onların ulaşamayacağı bir yere, kendime doğru çekiyorum.

Arkamızdaki canavarlar çocuğun çığlıklarıyla alay ederek gülüyor ve alay ediyorlar ve onların eğlence sesleri yanaklarımı öfkeyle ısıtıyor. Eğer babam o l s a y d ı m , şimdiye kadar birini öldürmüş olurum. Silahını alır ve diğerini vururdum.

Silah sesleri ve siper alan insanlar olurdu. Bazıları kaçabilir. Belki ölürüm ama hiçbir şey yapmamaktan iyidir. Bizimle birlikte yürüyen yaşlı adamların, onlarla savaşabilecek en yetenekli olanların, koyun gibi emirlerine uyması beni hasta ediyor.

Dar patika bir avluya doğru genişliyor ve duvarları bir çeşit rafla kaplı, dört kat yüksekliğinde ve aralarına merdivenler serpiştirilmiş kubbe benzeri bir binanın girişine ulaşıyoruz. Siyah takım elbiseli adamların birçoğu içeride nöbet tutuyor, sanki bizim gelmemizi bekliyorlar. Hepsi maskelerini çıkarmış, içlerinde insan *olduklarını* belli ediyorlar, garip bir şekilde. Hazır olda duruşlarına bakılırsa askerler gibi görünüyorlar ama bir insanın bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Cinayet, sanki Ragers'mışlar gibi kayıtsızca işlendi.

Elinde uzun, siyah bir sopa olan bir asker, her bir kişinin bacağına vurarak onları merdivenlerden yukarı ve raflara yönlendiriyor.

"Her ranzaya beşer tane!" diye bağıyor ve sopayı baldırına sertçe indiriyor. Dişlerimi sıkıyorum, acı gözlerime doğru ilerlerken gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor.

Habil'in yerine ben olsam daha iyiydi, çünkü kardeşime vursaydı muhtemelen ona karşı psikopatlaşır ve kendimi bir kan gölünün içinde bulurdum.

Ellerim Habil'in iki yanında, kitabım koltuk altımda, benden önce tırmanmasına izin veriyorum, ikinci kattaki bir sonraki açık ranzaya ulaşana kadar her basamakta kendini yukarı çekmesini bekliyorum. Hepimizin yerleşmesi yarım saat sürüyor ve karşımızdaki ranzalarda tanımadığım, belki de başka bir kovandan gelen adamların ve çocukların kaldığını fark ediyorum.

"Calico'ya hoş geldiniz, bok kafalılar! Konuşmak ya da hareket etmek yok. Gece işemeniz gerekirse sabaha kadar tutacaksınız. Sabahleyin sınıflandırılacak ve belirlenmiş binalara gönderileceksiniz. Kaçmaya çalışan olursa? Ben ya da buradaki meslektaşlarım sizi gördüğümüz yerde vururuz." Arkasında duran iki askerle keskin bir baş selamlaşması yaparak geriye bakıyor. "Bu, ya da sizi Ragers'a atacağız."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Neden buradayız?" Ranzalardan birinden bir ses yükseliyor.

Askerin başı öne arkaya kayıyor, sopası yukarı dönük. "Bu soruyu kim sordu?" Kimse cevap vermeyince yüzünde hınzır bir sırıtma beliriyor ve başını sallıyor. "Kimse, ha?" Sopasını sırtına dayadı.

Önümüzde adım adım ilerliyor ve durduğunda silahını yanından çekip fişek yatağını dolduruyor ve nereye baktığına aldırmadan ateş ediyor.

Patlama sesi kalabalığı sarsar, kulaklarını kapatan Abel'i ürkütür ve aşağıda biri küfür eder.

Ranzanın kenarından kanın beton zemine sızdığı yere bakıyorum.

"Bir şeyi anlayın," diye devam ediyor asker. "Burada mı? Sizler sığırdan başka bir şey değilsiniz. Bunu neden yapıyoruz? Çünkü yapabiliyoruz ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Şimdi hepinize çenenizi kapatıp uyumanızı öneriyorum."

Askerlerden birine doğru döner ve silahını girişe doğru sallar. "Şunu at. Piçler haftalardır bir şey yemedi. Eminim yemekten memnun kalacaklardır."

Askerin altımızdaki ranzadan bir adamı sürükleyişini izlerken tüylerim diken diken oluyor. Köşede gözden kaybolana kadar binanın içinde kırmızı bir iz bırakıyor.

Dışarıdan gelen hırıltılar daha yüksek sesle ve daha heyecanlı bir şekilde yükselir ve çitlerin tıkırtısı, atılan ceset için çılgına dönen tüm Yağmacıların görüntülerini ortaya çıkarır.

Yan dönüp Habil'i kendime doğru çekiyorum. "Bu gece sessiz ol, Abel. Tuvalete gitmek yok. Konuşmak yok. Anladın mı?"

"Tamam." Parmakları benimkilere doğru kıvrılıyor, göbeğinin etrafına sarılıyor ve iki yanımızda tamamen yabancıların yattığı gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Birinin arkamda burnunu çektiğini duyabiliyorum. Abel'in yanındaki ise üstümüzdeki ranzanın alt tarafına doğru bakıyor.

Hayatım boyunca en rahatsız olduğum yer. Küçük kovanımızı bulup evimize yerleşmeden önce bile çölde kışa ve Yağmacıların tehdidine göğüs germiştik. Yine de bunlar, yabancıların arasında yatıp kardeşimin gece altını ıslatmaması için dua etmenin verdiği korku ve sıkıntının yanında solda sıfır kalır.

Üstümüzde, diğerlerinin hareketiyle üst ranzalardan tozlar savruluyor, küçük zerrecikler yere düşerken yüzümü gıdıklıyor. Ayaklarım beton duvara değiyor ve başımı kaldırıp dışarıdan gelen projektör ışığında parlayan, üzerine karalanmış işaretleri inceliyorum.

Es mejor la muerte. Ölüm daha iyidir.

Ben bebekken, göçmen olarak yaşamış ve çoğunluğu İspanyolca konuşan ailelerden oluşan bir karavanla birkaç yıl seyahat ettik. O zamanlar

Benim için ikinci bir dil gibi bir şeydi ve tesadüfen karşılaştığımız hayatta kalanların çoğu bu dili konuştuğu için sonunda faydalı oldu.

Abel'in yanındaki adam neyse ki bizden uzaklaşıyor ve ani bir hareketle yer değiştiriyor. Öksürüyor ve balgam çıkarıyor. Tıkanıyor. Yaklaşık beş dakika boyunca, neyse ki tekrar sakinleşene kadar kusacakmış gibi sesler çıkarıyor.

Her iki yanımızdaki adamların uykuya dalması ve Habil'in bazen yaptığı gibi seğirmeye başlaması iki saat kadar sürüyor. İşte o zaman günün olayları üzerime çöküyor ve annemle Sarai son dört saatin görüntülerini zorluyorlar.

Yüzümü Abel'in yumuşak buklelerine gömüp, bitkin düşene kadar ağlıyorum.

"G Kalk! Kalk lan ayağa!"

Bağırışlar ve ahşap çerçeveye çarpan sert gümbürtüler beni uykumdan uyandırdı.

Merdivenden inmeye çalışan bedenlere uyanıyorum ve arkamdaki adamın göğsünü sırtıma bastırdığını hissediyorum. İğrenç bir koku öğürme isteği uyandırıyor ve çürümüş koku boğazımı sıkarken ağzımı kapatmak bile kusma isteğimi engelleyemiyor.

Kendimi oturur pozisyona itmeyim Abel'i uyandırıyor ve ondan kaçan inilti bana geceki olayları unuttuğunu söylüyor. Diğer tarafındaki adam kımıldamıyor.

"Gitmemiz gerek!" Arkamdaki kır saçlı adam bir kez daha dürtüyor ama Abel'in yanındaki uyumaya devam ediyor. Onu sarsıyorum ve kafası yana yatıyor, diğer tarafında bir kan ve kusmuk birikintisi ortaya çıkıyor.

Habil'in adamın ölmüş olabileceğini bilmesini istemediğim için dizlerimin üzerine çöküp kardeşimi kusmuşğun üzerinden kaldırıyorum.

"Hasta" diyor, bir eliyle merdiveni tutarken diğer eliyle tavşanını sıkıyor.

"Uyuyor," diye karşı çıkıyorum, adamın teninin solgunluğuna ve dudaklarının maviliğine dikkat ederek. Kitabımı koltuk altına sıkıştırarak merdivene yerleşiyorum, çürümüş tahtanın iki yanını tutuyorum ve Abel'in kollarımın arasından aşağı inmesine izin veriyorum.

"Her tarafına kustu."

"Abel, ne yaptığına dikkat et. Ona bakma, merdivene bak."

Ayaklarımız yere bastığı anda sıraya girmemiz emrediliyor.

Uzun, beyaz laboratuvar önlükleri ve altından görünen siyah pantolonlarıyla iki adam yaklaşıyor. Biri siyah saçlı, diğeri sarışın.

Koyu renk saçlı adamın yüzündeki sert çizgiler onu kırklı yaşlarının sonunda, belki de babam kadar yaşlı, Romalı burunlu ve kıvrak yapılı biri yapıyor. Saçları kafasının üzerinde mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve duruşu gururlu bir adamın duruşuydu. Saygı duyulan biri.

Sarışın olan biraz daha genç. Yaşlısı kadar dengeli değil ama yine de onun kadar temiz kesimli ve bakımlı. Temiz traşlı ve soluk tenli, ikisi de Ölü Topraklar'da hayatta kalmaya zorlanmış gibi görünmüyor.

Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, eğer doğruysa, bize hiç sempati duymuyorlar demektir.

Kalbim nefes alış verişimle ritmi bozulmuş bir davul gibi atıyor ve yanımda sıralanan diğer tüm erkekler gibi dik ve kaskatı durmaya çalıştığım için tuhaf hareketlerden oluşan bir savaşa dönüşüyor.

İşte o zaman sırrımı keşfedecekler. Beni çağıracaklar ve herkesin önünde vurup öldürecekler.

Yanlarında havlayan ve hırlayan, keskin dişlerini gösteren iri köpeklerle daha fazla muhafız duruyor.

Abel'ın eli benimkini sıkıyor. Köpekler onu korkutuyor, çünkü daha bir yaşındayken Dredge bulaşmış bir çakal tarafından neredeyse sürükleniyordu. Babam onu gözümün önünde katletti ve o andan itibaren bir saniyenin ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebileceğini anladım.

"Peki ya şu?" Askerlerden biri ranzada bıraktığımız adamın saçsız tacını işaret ediyor.

Ağzım cevap vermek için açılıyor ama sinirlerim geriliyor, ses kutumu sessiz kalmam için sıkıştırıyor.

"Hastayım, sanırım." Neyse ki yanımda uyuyan adam cevap veriyor. Asker yaklaşıyor, onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Git getir onu." "Beni mi?"

"Evet. Sen. Şimdi."

Sıradan çıkar ve merdiveni tekrar ikinci kata tırmanır. Yüzünü buruşturarak ölüyü omzuna alıyor ve her basamağı dikkatle iniyor. Kaslarındaki titreme durduğum yerden bile görülebiliyor. Kargosunun arka tarafında, ölünün gece altına kaçırılmış olabileceği, kırmızıya bulanmış kahverengi bir leke izi var.

Botları betona çarptığında arkasını dönüyor ve adam omzunun üzerinden sarkıyor, kolları sırtından aşağı uzanıyor. "Onu nerede istiyorsun?"

Asker elindeki sopayı yere vurur ve adam hastayı omuzlarından silkerek yere yatırır, sonra da sıradaki yerini alır.

Sarı saçlı öne çıkar, el fenerini hasta adamın gözlerine ve ağzına tutar. "Boğazına küçük bir taş kaçmış gibi görünüyor. Yutmuş olmalı."

"Bok yok mu?" Asker bir kahkaha atar. "Deli piç. Kamyonların yanından bir avuç çakıl aldığını gördüm. Çoğunlukla kum. Fazla zarar vereceğini düşünmedim."

Tişörtündeki bir çekiştirme dikkatimi aşağıya, eğilmem için parmaklarını kıvıran Abel'e çekiyor.

"Öldü mü?" diye soruyor.

"O çok, çok hasta, Abel," diye fısıldıyorum. "İyileşmesi için onu hastaneye götürecekler." Bu yalan, ahlakın ya da insanlığın olmadığı bu yerde kurabildiğim küçük bir kalkan.

Asker ıslık çalar ve iki köpeğin önderliğinde iki siyahlı adam daha binaya girer. İlki girişi koruyan askerlerden birine işaret eder. "Rager yemi," der ve nöbetçi adamı sürükleyerek götürür.

İki gün içinde, on dört yılım boyunca tanık olduğumdan daha fazla ölüme tanık oldum.

İki muhafızdan biri siyah saçlı adama yaklaşıyor, maskesini çıkararak diğerleri kadar bakımlı ve temiz kesimli, kumral saçlarla çerçevelenmiş bir yüzü ortaya çıkarıyor. Bir şeyler fısıldamak için eğiliyor ve bir kargaşa dikkatimi sıranın sonuna doğru çekiyor.

Bir mahkûm öne çıkıp dizlerinin üzerine çöküyor. Onu evinden tanıyorum; yanında sık sık İncil taşıyan sessiz bir adam. Ellerini dua etmek için kavuşturmuş diz çökerken şimdi elinde İncil olmaması beni şaşırtıyor.

Tam olarak ne için yalvardığını anlayamıyorum ama kahverengi saçlı asker laboratuvar önlüklü ikiliden ayrılıyor, silahını doğrultuyor ve dilenciye alnından vuruyor.

Kalbimdeki gümbürtü, dilencinin dizleri bükülmeden ve yüzüstü beton zemine düşmeden önce spazmodik bir seğirmeyle sarsılmasıyla bir şok ritmine dönüşüyor. Etrafında kan birikiyor, başının etrafında kırmızı bir hale oluşuyor.

Sessizliğin ardından askerin silahını kılıfına geri sokmasını izliyorum, ön kolunu burnuna götürürken dudağı tiksintiyle kıvrılıyor.

"Piç herif Dredge'den kaçıyor."

Abel yüzünü bacağıma saklıyor ve ben de sessiz kalması için sessiz bir emirle omzunu sıkıyorum.

Kaçırıldığımızdan bu yana geçen kısa sürede bu adamlar hakkında bir gerçeğı öğrendim: Çok az sabırları ya da hoşgörülerini var ve *herhangi bir* nedenle öldürmekten çekinmeyecekler.

Sıranın sonuna doğru ilerleyen siyah saçlı adamın çökük, ciddi gözleri bizi tarıyor. Kolunun altından, ibreye benzeyen kısa bir sopa kayıyor. Bazılarını yakından inceliyor; diğerlerini atlıyor. Bazılarına işaret ediyor, bazılarına etmiyor. Sopası, kamyonunda konuştuğum yaşlı bir adamın kafasına iniyor ve iki gardiyan onu geriye doğru çekerek sıranın dışına sürüklüyor. Yaşlı adam topuklarını toprağı vuruyor, parmakları boynuna ve dirseğine dolanmış olan kolla boğuşuyor ve onu çekiştiriyor.

Bizden ayrı duran erkekleri inceliyorum, hepsinin yaşlı, saçları ağarmış ve kel olduğunu fark ediyorum.

Koyu renk saçlar, ranzada arkamda yatan adam da dahil olmak üzere tüm yaşlıları tek tek koparıyor, ta ki bana ulaşana ve ben onun ilgi odağı olana kadar.

Gözleri dikkatle beni taradığında, tıpkı bir aslana rastlayan birinin yapacağı gibi bakışlarımı onun ötesine odaklıyorum. İşte o bir aslan; vahşi, gururlu ve şüphesiz bir kurban arıyor. Yaşlı adamların öldürmek için mi yoksa kurtarmak için mi çekildiğini bilmiyorum ama kara saçlının gözlerinde her iki durumda da zerre kadar merhamet yok. Gözleri üzerimde yanarken yanaklarım alev alev yanıyor. Bir sonraki nefeste, Abel'in üzerinden atlayarak sıradaki erkeğı doğru ilerliyor.

Birkaç saniye sonra sarışın yanımdan geçip kardeşimin önünde çömeldi.

"Senin adın ne?" Sesi çok daha yumuşak, çok daha sakin.

İlk olarak, gözleri siyah saçlı adamın sert hatlarını taşıyor. Ürkütücü derecede hoş bir kişiliğı var ve bu askerlerle pek uyuşmuyor. Cebinden kırmızı bir nesne çıkardığında, sarışın adam gülümseyene kadar ilk içgüdüm onu uzaklaştırmak oluyor. "Şeker sever misin?"

Abel başını sallayarak adamın verdiği hazineyi kabul eder.

"Çok şirin bir tavşanın var. Adı ne?"

"O Sawai'nin." Abel başını eğip burnunu çekiyor ama ben onu ağlamaması için dürtmeden önce bakışlarını adama doğru kaldırıyor. "Onun adı Flopsy."

"Flopsy." Sarışın kıkırdıyor ve tavşanın başını okşuyor. "Bu ismi sevdim. Sen ve Flopsy benimle gelmek ister misiniz? Diğer çocuklarla birlikte

yaş. Oynayabilirsin, oyunlarımız ve şekerlerimiz var. Kulağa eğlenceli geliyor mu?"

Buraya yakışmıyor. Yalan söylüyor.

Kardeşimin elini tutuyor ve ben de Habil'in omzunu tutarak onu kendime çekiyorum.

Bir zamanlar dost olan o gözler bana kayıyor ve sanki tam da bu anı beklemiş gibi altın uçlu bir bıçak gibi içimi kesiyor.

"O benimle kalacak." Sesim boğazımda sıkışan dehşetle titriyor.

Adam Abel'in kolunu çekiştiriyor.

Geri çekiliyorum, kardeşimle bir halat çekme yarışı yapıyorum ve onu yanımda tutmak için koltuk altından tutuyorum.

"Onu bırakacaksın ya da sonuçlarına katlanacaksın, evlat."

"O. Kalıyor," diye homurdanıyorum, acaba bu söylediğim son sözler mi olacak diye merak ediyorum.

Adam bakışlarını alaycı bir ifadeyle benimkilerden ayırarak yumuşuyor ama midemdeki düğümler o kadar kolay çözülüyor. Özellikle de silahını yanından kaydırduğunda ve soğuk metal alnıma bastırduğunda. "Burada küstahlığa müsamaha göstermeyiz. İşleri *zorlaştırır*."

Bir noktada bir silahın namlusuna bakıyor olacağımı düşündüm. Gözyaşlarımın acısıyla yanan gözlerimi kısarak annemden zihinsel olarak özür diledim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bana hayatta kalmamı, kardeşimi korumamı söyledi ve ben başarısız oldum.

Hayatımın geri dönüşlerini beklemek sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor, çünkü tek yapabildiğim, saniyelerin çılgın nefeslerime ayak uydurduğu boş bir boşluk.

Aptalca bir nedenden ötürü, merminin kafatasımı delip geçerken canımı yakıp yakmayacağını merak ediyorum ama gözlerimi açtığımda sarışının yanında duran ve silahı yere doğru iten siyah saçlı adamla karşılaşınca bu düşünceyi çabucak bastırıyorum.

"İsim."

"Daniel." Sesimin zayıf olmasından nefret ediyorum. Yumuşak. Korkmuş. Abel olmasaydı, ölümle daha onurlu bir şekilde yüzleşebilirdim, ama bu haliyle, altıma işeyecekmişim gibi hissediyorum.

Bakışları elimdeki kitaptan bana doğru kayıyor. "Kitapları sever misin? *Daniel*." Sesi neredeyse uzaktan geliyor, kafamın içinde dönen düşünceler karmaşasını zorlukla aşan bir yankı.

Ona bakmadan başparmağımı kapağın üzerinde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum.

"Okuyabiliyor musun? Yazabiliyor musun?"

Bakışlarımı onunkilerden ayırarak tekrar başımı sallıyorum. Eğitim zorunlu olmadığı için kovanımdaki çocukların çoğu okuyamıyor ya da yazamıyor.

"Sana kim öğretti?"

Kitabın üstü gözlerimdeki yaşlarla bulanıklaşıyor ve sanki annemin bana sarılmış kolunu hala hissedebiliyormuşum gibi, o sayfadaki kelimeleri işaret ederken, başparmağımı tenimde kalan hayali dokunuşa hafifçe sürüyorum. "Annem."

"Bana bu çocuk için neden öleceğini söyle."

"O benim kardeşim." Bakışlarımı kaldırıyorum ve o anda tüm zehir damarlarımdan fışkırıyor, sıcak bir öfke dalgası halinde tenime yayılıyor. "Onun için *adam öldürürüm*."

Dudaklarının köşesi neşesiz bir gülümsemeyle kalkıyor ve acaba hayatında hiç gerçekten gülümsedi mi diye merak ediyorum. Adam o kadar şeytani ki gözleri hiç gerçek bir kahkahayla kırışmamış. "Benimle geleceksin."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de ölüm fermanım dört basit kelimedede özetlenmiştir.

Kaldığı yerden devam ediyor ve sarışının çenesi, gözlerinin ardında kaynayan sessiz bir nefret olduğunu tahmin ettiğim şeyle birlikte kayıyor. Ne bu adamdan ne de kardeşime tepeden bakma şeklinden hoşlanıyorum, sanki bir başkasının oyncağını mahvetmek için bulmuş bir çocuk gibi.

"Hey," diye bağırmaya cesaret ediyorum, göğsümde sıkı bir panik yumağı, koyu renk saçlının gözleri bir sonraki mahkûmdan bana kayıyor. "Kardeşim... benimle kalabilir mi?"

Adam bir Habil'e bir de arkasına bakıyor. Yürürken tek söylediği "Hayır," oluyor ve kafam bir plan yapma ihtiyacıyla dönüyor.

Yalvarmak beni öldürtecek ama kardeşimi almalarına izin vermeyeceğim.

Annemin daha önce söylediği sözler aklımdan geçiyor. *Yaşamak zorundasın*.

Abel için yapıyorum ve yapacağım. Ben de onun için savaşağım. "O zaman seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Koyu renk saçlı sırtıyor ve sarışınla bakışıp başını sallıyor. Sarışın, Abel'in omzunu tutarak onu ileriye doğru yönlendiriyor. İçgüdülerim devreye girdi. Ona doğru atıldım ve kolunu ısırdım.

Küfürleri kafatasımın içinde yankılanıyor ve keskin bir acı boynumun yan tarafına çarpıyor, bir tüpün içinden itilen havanın çıkardığı sese benzeyen bir gümbürtüyle birlikte. I

kaslarım soğuk ve zayıf, çevrem yetişemeyeceğim kadar hızlı dönerken geriye doğru tökezliyorum. Etrafımdaki görüntü, Abel'in çığlıkları zihnimde yankılanırken bir iğne ucu kadar azalıyor.

CHAPTER 4

WREN

O Tabii ki geri geleceğim.

Duvarın dibindeki delikten bakarak, sınırlı görüş alanımın izin verdiği ölçüde ellerimin ve dizlerimin üzerinde arıyorum. Zorundayım

Ona ne olduğunu biliyordum. Kabuslar uykularımın çoğunu bölüyor, bu da çocuğu göremediğimde beni yorgun ve sinirli bırakıyor.

"O zaman neden kaçtın! Bu senin hatandı!"

Bir avucumu dayayıp diğeriyle şakağıma *vuruyorum* ve o zamandan beri orada çiçek açmış olan donuk ağrıyı dürtüyorum. "Git buradan," diye fısıldıyorum. "Bugün olmaz. Bugün olmaz. Bugün olmaz."

Aklım bana pes etmemi ve onu korkuttuğum için kendimi azarlayabileceğim saklanacak bir yer bulmamı söylüyor. Kafam bana onun öldüğünü ve bunun benim hatam olduğunu söylüyor. Elimden geldiğince aklıma dinlememeye çalışıyorum çünkü aklım bana her zaman doğru şeyleri yapmamı söylemiyor. Bazen başkalarına ya da kendime zarar vermemi söylüyor ve şu anda aklım bu ormandaki en sert ağaç kabuğunu bulmamı ve bileğimi kanayana ve çiğ olana kadar ona sürtmemi istiyor. Çocuğu korkutmanın cezası.

Ama bunu yaparsam babam sorular sormaya başlayacak ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum çünkü burada bana deliymişim gibi bakmayan tek kişi o.

Ben deli değilim. Aklımdan geçen düşüncelere engel olamıyorum ve onları sürekli düşünüyor da değilim. Sadece incindiğimde ya da üzüldüğümde, o çocuk için hissettiğim gibi.

Yine de beni en çok korkutan karanlık anlar. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyi hatırlayamadığım zamanlar. Sadece sesler boşluğu dolduruyor, bana hala hayatta olduğumu ve uyanmamı söylüyor. Uyandığımda, genellikle soğuk, hasta

İçimde bir his, ter içinde kalmış bir ten ve gözlerimin arkasında asılı duran bir karanlık. Bir süredir karanlığı kendimden uzak tutuyordum ama bu ağrı karanlığın yaklaştığı anlamına geliyor. Midemle birlikte başım da hafifliyor.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca başımı tutarak oturup o kara deliğin beni içine çekmesini beklerken, duvarın diğer tarafındaki Ragers'ın alçak uğultusu üzerine çakılların kaydığını duyuyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek açıklığa yaklaşıyor ve içeriye bakıyorum. Kalbim aniden büyüyor, kaburgalarım baskı yapıyor. Çocuğun profilini gördüğümde içimi kaplayan rahatlamayı anlamıyorum bile.

Tıraş edilmiş kafasının altında, saç çizgisinin hemen hizasında, yakasının bandının üzerinde, daha önce fark ettiğim sayı dizisi var, ancak bu sefer kafatasının tabanında kaybolduğunu görüyorum. Bu açıdan, kulağının arkasında büyük bir yara kabuğu ve saç çizgisinin altında, ensesinin kenarında kötü dikilmiş başka bir yara izinin zikzağını seçebiliyorum. Dizlerini içine çekmiş otururken, vücudunun kırılğanlığına rağmen çene hattı keskin ve güçlü.

Gözleri beni bulduğunda, çarpıcı etkilerini nasıl unuttuğumu görünce kalbim yerinden fırlıyor. Okyanusu hiç görmedim, sadece kitaplarda gördüm, ama o gözlerde çok canlı bir şekilde hayal ediyorum.

"Öldüğünü sanmıştım. Ragers'ın seni öldürdüğünü sanıyordum."

Her zamanki gibi cevap vermiyor ama Ragers'lara bakıp geri dönmesi beni bilerek görmezden gelmediğini gösteriyor.

"Aç mısın?"

Yanıt olarak başını sallıyor ve tıpkı bir gün önce olduğu gibi, dünkünden daha fazla incir ve çilek toplayıp küçük delikten içeri sokuyorum. Onlara uzandığında, kırılmış gibi görünen parmağının tuhaf şekli karşısında irkiliyorum. Yine de çocuk bu şekil bozukluğuna aldırmadan meyveleri topluyor ve sunulan yiyecekleri mideye indiriyor.

Kafamda bir sürü soru dönüp duruyor ama yine kaçıp gitmesinden korktuğum için çoğunu sormaya çekiniyorum. Onun yerine yemesini izliyorum, her lokmadan önce sanki minnettarmış gibi yemeğe bakışına hayran oluyorum.

Dakikalar geçiyor ve ben daha fazla meyve topluyorum, yarılmış bir incirin etini emiyorum.

Bir kez daha yüzükoyun uzanıyorum ve onu saatlerce sıkılmadan yemek yerken izleyebilmemin tuhaflığını düşünüyorum.

"Bana hala adını söyleyemiyor musun?"

Başını sallıyor ve bir avuç meyveyi ağzına atıyor. "Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Başını sallıyor.

"Peki, hangisi? Yapmayacak mısın?"

Başını üçüncü kez sallayışında bana patronluk tasladığını düşünmeye başlıyorum. "Yapamaz mısın?"

Sonra başını sallar.

"Orada size bir şey diyor olmalılar. Diğerleri. Sizin için bir isimleri var mı?"

Tekrar başını

sallıyor. "Ne

oldu?"

Avucundaki meyveyi bırakarak ellerini kaldırır; birinde beş parmak, diğerinde kırık işaret parmağı vardır. Altı. Bana tanıdık gelen bir dizi sayıyı işaret ediyor.

"Kafandaki numara mı?"

Başını sallar ve stokladığı meyveleri yemeye devam eder.

"Bu hatırlamak için çok uzun bir süre. Sana Altı diyeceğim."

Kırık parmağı dikkatimi çekiyor, parmağının etrafındaki diğer parmakları tercih ediyor ve canının yandığını biliyorum. Birkaç ay önce bileğimi burktum ve zorlukla yürüyebildim.

"Bunu parmağına diğerleri mi yaptı?"

Elini yüzüne doğru uzatıyor ve siyah ve maviye dönmeye başlayan parmağını büküyor, şüphesiz acı veren bir hareketle gözlerini kısıyor. Başını sallıyor.

Ne tür bir hastane kemikleri *kırar*?

"Orada doktor var mı?" Onu tekrar korkutmak istemediğim için sorularımda dikkatli davranıyorum.

Başını sallaması kafamda daha da kafa karıştırıcı düşünceler uyandırıyor. Çocuğun cevap vermeyeceğini bildiğim düşünceler. Belki de soruyu doğru çerçeveye oturtursam, şüphesini uyandırmadan babama sorabilirim.

Genel bir kural olarak kalbimde merhamete ya da sevgiye çok az yer olduğunu fark ediyorum ama bu çocuk için ruhum sızlıyor. "Kaç yaşındasın?"

Meyvesini bitirince bana bakıyor ve görüş alanımın ötesine uzanıyor. İnce bir dalla toprağa bir bir ve dokuz çiziyor. On dokuz. Duvarın bu tarafındaki on dokuz yaşındakiler iri yarı, kaslı ve küçük beyinli, siyah takım elbiselerini giyip Lejyon'dan biri olacakları günün hayalini kuruyorlar. Bazıları duvarın diğer tarafına geçtiklerinde sadece on altı yaşındadırlar - ayrıcalıklı olmasalar da, asla görülmeyen küçük pislikler

Tekrar. Zaman zaman kasabanın içinden bir insansız hava aracı sürüsü gibi geçiyorlar, boyları ayırt edilebilen tek özellikleri.

Bir korna sesi kaslarımı ürkütüyor.

Six ayağa fırlar ve bir gün önce olduğu gibi Ragers kalabalığının arasına dalarak arkasında birkaç meyve bırakır.

Ama bu sefer endişelenmiyorum.

İçimde onu yarın göreğime dair bir his var.

CHAPTER 5

DANI

H Yüzüme yemek dökülüyor ve başımı parlak güneşe doğru kaldırıyorum. Abel'in kahkahası, bir yerlerde birlikte oynayan kız kardeşimin kahkahasına karışıyor, ancak melodik sesi taşımıyor. Annem şarkı söylüyor. Turuncu çöl gelinciklerinden oluşan bir yataкта uzanıyorum, havada geçen bir yağmurun kokusu var. Gülümsüyorum, tenimi kaplayan sıcaklığa odaklanıyorum ve sonsuza kadar bu yerde kalabilirim.

Bir adamın sesi içeri süzülüyor ve ben ona odaklanıyorum. Baba mı? Daha derin. Yabancı.

Kardeşlerimin kahkahaları çığlıklara dönüşüyor. Annemin şarkı söylemesi tiz bir feryada dönüşüyor.

Gözlerimi açıyorum.

Üzerimdeki parlak lamba, yüzümü korumam için yalvaran kör edici bir ışık yayıyor, ancak zihinsel olarak kolumu bunu yapmaya zorlamak, hareket edemediğimde paniğe kapılmama neden oluyor. Başımı kaldıramıyorum. Ya da gözlerimi tam olarak açamıyorum.

Işık sönerken aynı anda bir silüet çevremde beliriyor ve yüzünde bir maskeyle tepemde dikilen siyah saçlı adama bakıyorum. Askerlerin taktığı korkutucu maskelerden biri değil. Beyaz bir maske, tıpkı bir doktorunki gibi.

"Bir süre hareket edemeyeceksin." Maskeyi ağzından çekip çıkarıyor ve elindeki lastik eldivenleri çıkarıyor.

Mide bulantısı midemin içinde kıvrılıyor, karnıma yayılıyor ve kusuyorum. Başımı, altımdaki kırışık beyaz kâğıda kusacak kadar çeviriyorum. Berrak sıvılar bir öksürükle dışarı atılıyor ve yanağımın altına yerleştirilen plastik bir bardak, dudaklarımdan fırlayan bir sonraki mermiyi topluyor.

Asitler boğazımı yakıyor ve başımı tekrar öne eğdiğimde, hayali balçık telleri yanağıma yapışıyor.

Maskesini tekrar yerine t a k a n siyah saçlı, plastik bardağın kapağını çeviriyor ve görüş alanımın dışında bir kenara koyuyor.

"Çok zekisin." Yatağın etrafında dönüyor ve bir tezgahın önünde duruyor. Kulağıma bir ses ulaşıyor, sanki sürekli akan bir su gibi.

O zaman ağızımın ne kadar kuruduğunu fark ediyorum ve boğazımın arkasındaki yapışkan tükürüğü temizleyerek sert bir yudum yutuyorum ama öksürüyorum.

Pipet olduğunu anladığım boru benzeri bir nesneyi dudaklarıma dayıyor. "İç," diyor.

Serin sıvılar kaşındırıcı yanıklara karşı cennet gibi geliyor ve sıvılar yutulamayacak kadar hızlı gelene ve başka bir öksürükte su fişkırana kadar yudumlamayı bırakmıyorum. Nefes alamadığımda kafamın içinde alarmlar çalıyor. Ciğerlerimi kilitleyen küçük sıvı parçasını kesip çıkarırken başım yine yana eğiliyor. Kardeşlerimle paylaşmak zorunda kalmadan hiç bu kadar çok su içmemiştim.

Koyu renk saçlı adamın göğsüne bakarken, büyük siyah harflerle resminin ve adının yazılı olduğu rozeti görüyorum. Josef Falkenrath.

"Neredeyim ben?" Odayı gözbebeklerimin peşine takan sersemlik hissiyle birlikte sesim de zayıflıyor.

"Laboratuvarım. Söyle bana, adın ne?" Josef elindeki su bardağını bir kenara bırakır.

"Daniel," diye mırıldanıyorum, boğazımda hâlâ bir çizik olduğunu fark ediyorum. "Daniel, ha? Bir kız için tuhaf bir isim."

Panik göğsümde çiçek açıyor, kaburgalarımı sıkıyor ve tekrar kusma isteğimi bastırıyorum. *Sadece erkekleri alıyorlar.* O sırada kalçalarımın ve göğüslerimin üzerinde dans eden serin pamuklu çarşafı fark ediyorum.

Beni soydu.

"Kıyafetlerim nerede?"

"İlacın etkisi geçtiğinde size bir üniforma verilecek." Kollarını kavuşturup sandalyeye yaslanırken kaşlarını kaldırdı. "Burada bulunduğum süre boyunca bu tesiste hiç kız olmadı."

"Lütfen. Annem. Kardeşime göz kulak olmamı istedi. Onu güvende tutmamı."

"Ve sen bu konuda onu çoktan hayal kırıklığına uğrattın."

Gözyaşlarımda yüzü genişleyip geriliyor ve gözümdeki nem nihayet akıp görüşümü keskinleştirirken şakağıma bir gıdıklanma çarpıyor

tekrar. Çocuksu bir dürtü göğsümü çekiştiriyor ve boğazımın gerisinde düğümlenen hıçkırığı yutuyorum. "Eve gitmek istiyorum."

"Artık bir evin yok." Kolumu kaldırıp tenime bakarken sözlerindeki soğuk ton, kendimi toparlama yeteneğimi ısıtıyor. "Kovanınızdan tanıdığınız herkes ya bir hücre bloğunda görevlendirildi ya da gitti. Başka bir seçenek yok. Ve bu ikisi arasındaki çizginin burada hızla incelmesini göreceksin."

"Kardeşim mi?"

"Kardeşiniz başka bir hücre bloğunda. Gözlem altında tutulacak. Bir süreliğine." "Burası neresi?"

"Bir araştırma tesisi." Kolumu bırakıyor ve bir *gümbürtüyle* altımdaki soğuk metale çarpmasına izin veriyor. "Biraz daha zaman ve kas kontrolünü yeniden kazanmalısın."

"Doktor musunuz?"

"Ben bir bilim adamıyım." Yanımda dolaşıyor gibi görünüyor, ama midemi bulandıran bir iğne tutuyor.

Ön kolumdaki hafif bir sızı gözlerimi kısmama neden oluyor. İğnelerden nefret ederim. Bir keresinde çok hastaydım ve annem beni koluma iğne yapan bir kadına götürmüştü. İğne, annemin yeterli sıvı almamı sağlayacağını söylediği bir torbaya bağlıydı ve çekip çıkarmamam için beni bağlamak zorunda kalmışlardı.

"Erkek olmadığım için beni geri mi göndereceksiniz?"

"Seni geri göndermek senin için kesin ölüm anlamına gelir." Kanım olması gereken şeyle dolu bir tüpü kaldırıp gözlerinin önünde döndürdükten sonra yanında bir yere bırakıyor. "Hayır. Okuyorsun ve yazıyorsun. İşe yararsın. Fincanda yaptığımı gördüğün gibi notlar alarak ve örnekleri etiketleyerek bana yardımcı olacaksın."

Bu adamın kardeşimi reddeden adam olduğunu hatırladığımda öfke beni ele geçiriyor. Ürkütücü sarışının onu hastalıklı bir çakal gibi benden uzaklaştırmasına izin veren adam.

Hepsi kurt. Yırtıcılar. Ve bu sadistlere yardım etmek için her şeyi yaparım.

"Hayır. Ben bir grup katilin köle sekreteri değilim. Cehenneme kadar yolun var!" Yüzüne tükürürdüm ama ağzım sudan sonra bile kupkuru.

Çenesi kayıyor ve gözünün seğirmesini yakalıyorum. Yan tarafına bir bakış atarak bir fotoğrafı kaldırıyor ve gözlerime tutuyor. Fotoğrafta, belki on altı yaşında, genç bir çocuk çıplak bir şekilde masanın üzerine uzanmış. Fotoğrafın görüntüsü beni şaşırttı.

Penisinin ve yatağın her bir köşesine bağlanmış dört uzvunun açık görüntüsü. Vücudu kesikler, çürükler ve irili ufaklı yara izleriyle doludur. Beyaz laboratuvar önlüklü dört adam, yüzlerinde şeytani bir gülümsemeyle başının yakınında durmaktadır. "Provokasyon testi. Bu çocuğun ikinci nesil Dredge hastalığı taşıdığına inanılıyor. Prion antikoru testi pozitif çıktı. Meslektaşım Doktor Ericsson, bu hastalığın vücutta gizli kaldığına inanıyor. Acı verici uyaranlarla aktif hale gelebileceğine inanıyor. Onun laboratuvarına transfer olmak ister misiniz?"

Çocuğa bakarken sözlerinin dehşeti üzerime çöküyor. Vücudumdaki her insancıl kemik bana, bu zavallı ruh gibi kurbanlar uğruna bu canavarlara karşı isyan etmem gerektiğini söylüyor. Kardeşimi kaçırın sarışın, fotoğraftaki dört kişiden biri ve boğazımın arkasındaki boğulma, serbest kalmayı bekleyen hıçkırığı bastırıyor.

"Kardeşim. O... ona bunları yapacaklar mı?"

İfadesi okunmuyor, sanki gözyaşlarımdan taşan duygulardan etkilenmemiş gibi. "Genç çocuklar sadece saldırganlık açısından inceleniyor. Kan örnekleri, kemik yapısı. Gözlem. Bir taşıyıcının özelliklerini gösterirse, bu tür çalışmalar için tutulacak, evet."

Açık sözlü dürüstlüğü içime oturuyor.

"Peki... ya yapmazsa?"

"O zaman onun için çalışma sona erer ve serbest bırakılır."

Özgür mü? Bir parçam bu kelimeye güvenmiyor ama şimdilik elimdeki tek şey bu. Tıpkı kamyonadaki yaşlı adamın bana söylediği gibi, bir şeye inanmak zorundasın.

"Ya ben?"

"Artık size ihtiyacımız kalmadığında, siz de serbest bırakılacaksınız. Bu arada, işe yaradığınız için hayattasınız. Bu şekilde kalırsan hayatta kalırsın."

"Diğerleri... kız olduğumu öğrenirlerse beni öldürecekler mi?"

"Evet. Kesinlikle yapacaklar. Bu nedenle burada, araştırma kompleksinde uyuyacak ve banyo yapacaksınız. Geç saatlere kadar burada kaldığımda bazen uyuduğum bir oda var."

"Kardeşim... Bazen uyuması için ona şarkı söylemek zorunda kalıyorum. Korkuyor-"

"Kardeşin artık seni ilgilendirmiyor. Annen seni nasıl bir kadere gönderdiğini bilseydi, bu yükün altına gireceğinden çok şüpheliyim.

çocuk omuzlarında. Bugünden itibaren tek endişen kendi hayatta kalman. Dediğimi yaparsan, bu süreyi burada uzatabilirsin." Sandalyeden kalktı, gözlerini bana dikti.

Bunda biraz rahatlama olduğunu söylemekten utanıyorum ama aynı zamanda üzüntü ve öfke de var. O kadar çok öfke ki, yüzümden anlamış olmalı.

"Daha önce yaptığın şey ölüm sebebiydi. Bu yerde kimsenin seni kurtaramayacağını bil. Ben senin müttefikin değilim. Dostun da değilim. Ve bir daha senin adına devreye girmeyeceğim. Lejyon'un bir subayına saygısızlık edersen, sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın. Anlaşıldı mı?"

Az da olsa geri dönmeye başlayan boyun hareketlerimle kasvetli bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Annemi ve kız kardeşimi neden öldürdüler?"

Çenesini kaldırıp burnunun ucuyla bana bakıyor ve gözleri seğiriyor. "Basitçe, çünkü onlara ihtiyaçları yoktu. Sen sadece çoğunun sahip olmadığı bir yeteneğe sahip olduğun için hayattasın. Bunu unutma."

I Beni felç eden şeyin sistemimden çıkması bir saat sürdü. Bu süre içinde daha çok kustum ve idrara çıktım.

Hatırlamak istediğimden daha fazla, alışık olmadığım imkanlar için minnettarım. Kovanda, bahçeleri gübrelemek için kullanılan kovalara dışkılıyorduk. Haftada bir kez, onları kompost için 'sıcak yığın' dediğimiz yere boşaltmak gibi iğrenç bir görevim vardı. Doktor Falkenrath, kendisine böyle hitap etmemi istedi, bu *tuvaletlere tuvalet* diyor ve bizim kovalarımızın aksine, bunların kendi kendine işleyen bir emme sistemi var. Bunların sadece doktorun odasında bulunduğunu söylüyor. Diğer çocuklar kovalara dışkılıyorlar ve bu kovalar torbalarda toplanıp yakılıyor.

İşim bittiğinde, temiz, beyaz zemine diz çöküyorum ve atıkları kompostlaştırmak için çalışan karıştırıcı olarak adlandırdığı şeyi döndürüyorum. Kapağı açtığımda sıvılar kaybolmuştu.

Hassasiyet parmaklarımı traşlı başıma götürüyor ve oradaki çiğ yanığın kaynağını araştırıyorum. Harabelere tırmanırken bir kedi tarafından tırmalandığım zamanki gibi hissediyorum - kaşıntılı ve ateşli. Parmaklarımdan az miktarda kan geliyor ve ayağa kalkıp aynadaki yansımama bakıyorum.

Kızgın kırmızı bir kabarıklıkla çerçevelemiş siyahımsı bir işaret ensemden dışarı bakıyor ve sekiz rakamını seçebiliyorum. Derime dövme yapılmış.

Sonsuza kadar. Gövdemi garip bir şekilde döndürdüğümde, yanında beş dövmesi olduğunu fark ediyorum. Yarayı yokluyorum ve hassasiyetin kafatasımın tabanına kadar uzandığını görüyorum.

Her ne kadar kısa bir anını bile hatırlamasam da, ben bayginken oraya konulduğunu tahmin ediyorum.

Sıska kapının bariyerinden kulaklarıma bir ses ulaşıyor ve ona doğru dönüp dinliyorum. Çığlıklar. Kalbimin göğsümde çarpmasına neden olan korkunç, acı dolu çığlıklar.

Çığlıklar beni küçük tuvalet klozetinden dışarı çekiyor ve bir saat önce uyandığım parlak beyaz odaya giriyorum. Küçük alanın karşısında, neredeyse duvarın genişliğini kaplayan bir pencere, yanında ağır bir kapı ve üzerinde küçük bir ışığın yeşil renkte parladığı küçük beyaz bir kutu var. Pencerenin diğer tarafındaki oda çok daha büyük ve bana bir böceğin bacaklarını anımsatan uzun, kıvrımlı kolların ucundaki ışıklar tavandan sarkıyor.

Yatakta yatan yetişkin bir adam, gerçi benim açımdan yaşını söylemek zor. Sadece kel kafasının üstündeki güneş lekelerini görebiliyorum. Kalın kayışlar vücudunu yatağa bağlıyor ve adam sanki dayanılmaz bir acı içinde kıvranıyor. Üzerini örten beyaz çarşafta kan çiçekleri beliriyor ve acı dolu feryatları daha yakından bakmam için kapıyı açmamı istiyor.

Odanın içine doğru bir adım attığımda, çok daha yüksek bir çığlık omurgamdan aşağı kayıyor. Olduğum yerde donup kalarak, lavabonun başında duran ve çıplak ellerine eldiven geçiren bir figüre bakıyorum. Baş, vücudu ve ayakları tamamen örtülü olduğu için onu teşhis edemiyorum ve maskesinden çıkan tüp askerlerin taktığına benziyor. Eldivenli eliyle arkamdaki kapıyı işaret ediyor.

"Eldivenler." Doktor Falkenrath'ın sesi maskenin arkasında boğuklaşıyor ve tanıdığım için rahat bir nefes alıyorum. "Burada eldiven olmadan hiçbir şeye dokunmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallayarak, biraz önce durduğum odaya geri dönüyorum. Hemen solumda, katlanmış takım elbise yığınları taşıyan bir raf var, yan yana yaklaşık bir düzine ve onların altında, tüplerle birlikte iki set maske. Bunların yanında küçük, orta ve büyük boy eldiven kutuları var, ben küçük olanları seçiyorum.

Kapının yanında duran ve daha önce fark ettiğim kutuya bakıyorum. Küçük yeşil bir ışık hâlâ yanıp sönüyor ve kapıyı açtığımda kırmızıya dönüşüyor.

Doktor Falkenrath'la birlikte hızla diğer odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Doktor Falkenrath yaklaşıyor ve içgüdüsel olarak siniyorum, onun tarafından vurulmayı bekliyorum. Neden olduğundan bile emin değilim.

"Burası negatif basınçlı bir oda, ancak her zaman kontamine olduğunu düşünmelisiniz. Bu odadan asla eşya çıkarmayın. Tüm kalemler, defterler, her şey ben çıkarmanızı söylemedikçe kalacak. Her çıktığınızda ellerinizi yıkayacaksınız ve eldivenlerinizi ya da önlüklerinizi odanın içine atacaksınız."

"Evet, efendim."

"Uzun bir öğleden sonra olacak. Hadi başlayalım." Sedyeye doğru geri çekildi ve çarşafın bir köşesini kaldırarak karşı tarafı işaret etti, bana yardım etmemi işaret etti.

Odayı geçip yatağın yanında duruyorum, midemden yükselen tiksinti ve korkuyu bastırırken, çarşafı sıyrıp altındaki yaralı ve parçalanmış gövdeyi ortaya çıkarmasına yardım ediyorum. Derisi soyulmuş gibi çiğ, kanlı eti yer yer parlıyor.

Adamın ağzı metal bir düzeneikle açık tutulmuş ve iki sıra çürümüş diş ortaya çıkmış. Gözleri, irislerinin genişliğini kaplayan simsiyah göz bebeklerinin üzerinde süt beyazı bir tabakaya sahip. Boynundaki ve göğsündeki yaralardan kırmızı çizgilerle renklendirilmiş sarımsı bir sıvı sızıyor.

Kayışların altında, elleri sanki bir şeye tutunuyormuş gibi esniyor ve şaklıyor, esniyor ve şaklıyor. Çıglıklar hırıltılara karışıyor ve sesi insandan çok canavar gibi çıkıyor. Kampımıza girdikleri zamanlarda Yağmacılar görmüştüm ama genellikle ısırmaya fırsat bulamadan öldürülmüşlerdi. Gözleri süt renginde ve kan sızdırıyor, derilerinde de lekeli kırmızı yaralar oluşuyor. Kovanımdan Samuel Dade adında bir çocuk tanıyordum, güneşten kurumuş bir cesedin üzerindeki yaralardan birini kurcalamış ve hastalanmıştı. Dredge'ı soluduğunu söylüyorlar.

"Neden takım elbiseye ihtiyacım yok?"

"Sen bir taşıyıcısın. Birçok ikinci nesil protein taşıyıcısıdır. Bazıları diğerlerinden daha farklı ifade eder." "Dredge'i ben mi taşıyorum?"

"Öyle olmasaydı şaşırırdım ama kanınız bunu doğruladı, evet. Ebeveynlerinizden biri enfekte olmuş ve bu hastalık size geçmiş."

"Ama... benim ailem normaldi. Onlar Yağmacı değildi. Hiç ısırılmamışlardı."

"Proteinin solunması, kuluçkaya yatması için biraz zaman alır. Bir ısırtık anında, konsantre bir aşılama."

"Aşılama... nedir?"

"Hastalık vücudunuzda kök saldıgında." "Bu odadan çıkarsam... hastalığı sana bulaştırmaz mıyım?"

"Sadece ısırıldıysanız ya da organizma aktive olmuşsa. Aksi takdirde, ikinci nesil genellikle organizmayı hava yoluyla bulaştırmaz. Yine de, aktif enfeksiyon durumunda *olmadığınızı* teyit etmek için günlük kan testlerinden geçeceksiniz. Düzgün heceleleyebiliyor musun?" diye soruyor ve yatağın yanında, üzerinde gümüş bir tepsi dolusu alet bulunan bir masa getiriyor.

Yataktaki adamın yanında, üzerinde bir defter ve keçeli kalem bulunan ikinci bir masa vardır. Yanlarında, üzerinde kırmızı bir düğme ve REC yazan ikinci bir nesne durmaktadır.

Parmaklarımın eldivenlerin içindeki hareket kabiliyetini test ederek başımla onaylıyorum ve kalemim hazır bir şekilde masaya oturuyorum. Annem yaşadığım siteden küçük bir gruba ders veriyordu. Dilbilgisi, okuma ve yazma. Çoğu her hafta gelmeye zahmet etmese de, ne olursa olsun dersleri tamamlamam bekleniyordu.

"Güzel. Kayıt cihazındaki kırmızı düğmeye basın ve işimiz bittiğinde tekrar bastığınızdan emin olun. Başlayalım." Arkasında metal bir mekanizma ve çevirmek için çevirdiği bir düğme var.

"Doktor, bu yüzden mi buradayız? Taşıyıcı olduğumuz için mi?" Söylediği gibi önümdeki kayıt cihazının kırmızı düğmesine basıyorum ve sırada ne olduğunu bekliyorum.

"Evet."

Öne doğru eğilir, tüplere bağlanan ayrı çelik kutudaki bir dizi kadranı ve sayıyı inceler. Sıvılar hastanın kollarına yerleştirilmiş uzun şeffaf tüplerden aşağı kayıyor ve bir dakika içinde adam hareket etmeyi bırakıyor. Çenesi gevşiyor, siyah gözbebekleri aniden boşalıyor. Az önceki hırıltı, onun ölümü olabileceğini düşündüğüm bir anda kesiliyor.

"Denek kırk yaşında bir erkek. Eşlik eden hastalıklar arasında kalp hastalığı, tip-bir diyabet ve Dredge enfeksiyonu bulunmaktadır. Denek, büyük plaklar ve ön lobda önemli hasar ile dördüncü evre enfeksiyona hızla ilerlemiştir. Derisinde, dişlerinde ve gözlerinde iki taraflı nekrotik değişiklikleri gösteren fotoğraflar toplanmıştır. Doktor Ericsson bana şahsın çok sayıda enjeksiyon aldığını ve ..." Hasta hareketsiz yatarken elini yatağa dayayarak duraklıyor ve boğazını temizliyor. "*Termotest*, sinir nakli ve bağışıklık kazandırma deneyleri. Kan ve beyin omurilik sıvısı alındı. Organ alımı için potasyum klorür ve pankuronyum bromür uygulandı."

Söylediklerinin çoğunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama birkaç saniye önce onu bir canavar olarak görürken, birkaç saniye içinde farklı bir gözle bakmaya başladım bile. Hastalıklarının özetini dinledikten sonra, onun da hepimiz gibi bir kurban olduğunu anlıyorum.

Sonraki iki saat boyunca Doktor Falkenrath adamın içini açıp kanlı, jelatinimsi bir organ çıkarırken dehşet içinde oturuyorum ve bir tepsi içinde bana uzatarak bunu bir solüsyonla birlikte bir kavanoza koymamı söylüyor. Sedyede yatan adam için bir zamanlar hayati bir amaca hizmet etmiş olan kırmızı et parçasına bakıyorum. Göğsüm gıdıklanıyor ve masanın üzerine kusmamak için çaresizce burnumdan sertçe nefes alıyorum. Gözlerimi kısarak kendimi tutmaya ikna ediyorum ve yanımdaki kalemi kaparak doktorun istediği gibi hastanın numarası, organ tipi, tarih ve saatle etiketliyorum. İşimiz bittiğinde adamın adını 4368756 olarak biliyordum. Bu numarayı asla unutacağımı sanmıyorum.

Vücudu bir çarşafla örtülü, ben ise beyni de dahil olmak üzere iç organlarının parçalarını tutan çeşitli büyüklükteki kavanozlara ve tepsilere bakıyorum. Bir insan beynini hiç bu kadar yakından görmemiştim. Kan ve bir tür mukus et parçalarına yapışmış, bazıları çürümüş gibi siyah ve yeşil çizgilere bürünmüş.

"Onu morga götürmeni istiyorum. Sen şu asansörü kullanacaksın." Karşımızdaki gümüş kapılara doğru başını salladı. "Dış taraftaki düğmeye bas. Sonra içeri girince M düğmesine bas. Morga açılacak ve onu orada diğerlerinin yanına bırakacaksın. Asansörün dışındaki üst düğmeye ve içerideki iki numaralı düğmeye basarak geri döneceksiniz. Örnekler soğutulacak. Buzdolaplarını batı kanadında bulacaksınız. Doktor Ericsson'un kilerle karıştırmamaya çalışın. Lütfen kaydettiğimiz notları gün sonuna kadar günlüğe aktarın."

Belirsiz bir şekilde başımı sallıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Doktor, tarif ettiğiniz kelimelerden bazıları... Onları doğru heceleylebildiğimden emin değilim."

"Elinden geleni yap," diyor ve yanımdan geçip odanın köşesinde duran bir varile doğru yürüyor. Orada, takım elbisesini ve maskesini atıyor, çıkmadan önce emme sesi çıkaran bir düğmeye basıyor. Ve sanki bir kasırga odayı silip süpürmüş gibi, sakatlanmanın sonuçlarıyla baş başa kalıyorum.

Gözleri kapalı olan adama bakıyorum. Ölü adama. Doktorun iğne yapıp parçalara ayırmasını izlediğim adam.

Kusma isteğimi bastırarak masadan kalkıyor ve yatağa doğru ilerliyorum. Titreyen ellerimle hastanın artık boş olan kafatasının üzerindeki parmaklıkları kavriyor ve onu gümüş kapılara doğru itiyorum.

talimat verildi. Düğmeye bastıktan birkaç saniye sonra kapılar açılıyor ve yatağı içeri çekiyorum. Kutu etrafında kapanıyor ve kapılar kapanıp beni içeri hapsettiğinde bir anlık panik nefesimi kesiyor. Kapıya doğru ilerliyorum ve gümüş panellere vuruyorum ama kıpırdamıyorlar.

"Doktor Falkenrath! Doktor Falkenrath!" Kutunun içindeki hava yoğunlaşıyor ve boğucu bir korkuyla göğsümü işgal ediyor.

Kapının yanında bir dizi düğme var, biri söylediği gibi *M* ile etiketlenmiş. Ona basıyorum ve kutu sarsılarak beni duvara çarpıyor. Ellerim iki yanımdaki panellere yapışmış, kutu nihayet yavaşlayıp durana ve kapılar açılana kadar karnım dizlerime batarak çömeliyorum.

Yavaşça ayağa kalkarak açıklıktan duvara dayalı yataklara bakıyorum. Sıra koridor boyunca uzanıyor ve gümüş kutunun dışına çıktığımda üzerinde büyük kırmızı harflerle INCINERATOR yazan büyük bir kapının önünde bittiğini görüyorum.

Büyük mavi variller kapının yanında sıra sıra duruyor. İçlerinde ne olduğunu okuyamayacak kadar uzaktalar ama her birinin önündeki büyük boy kafatası ve çapraz kemiklerin yanı sıra biyolojik tehlike sembolü olduğunu öğrendiğim şey bana uzak durmamı söylüyor.

Gıcırdayan dişlilerin sesi beni dönmeye yetecek kadar ürkütüyor ve gümüş kapıların kapandığını görünce nefes nefese kalıyorum. Duvardaki düğmeye çılgınca bir basışla kapılar tekrar açılıyor ve hâlâ yatakta yatan adama ulaşıyorum. Onu dışarı çıkarıp diğerlerinin yanına park ediyorum. Önündeki arabanın üzerinde beyaz bir örtüyle kaplı büyük bir tümsek yatıyor. Örtüyü sıyrıp benden çok da büyük olmayan bir çocuğun parçalanmış yüzünü görüyorum.

Onu görünce midem bulanıyor.

Derisi kirli ama yara izi yok. Derisinden çıkan kemikler bana açlıktan öldüğünü söylüyor. Alnındaki yaradan et akıyor ve çarşafı tekrar üzerine çekip derin bir nefes alıyorum. Aynısını tekerlekli sandalyeyle aşağı indirdiğim adama da yapıyorum, küçük bir onur kırıntısı sunuyorum.

İleriden bir patlama sesi yankılanıyor ve kaslarımı sarsıyor.

Koridorun sonundaki kapılar, üzerlerinde kan olduğunu tahmin ettiğim kırmızı lekeler taşıyan kirli beyaz önlükler giymiş iki adama açılıyor. Biri kapıyı açık tutarken, diğeri sıranın önündeki arabayı bir sonraki için geri dönmekten önce taşıyor. Kapıyı tutan bana el sallıyor ama ben karşılık vermiyorum. El sallayamam. Arkasında turuncu renkte titreşen devasa demir armatürler var. Dikkatim devasa fırın benzeri yapıların olduğu odadan yatakta yatan çocuğa kayıyor ve aniden nefes alamıyorum.

Geldiğimizde kokuyordu. Fırınlr.

Duman.

Yanan et.

Koyu renk saçlı olan, arabaların etrafından dolanarak topallaya topallaya

Be Arkamdaki bir arabaya takıldım ve dönerek arabaya doğru ilerledim.
n.

Gümüş kapılar. Parmağımlla düğmeye basarak panik yapmamaya çalışıyorum ama kapılar açılmıyor. Oh, Tanrım. Burada sıkışıp kalmak istemiyorum. Bu şeytanlarla konuşmak istemiyorum. Masum insanların cesetlerini yakan şeytanlarla.

Tekrar itiyorum. Ve tekrar. Yarım düzine kez, ta ki ışık yanana ve gümüş kapılar açılana kadar. Adam bana ulaştığında kutunun içine yuvarlanıyorum ve kendimi duvara yaslayarak doğruluyorum.

Yüzü yara bere içinde ve yanağındaki bir deri parçası sanki oraya bir yama dikilmiş gibi kabarık ve parlak.

"Her şey yolunda mı?" Boğuk sesi bir sigara tiryakisinininki gibi tiz bir tını taşıyor.

Başımı sallıyorum, sonunda gözden kaybolana kadar kapının daralan aralığından onu izliyorum. İşte o zaman kaygı üzerime çöküyor ve ağlamak için yere yığılıyorum.

An Acı dolu bir çığlık koridorda yankılanıyor ve beni uykuya dalmaktan alıkoyuyor. Seste hayvani bir kalite var.

Gerçek insan ıstırabının kusursuz tınısını taşıyan. Gözlerim beni çevreleyen uçsuz bucaksız karanlığı tarıyor ve onları kapatıp tekrar açtığımda, kirpiklerimin elmacık kemiklerimin üst kısımlarına çarpması dışında hiçbir fark yok.

Zifiri karanlık başlamak için korkutucu bir şeydir, ama burada daha da kötü. Gözler açıldığında sona ermeyen bir kabus.

Bana verilen oda penceresiz bir kutu. Geceleri buradaki tüm elektrikler kesiliyor ve bu boşlukta başıboş kalıyoruz. Babam bir keresinde bana uzayın boş bir karanlık olduğunu, sessiz, soğuk ve yaşamdan yoksun olduğunu söylemişti. O zamanlar böyle bir şeyin ne kadar korkutucu ve yalnız olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Yine de buradayım.

İkinci bir çıglık ilkinne katılıyor ve kulaklarımı kapatıp başımı bedenime yaklaştıarak karyolaya uzanıyorum. Nefeslerimdeki titreme bu şekilde daha yüksek ve kardeşimi düşünmemek için çaresizce her nefes alış verişimin hızına odaklanıyorum.

Her zaman karanlıktan korkmuştur.

Ne de olsa karanlık, canavarların ortaya çıktığı zamandır.

Bazen sokaklarda dolaştıklarını, iniltilerini ve kapılara vurduklarını duyardık. Babam sabaha kadar pencerenin önünde, kucağında silahıyla nöbet tutardı. O anlar ne kadar korkutucu olsa da, kendimi en güvende hissettiğim zamanlardı. Yakınımda oturduğunda. Her zaman izlerdi.

Annemin haklı olması, babamın hâlâ beni izliyor olması için dua ediyorum çünkü burada kötü şeyler olduğunu düşünüyorum.

Ve bu ıglıkların sesine bakılırsa, bu kâbuslar canavarlardan daha korkunç.

CHAPTER 6

WREN

TEtrafımdaki ağaç sütunlarına bakarak otururken duvar sırtıma baskı yapıyor. Güneşin gökyüzündeki yeni konumuna bakılırsa bir saat geçmiş olmalı.

Dallar. Öne doğru eğilip delikten tekrar bakıyorum, Yağmacıların dişlerinin tıkırtısını ve ayaklarının toprağa sürtünme sesini duyuyorum.

Altı'dan iz yok ama.

Bir saat içinde çınara en az bir düzine kez tırmandım ve tekrar tırmanmak için ittiğimde bir çığlık dikkatimi çekiyor ve beni yolumda durduruyor. Delikten baktığımda iki askerin silahlarını aşağıya doğrultmuş gözetleme kulelerinde durduklarını görüyorum.

Biri iki el ateş eder ve çığlıklar kesilir.

Lütfen Altı olmasın.

Son nefesime kadar geçen saniyeleri sayarken göğsümde bir ağrı zonkluyor. Etrafta gizlice dolanırken mi yakalandı? Belki de onu kaçak bir Rager sanmışlardır? Askerin hedefini hayal etmeye çalışırken aklımdan binlerce farklı senaryo geçiyor. Zihnim tek bir düşünceye odaklanıyor: O her kimse, Altı *değildi*.

Öyle değildi. Olamaz, çünkü bu kadar sıra dışı biri bu kadar sıradan bir şekilde ölmemeli.

Bu çocuğu neredeyse hiç tanımıyorum ve yine de onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi, bilinmeyen bir nedenle kalbime ağır geliyor.

Muhafızların beni göreceğinden korktuğum için ağaca tırmanmaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, her an Ragers'ları görmemi engelleyen bir çocuk profili göreceğim diye dua ederek bekliyorum.

Bir saat daha geçti.

Koluma bir sızı vuruyor ve dikkatimi orada derime kazdığım çiziklere çekiyor. Kemiklerimin üzerinde bir sürünme hissi olarak başlayan şey, şimdi yalnız bırakamayacağım bir takıntı haline geldi - özellikle de tırnaklarımın her kazınmasıyla deri kurudukça ve iltihaplandıkça.

Güneş artık gökyüzünde daha ileride, bu yüzden ayağa kalkıp geri dönüyorum. Duvarın bu tarafında, gece karanlığında korkmamız gereken Yağmacılar yok. Ve gece elektrikler kesildiğinde tamamen karanlıkta yürümek dışında, oldukça huzurlu bir yürüyüş olacak. Ama geceleri Arabulucular sokaklarda dolaşıp nöbet tutarlar. Saat sekizde katı bir sokağa çıkma yasağı uyguluyorlar ve sokaklarda yakalanan herkesin sonuçlarına katlanacağı söyleniyor.

Kuralı hiç ihlal etmediğim için bu sonuçların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Onların iyiliği için değil, babamın iyiliği için. Onu bu şekilde asla hayal kırıklığına uğratmam.

Yine de o dönmeden önce eve varmak için hala yeterince ışık var. Önceki gün olduğu gibi akşam yemeğini ocakta kaynamaya bıraktım. Tüm yemeklerin güneş batmadan önce pişirilmesi gerekiyor. Geceleri elektrik üreten türbinler benzin gerektiriyor ve doğal kaynakların çoğu yıllar önce tükendi, bu yüzden gündüzleri yemekleri hazırlıyoruz ve geceleri karanlığa yerleşiyoruz.

Burada güvende olmama rağmen, gece hala tüylerimi ürpertiyor. Ne yazık ki, nedenini bilmek için çocukluğumu pek hatırlamıyorum.

Çiftliğimize doğru yolda yürürken hava neredeyse kararmak üzere. Bayan Miller'ın yanından geçerken kurutma ipindeki çamaşırlarını topluyor ve el sallıyor. O ve kocasının iki çocuğu var, ikisi de genç oğlanlar, sık sık siyah pelerinler giyip ön bahçede Lejyon oynuyorlar. Çoğunlukla içlerine kapanık, iyi insanlar ama duvarların dışında asla hayatta kalamazlar. Yılan çukurundaki fareler kadar saflar. Çiftçilik yapmazlar ya da avlanmazlar. Hemen hemen tüm yiyeceklerini marketten ya da cömert hissettiğinde babamdan alıyorlar.

Hiç şüphesiz ilk giden o olurdu. Zihnimde, bir Rager boğazından beslenirken, kana bulanmış çizgiden çektiği o gıcır gıcır beyaz çarşafın görüntüleri canlanıyor.

Aklımdan geçenleri iki kez göz kırparak uzaklaştırıp ona el sallıyorum.

Bizim evimiz en uzakta, bana çalışma kitaplarımdaki geometri problemlerini hatırlatan bir düzende sıralanmış evlerden oluşan bir çıkmaz sokakta yer alıyor. A, B, C, D. Hepsi de Akdeniz Uyanışı mimarisinin bir çeşidi, pek bir farklılık yaratmayan soluk renklerden oluşan bir palette.

Babam bu evde yaşayabilir.

Eğer isteseydi, topluluğun Fantezi Villa tarafına geçebilirdi, ama bunu yaparsa ruhunu satmış olacağını söylüyor, bu yüzden biz de İkinci Aşama'da kalıyoruz. Evler güzel ama kesinlikle buradaki diğer doktorları barındıran malikaneler gibi değiller.

İki boş arsa bizi bitişikteki evlerden ayırıyor, ancak stil diğerleriyle tutarlı kalıyor. İki kalın sütunlu kırmızı kiremitli bir çatı, uzun kemerler ve ferforje demirle vurgulanan ve saksıdaki şifalı bitkilerle dolu girişi oluşturuyor. Bir aloe yaprağının ucunu koparıyorum ve berrak sıvıyı kolumdaki çiziklerin üzerine akıtıyorum, yanığı anında yatıştırıyor.

Bazen gözümün önüne yavru örümcekler ya da derimdeki küçük deliklerden sürünerek çıkan binlerce karınca geliyor, bu yüzden bu kadar takıntılı bir şekilde kaşınıyorum. Bunu babamın tıp kitaplarından birinde rastladığım tripofobiye bağlıyorum. Sayfadaki görüntüler bir şekilde kafama kazındı ve o zamandan beri onlardan korkunç derecede rahatsız oluyorum.

Bu düşünceleri olabildiğince derinlere iterek, mutfaktan yayılan haşlanmış et ve baharatların nefis kokusuna odaklanıyorum. Günün büyük bölümünde yemek yemediğim için, yavaş yavaş kararan oturma odasından geçip mutfığa doğru ilerlerken bu koku ağzımı sulandırıyor.

Tencerenin kapağını kaldırıp akşam yemeğinin lezzetli aromasını içime çekerken, yukarı doğru bir buhar bulutu yükseliyor. Daha önce pişirdiğim ekmek tülbente sarılı bir şekilde ocağın yanındaki tezgahda duruyor. Szolen'deki tüm fırınlar elektrikli, dünya cehenneme dönmeden önce topluluğun orijinal tasarımının bir parçası.

Babam ve kendim için fazlasıyla yaptım ve bir kısmını yarın öğle yemeği için saklayacak olsak da, geleceğini varsayarak birazını Altı için ayırdığımdan emin olacağım.

Çorbayı tezgâha dizdiğim kâselere doldururken aklıma gelen bir anıyla duraksıyorum. *Çorba bir kaseye dolduruluyor. Açlık midemi kemiriyor.* Bacağıma öyle sıcak bir sızı vuruyor ki neredeyse soğuk geliyor ve kepçe yere düşerken geriye sıçırıyorum.

"Ortalığı dağıtmışsın, Wren. Temizlediğinden emin ol."

Sesi duyunca irkiliyorum ve arkamı döndüğümde babamın kapıda durduğunu görüyorum. Kırışan saçları ve sert yüzü, sönmekte olan ışığın gölgesinde, kızgın olmasa bile onu kızgın gösteriyor. Sesi de kişiliği gibi sakın ve düz.

"Otur. Bacağındaki yanığa bakayım."

Kepçeyi durulamak için lavaboya koyduktan sonra masadan bir sandalye çekip içine çöküyorum ve yanığın çoktan derimin altına yerleştiği dizimin üstündeki kabarık kırmızıya bakıyorum.

Önümde çömelerek parmaklarını işaretlerin üzerinde nazıkçe gezdiriyor. "Üzerine biraz aloe koyacağım."

"Bende biraz var." Cebimden, kopardığım bitkinin ucunu çıkarıp ona uzatıyorum.

Bileğimi kavrayıp ön kolumdaki oyuklara doğru çeviriyor ve o sert kahverengi gözleri benimkilere dikiliyor. "Yine mi böcekler?"

Ona ormandaki planlanmamış buluşmalarımıza gelmeyen bir çocuğun buna neden olduğunu söylemiyorum. Onun yerine başımı sallıyorum.

"Peki ya halüsinasyonlar?"

"Eskisi kadar kötü değil," diye onu temin ediyorum. "Yine gidiyorlar. Diğer tarafta yeni bir şey var mı?" Sorunlarım hakkında konuşmaktan nefret ediyorum, bu yüzden konuşmayı çok daha iştah açıcı bir konuya kaydırıyorum.

Kolumu bırakarak ellerini kalçalarının üzerine koydu ve kendini düzeltmek için itti. "İlgini çekecek bir şey yok."

"Olurdu. Anlat bana." Sandalyeden kayarak yandaki çekmecedен bez parçaları aldım ve dökülen çorbanın üzerine attım.

Duvarın ötesine asla geçmemem konusundaki ısrarı, çözümünü olmayan bir hayal kırıklığı. Kesinlikle tekrar sorma zahmetine değmez, ama ne kadar sıradan olduğunu düşünürse düşünsün onun hikayelerinden keyif alıyorum. Et suyunu sildikten sonra kepçeyi duruluyorum ve kaseleri çorbayla doldurmayı bitiriyorum.

Peşinden gelen sessizlik, bana gününden bahsetmeye niyeti olmadığını açıkça ortaya koyuyor, bu yüzden kaseleri masaya koyuyorum ve yanlarına koyduğum iki parça ekmeği dilimliyorum. Yerime oturup başımı eğiyorum, yemek için sessizce şükrediyorum ve tadına bakmak için kaşığı kaldırıyorum.

Et, patates ve sıcak et suyu midemi dolduruyor ve bir tane daha yemek için kaşığı daldırıyorum. Depoladıklarımızı korumak için haftada sadece iki kez et içeren yemek yememize izin veriliyor. Bu akşamki sincap.

"Sana bir şey getirdim." Babam cebinden, ortasında 'aşk' yazan dört beyaz boncuk bulunan çok renkli bir boncuk dizisi çıkarıyor. Bileğime geçirirken ağzını hafif bir gülümsemeyle kapatıyor. "Molozların arasında buldum. Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Çok güzel," diyorum, aşk bileğime oturana kadar çeviriyorum. "Bayıldım." Kıkırdıyorum ve yukarı doğru hızlı bir bakış, onun her zamanki gibi ciddi bir şekilde bana baktığını gösteriyor.

Güldüğünü hiç duymadım, gülümsemesi gözlerine hiç ulaşmadı ve sanırım bu sorun değil. Bu gibi jestler -hediyeler, yaralarımın nazıkçe ilgilenmesi, günümle ilgili sorular sorması- onun ilgisini gösterme yolları olduğunu öğrenmeye başladım. Bana karşı aşırı şefkatli olmamasından memnunum.

-Bu onun sarılmamasından daha garip hissettirirdi.

"Başka bir şey," diyor, elini diğer cebine sokarak. Kapalı yumruğu açılıyor, avucunun içinde gümüş bir anahtar belirliyor ve ben onu hızla kapıp önümde çeviriyorum.

Anahtarları biriktirim. Ev anahtarları. Araba anahtarları. Ne tür olduğu önemli değil. Dünyada bir yerlerde bir şeylerin kilidini açtıklarını bilmek hoşuma gidiyor. Birinin hikayesinin -umutlarının ve hayallerinin- anahtarlarıymış gibi davranıyorum ve artık onun bekçisi benim.

Kenarındaki çıkıntıları inceliyorum ve başparmağımı dişlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu... bir kaleye ait. Çevresinde bir hendek ve yemyeşil çimler var. Ve çiçekler. O kadar çok renkli çiçek var ki, sanırsın gökkuşağı yere değmiş."

"Oldukça geniş bir hayal gücün var, Wren." Dirseklerini kâsesinin iki yanına koyarak kaşığını kaldırdı. "Kış için stoklamaya başlamak üzere biraz Mormon Çayı topladım."

"Yarın sabah toprakla buluşmasını sağlayacağım."

"Ev işlerini her gün tamamladığını fark ettim." Ekmekten parçalar koparıyor ve küçük parçaları kâsenin yanındaki peçeteye koyuyor. "Olay nedir?"

Yine de ondan gelen mizah kemik kadar kuru.

"Can sıkıntısı." Ekmeği çorbama batırırken bakışlarımı kâsedan yükselen buhara odaklıyorum. "Bugün duman gördüm. Kuzey tarafında. Duvarın diğer tarafından geliyor gibiydi."

"Kuzey tarafında ne yapıyordun?" Benden çok daha rafine bir yiyici, çorbayı tek bir ses bile çıkarmadan kaşıklayarak ağzına götürüyor.

"Keşfetmek."

"Umarım ormanda değildir."

"Orada ne var?" Onun yorumunu görmezden gelerek soruyorum.

Kaşığını yere bırakıyor, gözleri beni delip geçiyor. "Ormana mı gittin?"

"Elektrikli bir çit var, baba. Bizi dışarıda tutmak için."

"Ve çoğunu dışarıda tutmak için iyi bir iş çıkarıyor. Ama sen çoğu değilsin." Kaşık tekrar elinde, yemeğine dönüyor ve öncekinden çok daha hızlı yiyor.

Her zamanki acele et ve o daha fazla soru sormadan önce yemeğini ye şeyini yapıyor, çalışma odasına kaçmadan önce, şüphesiz onu yatması için uyandırmak zorunda kalacağım.

"Orada bir şey var. Bir fabrika. Ya da bir hastane." "Kuzey tarafından uzak durun.

Anlaşıldı mı?" "Ama nedir o? Orada ne var?"

"Geri dönmeyeceksin. Yoksa sonuçları olur."

"Hastane mi? Orada mı çalışıyordun?"

Yumruğunun masaya çarpması, tabakları tıkırdatırken ve çorba kaselerin kenarından akarken omurgamdan aşağı kayıyor.

"Kahretsin, Wren! Uzak dur! Beni duyuyor musun? O orman saf bir genç kıza göre değil!"

Gözleri soğuk ve acımasız, dudağı daha önce onda görmediğim türden öfkeli bir hırıltıya dönüşmüş. Nadiren sabrını sınıyorum ve aniden duyduğum pişmanlık onu kızdırdığım için utanç içinde başımı öne eğmeme neden oluyor. Sertliğini yöneten şeyin sevgi olduğunu, beni koruma arzusu olduğunu biliyorum. Gözyaşları kucağıma koyduğum ellerimin görüntüsünü bozuyor.

"Evet, baba."

Nefes almakta zorlanacağım kadar yoğun bir sessizlik var aramızda ve işte o zaman ilk hayal kırıklığı iğnesi beni dürtüyor. Kafamın içinde dönen karmaşa gözyaşlarımın akmasını engelliyor ve ellerim geri çekilmeleriyle birlikte tekrar keskin bir şekilde ortaya çıkıyor. Kutsanmışlardan biri olduğum için minnettar olmam gerekse bile ona bağırarak istiyorum. Bizi merak etmememiz gereken çirkin dünyadan ayıran duvarın arkasında yaşayan ayrıcalıklılardan biri.

Masadan kalkıyor, kasesini ve kaşığına bırakıyor ama beklediğim gibi ortadan kaybolmak yerine, masanın ortasına koyduğu titrek bir lambayla geri dönüyor. Bileğimin yan tarafında, yara izimi örten bileziğin altında yumuşak bir okşama, kaşlarını kaldırmış otururken ona bakmamı sağlıyor. Yaptığım bir şeye kızdığı birkaç kez oldu ve her seferinde yara izimi okşamayı ihmal etmedi.

"Sesimi yükseltmek istememiştim. Ben sadece senin güvenliğin için endişeleniyorum, Wren. Eğer sana bir şey olursa ..." Kaşları birbirine çarpıyor ve bu düşünceleri aklından silercesine başını sallıyor. "Lütfen o ormana bir daha dönme."

"Tamam, baba." Elimi onunkinin üzerine koydum ve oradaki harap olmuş deriyi okşamasını engelledim. "Okşamayacağım."

CHAPTER 7

WREN

Dışarıdaki keçi boynuzu ağacının yemyeşil görüntüsüne bakan pencereden içeri şafak süzülüyor. Alt kattaki ön kapının tıkırtısıyla, beyaz tavana bakarak yuvarlanıyorum. Bugün ders günü, yani

Babam matematik ve fen çalışmaları için her zamankinden daha erken evde olacak. Bir zamanlar onun öğretilerini dört gözle beklerdim, ancak günlük keşiflerim merakımı başka yerlere çekti.

Tamam, *bir çocuk* merakımı cezbedi.

Artık görmeme izin verilmeyen bir çocuk.

Yastığı başımın altından çekip yüzüme çarpıyorum ve boğuk pamuğa doğru inliyorum.

Aklım onu son gördüğüm zamana gidiyor. Güçlü çene çizgisi. Mavi gözleri. Dudakları. Bir çocuğun dudakları bu kadar dolgun ve simetrik olmamalı, özellikle de bu kadar bakımsız ve yaralı. Ve gözleri gökyüzünün sonsuz maviliğini taşıırken denizin ağırlığını taşımamalıydı.

Yastığın örtüsünün altında, dudaklarını orada hayal ederken ellerimin boğazımda gezinmesine izin veriyorum. Omurgamda bir heyecan gıdıklanıyor ve kalçalarımın arasında garip bir his karıncalanıyor.

Buradaki çocuklar kesinlikle yakışıklı ve güçlüler ama Altı'da beni büyüleyen bir şey var.

Yara izleriyle mahvolmuş. Dilsiz. Ve tanıdığım diğer çocuklardan çok daha aç. Ama onda bir cesaret var. Ayaktakımının arasında yürüyebilmesini ve teninde iz bırakan acıya katlanabilmesini sağlayan bir cesaret... Bu da beni son derece meraklandıran gizli bir merak.

Onu yemek yerken izlemek hayatımda gördüğüm en sürükleyici şey olmalı; meyveyi avuçlarının içinde tutarken sanki son yemeğiymiş gibi yoğun bir şekilde odaklanıyor. Bu

Ağzının kenarından suları sızarken, bir inciri yutuyor, yumuşak etine kadar açıyor, meyveyi ağzına alıyor ve diliyle tatlılığını yalıyor.

Kafamın içinde yankılanan acınası iç çekişlere başımı eğiyorum, ağaçların arasından geçen rüzgar gibi, yemek yerken yaptığı ve bana minnettar bir iniltiyi hatırlatan iç çekişler.

Bu alaycı düşünceler elimi karnımdan aşağıya, çarşafın altına, kalçalarımın tepesine kadar çekiyor. Parmaklarımın ince pamuklu külotun üzerinde alaycı bir okşayışı, oraya gömülü dolgun dudaklarının görüntüsüyle oynuyor.

Oh, Tanrım.

Yastığı yüzümden atıyorum ve arkamdaki duvar omurgama baskı yaparken oturur pozisyona geçiyorum. Utançtan dizlerimi çekiştirip bir araya getiriyorum, ellerim birkaç kez oraya gittiğinde genellikle yaptığı gibi ve kafamın içindeki kirli düşünceleri bastırmak için kendime söz veriyorum.

Yaklaşık bir yıl önce, erotik içerikli olduğundan habersiz kütüphaneden bir kitap aldım. Şoku atlattıktan sonra, açık cinsel sahnelere daldım, neredeyse büyüledim, ev işleri sırasında ve uykuya dalmadan önce onları hayal ettim. Merak beni bu kitaplardan daha fazla aramaya itti ve gözlerimi daha önce hiç düşünmediğim şeylere açtı. Bir erkeğin bir kadına nasıl zevk verebileceğini. Bazı durumlarda *saplantılı* bir şekilde onun dokunuşunu nasıl arzulayabileceğini. Sonunda parmaklarımın bu hisleri nasıl yeniden yaratabileceğini öğrendim ve babamın evde olmadığı ya da uykuya daldığı anlarda, kafamın içinde kilitli kalan görsellere kendimi kaptırdım.

Babam kitaplarımdan birine rastlayana ve onu gördüğü için utanana kadar, sonrasında herhangi bir aşağılanma hissetmedim. O noktadan sonra, gerçek bir *suçlu* zevk haline geldiler. Kendime sakladığım bir zevk.

Altı gibi.

Onda beni kendine çeken bir şey var, beni büyüleyen bir ikilik. Onunla ilgilenecek, ona nazıkçe dokunacak ve acısını dindirecek birine ihtiyacı var. Aynı zamanda, uzak durmam için beni uyan bir karanlık da var.

Yine de elimde değil. Yaralı çocuk düşüncelerimi tüketti.

İşlerimi bitirip yola çıkmak için dört saatim var. Kuzey tarafı iki saatlik bir yürüyüş mesafesinde ve ben bugün geri döneceğim.

Söz ver ya da verme, Altı'yı tekrar görmek zorundayım.

TBaşka bir insanı görmenin verdiği haz tarif edilemez. Bütün gün başkalarının yanındayım. Evde, markette.

Bu ormana giden yolda bir düzine daha var. Ama her nedense, Altı'nın sırtını benden uzağa bakarken görmek bana sanki yıllardır başka bir gezegende mahsur kalmışım ve o benim türümden tesadüfen karşılaştığım ilk kişiymiş gibi hissettiriyor.

"Psst!" Gülümseyerek fısıldıyorum ama bana döndüğünde neşem yerini tiksintiye bırakıyor.

Dudağı yarılmış, ortasındaki kesikten kan akıyor. Elmacık kemiğinde, kanla dolmuş gözünün altında, olgun bir erik rengine bir düğüm oturuyor ve onu arkasında yürüyen Ragers kadar insanlık dışı gösteriyor. Gözbebeğinin yumuşak mavisi, iri bir gözbebeğinin ardına gizlenmiş ve nefesim kesiliyor.

"Altı mı? Ne oldu sana böyle?" Sesimdeki titreme beni bile şaşırttı. Bir doktorla birlikte yaşamak, rastgele bir yaradan ya da hastalıktan şikayet eden hastalara maruz kalmak beni başkalarının acılarına karşı biraz duyarsızlaştırdı. Six'in acıları kalbimi öylesine derinden etkiliyor ki, onu gördüğümde ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Bunu sana onlar mı yaptı?"

Belli belirsiz, neredeyse yarım bir baş hareketiyle benden uzaklaşıyor ve daha fazla soru sormamı istemediğini anlıyorum.

"Sana biraz çorba getirdim. Ve ekmek."

Omuzları kambur, sanki açlığına boyun eğmek istemiyormuş gibi, ama açlık böyle bir şey işte. Görmezden gelmek zordur. Gurur söz konusu olduğunda bile.

Tülbente sarılı ekmeği açıyorum ve delikten ona uzatıyorum.

Kabul ettiğinde ellerimiz birbirine değiyor ve geri çekiliyor.

Kıpırdamıyorum, uzatılan ekmek hâlâ avucumda, o da tekrar uzanıyor ve parmaklarının tenimi okşamasına izin veriyor. Alnımı duvara dayayarak gözlerimi kapatıyorum ve kaybolana kadar onun dokunuşuna odaklanıyorum. Parmağının hayali darbesi avucumu gıdıklarken, çantama uzanıp ekmeği alıyorum.

Papa'nın kilerdeki boş turşu kavanozlarından birinde sakladığım bir fincan çorba. Kullanılabilecek hiçbir şey atılmaz.

Cam kavanoz yerden yaklaşık on beş santim yükseklikteki deliğe sığıyor ve Six yine bana dokunma fırsatını kaçırmıyor. Bir eliyle çorbayı alırken, diğer eliyle parmaklarımı nazikçe tutuyor ve elimi delikten içeri çekerek dirseğime kadar betona bastırıyor. Bakıcısını göremediğim için parmaklarımı keşfetmesine izin veriyorum, ağzını ve burnunu tenimde gezdirirken parmak eklemlerime değen nefesinin sıcaklığını içime çekiyorum. Beni bıraktığında hisler kayboluyor ve kolumu geri çekip bana dokunduğu yeri ovuyorum, sonra diz çöküp yemesini izliyorum.

Neredeyse *Mmmm*'ye benzeyen bir iniltiyle suyu geri yutuyor. Beklediğimden daha hızlı bitiriyor ve bu sefer elime dokunmadan kavanozu bana geri itiyor.

Çenesi ekmekle uğraşırken, gözlerim yakasının altında, gömleğinin altında kaybolan başka bir yara izine takılıyor.

"Yara izini görebilir miyim?" Bu sorunun onu korkutmayacağını umarak soruyorum. "Boynundaki."

Gömleğinin yakasını kaldırıyor ve başını eğerek bana boğazının dibinde, gümüş bir bandın hemen üzerinde uzanan bir başka tüyler ürpertici kesiği gösteriyor.

Yara için bir neden düşünmeye çalışıyorum, ama dikişlerinin dikkatsiz şekli bana böyle bir neden olmadığını söylüyor ve midemdeki düğümler, bunların sadizmin izleri olduğuna dair korkunun ilk sancıları. Bunu yapan her kimse gerçek bir doktor değil, çünkü doktorlar böyle dikkatsiz izler bırakmazlar. Doktorların hastalarına *zarar* vermemesi gerekir.

Sırt üstü dönerek, rahatsız edici bakışlarımın acısını ve acısını gördüğümde gözlerimden akan yaşları görmesini engellemek için başımı başka yöne çeviriyorum. İyi tanıdıklarım için bile zor ağlarken, bir yabancı için nasıl ağlayabilirdim ki? Daha geçen hafta babam bana Bayan Sanders'ın vefat ettiğini söyledi. Yaşlı kadın uzun yıllardır hastaydı ve babamın bitki çaylarından içmek için sık sık uğradığı düzenli bir hastasıydı.

Yine de hiçbir şey hissetmedim ve sessizce soğukluğuma kızdım.

Six'in bende uyandırdığı duygular neredeyse gerçek değilmiş gibi geliyor. Sanki bir şekilde beynimi kandırıyorum ve bu, hala bir kalbim olup olmadığını görmek için bir test. İnsanlıktan o kadar da kopmamışım.

Yine de gerçek. Çektiği acı kalbimi kırıyor.

Orman yatağına uzandığımda, bakışlarım tepemdeki çınarın ağır dalına takılıyor - sanki kenardan sarkmasın diye kesilmiş gibi duvara kısa düşüyor. Belli ki diğer taraftakilerin içeri girmesini engellemek için. Ama çok yakın. Duvarın üzerinden atmak için ip bağlanacak kadar yakın.

Aciliyet duygusu içime işliyor ve Altı'nın bana baktığı deliğe doğru dönüyorum.

"Beni dinle. Seni oradan çıkaracağım." Başını sallayarak delikten uzaklaşıyor.

"Altı, yapabilirim! Bu tarafta bir ağaç var. Bir ip bağlayıp duvarın üzerinden atacağım."

Hâlâ başını sallayarak muhafızlara doğru hızlı bir bakış atıyor. "Bu gece. Bu gece benimle burada buluşabilir misin? Elektrikler kesilecek, ve kimse bizi görmeyecek. Güneş battığında buraya geleceğine söz ver."

İleri geri sallanarak kafatasını ovuşturuyor.

"Burada olacağına söz ver." Elimi delikten geçirip avucumu uzatıyorum. "Artık sana zarar vermelerini istemiyorum, Altı. Bana söz ver. El sıkışalım."

Pürüzlü teni benimkine değiyor ve elimi sıktığında gülümsüyorum.

"Senin için geri geleceğim."

CHAPTER 8

WREN

A Topluluğun kuzey tarafına giden dar yol boyunca koşarken ciğerlerimde bir ateş yanarken ürperti omurgama tırmanıyor. Gece Arabulucularının çok gizli çalıştıklarını duymuştum.

Suçluların ve duvarı aşmaya çalışanların peşine düşüyor, öyle ki benim gibi farkında olmayan bir serseri, çok geç olana kadar onun peşine düşüldüğünün farkına bile varmazdı.

Çantamda halat ve babamın gündelik kıyafetlerinden fazladan bir takım var; yol boyunca herhangi bir muhafızla karşılaşsak insan avına çıkmamak için bir çift salon pantolonu ve bir tişört. Ayrılmadan önce çalışma odasında tekrar uykuya dalan babamı uyandırdım ve yatağına gönderdim, yola çıkmadan önce yeniden yerleştiğinden emin olana kadar bekledim. Bir sorun çıkarsa diye sapanımı da yanıma almıştım. Gerçi, böyle bir şeyden beklediğim türden bir sorunla, değersiz bir taş yığınının bir idam mangasına karşı şansı olmayacaktır.

Ormana giden elektrikli bariyere ulaştığımda gökyüzünden sadece ayın ışığı parlıyor ve bir sopa kapıp çitin üzerine fırlatıyorum. Ses çıkmayınca elimi metalin üzerinde gezdirip derin bir nefes alıyorum. Gece boyunca elektrik kesik olduğuna göre, çit de kapanmış olmalı.

Gözlerimi kapatarak teli kavıyorum ve beni şok etmediğinde rahat bir nefes alıyorum. Boşluktan tırmanıyorum ama diğer taraftan gelen sesler üzerine duraklıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanarak ağaçların arkasına saklanmaya çalışıyorum. İki Arabulucu el fenerlerini ağaçların üzerinde gezdirirken alçaktan eğilip nefesimi tutuyorum. Biri başını eğerek çalıların arasında yavaş bir iz bırakıyor. Ayın soluk ışığı olmasa onları tanıyabilirdim. Ya da daha kötüsü, onlar beni tanıyabilirdi.

İkisi devam ediyor ve ben titrek bir nefes veriyorum. Beni bulurlarsa ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yok. Buradaki yüksek rütbeli memurların oğulları olan birkaç ergen çocuk dışında kimse sokağa çıkma yasağı kanununu çiğnememişti. Ve o çocuklar da ellerine bir tokattan başka bir şey yemeden çekip gittiler.

Babam saygın bir aile hekimi olabilir ama böyle bir gücü olduğundan şüpheliyim.

Topuklarımın üzerinde dönerek ormanda ilerliyorum, ilerlerken bana çelme takmak isteyen dallara ve devrilmiş kütüklere dikkat ediyorum. Gün ışığında ormanda ilerlemek başka bir şey, ama kanguru fareleri ve üzerime fırlayabilecek diğer yaratıklar aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyor. Ağaçların yeterince derinine indiğimde el fenerini yakıyorum ve hızımı artırıyorum.

Heyecan içime doluyor, beklenti kaslarımı titretiyor. Duvara ulaştığımda ve Six'i diğer tarafta volta atarken bulduğumda, adımları neredeyse Ragers'inkilerle eşzamanlı, damarlarımda uğuldayan heyecan o kadar yoğun ki, bir kıvılcımı yakabilir. Adımlarımı aydınlatmaya yetecek kadar ışık vermesi için el fenerini yere koyduktan sonra ipi omzumdan geçirip ayağımı ağacın gövdesine dayıyorum. Dala ulaşacak kadar yükseğe tırmanmak tahminimce beş titrek dakika sürüyor. Ragers'ların ötesindeki avluyu tararken, uzakta zıplayan bir ışık seçebiliyorum, bunun volta atan bir muhafıza ait olduğunu varsayıyorum, ancak kuledeki ikisinden hiçbirini benim konumumdan görülemiyor, bu yüzden kimsenin beni göremediğini varsayıyorum.

Ayrıca muhafızlar beni asla göremezdi, duvar karanlığa bürünmüşken ve ağaçlar örtü görevi görürken olmazdı. İpin bir ucunu dala bağlıyorum, iyi bir önlem için çift düğüm atıyorum ve sert bir çekiş yapıyorum. Hafif bir savrulmayla ip duvarın kenarında kayboluyor ve Yağmacıların yükselen inleme sesleri bir anlığına göğsümü sıkıştırıyor.

İp sarsılıyor ve geriliyor, ben de kaymadığımdan emin olmak için düğümden tutuyorum.

Birkaç dakika içinde Six'in yüzü duvarın kenarında beliriyor ve önümde uzanan dalı kavradığında, ona doğru uzanırken duyduğum heyecan beni gülümsetiyor. Yeterince yaklaşıncı kolumdan tutup kendini yukarı çekiyor ve beni öne doğru itiyor.

Açlığıyla birlikte gücü de azalmadı ve kolumu çizdiğinde, orada kalacağı kesin olan çürükten dolayı şaşkınlık ve acı dolu bakışlarımı zapt etmeye çalışıyorum. Dala tutunarak ipi diğer taraftan topluyor ve ben de daldan çözüyorum. İp yere atıldıktan sonra ağaçtan aşağı inmeye başlıyoruz.

Ayaklarımız güvenli bir şekilde orman yatağına dikilene kadar küçük deliğe bakmanın ne kadar yanıltıcı olduğunu fark etmiyorum. Altı benden uzun, tahminimce on beş santim kadar, bu da onu bir metreden uzun yapıyor. Omuzları geniş ve biçimi korkutucu ama heyecanım azalmıyor.

Bizi ayıran küçük alan boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Merhaba," diyorum boğazımı sıkan gülünç kız kıkırdamasını bastırarak.

Dikkati yanıımızdaki duvara yönelmeden önce dudakları neredeyse kalbimin göğsümden fırlamasına neden olacak bir yarım gülümsemeyle kalkıyor.

Bir elini uzatarak parmak uçlarını tuğlanın üzerinde gezdiriyor, avucunu orada tutuyor ve sanki bu tarafta olduğuna inanamıyormuş gibi dizlerinin üzerine çökerek delikten içeri bakıyor. Her hareketini yönlendiren bir merak ve şaşkınlık duygusu var.

Dönüp tekrar bana bakıyor ve loş el fenerinde bile gözlerinin aşağı yukarı hareket ettiğini, sanki tamamen yabancıymışım gibi bana baktığını görebiliyorum.

Gözlerimi kısarak biraz çaba sarf ediyorum, ama eve dönme kaygısıyla anlık transımdan çıkıyorum ve çantamın yanına diz çöküyorum.

Önce Six'in yaklaştığını fark etmiyorum, ta ki karşımda diz çöküp burnunu havaya kaldırarak beni koklayana kadar. Bazı açılardan bana bir hayvanı anımsatıyor ve ellerimi yüzüne doğru kaldırıp içine çektiğinde kendimi korkunç bir yırtıcının merhametine kalmış bir av gibi hissediyorum.

İşte o anda onun hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum. Ve şimdi onun tam boyutunu gördüğüm ve gücünü hissettiğim için, küçük bir korku titremesi daha önceki heyecan damarına paralel olarak ilerliyor.

"Ben, um Sana farklı kıyafetler getirdim." Sert bir yutkunmayla elimi bırakmasını ve bakışlarını bana dikmesini izliyorum. Daha önce gözüne kaçan kan hala korkutucu bir görünüm veriyor ama kesinlikle yontulmuş yüz hatlarını bozmuyor.

Gömleği çantadan çıkarıp yukarı kaldırıyorum ve ona biraz dar gelebileceğini tahmin ediyorum. Belki pantolonu da öyle, ama kaçan bir hasta yerine yarı giyinik bir ergen çocukla gizlice dolaşıyor görünmeyi tercih ederim.

Bakışları gömleğe ve tekrar bana düşüyor. Kollarını kavuşturup üniformasının bol gömleğini başının üzerine kaldırıyor ve bir sonraki nefesim boğazımda düğümleniyor.

Cildi her türlü yara iziyle dolu; bazıları uzun, bazıları kısa, bazıları dikilmiş, bazıları da sanki yanlış iyileşmeleri için açık bırakılmış gibi görünüyor. Zayıf olduğunu sandığım şey, büyük boy gömleğin altındaki bir yanılısamadan başka bir şey değildi. Onun için fazla büyük, aç görüldüğü için fazla gelişmiş kaslar derisini delip geçiyordu. Çok yersiz ve doğal görünmeyen sıkı kordonlar. Vücudu yontulmuş ve zayıf. Bir çuval kemik bekliyordum ama gözlerim dolaşırken kas yığınları açlığın tüm kanıtlarını gölgeliyor.

Ona uzandığım aklıma bile gelmiyor, ta ki parmak uçlarım özellikle çirkin bir yara izine temas edene ve o irkilene kadar.

"Özür dilerim." Elimi geri çekip pantolonumun cebine sokuyorum ve ödünç aldığı tişörtü başına geçirmesini bekliyorum. Hoş bir oyalanma, çünkü yara izlerini görmek, içimdeki diğer duygu karmaşasıyla birleşince çok fazla geliyor.

Ona salon pantolonunu veriyorum ve yıpranmış ve kirli pantolonunu değiştirmesi için ona mahremiyet tanıyarak uzaklaşıyorum. Yüzümü tekrar ona döndüğümde tamamen giyinmiş, normal kıyafetleriyle beni hazırlıksız yakalamıştı. Önceden bir hastadan çok bir mahkum gibi görünüyordu, şimdi ise yara izleri ve kanlı gözü dışında duvarın bu tarafındaki çocuklardan biri gibi görünüyor.

Atılmış giysileri ve ipi çantama doldurduktan sonra ormanda aceleyle ilerliyoruz.

"Beni takip et ve yakınımnda kal." Yumuşak bir sesle konuşuyorum ve elini tutuyorum, gözlerini kenetlenmiş parmaklarımıza yönlendiren bir hareket.

Hareketleri o kadar akıcı ve merak dolu ki, sanki bir rüyadaymış da içine girdiği dünyayı anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Kendini yakalamadan önce altı kez sendeliyor ve sonunda elektrikli çite ulaşıyoruz. Önce ben geçiyorum ve onun çok daha uzun boyuna uyum sağlamak için teli tutuyorum. Gölgelede kalarak, onu patika boyunca eve geri götürürken tek kelime etmiyorum.

Uzun çakıllı araba yoluna ulaştığımızda saat gece yarısını geçmiş olmalı ve ilk kez rahat bir nefes alıyorum. Altı adımlarımı takip ediyor, gözleri sanki huşu içinde etrafta geziniyor.

"Burada güvende olacaksın," diyorum omzumun üzerinden.

Ön kapıya varıyoruz ve tokmağı yavaşça çevirip kapıyı bir aralık açarak karanlık fuayeye bakıyorum. Babam oldukça derin uyuyan biri olsa da, işimi şansa bırakmayacağım. Parmağımı kapalı dudaklarıma bastırarak Six'e sessizce hareket etmesini işaret ediyorum ve o eve girerken kapıyı arkasından kapatıyorum.

İkinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken başını kaldırıyor, bakışları her şeyi gözden geçiriyor.

Bir gümbürtü adımlarımı durduruyor ve donup kalıyorum.

Başka ses çıkmayınca devam ettim ve Altı'yı yatak odama götürdüm.

İçeri girdikten sonra kapıyı Altı'nın arkasından kapatıyorum ve başımı panellere yaslıyorum.

Nefes al.

Boynumu sıkkan gerilim hattının nihayet rahatlamayla yumuşadığı bu ana kadar tüm yürüyüş yakalanma ihtimalinin dehşetiyle delik deşikti.

Kapıdan uzaklaştığımda Six yastığımı yüzüne tutuyor, göğsü derin nefeslerle doluyor, sanki kokuma doyamıyormuş gibi. Yüzü hâlâ kumaşa gömülü, başı önce sağa sonra sola kayıyor.

Kan lekeleri yere serpiliyor ve ben de onları takip ederek onun durduğu yere geliyor, kaynağı bulmak için onu tarıyorum. Elinden kan damlıyor ve yastık kılıfındaki küçük kırmızı noktaları fark ederek elini uzatıyorum. Avucunda uzun bir kesik var, tırmanıştan kaynaklanan bir sıyrık olduğunu tahmin ediyorum, ancak yaranın ciddiyeti bana orada var olan bir yarayı açmış olabileceğini düşündürüyor.

Onu, elektrikler kesilmeden önce lavaboyu suyla doldurduğum banyoya götürüyorum. Dolaptan bir bez alıp soğutulmuş sıvıya batırıyorum ve yarasını temizliyorum, kesinlikle mevcut bir yarayı ortaya çıkarıyorum. Yarayı temizleyip üzerine gazlı bez yerleştirdim ve bantla sabitledim.

Bezi ikinci kez daldırıp kanlı suyu küvete sıkıyorum, sonra kollarındaki kiri temizlemeden önce tekrar ıslatıyorum.

Başını eğmiş, kollarını önünde uzatmış, kirleri temizlerken beni izliyor. Kokusu bana gıcırdayan dişlileri ve metalin metal üzerindeki kıvılcımını hatırlatıyor. Teninin sert demir kokusunun altından hafif bir vücut kokusu yayılıyor ve beze biraz lavanta sabunu ekleyerek şimdilik elimden geldiğince kollarını ve ayaklarını temizliyorum. Yarın duş almasına yardım edeceğim ama bu gece sadece üzerindeki kiri ve pisliği temizlemek istiyorum. Kollarındaki sabunu duruladığımda, onları yüzüne doğru kaldırıyor ve kendi tenini kokluyor. Ellerimi tutup burnuna götürüyor ve sanki bir an için kaybolmuş gibi gözlerini kapatıyor.

Daha önce kaptığı yastığı alıyorum ve dolaptan bir battaniye alıp yatağımın altındaki zemine seriyorum. "Babam gece uyanırsa diye," diye fısıldıyorum, altına girebilmesi için yatağın eteğini kaldırıyorum.

Altı altına sığıyor ve yana döndüğünde omzu yatağının alt tarafına sürtünüyor. Sırtı bana dönük yatarken kendi içine kıvrılıyor ve ben de yatağın eteğinin düşmesine izin veriyorum.

"İyi geceler Altı," diyorum yatağa girerken.

Vücudum tüm bu stresten o kadar yorgun ki uyumak için yalvarıyor ama uyuyamıyorum. Çünkü yatağının altında bir çocuk var. Çocuk değil. Bir erkek.

Gece bana tecavüz edebilecek ya da öldürebilecek biri. Hem de kolayca, bu kadar iriyken.

Yağmacılar arasında yürüyen ve kasları bu taraftaki herhangi bir adama rakip olabilecek biri.

Sabaha kadar ölmüş olabilirim ama bunun bir önemi yok. Çünkü bu gece bir çocuğu kurtardım.

Sessiz inilti zihnimin boşluğuna süzülüyor ve konsantre olduğumda tüm duyularım bir anda bana geri dönüyor. Gözlerimi karanlığa açıyorum ve sert bir gümbürtü yatağının altına çarparak beni irkiliyor. Başım ileri geri gidip geliyor, duvarı aştığından emin olduğum canavarları arıyorum ve bir başka inilti dikkatimi aşağıya, yatağın altına doğru çekerken, hafıza yavaş bir damla gibi içeri süzülüyor.

Altı.

Yataktan kayıyorum ve sessizce yatağın eteğini kaldırıyorum. Six bana sırtını dönmüş yatıyor, vücudu sıkı bir top gibi kıvrılmış, o kadar yoğun titriyor ki onu sakinleştirmek için uzanıyorum, elim sadece sırlıklam ıslak tişörtünü sıyrıyor.

Nefes nefese kalıyor, yüzüstü düşüyor ve yatağın altından kayıyor.

Yatağıma geri sığıyorum, kenarından bakıyorum ve gözleri beni buluyor.

Kan kırmızısı bir denizde derin mavi havuzlar. Vücudumdaki tüyleri diken diken eden türden bir dehşetle dolular. Köşede çömelmiş onu gördüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor, sanki arkamda şeytani bir şey gizleniyor ve ona gitmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Altı," diye fısıldıyorum, ayaklarımı parke zemine koyarken. "Şşş, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Başını sallıyor, dizlerinin arasına sıkıştırıyor ve sallanıyor. İleri geri. İleri geri.

Onu korkutmak ve babamı uyandırmak istemediğim için dikkatli adımlarla yaklaşıyorum. "Sadece ben varım. Başka kimse yok." Ona ulaştığımda vücudu o kadar sıkı sarılmış, kasları gerilmiş ve titriyor ki kemikleri ikiye ayrılacakmış gibi görünüyor. "Bu sadece bir kabus.

Güvendesin."

Sallanma durur. Başını kaldırır, odayı tararken bir şaşkınlık maskesi takar.

"Güvendesin, söz veriyorum." Onunla konuşmak onu sakinleştiriyor gibi görünüyor ve elimi omzuna koyduğumda ırkılıyor ama kaçmıyor. Bunun yerine, uzun bir nefes verip gözlerini tembelce kırparak vücudu sarkıyor.

Bileğimi tutup yanağına götürüyor. Üç uzun nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor.

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, gözlerinin ardında ne gibi görüntüler olduğunu merak ediyorum. Bu kadar güçlü ve korkutucu bir çocuk nasıl olur da herhangi bir şeyden korkabilir?

Dirseğinden kavrayarak onu yatağına doğru çekiyorum. Bir kez daha çerçevenin altına girip yastığın üzerine yerleşiyor ve ben de yanına kayıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ve geri çekiliyor, ama ben elini tutuyorum, yüzümü ona dönmek için yan yatıyorum. Ellerimizi aramızda kenetleyerek yüzüne doğru kaldırıyorum ve lavanta kokusunun onu sakinleştirmesine izin veriyorum.

Gözleri kapanırken göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor.

Parmağımı şakağında gezdirerek yumuşak bir ninni mırıldanıyorum, ara sıra bahçede ot toplarken söylediğim bir ninni. Sakinleştirici ve dünya bana fazla geldiğinde beni rahatlatıyor.

Ben yüzünü okşamaya devam ederken Six beni yakalayan elimi vücudunun içine çekiyor ve kabarık, pürüzlü yara izlerinin parmak uçlarımdan altından geçmesine izin veriyor. Birkaç dakika içinde tekrar uyuyor.

Boğazındaki sıyrık başparmağımın ucunda kayıyor ve oradaki sert, çukurlu deriye bakıp ürperiyorum. "Seni bir daha incitmelerine asla izin vermeyeceğim, Altı," diye fısıldıyorum ve alnından öpmek için öne doğru eğiliyorum. "Seni güvende tutacağım."

CHAPTER 9

DANI

ANeredeyse bir erkek gibi görünen çocuk bana bir dilim ekmek ve teneke bir fincanda soğuk kahve uzatıyor. İskeleti, sararmış morluklarla bezeli ince derisinden dışarı fırlıyor ve dudağında bir yarık var. I

Başparmağındaki iltihaplı yaranın neredeyse ekmeğe değdiği ellerine bakıyorum ve yemeği kabul ederken dudağım tiksintiyle kıvrılıyor.

Doktor Falkenrath ile birlikte *rezeksiyonlara* yardım ederken, insan enfeksiyonu ve acısının iğrenç görüntülerinden bir an olsun uzaklaşamıyorum. Neredeyse bir ay içinde burayla ilgili bir şey öğrendim: Yiyecek, Ölü Topraklar'da yaşamaktan daha kıt ve reddederseniz kimse sizi yemeye teşvik etmiyor. Diğer herkes için daha fazla.

Yemekler, diğer mahkumlarla uzun süre görüşebildiğim tek zaman dilimi ve sadece yemeği mideye indirmek ve avluda biraz temiz hava almak için bize verilen otuz dakika. Her hücre bloğunda yaklaşık elli kişi için yaklaşık çeyrek dönümlük bir avlu var.

Burada bize öyle diyorlar.

Mahkum değil. Hasta değil.

Denekler.

Avluya bakan pencereye en yakın boş masaya doğru ilerliyorum ve her zamanki gibi tek başıma oturuyorum. Avlular jiletli tellerle çevrili ve bunun diğer tarafında da etrafta volta atan Ragers'lar var. Gardiyanlar hücre avluları arasındaki gözetleme kulelerinde oturuyor ve her biri silah taşıyor. Avlular da birbirlerinden tel örgülerle ayrılmış durumda ve ben her gün bitişik avlularda Abel'i arıyorum.

Ögle yemeği ekmek ve çoğunlukla sudan yapılmış bir et suyu, biraz patates ve fasulye. Akşam yemeği de aynı şekilde. Soğuk kahvenin servis edildiği kahvaltı dışında yemeklerle birlikte sadece su veriliyor. Ağır işlerde çalışan çocuklara, sıcakta bayılmamaları için fazladan su verilmesine izin veriliyor. Yine de tek istisna onlar. Her şey bir kepçe dolusu ile sınırlandırılmış.

Tek düşünebildiğim şey yemek. Hücrelerdeki çocukların tek konuştuğu şey bu. Çalışırken, avluda yanlarından geçerken. Açlık zihnini bedeni unutmamasına izin vermiyor.

Bu blogun çoğunlukla benim yaşlarımdaki genç erkeklerden oluştuğunu öğrendim. Birçoğu birlikte oturuyor, tahminimce *koğuş* arkadaşları ve *kantine* her girişimde beni dikkatle izliyorlar. Bir grup yaşlı adam var ve çoğunlukla ameliyathaneye indirdiklerimiz onlar. Bunlar Doktor Falkenrath'ın hastalığın ilerlemesi için incelediği kişiler. Kontrol grubu olarak buradalar. Birinci nesil kurtulanlar. Arada sırada genç bir çocuk da gönderiliyor ama onlar çoğunlukla ilerlemiş ya da aktif olarak bir şeyden ölüyorlar.

Sanırım buradaki hepimiz için durum böyle. Aktif olarak bir şeyden ya da başka bir şeyden ölüyoruz.

Yemek yeme şeklimde hanımefendiye yakışır bir şey yok, bu yüzden sırrımı anlamadıklarını tahmin ediyorum. Burada kendimi bir erkek gibi taşıyorum ve Doktor Falkenrath'ın önerdiği gibi başımı eğiyorum. Her gün amacım yemeğimi bitirip bahçede kardeşimi aramak.

Neden burada olduklarını ve onlara ne olacağını bildiğim için çevremdeki çocuklara bakamıyorum. Kendimi onların arasında bir hain gibi hissediyorum. Bir sahtekâr. Düşman sempatizanı.

Burada acımasız ve çoğu zaman sadist deneylere maruz kalmanın yanı sıra, çocuklar düzenli olarak dövülüyor, oysa ben daha çok bir meslektaş gibi muamele gördüm. Hayatta kalmak için birbirleriyle yoldaşlık kurdular. Küçük gruplar halinde bir arada kalıyorlar. Ve delilik noktasına gelip Doktor Falkenrath'ın laboratuvarında ölüm ve parçalara ayırma işlemine maruz kaldıklarında bile, süt beyazı gözlerinin ardında küçük bir ihanet görmeden edemiyorum. Ölmeden önce gördükleri son şeyin yüzüm olduğunu bilmek beni öldürüyor. Doktor Falkenrath üçüncü ve dördüncü aşamadaki deneklerin yüzümü tanıyamayacak ya da herhangi bir duygu hissedemeyecek kadar ölmüş olduklarını söylüyor ama bence yanılıyor. Yanıldığını biliyorum.

Burası bir bilim yeri değil. Burası kuralsız bir ölüm ve işkence yeri ve ben onların arasında bir hainim. Çöldeki bir akbaba gibi leşlerini parçalıyorum.

Benim kovanımdakiler en kötüler. Eğer konuşabilselerdi, şüphesiz bana yalancı derlerdi. Bir kız. Yüzümü tanıdıkları o anlarda kesinlikle sırlarımı dökerlerdi.

Alanıma giren sesler omurgamı sertleştiriyor ve arkamdaki masada oturan üç çocuğu görmek için dönüyorum.

"Dün gece James ve Andy'yi aldılar. Ondan önceki gece de üçünü" diyor içlerinden biri.

Hareket etmek için ekmeğimi ve kasemi toplarken, dinlemek için duraklıyorum.

"Adı Alfa Projesi. Gardiyanlardan birinin bundan bahsettiğini duydum," diye cevap veriyor başka bir çocuk. "O ikisini bir daha görmeyeceğim. S bloğuna gittiklerinde bir daha geri dönmediklerini duydum."

"S bloğunda ne oluyor?" Üçüncü bir ses ilk ikisine katılır.

"Kötü şeyler." İlk çocuğun sesi daha alçak ama yine de kelimeleri seçebiliyorum. "Kafalarını sikiyorlar. Aletlerini kesiyorlar."

"Bu konuda konuşmayı bırak, dostum." İkinci çocuğun sesinde bir parça gerginlik var. "Duvarların kulakları var."

İşim bittiğinde, boş teneke bardağı yıkanması için kovaya geri koyuyorum ve kapıdan avluya geçiyorum. Çocuklardan birkaçı oturmuş konuşuyor, bazıları ise uyuyor. Diğerleri volta atıyor ve dikkat etmeniz gerekenler de onlar. Üçüncü ve dördüncü aşama Dredge denekleri, diğerlerine bulaşmaması için ayrı bir blokta tutuluyor, ancak burada bulunduğum nispeten kısa süre içinde bir çocuğun kendiliğinden başka bir deneğe saldırdığını gördüm. Isırılanlar çıkarılıyor tabii ki. Birinci aşama izolasyona alındılar. Isıranlara ne olduğunu kimse bilmiyor.

Daha sonra genellikle bir daha görülmezler.

Ağlama sesi dikkatimi çekiyor ve dikkatimi sağa çeviriyorum. Tanıdık gelmesi gözlerimi yaşartıyor ve beni kardeşimden ayıran çitlere doğru koşuyorum.

"Abel!" Ona sesleniyorum ve üzerinde bebek bezi gibi görünen bir bez ve kirli bir tişörtle sendeleyerek yanımıza geliyor. Küçük çocukların hiçbiri bizim gibi üniforma giymiyor, ama sonra, hiçbirinin yaraları da çok fazla değil. Ya da traşlı kafaları yok. Bir haftadır yıkanmamış gibi görünüyor ve benimle çitin önünde buluştuğunda kirli pantolonunun kokusu burnuma çarpıyor. Tanıdığım sağlıklı, tombul küçük çocuk son bir ayda zayıflamış. Gözünün üstünde kırmızı ve mor bir morluk ve elmacık kemiği boyunca bir morluk beni ona bakmaya itiyor ve uyluğunun yan tarafında başka bir morluk fark ediyorum.

Kahkahaya karışan histerik bir çığlıkla zincir halkalarını kavıyor. Ellerini bana doğru kaldırdı, başını geriye eğdi. "Yukarı, Nenny." Bana taktığı lakabı duymak gözlerimi dolduran yaşların arasından hafif bir gülümsemeye neden oluyor.

"Yapamam," diyorum, dizlerimin üzerine çömelip göz hizasına geliyorum. Ellerim zincir halkalarına sığmıyor, bu yüzden parmaklarımı onunkilerin üzerinde kıvrarak bebek yumuşaklığındaki tenini nazıkçe okşuyorum.

"Annemi istiyorum!" Abel hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve ben kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. "Ağlama, Abel," diye mırıldanıyorum, kendi hıçkırıklarımı tutmaya çalışarak.

Abel'in arkasında, onun yaşlarında birkaç çocuk daha bahçede oturuyor, göğüs kafesleri ve kemikli uzuvları görünmüyor; hepsi de çok zayıf ve kirli. Vahşi doğadaki yabani çocuklar gibi. Buraya ilk geldiğimizde kardeşim de hepimiz gibi kova kullanıyordu ama bir ay içinde nasıl olduysa bez çocuk bezine geri döndü.

Küçük elleriyle çitlerin arasından uzanmaya çalışıyor ve ben de yüzüme dokunabilmesi için daha yakına eğiliyorum. Vücudu çığlıklarla sarsılıyor ve hıçkırıyor, ben de gözlerimi kapatıp ellerinin tenimde bıraktığı hissi içime çekiyorum. Titrek bir sesle annemin en sevdiği ninninin sözlerini söylüyorum; babamın çöp toplamaya gittiği gecelerde onu sakinleştirmek için söylediği ninni.

"Sus, sevgilim, gözyaşlarını kurut.

Gün ışığı geldi, korkularını

dinlendir Başını kalbimin üzerine

koy

Ve bil ki asla ayrılmayacağız Çünkü

ben buradayım ve burada

kalacağım Uzakta olsak bile

Kanatlı bir güvercinle süzülen barış gibi.

Kalbim ve tüm sevgim sende."

Şarkımın hiçbir etkisi yok. Abel teselli bulamıyor ve daha da kötüsü, sanki beni çitin içinden çekebilecekmiş gibi çekiştiriyor.

"Bu, tek yaptığı ağlamak, ağlamak, ağlamak!"

Bir kol kardeşimin göğsüne dolanıyor ve onu benden uzaklaştırıyor.

Ayağa fırladım, bir askerin kolunu çitten koparışını ve narin derisinde uzun bir çizik bırakışını izledim. "O sadece üzgün! Bu benim hatam! Abel!" Çitlere tutunuyorum, asker beni görmezden geliyor ve bana doğru uzanan çığlık atan kardeşimi alıp götürüyor. "Abel!"

Onlar binanın içinde kaybolurken, göğsümden bir soğukluk geçiyor.

Burada yıkılamam. Burada olmaz. Ağlamak karanlık içindir. Ben o zaman ağlarım. Diğer çocukların önünde değil.

Boğazımı temizliyorum ve ağladığı için kardeşime ne olacağı düşüncesini aklımdan uzaklaştırıyorum. Küçükler için sonuçlar var mı?

Ağlama. Ağlama.

Korna çalışıyor, öğle yemeğinin bittiğini ve laboratuvara dönmem gerektiğini bildiriyor.

Başımı eğerek avludan kapıya doğru yürüyorum.

Göğsüme çarpan bir yumruk adımlarımı durduruyor ve başımı kaldırdığımda benden daha uzun boylu bir çocuk görüyorum, yanında iki kişi daha var. "Bunun nerede uyuduğunu gördün mü Iggy?" diye soruyor sağ omzunun üzerinden.

Çocukların üçü de diğerleriyle aynı bitkin görünümü taşıyor. Biraz kirli. Çürüklerle kaplı. Beni bir aşağı bir yukarı süzerlerken, şüphesiz bende de aynı gözlemlerin eksik olduğunu fark ediyorlar.

Etrafta gördüğüm çocuklar için üzülmekten kendimi alamıyorum, çünkü eninde sonunda başlarına ne geleceğini biliyorum. Ve bunlar, her ne kadar kaba görünseler de, şüphesiz cesaretlerini test eden bir tür deneyden geçecekler.

Sağındaki kollarını kavuşturuyor ve başını sallıyor. "Hayır. Bunu hiç görmedim. Çatı katında bir oda olmalı, değil mi?"

"Nerede uyuyorsun, bok kafalı?" diye soruyor ilki, parmağını göğsüme sokarak.

Onu iterek bir adım geri atıyorum. "Çekil yolumdan."

İri olan hırlıyor ve soldan gelen bir darbe elmacık kemiğime doğru yayılan bir acı gönderiyor. Şakağıma gelen bir başka darbe dişlerimi kırıyor ve üçüncüsü dudağımı alevler içinde bırakıyor. Avlu çevremde dönüyor ve yer sırtıma çarparken acı omurgama vuruyor.

Üniformalı bir adam üzerimde duruyor, silahını yere doğrultmuş.

Beni vuracak mı? Tetiği çekmesini beklerken bu soru düşüncelerimi boğuyor.

Ve ölümü hoş karşılıyorum.

SHastane yatağında dik dururken, Doktor Falkenrath alkolü yanağımdaki yaraya sürerken irkilmemeye çalışıyorum. Keskin bir

Yanık burnuma doğru ilerliyor, gözlerimi kısıyorum ve sönene kadar ellerimi sıkı yumruklar halinde kısıyorum.

"Bunu sana çocuklardan birinin yaptığını mı söylüyorsun?" "Evet. Adını bilmiyorum."

"O zaman bundan sonra burada yiyeceksin. Kim olduğunu bulacağım." Tekrar ziyaret etmeyi düşündüğüm ağabeyim olmasaydı, bu bir rahatlama olurdu. "Ben iyi olacağım."

Gazlı bezi çekip alıyor ve sırtarak başını eğiyor. "Bundan hiç şüphem yok."

Bakışlarımı kıpırdayan ellerime çevirerek boğazımı temizliyorum. "Doktor, bugün kardeşimi gördüm." Zihnim doğru kelimeleri bulmak için yarışıyor. Onun sert tepkilerini kışkırtmayacak kelimeler. Son bir aydır bana gösterdiği azıcık empatiye hitap edebilecek kelimeler. "İyi görünmüyor."

Şüphelendiğim gibi, sözlerim her zamanki gibi hareketsiz kalan yüz ifadesini etkilemedi. Soğuk ve kopuk. "Hastalıklı mı?"

Başımı sallıyorum ve burnumdaki sızı gözlerimin kenarına doğru fırlayarak gözyaşlarımı tehdit ediyor. "Kirli ve çiş gibi kokuyor. Onu yeterince beslediklerini de sanmıyorum."

"Ve benden bu konuda bir şey yapmamı mı bekliyorsunuz?"

Tıpkı yüzüme inen yumruk gibi, sözleri de içime sert bir darbe indiriyor ama her şeyi bir perspektife oturtuyor ve onun bir şeyleri değiştirebileceğini düşünmek bana neredeyse aptalca geliyor. Başımı sallıyorum ve masadan kayıyorum, bu konuda başka bir şey söylemiyorum.

"Doktor Davis çok kibirli bir adam. Ona yaklaşmak çok hassas bir baskınlık dansıdır ve korkarım bu oyunları oynamaktan hoşlanmıyorum."

"Ama sen benim adıma devreye girer miydin? Kafama silah dayamışken?" Sorunun tonu bu akşam yemeğe gelmememi söylemesi için yeterli ama umurumda değil. Gözyaşlarım sesime yükseldi ve gözlerim bulanıklıktan zorlukla görebiliyor. "Açlıktan ölmek daha yavaş ama farklı değil. Sanırım bunu bilecek kadar iskelet gördük."

"Yeter!" Havlaması odanın içinde yankılanıyor, omurgamı tırmandıracak ve sinirlerimi sarsacak kadar yüksek. "Size karşı *nazik* bir ev sahibi olmadım mı?"

İlk günümde bana gösterdiği fotoğrafa kısa bir geri dönüş, boğazımda düğümlenen tartışmayı bastırıyor. "Yaptın. Saygısızlık etmek istemedim."

Sessizlik havada asılı duruyor ve ben şırınga kutularının, çubukların ve farklı boyutlardaki eldivenlerin bulunduğu tezgahları silerek kendimi meşgul ediyorum.

Doktor Falkenrath bana yardım edemese bile, deney koğuşuna atılmam ve bir daha görülmemem Abel'ın işine yaramaz.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyor arkamdan ve buraya geldiğimden beri ilk umut ışığına teslim olarak gözlerimi kapatıyorum. "Al."

Son birkaç haftadır açlıktan ölmemi engelleyen her zamanki hediyelerinden biri olan, kâğıda sarılı bir parça kek uzattığını görmek için dönüyorum ve başımı sallıyorum. Kardeşime bakıp ne kadar kısmi olduklarını fark etmeden önce takdir edilmişlerdi. "İstemiyorum."

"Bu kardeşin için," diyor ve pastayı avucuma sıkıştırıyor.

Fazladan yiyecekleri laboratuvarın dışına çıkarmamı yasakladığı için bu teklif beni şaşırttı. İltimas sadece diğer çocuklar tarafından değil, gardiyanlar tarafından da hoş karşılanmıyor. Bana her doktorun iyi davrananlara hediyeler verdiğini söyledi ve ben de bugüne kadar kardeşimi pek görmememin sebebinin bu olduğunu düşündüm. Tıpkı Doktor F'nin beni yanına aldığı gibi, o da Doktor Davis'in laboratuvarına kapatılmıştı. Daha iyi bilmeliydim.

"Dikkatli olun ve kimsenin görmesine izin vermeyin."

Başımı sallıyorum ve onu huzursuz edeceğini bildiğim takdirimi bastırıyorum. "Dikkatli olacağım."

I Akşam yemeğini çabucak bitirip avluya açılan kapıdan geçerken gözlerim bana saldıran üç çocuğu arıyor. Görünürde yoklar ve bu beni biraz rahatlatır da, onları tekrar göreceğime dair bir his var içimde. Süt beyaz gözleri ve iri siyah göz bebekleriyle Ben de onların vücut parçalarını küçük kavanozlarda toplarım.

Agresif olanlar burada uzun süre kalmıyor. Gözlem ve beni geceleri uykusuz bırakan türden testler için alınıyorlar.

Abel'ı temiz, beyaz bir bebek bezi giymiş halde bulmak için bahçeye doğru ilerliyorum. Kir hâlâ tenini kaplıyor ama umurumda değil. Kolunun altında yırtık pırtık bir tavşan taşıyarak çitlere yaklaştığında ağlamıyor, görmem için havaya kaldırıyor. Bu Sarai'nin değil - muhtemelen ondan çaldıkları ilk şey buydu.

"Hey, yeni bir oyuncak mı buldun?" Kırmızı lekeli kuyruk kollarının öbek öbek dikildiğini ve ona sahip olan son çocuğun kanıyla sıvanmış olduğunu fark ederek soruyorum.

"Deebis onu bana ver." *Davis*.

"Benim de sana bir hediyem var," diye fısıldıyorum ve bizi görebilecek birileri var mı diye etrafa bakarak çitlere yaklaşıyorum. Abel'in bahçesindeki muhafızlar kenarda durmuş sigara içiyor, benim tarafımdakiler ise jiletli tellere takılmış bir Rager ile meşgul. Diğer çocuklar bana bakmıyor bile ve bunun bana saldıranlara olanlardan kaynaklandığını varsaymak zorundayım.

Abel'in gözleri parlıyor ve yanaklarındaki gamzeler her zamanki kadar derin olmasa da hoş bir görüntü oluşturuyor.

Koluma sıkıştırdığım pastayı çıkarıp bir parça koparıyorum ve ona uzatıyorum. "Kimsenin seni görmesine izin verme. Bu sadece bizim sırrımız."

Başını sallıyor, çitin arasından pastayı alıyor ve yemek için tavşanının arkasına saklanıyor. Kardeşimle ilgili bir şey daha var, yemek konusunda her zaman sinsi olmuştur. Annem incir reçeli yaptığında, Habil'in yatağının battaniyesinde sık sık yarısı boş bir kavanoz bulurdu, o da geceleri gizlice oraya giderdi.

Küçük kek parçasını bitirdiğinde, bir parça daha veriyorum. Ve bir tane daha, ta ki pasta bitene kadar.

Başparmağını okşuyorum ve çitin arasından soktuğu küçük parmaklarını öpüyorum. "Doktor Davis sana iyi davranıyor mu, Abel?"

"O iyi biri. Ama bazen değil."

Kaşlarımı çatarak boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kafamda bir delik açan soruyu sormak için kendimi cesaretlendiriyorum. "Sana... zarar verdi mi?"

Abel tavşanı çenesinin altına sıkıştırıyor ve bakışlarını benimkilerden kaçırıyor. "Abel? Canını yakıyor mu?"

Tüm dikkatini önündeki parmağıma odakladığında gözleri neredeyse kesişiyor ve oradaki tırnağına karıştırıyor. "Bazen ışıkları kapatıyor ve bana korkunç şeyler anlatıyor."

Zincir halkalarını sıkıyor, zihinsel olarak öfkemi kontrol altında tutmaya kendimi zorluyorum. "Sana vuruyor mu?"

"O değil. Diğer adam. O bana kötü olduğumu söylüyor." Dudakları yine ağlayacakmış gibi kıvrılıyor ve titriyor ama ağlamıyor. "Deebis'e kötü olduğumu ve beni canavar odasına kilitlemesini söyleyecekmış."

Öfke yüzüme yükselirken yanaklarıma sıcaklık doluyor, çenem sertleşiyor. "Canavar odası mı?"

Sol tarafı işaret ediyor ve ben de parmağının izini takip ederek çitin arkasında volta atan Ragers'lara doğru ilerliyorum. "Orası iblislerin uyuduğu yer." Tavşanı sıkıca tutarak, gözleri parlayarak başını sallıyor. "Ona artık ağlamayacağımı söyledim."

"Hayır. Ağlama Abel. Her gün seni ziyarete geleceğim. Her gün. Yemekten sonra benimle burada buluş, tamam mı?" İçimdeki patlama isteğine rağmen gülümsemeyi başardım. "Tam burada buluşalım. Yapabilirsem yine bir hediye getirmeye çalışacağım. Tamam mı?"

"Tamam, Nenny. Seninle burada buluşalım."

Akşam yemeğinin bittiğini bildiren korna çalarken parmağımı dudaklarıma götürüp çitin arasından geçiriyorum. "Seni seviyorum."

Abel da aynısını yapıyor ve parmağını benimkine bastırıyor. "Seni seviyorum."

CHAPTER 10

WREN

AŞakağımdaki yumuşak gıdıklanma beni uykumdan uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda Six saç tellerini yüzümden itiyor. Aramızda, uykuya daldığımız zamanki gibi ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmiş durumda.

Beni incelerken yüzü soğukkanlı, okunmuyor ama arkadan süzülen güneş ışığı onu yumuşak, parlayan bir haleyle çerçeveleyiyor.

Bir kapı sesi kaslarımı geriyor ama yatak odamın kapısı değil. Aşağıdan geliyor. Yerden sesler geliyor, bunlardan biri babama ait, dinlemek için başımı kaldırıyorum ve yatağın alt tarafına vuruyorum.

"Ouch. Kahretsin." Ağrıyan yerimi ovuyorum ve küfür ettiğim için pişmanlıkla Altı'ya dönüp bakıyorum. Kıpırdamadan ve sessiz kalarak, döşeme tahtalarının arasından babamın mırıldanmalarını duyuyorum. Biriyle konuşuyordu.

Tekrar Altı'ya dönüyorum ve sessiz ve hareketsiz kalması için parmaklarımı kapalı dudaklarımın üzerine koyuyorum.

Başını sallıyor, yastığımı çekip göğsüne bastırıyor, ben de yatağın altından çıkıyorum. Odanın içinde sessizce ilerleyerek kapıyı aralıyorum ve trabzandan aşağıya, ön girişi görebildiğim yere bakıyorum.

Tamamen siyah giyinmiş iki Lejyon askeri, kapıdaki muhafızlardan biri olan ve rahat giyinen Arty'nin iki yanında duruyor. Seyrelmiş saçları ve yorgun gözleriyle tıknaz bir adam olan Arty, diğer ikisinin yanında küçük ve önemsiz görünüyor ama diğer askerler bakışlarını kaldırıp evin içini tararken konuşmayı yapan o oluyor. İçlerinden birine belli belirsiz bir aşinalık var; çenesi yukarıda, tahta gibi dimdik duran şişman bir sarışın. Tüm Lejyon askerleri gururlu bir kibir taşır, ama onunki neredeyse mağrur, bana bazen pazarda karşılaştığım çocukları hatırlatıyor.

Benimle alay etmeyi severler. Bana ucube diyorlar. Vahşi. Onların okullarına gitmiyorum, bu yüzden onlara göre ben farklıyım ve burada farklı olmak hoş karşılanmıyor.

Bir tanesi bir süre önce Üçüncü Cadde'ye, Üçüncü Aşama mahallesindeki yepyeni, boş evlerden oluşan bir bloğa kadar kendisine eşlik etmemi istedi. Reddettiğimde, bu konuda çok sinirlendi ve beni arkamdaki meyve tezgahlarından birine geri geri çarparak topladığım tüm patatesleri yere döktü. O ve arkadaşları o zamandan beri bana karşı acımasızlar.

"Bir şey görürsen hemen bana haber vermeyi unutma," diyor Arty, yıpranmış kasketini çıkarıp kafatasını ovuşturarak. "Endişelenmen gereken bir Wren olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine sarışın bakışlarını yukarı, bana doğru kaldırıyor ve ben de eğilip onun görüş alanından çıkıyorum.

"Wren kim?" Daha derinden gelen bu ses kulaklarıma ulaşıyor ve ben o.

Bunu daha önce de duyduğumu biliyorum. Garip bir şekilde, omurgamdan aşağı kayıyor
Kötü bir tür deja vu. Rüyamda duymuş olabileceğim bir şey.

"Onun kızı," diye cevap verdi Arty.

"Öyle mi?" Yabancı'nın sesindeki entrikanın tonu tüylerimi diken diken ediyor ve ayakları yatağın ucundan dışarı fırlamış olan Altı'ya dönüp bakıyorum. "Bir kızın olduğunu bilmiyordum. Ona da bazı sorular sormak istiyorum."

"Hiç bilgi vermedim. Ve o uyuyor." Babamın sert sesi bana bu kadar uzun süre bekletildiği için sinirli olduğunu söylüyor ve boğazını temizlediğinde bundan emin oluyorum. Çok fazla soru sorduğumda da aynı sesi çıkarıyor. "Bir şey görürsem size haber veririm. Teşekkür ederim, beyler."

Yabancı'nın fikrini değiştirip beni sorgulamaya karar vermemesi için alçaktan tutarak balkondan bakıyorum.

Lejyon askerleri kaskatı kesiliyor, Papa'nın gönülsüzce taklit ettiği bir selam veriyorlar ve üç adam çıkışa yöneliyor. Sarışın, trabzanlara doğru bir kez daha bakıyor ve ben de ayrılırken gözlerini yakalıyorum.

Onlar gittikten sonra, yerde yatağın yanına doğru kayıyorum ve Six'in avucundaki gazlı bezi sıyırıp yarayı incelediği eteği kaldırıyorum.

İyileşen yara.

Tamamen çok hızlı.

Daha yakından bakmak için elini çekiştirerek parmaklarından tutuyorum. Bir gece önce yaranın açıldığı yerde sadece kabarık kırmızı bir yara izi kalmıştı.

Başparmaklarımı iki yanına koyarak kenarlarından hafifçe itiyorum, ince bir kanal şeridi oluşturunca ama tekrar birbirine yapışıyor.

Tuhaf.

"Aç mısın?" Elini bırakarak soruyorum.

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor ve sanki yatağımın altından kayarak çıkacakmış gibi öne doğru itiliyor.

Omzunu kavriyorum, avucumun altındaki sert kas yumağını içime çekiyorum. "Odamda kal, tamam mı? Sana kahvaltı getireceğim ama burada kal. Babamın seni görmesine izin verme."

Bir baş sallaması daha anladığını gösteriyor, ben de saklandığım yerden sürünerek çıkıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Elim kapı tokmağına değdiği anda kapı kayarak açılıyor ve babam bir adım geriye düşüyor.

"Özür dilerim." Bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve ellerini önünde kavuşturuyor. "Uyuduğunu sanmıştım."

Başımı Six'in şükürler olsun ki ayaklarını altına soktuğu yatağa ve babama doğru çeviriyorum. "Kapıdaki adamlar. Konuştuğunuzu duydum."

"Genç bir adam firar etti. Onlardan biri... gözaltına aldıkları biri."

"Bir mahkûm mu?" Gözlerini kendime çevirmek için başımı eğiyorum ve o bir adım geri çekilince ben de bir adım ileri atıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Aradıkları kişi bu mu?"

"Tutsak değilim." Bakışlarını hâlâ benden uzak tutuyor ve bunu benden bir sır sakladığı için kendini kötü hissettiği zamanki davranışı olarak öğrenmeye başladım.

Ben de her zamanki gibi daha sıkı yokladım. Başka bir şey yapmazsa, bu onu gitmeye teşvik edecek, böylece Altı'yı temizleyip besleyebileceğim.

"Duvarı aştığını mı düşünüyorlar?"

Saçma bir düşünceymiş gibi başını sallıyor. "Tabii ki hayır. Uyarı sadece bir önlem. Bir şekilde içeri girmeyi başarmış olması ihtimaline karşı."

"O binadan, değil mi? Sana duman bacaları olan binayı sormuştum ya?"

"Wren," diye uyarıyor, çenesini kaldırıp kısık kaşlarının altından bana bakıyor. "Bugün burada kalacaksın. Hiçbir şey için bu evi terk etme, anladın mı?"

"Neden?"

"Bu genç adam oldukça tehlikeli."

"Enfekte mi?" Altı'dan bahsettiği çok açık ve ne bildiğini çok merak ediyorum.

"Çok daha kötüsü. Eğer onunla karşılaşırsanız, önce ateş edecek ve soruları sonra soracaksınız."

Onun uyarısı kanımı donduruyor, buz gibi. Bana öğrettiği küçük çaplı nefsi müdafaa ve sapan dersleri dışında, beni hiçbir zaman bir can almaya teşvik etmedi.

Asla.

"Onun hakkında korktuğun şey nedir, baba?"

Başını sallarken bakışları benim dışımda her yerde dolaşıyor. "Başka soru sormak yok. Sana söylediklerimi unutma. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Başka bir şey söylemeden aşağı iner ve ön kapıdan çıkar.

Bir an için orada durup son beş dakikayı özüksüyorum. Söylediği hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor.

Parlak güneşin pencerelerden içeri girdiği mutfaka doğru devam ediyorum. Buzdolabı gün ışığıyla birlikte iki saattir çalışıyor, bu yüzden artık açmak güvenli. Her gece kapanıyor ama hava kararmadan önce içerideki sıcaklığı düşürmek yiyeceklerin gece boyunca yeterince soğuk kalmasını sağlıyor. İçeriden raftan bir yumurta, bir kavanoz incir reçeli ve bahçedeki meyvelerden yaptığım kavun suyu sürahisini alıyorum. Karneyle yaşadığımız için, babamın şüphesini uyandırmamak için benimkini Altı'ya vereceğim.

Kapıyı kapattığımda Six'in orada durduğunu görünce nefes nefese kalıyorum ve yumurta elimden düşüyor.

Six yere düşmeden önce onu kapıyor ve bana geri verdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek.

Bunun üzerine, sanki içinden bir şey geçiyormuş gibi omuzları seğirir ve bakışlarını kaçırarak odanın öbür ucundaki mutfak sandalyelerinden birine doğru sürünür ve içine düşer.

Utanmış olabilir misin?

"Sıkı otur. Sana yiyecek bir şeyler getireyim." Dolaptan bir bardak alıyorum ve kavun suyundan biraz doldurup önüne koyuyorum. Saniyeler içinde emiyor ve elinin tersiyle yüzünü siliyor.

"Biraz daha?" Yarısı dolu sürahiyi kaldırarak sordum.

Ben tekrar doldururken bardağı sabitliyor ve bu sefer daha yavaş içiyor.

Ocağın elektrikli brülörleri koyu kırmızı renkte parlıyor ve tavayı dört gözün en büyüğünün üzerine koyarak seramiğin ısınmasını sağladıktan sonra içine bir yumurta kırıyorum. Dün pişirdiğim ekmeği dilimleyip reçeli üç dilime sürerken yumurta pırtırıyor ve kızarıyor; ikisi onun, biri benim için.

Başka bir ocakta su ısıtıyorum ve iki fincan hazırlayıp kurutulmuş kahveyi kâğıttan bir huniye dolduruyorum. Szolen'de çok sayıda Kaliforniya akdiken bitkisi var ve meyvelerin içindeki tohumlar harika bir kahve yapıyor. Bence hindiba kökünden çok daha iyi. Bunlar geçen yılın hasadından ve dolaplarda hala bol miktarda var.

Yumurta piştikten sonra ekmeğin yanındaki tabağa çeviriyorum ve suyun kaynadığını haber veren çaydanlığın ısıklık sesine kulak veriyorum. Sıcak suyu kahvenin üzerine döküyorum, kokusunu içime çekiyorum ve ikinci fincan için de aynısını yapıyorum.

Altı kavun suyunun sonunu da bitiriyor, ben de onun için kahve ve kahvaltılıkları bırakıp kendim için eklemek ve kahve alıp karşısına oturuyorum. Daha önce olduğu gibi aynı hayranlıkla, yemeği yiyişini, onun için hazırladığım kapları bırakıp parmaklarını kullanışını izliyorum.

Kahvenin buharını üfleyerek fincanı ağızıma götürüyorum ve boş mideme doğru kayarken göğsümü ısıtan sıcak sıvıyı höpürdeterek içiyorum. Küçük ekmeğin parçacıkları kahveyi emiyor ve karnımdaki boşluğu dolduruyor. Bir süre daha kalacaksa Altı için fazladan yiyecek toplamam gerekecek, çünkü bir dilim ekmeğin beni her gün akşam yemeğine kadar tok tutmaz. Arada ev işleriyle dolu bir sabah varken olmaz.

Six kahve fincanını dudaklarına götürür ve bir yudum alır.

Fincan avuçlarından düşüyor, yere çarpmadan önce kucağına sıçrarken masayı sarsıyor.

"Aman Tanrım!" Bardağımı yere bırakıp lavaboya koşarak bir havlu aldım, havluyu soğuk suyla ıslattım ve hemen yanına gittim.

Hareket etmiyor.

Haşlayıcı sıvılar tişörtüne ve salon pantolonuna sızarken irkilmiyor bile. Islanmış kumaşı parmağımla yokluyorum ve tenime batan acıyla geri çekilip kavurucu yanığı silkeliyorum.

Altı hiç hareket etmiyor. "Acımıyor mu?"

Önce başını sallıyor, ama sonra yüzümdeki kuşkulu ifadeye bakarak başını sallıyor.

Kahvenin bir kısmını sildikten sonra dirseğinden çekerek beni merdivenlerden yukarı, banyoya kadar takip etmesini sağlıyorum. Duşu açınca soğuk su fişkırıyor ve kahve kalıntılarını taşıyan tişörtü kaldırmasına yardım ediyorum.

İşaretimi alıyor ve pantolonunu çıkarıp önüme bırakıyor.

Kalçalarından dışarı taşan cinsel organını görünce gözlerim açılıyor. Erkek cinsel organını daha önce babamın çalışma odasındaki birçok tıp ve sanat kitabında görmüştüm. Ancak Altı, o resimlerdeki erkeklerin hepsinden daha donanımlı ve oraya bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı kahvenin haşladığı kalçalarındaki kırmızı yaralara kaydırıyorum. Kabarmış derideki kızgın lekeler çoktan su toplamaya başlamış gibi görünüyor ve bölgeyi yıkaması için onu serin duşa yönlendiriyorum.

Acıdan hiç etkilenmemiş gibi elini yağmur musluğunun altına uzatıyor, kapalı avuçlarında su topluyor ve yüzüne sıçratıyor. Tekrar suyu topluyor ve kendi üzerine sıçratıyor. Ve tekrar. Bunu dördüncü kez yapıyor, sanki tamamen büyülenmiş gibi.

Onu rahatsız etmiyor gibi görünürken yanıklarına odaklanmam zor oluyor ve gözlerim tekrar kalçalarının arasına kayıyor.

Onu bu şekilde süzdüğüm için kendimi gülünç bir genç kız gibi hissediyorum ama elimde değil. Onu ıslak ve çıplak, hatta yara izleriyle görmek vücudumda garip bir etki yaratıyor ve kalçalarımın arasında onları sıkmam için bana yalvaran bir karıncalanma hissediyorum.

O yetişkin bir erkeğin penisine sahip bir erkek çocuk, vücudumun açıklanamaz bir şekilde tahrik edici bulduğu bir özellik. Derisinin altındaki damarlar dilimi dişlerimin arkasına doğru çekiyor ve oradaki çıkıntıları sıyrıyor.

Dur.

Bakışlarımı düşüncelerimi tekeline alan şeyden ayırmak için gözlerimi kapatıp iki kez kırptırıyorum.

İçimdeki doktor kızı bir kez daha devreye giriyor ve lavabonun altındaki sepette duran el bezini bulup duş kapısındaki aralıktan ona uzatıyorum. Kapıyı kapatırken, bezi önce koluna koyuyor, hala cildine yapışmış olan kiri ve pisliği temizliyor ve başımı sallayarak kapıyı tekrar aralıyorum.

"Yarayla başla. İçine kir girmesini istemezsin, yoksa enfeksiyon kapar," diye talimat verdim, gömleğimin su püskürmelerinden dolayı nemlendiğini fark ettim.

Altı kişi kalçasındaki yaraları kaşırken, derinin daha da kızarmasını ve yaraların üzerinde acı veren çizgiler oluşmasını dehşetle izliyorum.

"Durun! Aman Tanrım, bekle. O kadar da sert değilsin." Hangisinin daha rahatsız edici olduğuna karar veremiyorum, kendini bu kadar kaba bir şekilde idare etmesi mi, yoksa hiç hissetmiyor gibi görünmesi mi?

Lavanta sabununu beze sürterek bir köpük oluşturun ve yavaşça uyluğuna yerleştiriyorum; yumuşak, narin dairelerle, ona neredeyse hiç dokunmadan yarasını temizliyorum. Su, ayaklarımın altındaki halıyı ve tişörtümü doyuruyor ve yüzüme ince bir nem tabakası ekliyor.

Ben onu yıkarken Six duşta kıpırdamadan duruyor ve ben de sağa doğru hızlıca bir bakış atarak seksinin eskisinden daha fazla büyüdüğünü ve göbeğine doğru kıvrıldığını fark ediyorum.

Bakma, diyorum kendime, ama yüzümden birkaç santim ötedeki aleti kavradığında ona *bakıyorum*. Kütüphanedeki erotik kitaplarda okuduğum gibi, uzanıp okşadığımda sert dokunun parmaklarımda nasıl bir his uyandıracığını merak ederek parmaklarım seğiriyor.

Hızla aldığı nefeslerle göğsünün düzensiz iniş çıkışlarını yakalıyorum, ama tek kelime etmeden benden uzaklaşıp duş kabininin duvarına bakıyor ve içimde utanç dalgaları dolaşıyor.

Gözlerim sırtına, kuyruk kemiği hizasında duran ve her iki yanağında da morluklar bulunan mor bir çürüğe takılıyor. Yara izleri derisini çürütüyor ve gözlerim omurgasını takip ettiğinde, sırtının geniş kısmı o kadar çok yarayla kaplı ki, derisinin sadece birkaç parçası sağlam kalmış. Kürek kemiklerindeki parlak, düzensiz bir leke yanık izi gibi kabarık ve gergin.

İşkencesinin izleri göğsümün derinliklerine ulaşıyor, suçluluk ve utanç düşüncelerini uyandırıyor.

Çömeldiğim yerden kalkarak ona el bezini uzatıyorum, o da omzunun üzerinden kabul ediyor ve duşun kapısını kapatarak ona mahremiyet sunuyorum.

geri kalanını yıkar.

İşini bitirdiğinde musluğu onun için kapatıyorum ve biraz sarsıcı bir deneyim olan bu durum karşısında derin nefesler alıyorum. Tüm bu süre boyunca tek bir kelime bile etmedi ama konuşmak zorunda da değildi. Sözcükleri kabartma yazı gibi derisinin üzerinde taşıyor. Keşke onun için yeniden yazabilsem ve çektiği acıların izlerini taşıyan bölümleri kaldırabilsem dediğim bir acı hikayesi.

Lavabonun yanındaki dolaptan gazlı bezle birlikte kaşınmalarım için sakladığım aloe jelinden bir kavanoz alıyorum ve ona beline sarıp alt yarısını örttüğü bir havlu veriyorum. Erkekliği görünmeyecek şekilde havlunun kenarını kaldırıp aloe jelini kabarmaya başlayan yaranın üzerine sürüyorum ve üzerine bir kare gazlı bez bantlıyorum.

"İkinci derece gibi görünüyor. Kabarcığı patlatmamaya çalış. Babam iyileşirken cildi yıkadığını söylüyor, bu yüzden ..." *Kötü bir yara izi kalmazın*, demiyorum, dizinin üstündeki kötü dikilmiş yaraya bakıyorum. "Daha hızlı iyileşebilir."

Six parmaklarını sargının üzerinde gezdiriyor ve o sargıyı incelerken ben de havludan çıkan şişkinliği yakalıyorum. Kendime odaklanmamı emrederek, gözlerimin hızlıca kaymasıyla bakışlarımı boğazındaki gümüş banda çeviriyorum.

Derisinin kenarlardan kıvrılma şekli, neredeyse oraya gömülmüş gibi görünüyor ve boynum bir yutkunmayla tik tak ediyor. Yakanın yan tarafındaki anahtar deliği alışılmadık bir şekle sahip; sahip olduğum anahtarların hiçbiri buna uymazdı. Geniş ve dairesel, boru şeklinde bir uca ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor ve onu nasıl seçeceğime dair hiçbir fikrim yok. Banttaki çıkıntılı gümüş halka amacını ele veriyor ve ona bir köpek gibi davranıldığı düşüncesiyle kanımda bir öfke spazmı oluşuyor. Bir hayvan gibi.

Belki babam onun için kaldırabilir - ona yeni misafirimizden bahsetme cesaretini topladığımda.

"Gidip sana kıyafet getireyim." Babamın dolabına doğru ilerledim ve banyoya dönmeden önce birkaç parça eşya topladım.

Suyu israf etmemek için temizlenmesi gereken küçük çamaşırlarla birlikte kirli giysileri çamaşır makinesine atarken, Six babasının dar pantolonunu ve gömleğini çabucak giyiyor.

Mutfakta buluşuyoruz ve ona daha soğuk bir fincan kahve ikram ediyorum, o da sorunsuzca içiyor. Temizlenmiş ve normal kıyafetler giymiş olmasına rağmen pek de aynı görünmüyor. Yara izleri bir şekilde bir kurbanın yaralarına daha az benziyor.

"Hava çok ısınmadan yapmam gereken bazı işler var. İstersen benimle gelebilirsin ama ortalıkta görünmeyeceğine söz ver. Kimsenin seni görmesine izin verme."

Başını sallayarak fincanı tezgâha bırakıyor ve ben de kullanılmış tüm bulaşıkları toplayıp sabunlu su dolu lavaboya koyuyorum. Six hiçbir şey söylemeden hemen yanımda işe koyuluyor ve her birini yıkıyor.

Kolunu tutunca duraklıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben yaparım."

Elimden kurtuluyor ve temiz tabakları durulamak için diğer leğene koyarken beni görmezden gelerek yoluna devam ediyor.

Gülümseyerek bulaşıkları durulayıp kuruluyorum ve tüm kahvaltı temizlenene kadar tekrar dolaba yerleştiriyorum.

Evin arka tarafına, bahçenin yaklaşık çeyrek dönümünü oluşturan sebze sıralarının olduğu yere doğru gidiyoruz. Bahçeler, sulama borularına elle beslemem gereken bir ayaklı pompa aracılığıyla beslenen geri kazanılmış su kullanıyor. Nefret ettiğim bir iş ama bacaklarımın güçlenmesine katkıda bulunduğu kesin. Geçen hafta işleri bitirmek için acele ederken pompayı kırdım, bu da Papa tamir edene kadar bacaklarımın iki kat daha fazla çalışması anlamına geliyor.

"Seni babamla tanıştırmak istiyorum," diyorum arka bahçemizi oluşturan çatlak toprak ve yıpranmış çöl otlarının üzerinden geçerken. "Ama bunu doğru şekilde yapmalıyım. Yabancılar söz konusu olduğunda pek hoşgörülü değildir."

Bir takırtı sesi kulağıma ulaşıyor, gittikçe yükseliyor. Yaklaşan tehlikenin farkına varamadan sağımdan bir nesne fırlıyor ve saniyenin kıl payı kadar kısa bir süre içinde geri çekiliyor. Bir havluyu kayaya vurur gibi, Altı yılanın başını yakındaki bir kayaya çarpıyor.

Kalbim boğazımın içinde çarpıyor, bir sonraki nefesimi tıkıyor.

Six'in parmak uçlarından sarkan gevşek bir Mojave çingiraklı yılanı. Çöldeki en tehlikeli ve zehirli yılanlardan biri.

Sıkılı dişlerimin arasından titrek bir nefes sızıyor, kafam nihayet donmuş halinden sıyrıldığında, kafasından çıkan dişlere ne kadar yaklaştığımı fark ediyorum. Isırıkların sayısı nedeniyle, babam muayene odasında küçük bir anti-zehir zulası bulunduruyor, ancak zehirleri beni birkaç dakika içinde neredeyse felç edecek bir nörotoksine sahip olduğu için muhtemelen eve geri dönmeden ölürdüm.

"Aman Tanrım," diye tükürmeyi başarıyorum, çünkü o aleti kaldırıp başını inceliyor. "Yapabilirdim... bu olabilirdi..."

Tepkisi hızlıydı. Neredeyse insanlık dışı bir hızda. Sanki onları öldürmek için eğitilmişti ve hareketlerini yönlendiren sadece içgüdüsüydü.

Kendi içgüdülerimle parmak uçlarımda yükselip kollarımı Six'in boynuna doluyorum ve göğsüne bastırırken kaslarımdaki titremeye dikkat ediyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Six'in kolları belime dolanmadan ve yüzünü saçlarıma gömerken nefes alışını duymadan önce, düşen yılanın gümbürtüsü tek uyarıydı.

Bir sonraki nefeste beni itti.

Başını eğmiş, gözlerini benden kaçırmış, ellerini kafatasında gezdiriyor, sanki zihninin içinde göremediğim görünmez bir güçle savaşıyormuş gibi ayaklarının üzerinde kayıyor. Anlamaya başlayamadığım nedenlerden ötürü gözleri işkence görüyor ve çenesini geren gerginlikle kasları derisinin altında sertleşiyor.

Tehlikeli biri.

Babamın daha önce söylediği sözler aklımdan geçiyor ve hemen Altı'nın dikkatini başka yöne çekecek bir şeyler arıyorum.

Ölü yılanı kuyruğundan tutup havaya kaldırıyorum ve Altı duraksıyor, dikkati benden yılanı geçip geri geliyor.

"Akşam yemeği mi?"

Başını sallamadan önce dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalkıyor ve az önce her ne olduysa unutulup gidiyor.

A Ev işlerine kısa bir ara vermek, en sevdiğim eğlencelerden birine dalmak anlamına geliyor.

Sapanımı başımın üzerine kaldırıp savuruyorum, daha hızlı savuruyorum ve taşı havaya fırlatıyorum. Yaklaşık yüz metre ötedeki bir kütüğün üzerine dört sıra halinde yerleştirdiğim hırpalanmış bir teneke kutuya çarpıyor. "Doğru nişan almak için biraz pratik yapmak gerekiyor."

Altı adım ileri ve askının halkasını başparmağına geçiriyorum.

Elimi liflerden aşağı kaydırarak kesenin içine bir taş koydum.

Bana belirsiz bir bakış atıyor, ben de başımı sallıyorum. "Başparmak halkasını serbest bırakmayı unutma."

Geri çekilerek aramıza biraz mesafe koyuyor ve yanındaki sapanı sallıyor. Daha hızlı ve daha hızlı, kalçasında dönüyor, omzunun hizasına kadar kaldırmadan ve atışa adım atmadan önce.

Teneke kutu kütükten tam isabetle fırlıyor.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi karşısında dudaklarının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Acemi şanssı," diyorum ona bir taş daha fırlatarak.

Sapanını bir kez daha savurarak havaya bırakır ve ikinci kutuya çarpar.

Bir başka isabetli vuruş üçüncüyü de deviriyor ve tam bir şok içinde durup gözlerimi kısarken kaslarım felç oluyor. "Bunu daha önce de yapmıştın."

Burundan bir kahkaha atarak başını sallar.

"Saçmalık." Şimdi boş olan kütüğü gösteriyorum. "Az önce yaptığın şey *çok fazla* pratik gerektiriyor." Kütüğe doğru yürüyorum ve tenekelerden birini yerden kaldırıp kayanın açtığı delikten bakıyorum. "Bu normal değil. Kayalar onları eziyor tabii. Ama delip geçmiyorlar." Tenekeyi yere atıp, yüzünde şaşkın bir ifadeyle duran Altı'ya bakıyorum. "Nesin sen?"

Soru ben durduramadan ağzımdan kaçıyor ve kaşlarının eğimine bakınca sorduğuma anında pişman oluyorum. "Bekle. Özür dilerim. Sen tanıdığım en güçlü, en hızlı insansın demek istedim. Sen... çıplak ellerinle bir yılanı öldürdün, canlı canlı yenmeden Rager'larla dolu bir çukura dalabiliyorsun ve az önce müthiş bir fizik numarası yaptın. Önceki hayatında sihirbaz olarak falan mı çalışıyordun?" Ellerimi kalçalarımın altına koyup başımı sallıyorum. "Başka ne yapabilirsin ki?"

Yanakları şeytani bir sırıtışla çukurlaşıyor.

I Six ve ben ev işlerini bitirdiğimizde -otları ayıklamak, bitkileri sulamak ve çamaşırları asmak- öğlen oluyor. Vücudum ter içinde kalmıştı.

eve girdim ve iki bardak su doldurdum.

"Gidip elimi yüzümü yıkayacağım. Sen evde kal, tamam mı? Birazdan aşağı inerim.

Dışarı çıkma."

Anlayışla başını sallıyor, bir bardak suyu bitiriyor ve bardağını tekrar dolduruyor.

"İstediğin kadar iç," diyorum banyoya gitmeden önce.

Kapıyı aralık bırakarak Altı'yı dinleyebiliyorum ve ben duş alırken - özellikle de babamın yasak çalışma odasında- bir şeylere bulaşabileceği endişesiyle çabucak soyunuyorum.

Bir yanım o evde dolaşırken duş alıp almamam gerektiğini sorguluyor ama soğuk sıvılar tenime değdiği anda tüm endişelerim suyun teri ve tozu temizlemesinin verdiği rahatlıkla eriyip gidiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, saçlarımı doyurmak için başımı arkaya eğiyorum ve içimden kaçan sessiz iniltiyi zor zapt ediyorum.

Gözlerimi açtığımda Six kapısı açık bir şekilde kabinin dışında duruyor, gözleri çıplak bedenime sabitlenmiş.

Bir solukla geriye doğru sendeliyorum, kollarım göğüslerimi örtüyor ve açıkta kalan seksimi gizlemek için yanımdaki beze uzanıyorum.

"Beni korkuttun!" Sesimdeki titreme midemdeki gergin gıdıklanmayı yansıtıyor. Evet, daha birkaç saat önce duşun dışında durmuş onun çıplaklığına bakıyordum ama bir şekilde bu farklıydı.

Six el bezine uzanıyor ve ben tepki veremeden bezi suyla ıslatarak beni ayakta, kollarımı vücudumun üzerinde kavuşturmuş halde bırakıyor. Sabunu kumaşın içinde köpürtüyor ve boğazıma dayayıp küçük daireler çizerek nazikçe ovuyor.

Onun için sergilenmeye devam ettiğim acı dolu saniyeler başımın gevşemesine izin veriyor ve sert bir yutkunmayla ellerimi bana dokunması için indiriyorum.

Ona yeterince uzun süre bakarsam, yara izleri teninde bulanıklaşıyor ve Altı şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratığa dönüşüyor. Gözlerinin mavisini beni içine çekerken, yumuşak okşamalarında, vücudumdaki kırı kırıkayıp beni yeniden temizlerken gösterdiği nazik ilgide boğuluyorum.

Kumaşın altında, Six her çukur ve vadiyi keşfediyor, büyük avucunu kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor. Hareketlerinde hem erotik hem de masum bir şeyler var ve onu büyülemiş gibi görünen bu küçük zevk anına izin veriyorum.

Gözlerini üzerimde gezdiriyor ve bezi göğüslerimin üzerinde gezdirdiğinde, yumuşak pamuk büzüşmüş meme uçlarımla üzerinde kayarken benimkiler baş döndürücü bir hisle titriyor.

Her zaman daha büyük göğüslerim oldu, küçük bedenime göre, beni ağır ve hantal hissettiren göğüsler, ama Six onlardan etkilenmiş gibi görünüyor. Belki de

Hızla alıp verdiğim nefeslerle hızlıca yükselip alçalmaları onun anlık transını bozuyor. Tepkimi inceliyor, aynı ilgiyi diğer göğsüme de gösterdikten sonra bezi omzumdan geçirip kolumdan aşağı indiriyor.

Ön koluma.

Araştırmasına ara verip oradaki yara izime bakıyor ve başparmağının ucu kabarık derinin üzerinde geziniyor. Gözleri benimkilere kayıyor, kaşları endişeyle kalkıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Nasıl olduğunu hatırlamıyorum."

Kolumu bırakarak duş kabininin hemen dışında, önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Bir eliyle bezi karnımın üzerinde sürüklerken, diğer eliyle kalçamın arkasını kavriyor ve bacağıma kaldırıp beni ona doğru açtığı anda, utancın ilk sancıları başlıyor.

Açıkça cinsel bir şey değil, ama içime hücum eden hisler beni biraz sarhoş ediyor. Tıpkı babamın likörünü yudumladığım ve başım hafiflerken aynı anda karnıma vuran o sıcak his gibi.

Midemde kelebeklere benzer bir şey patlıyor ve bakışları seksime yapışmış bir şekilde kalçamın iç kısmını yıkarken tavana doğru bakmak zorunda kalıyorum.

Kendisini benden uzak tuttuğu şekilde elimi aşağıya kaydırıp kendimi kavriyorum ve o da yavaşça ayağa kalkarak bana bakıyor.

Bana el bezini uzatırken, bir gece önce *onu* orada yıkadığım zamanki kadar rahatsız olduğumu fark etmiş gibi görünüyor.

Yine de bu jest çok hoş ve ben de gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, Altı."

Başını eğerek duşun kapısını kapatıyor ve buzlu camın arkasından banyodan çıkışını izliyorum. Saçlarımı yıkayıp havluya sardıktan sonra temiz kıyafetlerimi giyiyorum ve yatak odama girdiğimde boş buluyorum.

Babamın odasına bir göz attıktan ve içeri girmediğinden emin olduktan sonra mutfığa gidiyorum.

Bugün ikinci kez kalbim boğazıma düğümleniyor. Kaslarım sertleşiyor ve üzerime felç çöküyor.

Babam mutfığın hemen içinde, tüfeğini yukarı kaldırmış bir şekilde duruyor ve tüfeğin ucunda Altı, yaklaşan atışı bekliyor.

CHAPTER 11

DANI

TAdam ılık atıyor, uzuvları bağlar tarafından dört yöne gerilmiş. Göğüs kafesi, kemiklerinin üzerine gerilmiş yarı saydam deri tarafından güçlükle tutuluyor, daha önce gördüğüm yaralarla kaplı. oktan kaydedildi. Burada geçirdiğim iki ayın zihnimde yarattığı etki inanılmaz. Artık onları insan olarak görmüyorum. Numaralarını ezberlemeye alışmıyorum. Her gün ölçümler, fotoğraflar ve nihayet ameliyat gerektiren yenileri getiriliyor. Isırmalarını engelleyen metal ağız tıkaçı tarafından açık tutulan ağzının iinin fotoğrafını çekiyorum.

Boğazı bir çığlık ve hırıltıyla seğiriyor ama ben çekmeye devam ediyorum. Bunu ne kadar çabuk bitirirsek, kardeşimi o kadar çabuk görebilirim.

Geçen ay Abel biraz iyileşti. şüphe uyandıracak kadar değil, ama eskisi kadar endişelenmememe yetecek kadar. Ziyaretlerimiz sırasında bahçedeki diğer çocuklardan bazılarıyla oynamaya bile başladı. En iyi arkadaşı Sammy ile tanıştım, Abel'dan biraz daha küçük bir ocuk ve bir şeylere kafa üstü çarpmayı seviyor. Abel hâlâ dayak izlerini taşıyor, ama buraya gelmedi ve ben de şimdilik buna odaklanıyorum.

Her zaman iyi, asla kötü değil.

Doktor Falkenrath tam teçhizatla ameliyat odasına giriyor ve ben de ölçüm ve numune almaya hazırlanmak üzere kamerayı yere bırakıyorum.

"Tüm belgeler tamamlandı mı?" diye soruyor, ellerini eldivenlerin üzerinde düzelterek.

"Evet, efendim."

"Kesin şu efendim saçmalığını. Josef iyi." Bunu bana defalarca söyledi ama ben ona böyle demeyi kendime yediremiyorum. Arada sırada ona

Doktor F, ama asla Josef değil. Çok arkadaş canlısı ve burada hiç arkadaşım yok.

Kovanımdaki erkeklerin çoğu hastalığın son evrelerini geçirirken bu adam beni hayatta tuttu. Burada gördüğüm tek vakalar bunlar olduğu için minnettarım. Onlar için umut olmadığını bilerek ölmelerini izlemek benim için daha kolay.

En azından henüz değil.

Doktor F, Dredge'e karşı antikorları kopyalamaya yaklaştığına inanıyor, ancak proteinler değişmeye devam ediyor. Bu cehennem, ikinci bir deri gibi üzerimde taşıdığım suçluluk duygusunu uzaklaştıran tek kısmı bu. Çok karanlık ve korkutucu bir tünelin sonundaki ışık. Bir gün bu çocukların parçalara ayrılmak yerine tedavi edileceğini söylüyor.

O yüzden devam ediyorum.

Her zamanki gibi konu üzerinde çalışmaya devam ediyor, sessizce gözlemlemek için kesiyor ve duraklıyor ya da etiketleyeceğim ve üzerine notlar alacağım bir örnek topluyor. Arada, zaman geçirmek için defterin üzerine baklava şekilleri çiziyorum.

"Doktor, neden enfekte olanları yemiyorlar?" Bu, notlarda ve onunla yaptığım kısa konuşmalarda ortaya çıkarmaya çalıştığım ama cevabını hala bulamadığım bir soru.

Öne doğru eğilerek neşteri kısa, titiz çizgilerle deneğin koltuk altındaki mevcut yara izinin üzerinden geçiriyor. Lenf düğümelerini buradan aldıklarını öğrendim. "Öyle yapıyorlar. Sen de tüm ikinci kuşak gibi hastalığı taşıyorsun ve fırsat verilirse seni kesinlikle yerler. Ama siz üçüncü evre değilsiniz ve işte o zaman gerçekten olağanüstü bir şey oluyor."

"Ne?"

"Belki de bu noktada bilinen tek bağışıklık kaynağı."

Bir zamanlar bambaşka bir dil olan kelimeler kelime dağarcığının kalıcı bir parçası haline geldi ve onun yanıtı daha fazla soruya yol açıyor. "Nasıl?"

Eğlenerek homurdanıyor ama dönmeye zahmet etmiyor. "Oldukça meraklı küçük bir kedi oldun. Birinci aşamada, soğuk algnlığından başka bir şey yaşamıyorsun. Öksürme. Hapşırma. Ateş. Esasen işlevinizi yerine getirebilir ve hatta pek dikkat çekmezsiniz. İkinci Aşama, organizmanın vücudunuzu ele geçirdiği aşamadır. Zayıf düşersiniz. Kafanız karışıkır. Ateş tehlikeli seviyelere tırmanıyor. Bu aşamanın ikinci kısmında beyne bulaşır. Bu gerçekleştiğinde, gerçekten hiç umut yoktur. Ancak organizma ter bezlerinden etrafınızdaki havaya salgılanan bir feromon salgılar. Diğerlerine onlardan biri olduğunuzu ve uzak durmanızı söyler."

Haftalardır aklımı kurcalayan bir başka soru daha var. "Alfa projesi... nedir?"

Bana bakmak için duraklıyor, sonra dilimleme işine geri dönüyor. "Bunu nereden duydun?"

"Kantindeki çocuklardan biri. Kulak misafiri oldum. Bazı çocukların alınıp Alfa projesine yerleştirildiğini söylediler."

"Tarif ettiğim feromonlar çok güçlü. Yine de oldukça nadir görülen bir tür var ki, onları uzak tutmak için Üçüncü Aşama enfeksiyonu gerektirmiyor. Organizmanın ilk hasat edildiği yerli halkın ataları olduğu düşünülen ikinci nesil erkeklerde üretiliyor."

"Hastalanmıyorlar mı?"

"Yapabilirler. Hastalık sizin neslinizde uykuda kalır ama tetiklenebilir. Yeniden aktive edilebilir. Yine de onu neyin harekete geçirdiğini tespit edemedik. Yağmacıların ısııkları tabii ki. Ama bunun yokluğunda, rastgele gibi görünüyor."

"Bu yüzden mi buradayız? Neden sadece erkekleri alıyorsunuz?" "Evet."

"Çocuklar... S bloğunda kafalarını karıştırdıklarını söylediler. Bu ne anlama geliyor?"

"Dediğim gibi, bu özel deneklerde hastalığı neyin harekete geçirdiğini bulamadık. S bloğundaki doktorlar bir dizi zihinsel ve fiziksel uyarıcıyı bir araya getirdiler." Boğazını temizliyor ve ben de takım elbisesinin altından omuzlarının kayışını yakalıyorum. "Başka sorum yok."

Onun rahatsızlığına, bu yerin onu tedirgin eden kısmına, cesetleri morga götürmesine engel olan kısmına daldık. "Evet, efendim."

Sonunda işimiz bittiğinde, hastayı yakma fırınına göndermek için üzerine bir çarşaf örtüyor.

"Onu indirmeden önce, benimle gel."

Doktor F'nin peşine takılıp takım elbisesini çıkarmasını bekliyorum, ardından eldivenlerimi çıkarıp ellerimi yıkadıktan sonra onu antredeki kapıdan takip ediyorum. Oradan beni etkileyici olmayan ofisine götürüyor. Küçük odasında ne resim, ne bitki, ne de kişisel bir şey var. Arkasındaki raflarda kitaplar sıralanıyor. Çoğu tıbbi referanslar, ama yan yana dizilmiş üç İncil gözüme çarpıyor.

Eve döndüğümde sehpadan kaptığım kitabım olduğunu anladığım bir nesneyi bana uzatıyor ve içgüdüsel olarak onu göğsüme bastırıyorum.

"Umarım sakıncası yoktur, ödünç aldım." "Okudun mu?"

"Yaptım. Bunu... dikkat dağıtıcı buldum."

Kitabı kapağını görebileceğim kadar çekerek, kollarımın arasında sıkışıp kalmış evimin son kalıntılarına bakıyorum. "Annem bunu bana okurdu."

"Annen. Nasıl biriydi? Sen nasıldın?"

Bu düşünce beni kıkırdatıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır. Annem sakın ve yumuşak konuşurdu. Kız kardeşim Sarai daha çok ona benzerdi."

"Küçük kız kardeş mi?" Genelde ailem hakkında soru sormaz, bu da sorularının neredeyse müdahaleci görünmesine neden oluyor.

"Evet. Kardeşimin ikizi. İkisi de anneme benziyor. Gözleri de ona benziyor."

"Ve sen daha çok babana mı benziyorsun?"

Sorusunu bir süre düşündükten sonra omuz silkiyorum. "Bazı açılardan evet. Diğerlerinde ise hayır."

"Nasıl yani?"

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp başparmağımı kitabın kapağında ileri geri gezdiriyorum. "O daha akıllı. Daha cesur. Askerler bizim için geldiklerinde karşılık verirdi."

"Ve bunun için kesinlikle öldürülecekti."

Muhtemelen haklı. Babam şüphesiz bizi korumak için kendini feda ederdi.

"Baban nasıl öldü?" diye sorar.

"Ragers. Dışarıda keşif yapıyordu. Kampa saldırmışlar. Adamlardan birini kurtarıırken öldü."

Doktor Falkenrath öne doğru eğilir ve parmaklarını birbirine geçirir. "Dünyada artık kahramanlara yer yok. Bu takdire şayan ama aptalca bir özellik. Sen kartlarını çok daha akıllıca oynadın Dani."

Sözleri kanımı öfkeyle titreten bir tokat gibi. Tek yaptığım annemin bana söylediği şeydi. Ve o günden beri temas ettiğim herkes.

"Babam aptal değildir. Benim gibi kolayca dizlerinin üzerine çökmezdi."

"Ama yine de buradasın."

Evet. Buradayım. "Es mejor la muerte." *Ölüm daha iyidir.*

"Belki de öyledir." Yanındaki çekmecedeki bir puro çıkarır ve ucunu metal bir nesneyle tutturur. Puroyu ağzına sokup yakıyor ve üç kez üflüyor. Sıcak tütün kokusu odaya yayılıyor ve ağzını sulandırıyor. "Bu yüzden sonuncusunu içerken kendimi kötü hissetmiyorum," diyor puroyu kaldırarak. "Kardeşin nasıl?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Ona pasta ikram ettiğinden beri Habil'i sormamıştı.

"Tamam, sanırım. Sanırım onu hâlâ cezalandırıyorlar. Çürükleri var."

"Bunun bir ceza olduğundan emin misiniz? Morlukları incelediniz mi?" Kaşlarımı çatıyorum, kitabı kucağıma koyuyorum. "Başka ne olabilir ki?" "Enjeksiyonlar. İğneler yüzünden morarmış."

"Ne tür iğneler?"

"Virüsü yeniden aktive etmek için kullandıkları bir dizi uyarıcı var. Fiziksel ya da duygusal stresi teşvik edebilecek her şey. Halüsinasyonlar."

Canavarlar.

"Bunu neden yapıyorsun? Bana bunları anlatıyorsun. Eğer öyleyse, bu konuda ne yapabilirim?"

"Özür dilerim. Çürükleri konusundaki merakınız gerçek gibiydi. Yapabileceğiniz bir şey yok. O bir çalışmanın parçası."

"Çocukları aç bırakan bir çalışma mı? Onları kendi kirli bezleriyle dolaşmaya zorlayan? Onu canavarlara maruz bırakan bir çalışma!" Öfke kanımda dolaşıyor ve ayağa fırlıyorum. "Tam olarak ne üzerinde çalışıyorsunuz? Bir insana nasıl işkence edilir?"

Doktor Falkenrath kıpırdamıyor, hâlâ sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmış durumda. "Bazı çalışmalar için, evet."

"Neden? Bunu bize neden yapıyorsun?"

"Biz mi? Hatırladığım kadarıyla siz bunların hiçbirine maruz kalmadınız."

Gözlerim yaşlarla dolarken keskin bir sızı gözlerimin kenarına çarpıyor ve sandalyeye geri düşüyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor; bu yerde her gece, çılgınlıklar duvarları delip geçerken uykuya daldığım aynı soğuk suçluluk duygusu. "Bir an bile düşünmeden onun yerini alabilirim."

"Ve kız olduğunu öğrendikleri an öleceksin." "Zaten öleceğim, değil mi? Eninde sonunda?"

"Ölüme kayıtsız kalmanın burada size bir faydası olmayacak. Acıya kayıtsız kalmayı öğrenirsen yenilmez olursun. Meydan okuyan."

"İnsanlık dışı. Kimse yenilmez değildir."

Bakışları kucağıma düşüyor ve geri geliyor. "Sizin kitabınıza göre, çocuk bir erkek ya da kız kardeşin yükünü çekseydi, kesinlikle yok olurdu."

Arkasına yığılmış İncillere bir göz atıyorum. "Ve senin kitabında, bir adam halkı için çarmıhta ölüyor."

Dudaklarının kenarından bir gülümseme yükseliyor ama öfkem, adamda gördüğüm ilk gerçek gülümsemelerden biri olduğunu anlayamayacak kadar dorukta. "Touché. Sen büyüleyici bir çocuksun Dani. Ama bilgin olsun, o kitaptan uzun zaman önce vazgeçtim." Sandalyeden kalkıp purosunu masasının üzerindeki kül tablasına vuruyor. "Kardeşin hakkında bilgi alacağım ama söz veremem. Şimdilik size önerebileceğim tek şey bu. Lütfen öğle yemeğine çıkmadan önce cesedi yakma fırınına götürün."

I Her zamanki gibi cesedi bodruma indirdim. Diğer yatakların çarşaflarını kaldırmaya özen gösterdim.

Kardeşim. Her gün nefesimi tutuyorum, parçalanmış iskelet bedenlere bakıyorum, zihnimi kardeşimin uyuyan yüzünü göreceğim güne hazırlıyorum. Ve şimdi ona iğne yaptıklarını bildiğim için, midemdeki düğümler eskisinden daha da sıkışıyor. Dakikalar içinde sıranın en önüne geliyorum ve kapılar açılıyor, bir ısı dalgası ve yanmış etin mide bulandırıcı kokusu yayılıyor.

"Nasıl gidiyor, Danny?" Mike bana Danny *oğlum* der, ne kadar çok duyarsam duyayım bu bana hep tuhaf gelir. O fırınların operatörü, cesetleri yakan ve buraya ilk geldiğimde ödümü koparan kişi.

"Devam ediyor. Bugün daha az, ha?"

"Öyle görünüyor. Bazı doktorlar başka bir binaya nakledilmiş." "Bu rahatlatıcı."

"Bizim için mi? Evet, bizim için. Sıradaki zavallı piçler için mi? Hayır." Her zamanki önlüğü ve maskesiyle ellerini kalçalarına koyuyor ve gözlerimi bakmamaya çalıştığım, ön tarafına sıçramış kana ve elinin etrafına sarılmış beyaz bandajlara çekiyor.

Başımı ona doğru salladım, üst kattaki doktorlardan biri olmadığını gösteren kalitesiz sargı işine dikkat ettim. "Eline ne oldu?"

"Ah, bu mu?" Elini kaldırarak sargıyı inceliyor ve kalçasına geri koyuyor. "Üzerine güveç sıçramış."

"Yahni?"

"Bir çeşit kimyasal kokteyl. Cesetleri yakmadan önce içine batırıyoruz. Enfeksiyonu öldürüyor, böylece havaya yayılmıyor." Başını eğiyor ve sargılı elini çapraz kollarının arkasına saklıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim? Neden çarşafların altına bakıyorsun?"

Yakma fırınına doğru dizilmiş iki düzine kadar yatağa bakıyorum. "Birini arıyorum. Burada bir çocuk görüyorsun, sarı bukledi, mavi gözlü. Bana haber verirsin, değil mi?"

"Elbette, evlat." Başını salladı. "Çık git buradan. Bütün bunların içinde burada olmama gerek yok."

Benim kışkırtmamı gerektirmeyen bir istek.

Başımı sallayarak asansöre geri dönüyorum ve ikinci katın kapısına basıyorum. Ameliyat odasına ulaştığımda tüm eşyalarımı çöp kutusuna atıyor, elimi yüzümü yıkıyor ve kapıları iterek antreye, kantine doğru ilerliyorum.

Kaseyi ağzıma götürüp et suyunu içerken akşam yemeği hoşuma gidiyor ama bugün daha az iştah açıcı. Ekmeği kolumun içine sokup avluya çıkıyorum ve Habil'i arıyorum.

Hiçbir yerde değil.

"Abel!" Karşı taraftaki muhafızların dikkatini çekmemeye çalışarak bağıyorum. Avluyu tararken tüm tanıdık yüzler bana bakıyor ve bakışlarını Sammy'ye takıldığında parmağımı kıvrarak çitin yanına gelmesini işaret ediyorum. Kirli bezini giymiş ve çökmüş karnını kaşıyarak topallaya topallaya geliyor. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun bu kadar sert yürümesi doğal değil, sanki bacaklarını fiziksel olarak acıtıyormuş gibi ve buna rağmen emrimi yerine getirmekte tereddüt etmediği için içim sızlıyor.

"Abel nerede?"

Aşağı doğru kıvrılmış dudağı omuz silkmesine eşlik ediyor ve avluya geri dönüyor. "Biliyorum. "O bizi terk etti." Konuşması son haftalarda daha da kötüleşti ve gözlerindeki dalgın bakış midemi biraz olsun rahatlatıyor. Çocuk kontrolünü kaybediyor, çevresinden daha da kopuyor. Böylesi daha iyi. Daha az ağlıyorlar. Daha az korkuyorlar.

"Tamam, teşekkürler dostum."

Başını sallıyor ve avluda amaçsızca dolaşmaya başlar.

"Eğer burada değilse, gitmiştir." Bu ses dikkatimi çitin dibinde oturan bir çocuğa çekiyor. Onu daha önce fark etmemiştim ama konuştuğu kişinin ben olup olmadığını anlamak için etrafıma bakıyorum. "Buraya ilk geldiğimde ağabeyime de o hücre bloğu tahsis edilmişti. Her gün onunla konuşmak için dışarı çıkardım. Adı Shawn'dı." Buradaki çocukların çoğu aynı görünüyor, tıraşlı kafaları ve çelimsiz vücutları var ama bu çocuğun kafasının yan tarafında, bana annemin *Frankenstein* kitaplarını hatırlatan uzun bir yara izi var. "Bir gün buraya geldim ve o gitmişti."

"Transfer edilmiş olabilir. Bilemezsin."

Buna dudak bükerek ve başını sallıyor. "O gitti. Ve daha iyi durumda. En azından uyuyabiliyor." Çocuk bana doğru döndüğünde bir adım geri atıyorum. Yanmış gibi görünen bir yara izi gözünü çevreliyor. Deri köşeye doğru gerilmiş, gözünü kısıyor ve ben bakmamaya çalışıyorum.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

Sorun şu ki, bu çocuk her gün morgda çalıştığını bilmiyor. Bir ceset götürülseydi bilirdim. Ve eğer Abel transfer edildiyse, Falkenrath'tan öğrenirim.

"İki yıl."

Yüce İsa. Burada en uzun süre kalan o olmalı, çünkü insanların çoğu o kadar uzun kalmıyor.

"Ben ... Danny."

"Herkesin uyuduğu yerde uyumuyorsun. Neden?" Sorarken bana bakmıyor, muhtemelen gardiyanları uyandırmak istemiyor. En son bir çocuk bana bunu sorduğunda avludan kaybolmuştu.

"Ameliyat odasına atandım."

"Nereye atandığınızı sormadım. Hepimiz bir yere atandık." "Ben orada uyuyorum." Diğerlerinin dikkatini çekmiş olmalı ki ona yalan söyleyebilir.

"Tüm bu cesetlerle mi?" Titriyor ve ağzına bir sigara atıp bir nefes çekiyor.

Cesetler morga götürülüyor, ama bunun uyku düzenimi daha az çekici hale getirdiğini düşünüyorsa, buna razı olacağım. "Kokuya alışsın."

"Orada sana bir şeyler yapıyorlar mı?"

Her soruya cevap vermek giderek zorlaşıyor ve çok fazla şey söyleyeceğimden endişeleniyorum ama geldiğimden beri bu kadar rahat konuştuğum ilk çocuk o. Falkenrath'ın kayırmacılıkla ilgili yorumları aklımdan geçiyor.

"Yani, yapmam gerekeni yapmazsam? Evet. Dayak yerim." Doğrusu, Doktor Falkenrath bana hiç vurmadı, tezgahın üzerine formaldehit döktüğümde ya da çok yaklaştığımda mikroskobunun lensini kırdığımda bile.

Çocuk kıkırdar ve bir duman bulutu üfler. "Hepimiz vuruluyoruz. Vurulmaktan bahsetmiyorum." Bana Ölü Topraklar'daki çocukları hatırlatıyor - sert yaşamlı ve alaycı. Onlar da sigara içer, küfreder ve sözlerini keserlerdi. "Peki sana ne yaptırdılar? Emdirdiler mi? Önlerinde otuzbir mi çektiler?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden kaşlarımı çatıyorum. Burada maruz kaldıkları şey bu mu? Bu da işkencelerinin bir parçası mı?

"Bu yerde bir paket sigarayı nasıl bulacağımı sanıyorsun?" Homurdanarak uzun bir nefes çekiyor ve nefesini vermeden önce gözlerini kapatıyor. "S- bloğu kadar kötü değil, yani o da var."

"S-block nedir?"

Gözlerini açıp kaşlarını çatı. "S-block'u hâlâ duymadın mı?" Başımı sallarken yüzündeki ani acımasız ifade midemin çukuruna yerleşiyor. "Askeri birlik. Burada durumumuz kötü mü sanıyorsun? S-block'taki zavallı piçler Ragerlar kullanılarak eğitiliyor. Çoğu ölüyor. Yaşayanlar ise Ölü Topraklar'da saldırı köpeği oluyor. Öldürmek için eğitilmişler."

Sözlerinde, gözlerinin ardına karanlık bir gölge düşüren unutulmaz bir nitelik var. Avlunun arka tarafındaki Rager'lara doğru başını sallıyor. "Bazı günler neden o lanet çitten atlayıp o piçlerin beni canlı canlı yemesine izin vermediğimi merak ediyorum. En azından bu bok çukurunda birileri iyi yemek yedi."

Dikkatimi küçük kafeslerinde amaçsızca yürüyen Yağmacılara yöneltiyorum. Bir keresinde Doktor Falkenrath'a hayatta kalmayı nasıl başardıklarını sormuştum. Bana, enfekte olmayan organlardan numune alınıp incelendikten sonra bunların kafeslere atıldığını ve Rager'ların bunlarla beslendiğini söyledi. Bazı durumlarda vücudun tamamı veriliyor. Herkes Yağmacıların kendi türlerini, yani enfekte olanları yemediğini bildiğinden, bu cesetler morga ve nihayetinde yakma fırınlarına gönderiliyor. Her gün düzinelerce organ, duvara ve diğer tarafta yatanlara ulaşmamamızı sağlayan Yağmacıları besliyor.

"İnsanların o duvarın diğer tarafında günlerini geçirdiğine inanmak zor. Bizim hakkımızda ya da burada neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bombalardan ya da yıkımdan sonra hayat onlar için hiç değişmedi. Evlerinde yaşıyorlar. Araba kullanıyorlar. Aileleriyle birlikte bir masa etrafında yemek yiyorlar. Muhtemelen yarısı hiç Rager görmemiştir."

İnanması zor, bu düşünce bir anlığına dikkatimi Abel hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırmayı başarıyor. Şu ana kadarki tüm hayatım bir hayatta kalma oyunuydu; sürekli hareket halindeydim çünkü bir yerde çok uzun süre kalmak insanın Ölü Topraklar'da ölmesine neden olabilirdi. Bildiğim tek şey bu. Acımasız dünyanın bu kadar dokunmadığı bir hayat hayal etmek zor.

"Bazıları Szolen'de yeraltı tünelleri olduğunu söylüyor ama ben hiç görmedim. Yine de buranın önünde başka bir çit var. Senin geldiğin yerde. Onun ötesinde yelken serbest."

"Onu gördüm." İlk geldiğimiz, bir zamanlar uçak hangarı olduğunu anladığım binadan daha küçük bir kalem yola çıktı. "Yani şu Rager'ları atlatırsan buradan çıkabilir misin?"

"O Rager'ları geçmenin yolu yok. Geldiğinin kokusunu alırlar." Çenesini çıkarıp havayı kokluyor. "Köpekler gibi. Feromonları hissederler, bunu biliyor muydun? Tek bir kokuyla koşarak gelirler. Tıpkı kuzuyu bekleyen bir kurt sürüsü gibi." Sigarasının izmaritini fırlatıp atıyor. "Hiç birini canlı canlı yemelerini izledin mi?" Başımı sallayınca bakışlarını benden yana kaldırıyor. "Ben izledim. Korkunç bir şey."

Korna çalıyor, beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve çocuk ayağa kalkıyor.

"Bana adını hiç söylemedin," diyorum ona.

"Burada kimsenin adı yok."

"Sen yaptın. Ben de seninkini bilmek istiyorum."

"Adı Raymond'dı. Büyükbabamın adı."

"Görüşürüz, Raymond."

CHAPTER 12

WREN

"G "Arkamda kal Wren."
Babamın silahı Six'in kafasına doğrultulmuş, parmağı tetikte, ama bana söyleneni yapmak yerine Six'in önüne geçiyorum,

onu koruyor. "Lütfen. Beni dinleyin."

"Get. Arkama geç. Şimdi." Babamın gözlerinde daha önce hiç görmediğim kararlı bir bakış var.

Ödüm bokuma karışsa da durumu onun gözünden görmek için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa Altı, yara izleri ve gözbebeği büyümüş kanlı tek gözüyle korkutucu. Gözlerinin saf siyahlığı ve bakışlarının ruhsuz derinliği bir yana, bazı yönlerden bir Rager'a benziyor.

"Hayır. O tehlikeli değil. Kimseye zarar vermeyecek."

"Ondan uzak dur!" Babam beni uzaklaştırırken parmakları koluma giriyor, sonra silahını sabitliyor ve Altı ayağa fırlıyor.

Çenesini havaya kaldırmış olan Six bana köşeye sıkışmış bir köpeği hatırlatıyor, dudakları hırlamak için geriye doğru sıyrılmış.

"Bugün hayatımı kurtardı."

"Eminim öyledir." Babamın sesindeki inançsızlık beni öfkeliyor ve dişlerimi sıkarak mutfağa girip ocağın yanındaki maşayı kapıyorum ve kaydattığım yılanın uzun gövdesini kaldırıyorum.

"Neredeyse beni ısıırıyordu. Onu öldürdü."

Babam kaşlarını çatarak gözlerini benden Altı'ya kaydırdı. "Senin de canını kolaylıkla alabilirdi. Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman söyle bana. *Onu* canını alacak kadar tehlikeli yapan şey ne?"
Yılanı tencereye geri koyarken dikkatimi silahtan ayırmıyorum ve

Altı'ya doğru yavaş adımlarla. "Bana tehdit edilmedikçe asla öldürmememi söylemiştin. O kimseyi tehdit etmedi."

"Buraya nasıl geldi?"

"Onu ben getirdim."

"Ne?"

"Ormana girdim. Betonda bir delik vardı. Onu orada buldum. Hastaneyi de orada gördüm. Ve Ragers'ı. Ve Lejyon muhafızlarını. Ona zarar verdiler."

"Sana o ormana gitmeni yasaklamıştım, Wren! Bana itaatsizlik ettin!"

"Bana yalan söyledin! O duvarların dışında hiçbir şey olmadığını söylemiştin! Ama var. Ona bir bak! Ona ne yaptıklarına bir bak!"

"O düşündüğünüz gibi biri değil. O... bir kurban değil."

"Bunu nasıl söylersin? O yaraların yapılmadığını bana nasıl söylersin? Şunlara bak baba. Benimkilerden farkları yok!" Ne zaman sinirlense onu sakinleştiren yara izimi yüzüne vuruyorum ve her zamanki gibi bakışlarını ondan kaçırıyor. "Yara izimin seni bu kadar etkileyen yanı ne?"

"Onu geri götüreceğim. Akşam yemeğini bitir, karanlık çökmeden dönerim."

"Hayır!" Bir kez daha namlunun hizasında durarak canlı kalkan görevi görüyorum. "Onu o işkence yerine geri götürmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim!"

"Başka seçeneğin yok." "O giderse, ben de giderim."

"Bu adamı tanı mıyorsun bile, Wren. Onun için kendini feda edecek kadar neler yapabileceğini bil miyorsun."

"Yeterince biliyorum. Ona zarar vermelerine izin vermeyeceğime söz verdim. Ve bu sözü tutmaya niyetliyim."

Babamın yanağı, şüphesiz karşı koymaya çalıştığı öfkeyle seğiriyor. "Onu burada bulurlarsa, ölür. Hepimiz ölürüz."

"Onu bulamayacaklar. Sana söz veriyorum, onu bulmalarına izin vermeyeceğim."

Soğuk gözleri üzerimde, dudakları sert bir çizgide, sanki tartışmak istiyormuş ama tartışmayacakmış gibi. "Bu evin yakınında hiçbir yerde uyumayacak. Direkli ahırda uyuyabilir. Ve eğer onu yakalarlarsa, Tanrı yardımcısı olsun."

Çok kolay pes ediyor. Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemek için savaşıırken bu düşünce içimi kemiriyor. Babam asla bu kadar çabuk pes etmezdi ve geçen saniyeler içinde kendimi zihinsel olarak bir savaşa hazırlamıştım.

Hiç gerçekleşmeyen bir dövüş.

Babam silahını indirdiğinde içimi bir rahatlama kaplıyor ve o zaman kolundaki küçük gazlı bez parçasını fark ediyorum.

"Ne oldu?" Sarılı koluna başımı salladım.

"Bu seni ilgilendirmez," diyor babam ve topallayarak odadan çıkıyor.

Six elini benimkinin içine kaydırıyor ve teşekkür edercesine sıkıyor.

Bu kadar kısa sürede onu babamdan daha iyi anlamam çok garip.

F Bir kase yılan eti, biraz sebze ve bir bardak su ile birlikte ahıra götürürken içimde bir hüsrana dalgası dolaşıyor. Kullanmak Evden aldığım battaniyelerle Altı için derme çatma bir yatak hazırladım ve ona bir gece önce birlikte uyuduğu yastığımı verdim. Arkada duran makineler güçlü bir metalik koku yayıyor, tıpkı bir gece önce Altı'yı buraya ilk getirdiğimde olduğu gibi. Şimdi babamın sedir ağacı sabunu ve nane gibi kokuyor.

Yemeği kabul ediyor ve ben de yanına oturup yemesini izliyorum.

Gözlerini benden öteye dikmiş, bakışlarının izini takip ederek açık kapıya doğru ilerliyorum; evin içinde, perdenin arkasında beni bekleyen babamın silüeti görülebiliyor.

Öfkeyle Altı'ya doğru dönüyorum, keşke babamı bir şekilde içeride kalmasına izin vermeye ikna edebilseydim. Aşı ve benzeri şeyleri saklamak için kullandığı bir misafir odası var ve muhtemelen naftalin gibi kokan eski battaniye ve çarşaflardan yaptığım yatağa kolayca sığabilir.

"Burada iyi olacak mısın?"

Altı başını sallıyor, kendisine uzatılan eti mideye indiriyor ve bir yudum suyla yıkıyor.

"Seni burada uyuttuğu için ondan nefret ediyorum ama onun üzerinde çalışacağım. Belki eninde sonunda seni eve geri alır."

Her zamanki gibi Six cevap olarak hiçbir şey söylemiyor ve özellikle şu anda konuşmasını diliyorum. Bu noktaya kadar sessizliğini kabul ettim, duygularını hareketlerinden öğrendim ama bir parçam sabah uyandığımda gitmiş olacağından korkuyor. Keşke babamın sözlerinin onu, huysuz ihtiyarı yatıştırmak için beni terk edecek kadar etkileyip etkilemediğini bilseydim.

"Senin tehlikeli olduğunu düşünüyor. Bana zarar verebileceğinden korkuyor."

Duraksayan Six kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. Yüzümü kavırıyor ve saçlarımı kulağımın arkasına doğru itmeden önce başparmağıyla yanağıma hafifçe vuruyor.

"Bana zarar vermezsin. Bunu biliyorum." Garip bir iyileşme yeteneği olduğunu ve reflekslerinin normal diyebileceğim türden olmadığını biliyorum ama Altı *benim için* bir tehlike oluşturmuyor. "Evini hatırlıyor musun? Nereden geldiğini?"

Başını sallıyor, ağzına bir yığın sebze tıktırıyor ve bir yanım verdiği yanıtla rahatlıyor.

Ailesini tekrar sormayacağım ve daha önce olduğu gibi çekip gitmesi riskini almayacağım. "Yani, gidecek hiçbir yerin yok. Ve adını hatırlayamıyorsun."

Benden ötede bir yere bakarak bir an düşüncelere dalmış gibi oturuyor, sonra başını ikinci kez sallıyor.

"O zaman burada kalman gerekecek. Babam seni burada kabul etmek zorunda kalacak. Seni o yere geri göndermeyeceğim, Altı. Göndermeyeceğim."

Yemeğini bitirdiğinde, boş kaseyi elinden alıyorum ve parmakları tıpkı o gün duvarın arkasında olduğu gibi benimkilere değiyor. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, dokunuşu beni silahsızlandırıyor.

Ahırın zemininden yukarı doğru itiyorum ve hâlâ pencerede beni bekleyen babamı bir kez daha görüyorum.

"İyi geceler Altı," diyorum ve onu orada bırakıyorum.

Ona dışarıda bırakılmış bir hayvan gibi davranmak bana doğru gelmiyor ve ahırın kapısını arkamdan kapatırken ona dönüp bakmaya kıyamıyorum.

Daranlık evin üzerine çöküyor ve uyandığımda ay gökyüzünde yükseliyor. Yatağımdan doğrulup babamın ağır nefes alışını dinliyorum,

Horlamasının zirvesini yakalamak bana onun derin uykuda olduğunu söylüyor. Duvarı delip geçen hırıltılarla yataktan çıkıyorum ve altına soktuğum ayakkabılarımı giyiyorum. Yatak kıyafetlerimi de değiştirme zahmetine girmedim.

Zeminde ilerleyerek pencerenin önünde duruyorum, direkli ahırın tamamen karanlıkta kaldığı avlunun genişliğine bakıyorum ve pencereyi kaydırarak açıyorum. Çatının yamacına tırmanırken serin bir akşam esintisi yüzüme çarpıyor. Oluğa ulaşmadan önce,

Daha önce birkaç kez yaptığım gibi yuvarlanarak kenardan atlıyorum.

Bacağımdaki acının ürpertisinden sıyrılarak, avluda topallaya topallaya ilerleyip ahırın kapısına ulaşıyorum. İçeriden gelen boğuk sesler merakımı uyandırıyor ve karanlık odaya bakmak için kapıyı aralıyorum. Ay'ın ışığı Six'in yatağının yanındaki pencereden içeri giriyor ve ben de içeri süzülüyorum.

Yere kıvrılmış olan Six uykusunda kıvrılıyor ve seğiriyor. Sessiz homurtuları ve inlemeleri kulağıma ulaşıyor, ben de direkli ahıra doğru ilerleyip onun yanına diz çöküyorum.

Kolunu okşamak için uzandım.

Soğuk beton sırtıma çarparak ciğerlerimdeki rüzgârı savuruyor. Acı omurgamdan yukarı fırlıyor ve nefes nefese kalıyorum. Boğazımdaki baskı boynumdaki gırtlakla birlikte yoğunlaşıyor. Gözleri çılgına dönmüş, gözbebekleri vahşi bir hayvan gibi büyümüş olan Altı'ya bakarken önümde daireler uçuşuyor. O gözlerin ardında her ne görüyorsa, o ben değilim.

Göğsümde bir öksürük püskürüyor, nefesimi içime çekiyorum ve uçuşan nesneleri uzaklaştırmak için gözlerimi kısıyorum.

"Altı, dur!" Boğulma tehlikesi atlattım ve bir anda kendini toparladı.

Gözbebekleri küçülerek az önceki koyu maviye dönüyor ve kaşları yukarı kalkarak pişmanlık dolu bir ifade alıyor. Boynumu bırakıp bedenimden sıyrılıyor ve sırtı arkasındaki duvara çarpına kadar kendini geriye doğru tekmeliyor.

Nefesimi toplamam bir dakika sürüyor ve boğazımı tutarak doğruluyorum, içten bir öksürükle öne doğru eğiliyorum.

Yumrukları şakağına vuran Six olduğu yerde sallanıyor ama durup başını sallıyor. İşkence görmüş bir hayvanın sesi gibi bir ses ahırda yankılanıyor.

Beklenmedik bir anda ona dokunmamaya dikkat ederek ona doğru koşuyorum. "Ben iyiyim. Altı, dur. Ben iyiyim."

Kendine vurmaya devam ediyor ve kanı ilk gördüğümde cesurca uzanıyorum ve çırpınan kolunu tutuyorum.

Bu hareket onu hemen durduruyor ve gözlerindeki parıltı, yüzündeki acı dolu ifadeyle birleşince ihtiyacım olan tek özür bu oluyor. "Beni incitmek istemedin, bunu biliyorum. Bir kâbus gördün."

Başını ellerinin arasına alıp dizlerinin üzerine çöküyor.

"Gel yanıma uzan. Hadi, Altı. Sorun yok." Kolunu çekiştiriyorum ama o direniyor, elimden kurtulmaya çalışıyor. Kolunu tekrar kavrayıp sıkıca tutuyorum. "Lütfen."

Sakinleştiğinde, bir kez daha nazikęe ęekiyorum ve onu yere indirmeme izin veriyor, başını göğsüme yaslayıp sıkıca tutuyorum. Ben onu sakinleştirmek için başını okşarken, kaslarının titremesini içime ęekerken, devasa vücudu beni içine alıyor.

Tıpkı önceki gece olduğu gibi, uyuması için ona şarkı söyledim.

CHAPTER 13

WREN

S Bir şekilde, bir hafta geçti.

Her gece gizlice ahıra gidiyor, Altı'ya uyuması için şarkı söylüyor ve gün ışımadan yatağıma döndüğümde emin oluyorum.

Altı saldırmadı

İlk geceden beri beni bekliyor ve aslında her gece beni beklemeye başladı, bazen ben gelmeden önce yatakta oturuyor ve uykuya dalana kadar yanıma sokuluyor.

Gün boyunca ev işlerinde bana yardım ediyor, benim kaçınmaya meyilli olduğum ağır işlerle uğraşıyor. Bir hafta içinde morlukları sararmaya başladı ve bazıları çoktan cildinin sağlıklı bronz rengine dönüştü.

Babam ofisinde bir yere sakladığı anahtarla boğazındaki gümüş bandı çıkardı. Ona bunu nasıl yaptığını sormak istedim ama cevap verme zahmetine girmeyeceğinden emindim. Benim için topladığı onca anahtara rağmen, daha önce hiç böyle bir anahtar üretmemişti - beklediğim gibi boru şeklinde.

Kırmızı bağlar bandın acı verici tutuşunu işaret ediyor, ancak Six'in konuşmamasının nedeni olduğu kanıtlanmadı. Hâlâ tek kelime etmedi ama sorun değil, çünkü bir sistem geliştirdik.

Six bozuk tulumbayı tamir ettiğinden ve güneş panellerindeki kumu temizlediğinden beri babam daha hoşgörülü görünüyor - kendisinin asla vakit bulamadığı iki şey.

Sıkı tıraş edilmiş saçları biraz uzamaya başlamış, kafasındaki yara izlerini ve dövmeleeri gölgeliyor. Çenesine yayılan kirli sakal, masumiyetine rağmen Altı'nın bir erkek olduğunu sürekli hatırlatıyor. Bütün gün sıcak çöl güneşinin altında çalışabilecek inanılmaz bir yeteneğe ve sakar benliğimin yanında olmasından mutluluk duymamı sağlayan esrarengiz reflekslere sahip güçlü bir adam.

Ana yollardan kaçınarak, Six'i uzun kuru çöl boyunca, kolumun altına sıkıştırdığım bir kitapla topluluğun doğu tarafına götürüyorum. Her gün onu nehrin karşı tarafında bulunan insan yapımı küçük bir çayırığa götürüyorum. Yılan ve kurt tehdidi topluluktaki diğer insanların çoğunu uzak tutuyor ama Altı için bu konuda çok fazla endişelenmiyorum.

Bizim için bir süreliğine kaçabileceğimiz bir yer. Ve burada ona babamdan toprakla ilgili öğrendiğim şeyleri anlatıyorum.

Konuşmasa bile anlıyor ve bilgiyi hızlı bir şekilde alıyor.

Bir pamuk ağacının altında yere bir battaniye seriyorum, kitabı koyuyorum ve ona bazı kelimeleri kopyalamaya başladığı bir defter ve kalem veriyorum. Yanına uzanıyorum, bir önceki gün kaldığımız yerden devam ediyorum, çeşitli kelimeleri seslendiriyorum ve hecelemesine izin vermek için duruyorum.

"Kelime Altı."

Dudakları gergin bir çizgiye çekilmiş, kaşları konsantrasyonla çatılmış, kalemi kağıda koyana kadar sayfanın üzerinde geziniyor.

Sayfaya altı rakamını çizdiğinde gülümsüyorum ve koluna hafifçe vuruyorum. "Bu hile yapmaktır!"

Dudaklarını bir gülümseme süslüyor, belki de şimdiye kadarki en geniş gülümsemesi ve beni hazırlıksız yakalıyor.

Bir süre ona bakıyorum, yüzünün güzelliğini, sadece bir hafta içinde ne kadar değiştiğini özömsüyorum. Gözlerindeki kan kırmızısı beyaza dönmüş ve irislerinin çarpıcı mavisi neredeyse kör edici.

Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve yanaklarındaki gamzeler yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor. Bakışları ağzıma düşüyor ve orada kilitli kalıyor.

Yutkunurken boğazının titremesini yakalıyorum, sanki beni öpmeye çalışacakmış gibi bana bakıyor. Eğer yaparsa, bu ilk kez olacak.

Bir hafta içinde Six kendini bu tür anlara kaptırmamak için eğitti ama bana bakışına bakılırsa bugün bir istisna olabilir mi diye merak ediyorum.

Bunu kesinlikle memnuniyetle karşılarım. Her günü onunla geçirmek bizi daha da yakınlaştırdı ve yakınlaştıkça ona olan çekimim daha da güçlendi.

Bakışları aşağıya iniyor ve eğiliyor, burnu boğazımın yüzeyinde geziniyor, kokumu içine çekiyor.

Gözlerim kapanıyor, dudaklarım ayrılıyor, beni öpmesini beklerken zar zor nefes alıyorum.

Elleri kıvrımlarımın üzerinden aşağıya doğru kayarak gömleğimin eteğini buluyor ve teni benimkine değiyor. İlk başta irkiliyorum, başımı yana savuruyorum ama cesaretini kırmak istemediğim için hareketsiz kalıyorum. Parmak uçlarının hafif gıdıklaması sırtımın ortasına çizgiler çiziyor ve avuç içleri vücudumun kenarları boyunca kayıyor, gömleğimi daha da yukarı kaldırarak sırtüstü dönmemi sağlıyor. Kumaş karnımdan yukarı kayarken başını eğip beni izliyor, nazik okşaması tenimde tüylerimi diken diken ediyor.

Kollarımı kaldırıyorum, gömleğim boynumda düğümlenene kadar. Kollarımı başımın üzerine gererek, göğüslerimi ona sergileyecek şekilde uzanıyorum.

Bir yanım içime kapanmak ya da bir yastığın altına saklanmak istiyor ama gözleri, bana öyle büyülenmiş gibi bakışı utancımı bir şekilde bastırıyor.

Karnımın üzerine oturana kadar üzerimde sürünüyor ve kaba ve nasırlı avuç içleri vücudumun hatları boyunca kayıyor. Hafif bir titreme bana dokunduğu için gergin olduğunu söylüyor. Ya da belki heyecanlı.

Ben de öyleyim.

Okşamaları kalçalarımın arasında nemli bir telaş yaratırken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Uyarılma, pamuklu külotumu ıslatıyor, orada ateşlediği sıcaklıkla ısınıyor.

Avuçlarıyla vücudumun iki yanını tutarak dudaklarını karnıma bastırıyor. Göğüs kafesimin ortası boyunca, eli göğsümü kavrayana kadar bir öpücük izi bırakıyor. Başparmağı sertleşmiş meme ucuma dokunduğu anda içimdeki baraj yıkılıyor ve külotumun nemi dayanılmaz derecede ıslanıyor.

Dudakları ayırık, tepkimi izliyor, başparmağını ileri geri ovuştururken mavi gözleri benimkileri inceliyor ve diğer göğsündeki hareketi taklit ettiğinde, battaniyenin üzerinden kalkıp onun altında kıvranıyorum. Kollarım hala başımın iki yanında, bakışlarından uzaklaşıyorum ve kuş bakışı görüntümüzü hayal ederken gözlerimi kapatıyorum. Ağzımdan sessiz bir inilti kaçıyor ve gözlerimi tekrar açtığımda Six dudaklarını yalıyor, göğüslerime bakarken neşe ve hayranlık hakimiyet için savaşıyor.

Sıcak nane nefesleriyle tenime yayılıyor ve ereksiyonunun ilk kıpırtısı kot pantolonunu itiyor. Çıkıntı taş gibi sert ve kumaş kalçalarımın üst kısmını çiziyor.

Başını öne eğmiş, duraklıyor, gözleri acı dolu bir kıskaçla kenetlenmiş.

"Altı," diye fısıldadım. "Sorun değil. Yapmanı istiyorum."

Dudakları sert bir çizgi oluşturuyor, alnındaki oluklar kaşlarını çatmasıyla birlikte derinleşiyor ve başını sallıyor.

"Sorun yok. İznim var. Bana dokunabilirsin." Elini elime alarak avucunu bir kez daha göğsüme yasladım.

Göğsü inip kalkarken gözlerini açıp bedenime bakıyor. Avucunu dudaklarıyla değiştirerek öne doğru eğiliyor ve dili göğsümün küçük tomurcuğunun etrafında kıvrılmadan önce verdiği nefesin sıcaklığı hassas tenimde dans ediyor.

"Ah-" Duygu ciğerlerimdeki havayı boğarken sesim boğuluyor.

Dudakları meme ucuma yaklaşıyor, dili hâlâ ucun etrafında dönüyor ve emdiğinde ellerim bir şeylere tutunmak için çaresizce omuzlarına doğru uçuyor.

"Altı." Adını düşünmeden söylüyorum, o göğsümü emerken tırnaklarımı kaslarına geçiriyorum. Her çekişte, görünmez bir ip çekirdeğimi çekiyor ve topuklarımı battaniyeye sürterek ağzına karşı kıvranıyorum.

Zorla aldığı her nefeste bir inilti yükseliyor ve diğer göğsüne de aynı ilgiyi göstererek yer değiştirdiğinde, meme ucumu ilk kez uzun uzun emdiğinde bedenim inliyor.

Daha fazlasını istiyorum. Neyin daha fazlasını istediğimi bile bilmiyorum, sadece istiyorum. Bu duygu beni çıldırtıyor ve aynı zamanda hiç bitmesini istemiyorum. Bir tür şeytani ele geçirilmeye yakalanmış gibi başımı battaniyeye yaslıyorum. İçimde oluşan bu garip arzunun her nabzında midem kasılıyor ve nefesimi düzene sokamıyorum. Kafatasının arkasına sıkıca tutunarak tırnaklarımı saçlarının kısa kirli sakallarında gezdiriyorum ve onu göğsüme bastırıyorum.

Six hayvani bir homurtu çıkarıyor ve parmaklarının her bir göğsünün etrafında kıvrıldığını hissediyorum.

Kavrayışı sıkılaşıyor.

Daha sıkı.

Yumuşak emme, dişlerinin acıtıcı çimdiklerine dönüşür.

Acı spazmıyla irkiliyorum ve elim bu hisle sarsılarak kafatasını kavrayışımı sıkılaştırıyor.

Etrafımızdaki havada bir şeyler değişiyor.

Dokunuşundaki akışkanlık aniden değişiyor, parmakları etime batıyor. Göğsüme karşı hırlıyor ve başını tenimi sürükleyecek kadar kaldırıyor.

dişlerinin arasında.

"Ah!" diye bağıyorum ve yine de buna izin veriyorum, çünkü biraz acıtıyor olsa bile, bir parçam onun saldırganlığından hoşlanıyor.

Bir homurtu daha çıkarıyor ve ağzı boğazımın dibine kenetlenirken parmakları daha da sertleşiyor.

Sessiz bir çığlık atıp başımı ona doğru çevirirken garip bir sersemlik çöküyor üzerime. "Altı," diye fısıldıyorum.

Etrafımızdaki enerji bir şimşek gibi çakıyor. Gerginlik kaslarını çelikleştiriyor. Sıcak çöl güneşindeki metal gibi vücudundan yayılan ısıyı, arzuyu neredeyse hissedebiliyorum.

Altı beni yüzüstü çevirdi.

Pantolonumdan sertçe bir çekiş, arka tarafımı ona gösteriyor ve içimde bir şeyler bükülüyor. Bir şeyler değişiyor.

"Altı, bekle."

Yine de durmuyor. Elleri bileklerimi battaniyeye sabitliyor, titrek nefesleri çılgınca bir hal alıyor ve ben de onun altında kıvranıyorum. Kulağıma hırlıyor, parmakları benimkilere dolanıyor ve beni daha da sıkıyor.

"Bırak beni."

Yine de
yapmıyor.

"Altı!"

Panik omurgamı sarıyor ve saniyeler içinde av haline geliyorum, adamın gücünün fazlasıyla farkındayım. Kot pantolonlu kalçalarını, sanki beni arkamdan alıyormuş gibi, öncekinden daha sert bir şekilde bana sürüyor.

"Altı, bekle!" Onun pençesinde kıvranıyorum, kurtulmak için kolumu büküyorum ve başım battaniyeye çarpıyor.

Saçımı yolumdan itiyor.

"Dur!" Çığlık atıyorum ve sanki zaman durmuş gibi etrafımdaki her şey donuyor.

Altı hareket etmiyor.

Nefesimi tutmak için bir an duruyorum ve onun bana karşı titrediğini hissediyorum. Tutuşunu bıraktığında soğuk bir telaş tenimde dans ediyor. Sırada ne olduğunu biliyorum ve sırtüstü dönüp gömleğimi aşağı çekiyorum ama o çoktan battaniyenin üzerinden kalkmış.

Göz bebekleri yine büyümüş. Saldırganlaştığı ve kontrolünü kaybettiği zamanlarda gözbebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Siyah ve çılgın.

Ona doğru uzanıyorum, ama o ayağa kalkıyor, önümde bir ileri bir geri volta atıyor, başını sallıyor.

"Altı, sorun yok. Durdun. Sana durmanı söyledim ve sen de durdun." Onu durduran tek bir komut muydu yoksa başka bir şey miydi bilmiyorum ama iki seferdir donup kalmasına neden oluyor.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi adım atarken kafatasını ileri geri ovuşturuyor.

Battaniyeden kalkıyorum ve ona doğru hamle yaptığımda geri çekiliyor. "Gel benimle battaniyeye uzan. Lütfen." Direkli ahırdaki geceyle aynı yöntemi kullanarak onu battaniyeye geri çağırıyorum.

Ama dediğimi yapmak yerine kaçıyor.

Kaçıyor.

Kapıdan içeri daldım ve babamı içeride, elleri kalçalarında ayakta buldum. Tüm vücudum titriyor, susuzluktan boğazım alev alev yanıyor. Gözyaşlarım yüzümde kurumuş ve ağlamaktan gözlerim yanıyor.

"Wren, ne oldu?"

"Altı gitti!" Sesime kavruk bir törpü yapıyor. "O gitti! Bütün gün onu aradım ama bulamadım! Onu bulmak zorundayım."

Mutfaktaki çekmeceyi karıştırıp el feneri arıyorum. Kolumun tutulması beni öfkeliyor ve bileğimi babamın elinden çekiyorum. "Onun peşinden gidiyorum! Beni durduramazsınız!"

"Wren." Sesi sakın, yüzündeki sert ifadeden beklediğimden çok daha sakın. "Direkli ahıra baktın mı?"

Yanağımdaki yeni gözyaşlarını silerek başımı sallıyorum. "Daha önce. Ama tekrar bakacağım. Ben ormana geri dönüyorum."

"Lejyon bu gece dışarıda olacak-"

"Bu yüzden onu bulmak zorundayız! Onu öldürecekler!"

Bakışları düşer ve başını sallar. "Onu öldürmeyecekler. Onlar için çok önemli."

Bilgi kaslarımı felç ediyor, araştırmaya devam etmem için beni çağıran dürtüye rağmen dikkatimi dağıtmayı başarıyor. Altı hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyordum. O kadar ki, geçen haftayı ona yazmayı öğretmeye çalışarak geçirdim, sırf bunları bana kendisi iletebilsin diye.

"Neden? Ondan ne istiyorlar?"

Babam cebinden bir puro çıkarıp yakıyor, keskin kokusu boğazımın arkasına çarpıyor. "Çok güçlü bir silah olmak için eğitildi."

"Kim tarafından?"

"Hayatta kalanlar topluluğumuz hakkında bilgi sahibi oldular. Şimdiden bir dizi baskının yönünü değiştirdik. Bu duvarların ardında mutlu bir şekilde habersiz kaldığınız baskınlar. Ordumuzu kurmamız gerekiyor. Evimizi savunmak için."

"Masum insanlara işkence ederek mi? Onu orada öylece bırakamam."

İçini çeker ve başını sallar. "Sana söylediğimde bana inan, Altı nereye gitmiş olursa olsun, ona bir şey olmaz. Bu iklimde hayatta kalmak için eğitildi. Sen yorgunsun. Dinlenmeye ihtiyacın var. Sabah ilk iş onu arayacağız."

"Ama o..." Onu karanlıkta tek başına, kâbuslarıyla titrerken düşününce gözlerim doluyor. "Onun için korkuyorum."

"Korkma. Onunla karşılaşan kişinin korkması gereken çok daha fazla şey var. Sana söz veriyorum, ona bir şey olmayacak."

Yanağımdaki yaşları siliyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam, baba."

O haklı. Günün büyük bir bölümünde bir şey yememiş ya da içmemiş olmak vücuduma zarar verdi ve şişmiş gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum.

"Git dinlen. Ben erkenden kalkıp onun için çevreyi dolaşacağım."

Başımı sallayarak kendimi merdivenlerden yukarı sürüklüyorum, her kasım tırmanışla birlikte inliyor. Banyoda, yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalamak için lavabonun düğmesini çeviriyorum, suyun gece için kesilmiş olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Kapıyı kapatarak nemli giysilerimden sıyrılıyorum ve tenimi kaplayan ince ter tabakasını serinleten hafif pamuklu çarşafın altına çıplak bir şekilde tırmanıyorum.

Yeni bir gözyaşı dalgası beni mutsuzluğumun daha da derinlerine çekmekle tehdit ederken, gözlerimi kapatıyorum.

Kolumdaki gıdıklanma beni boşluktan çekip çıkarıyor ve Altı'nın uyuyan yüzüne bakana kadar gözlerim açılıyor. Başımı yastıktan kaldırıp kaşlarımı çatıyorum, ona odaklanıyorum ve hâlâ rüya görüp görmediğimi merak ediyorum. Uzun beyaz perdelerin rüzgarda dalgalandığı açık pencereye kadar odayı tarıyorum.

Başımı tekrar eğdiğimde Six'in gözleri açılıyor ve ben mavi bir denize bakıyorum.

"Geri döndün." Bir kez daha gözlerimden süzülen yaşların ardında şekli bulanıklaşıyor ve sadece onu görmenin verdiği rahatlamanın üzerime çöktüğünü tahmin edebiliyorum.

Şakağımdan aşağı süzülen bir damla gözyaşını parmaklıyor ve elimi göğsüne doğru çekiyor.

"Sana bir şey oldu sandım. Beni sonsuza dek terk ettiğini düşündüm." Duygularım beni ele geçiriyor ve hıçkırarak ağlıyorum, sessizce kendimi toparlamaya çalışıyorum. Yine de her şey içimde çarpışıyor gibi görünüyor, kafamın içinde onu gördüğümde bile durulmayan bir gürültü kakofonisi.

Sanki zihnim onun burada olduğunu kabul etmemiş gibi. Sonra dudakları dudaklarıma yapışıyor.

O yumuşak, dolgun dudaklar beni ele geçiriyor ve her şey, tüm gürültü, öpücüğünün sesiyle kayboluyor. Ağzım açık, dili dudaklarımı yokluyor, dişlerimi itiyor. Parmaklarının saçlarıma dolandığı yerde başımın arkasına bir baskı oluşuyor ve kafatasımı kavrayarak beni kendisine yapıştırıyor. Tatlı meyvelerin ve incirin tadı dudaklarında kalıyor ve ben onu etinden emiyorum. Boğazındaki hırıltı ağzımda gümbürdüyor ve parmakları saçlarımda sıkı bir yumruğa dönüşüyor.

Heyecandan başım dönüyor, dilinin üzerimdeki hissinin ve dudaklarının havayı kapatmasının tadını çıkarıyorum ve o zaman tekrar nefes almak istemediğimi fark ediyorum.

Burnundan sert bir nefes çıkıyor ve elleri yüzümü kavriyor, parmakları çenemde geziniyor. Meyveyi yerken onu izlediğim günü düşünüyorum, avuçlarının içinde tutarken ne kadar odaklanmış ve yoğun görünüyordu ve şimdi beni böyle öpüyor. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi.

Çenemi öperken bir inilti tenimde titreşiyor ve bu onun için yeterli görünmediğinde dudaklarıma geri dönüyor.

Uyuyana kadar böyle öpüşüyoruz.

CHAPTER 14

DANI

Içitin önünde durup kardeşimi izledim. Tüm dönem boyunca parmaklarım zincir halkalarına kıvrılmış bir şekilde burada durdum ve onun kapıdan içeri girmesini bekledim. Zihnim milyonlarca düşünceyle dolup taşıyor.

Nerede olabileceğini, ona ne yapıyor olabileceklerini düşündüm ve gözlerimi kapadım, kendimi kırılmamaya zorladım.

Burada değil.

Bir insanın pes etmeden ve parçalanmadan önce yapabileceği çok şey var, ama ben bir söz verdim.

Ve kırılmayacağım.

Kalın nem tabakası gözlerimi kaplıyor, ama acımasız sıcak onu acımasız bir sadist gibi kucaklayıp benimle alay ederken aynı hızla kuruyor.

O artık seni ilgilendirmiyor.

Doktor Falkenrath'ın sözleri düşüncelerimi delip geçiyor ama beni rahatlatmıyor. Çünkü o yanılıyor. Abel doğduğu ve annem Sarai'yi emzirirken onu kucağıma aldığı ilk günden beri beni ilgilendiriyor.

Ablam annemden başka biri tarafından kucağa alınmayı nadiren ister, emmenin rahatlığından vazgeçmeyi reddederdi ama Abel saatlerce kollarımda uyur, sırasının gelmesini beklerdi. Yüzüne bakar, her gamzesini ve serçe parmağıma doladığı küçük bebek parmaklarını incelerdim. İşte o sessiz anlarda onu korumaya yemin ettim.

Onu asla terk etmeyeceğimi.

Kollarımın arasında kıvrılmış yatan uyuyan bedeninin görüntülerine gözlerimi kapatıyorum. Parmak uçlarımda onun bebek yumuşaklığındaki tenini okşamayı. Annemin onu yıkamak için kullandığı lavanta sabununun tatlı kokusu. Geceleri o

Korkup yanıma yattığında ona yıldızlardan ve takımyıldızlarından bahsederdim, o da bana aya nasıl uçmak istediğini anlatırdı.

Akşam yemeğinin bittiğini bildiren korna çalıyor ve yanağımdan bir damla yaş süzülürken, kimse görmeden hızlıca gözyaşımı silip hücre bloğuna geri dönüyorum.

Laboratuvara döndüğümde Doktor Falkenrath, mikroskop olarak bildiğim büyük bir nesnenin etrafına serpiştirilmiş örnekler ve test tüpleriyle masalardan birinde oturuyor. Ben yaklaşırken başını kaldırıp bakma zahmetine girmeden düğmeyi çeviriyor.

"Habil bugün yine dışarı çıkmadı." Bu sözleri söylemek sinüslerime yeni bir sızı gönderiyor ve gözlerim bir kez daha yaşlarla doluyor. Boğazımı temizliyorum ve bitişikteki sandalyeye oturuyorum. "Ona yardım edebileceğini söylemiştin."

"Sanırım kardeşiniz evlat edinme kamyonundaydı."

Yine de dürbünden başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmıyor ama bu haber onun hâlâ hayatta olduğuna dair bir umut çiçeği gönderiyor ve ben de sandalyemde doğruluyorum.

"Nereye evlat edinildi?"

"Yeniden aktivasyon için negatif olan gençler duvarın diğer tarafına gönderiliyor ve orada ailelere evlatlık veriliyor."

İçimde çarpışan hisler tarif edilemez ve bedenim şoktan buz kesiyor. "Aileler mi?"

"Evet. İyi beslenecek, güvende olacak, eğitim görecektir ve zamanla muhtemelen burayı hatırlamayacak bile."

Durmak bilmeyen gözyaşlarımı bastırmak için tavana bakıyorum ve boğazımı temizleyerek koltukta kayıyorum.

"Onu... onu bir daha görebilecek miyim?"

"Taşıyıcıların duvarın diğer tarafına geçmesine izin verilmez."

Sert bir yutkunmayla boğazımdaki yumruyu itmeyi başaramıyorum ve bakışlarımı ellerimin kucağında kıpırdandığı yere bırakıyorum. "Orada mutlu olacak."

"Yapacak. Dediğim gibi, o artık sizi ilgilendirmez."

İçimi hem bir rahatlama hem de hüznü kaplıyor ve hangi duygunun daha ağır bastığına karar veremiyorum.

Habil güvende ve mutlu, beni unutsa bile, annemizi ve Sarai'yi unutsa bile memnunum. O yaşayacak. Ona bakılacak. Onun için tek istediğim bu. Anneme verdiğim sözü tuttum -Habil için hayatta kalmak- ve şimdi kendime odaklanabilirim.

"Ben... teşekkür ederim."

Başını kaldırıp bakma zahmetine girmiyor, çalışması için beni

görmezden geliyor.

Gözlerim dikkatimi dağıtacak bir şey aramak için duvarlarda geziniyor ve onu saatin altında asılı duran bir levhada buluyorum, üzerinde *Dies Irae* yazan bir levhada.

"Bu ne anlama geliyor? Dies Irae?"

"Latince. Gazap günü. Ölüler için ayin. Tüm insanların Tanrı'nın huzuruna çıkacağı ve kurtulmuş olanların cennete teslim edileceği yargı günü."

"Peki ya olmayanlar?"

"Cehenneme atılacaklar."

"Cennetin var olduğuna inanıyor musun?" "İnanır mısın?"

"Evet. Sanırım öyle." *Ve bu cehennem*, söylemiyorum. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

Düğmeleri çevirmeye kısa bir süreliğine ara veriyor ve ofluyor. "Yaptım. Ama Tanrı bana inanmayı bıraktı."

"Josef?"

Yabancı ses dikkatimi laboratuvara giren kumral saçlı, ince yüzlü, sırık gibi bir adama çekiyor. Cildindeki çizgiler onu elli ya da altmış yaşlarında bir yere koyuyor, ancak gözleri, küçük oldukları kadar, doğal olarak geniş ve heyecanlı. Yaklaşırken başını eğiyor ve o gözler bana dikiliyor. "Bana bir asistan tuttuğunu söylememiştin."

"Size pek çok şey anlatmıyorum Doktor Ericsson." Doktor F sonunda mikroskoptan başını kaldırır ve sandalyesine oturur.

"Peki bu kişi sizinle bu kadar yakın çalışmak için hangi yeteneklere sahip?" "Daniel okuyup yazabiliyor." Babamın adını söylediğini duymak çok garip.

Bir an için onu düzeltmek istiyorum ama cesaret edemiyorum.

"Okuyan bir vahşi mi? Pek olası görünmüyor."

Vahşi. Burada bize öyle diyorlar. Anladığım kadarıyla Ölü Topraklar'da yaşayan ve hayatta kalanlara bu şekilde hitap ediyorlar. Temelde hayvanlar.

"Ben de şaşırdım ama... oldukça faydalı olduğunu kanıtladı."

"Gerçekten." Adamın beni bir aşağı bir yukarı süzüşü başımın arkasındaki tüyleri diken diken ediyor.

Dikkatini tekrar Doktor F'ye verdiğinde rahatladım.

"Acaba suş fenomenine aşına olabilir misiniz? Nükleik asit teorisinin doğru olup olmadığını merak etmeme neden olan çeşitli fenotipik özellikler görüyorum. Dredge prionlarının kendileri, Creutzfeld-Jakob ve Kuru ile birlikte enfekte olan deneklerden farklı olarak beynin çeşitli bölümlerini etkilemiştir."

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de dikkatle dinliyorum.

Doktor Falkenrath, "Sürekli katlanıyorlar" diyor. "Konakçıyla birlikte uyum sağlayan, sürekli değişen bir yüzey." Ses tonundaki can sıkıntısı, sözlerinin etrafında bir ağırlık gibi taşıyor.

"Evrimsel bir prion mu?" Doktor Ericsson kollarını kavuşturarak kıkırdıyor. "Çalışmanızın sonuçlarını merak ediyorum."

"Aynı şekilde." Doktor Falkenrath yanıtlarında çok daha az hevesli ve mikroskoptan bakmak için öne eğildiğinde, artık sohbetle ilgilenmediği mesajı açık.

Ve Doktor Ericsson bir kez daha bana odaklandı.

"Prion nedir?" Gözleri beni tepeden tırnağa sessizce incelerken, sondaj sorularından kaçınmak için soruyorum.

"Oldukça büyüleyici bir organizma," diye yanıtlıyor Doktor Ericsson. "Esasen yanlış katlanmış bir protein. Diğer proteinlerle temas ettiğinde, aynı yanlış katlanmayı tetikleyerek beyinde süngere benzeyen delikler yaratıyor."

"Bu kulağa hiç de büyüleyici gelmiyor. Kulağa korkutucu geliyor."

Laboratuvarın duvarlarında iğrenç bir kahkaha yankılanıyor ve Doktor Ericsson çenesini sıvazlıyor. "Laboratuvarımı görmek ister misiniz? Sizi temin ederim ki bundan çok daha heyecan vericidir."

Bakışlarım Doktor Falkenrath'a kayıyor, o da bakışlarını bana sertçe başını sallayacak kadar kaldırıyor ve bu adamla yalnız gideceğim düşüncesi midemi bulandırıyor. Her ne sebeple olursa olsun, bana sahteymiş gibi geliyor. Sesinde güvenmediğim yağlı bir kalite var ama sandalyemden kalkıp onu laboratuvardan dışarı, koridordan aşağı, binanın daha önce hiç girmedığım başka bir bölümüne kadar takip ediyorum. Tüm duvarı kaplayan bir pencerenin önünde durdu ve pencerenin ötesinde testere sesine benzeyen bir vızıltı duyuldu. Sırtı bana dönük olan ceset yana doğru adım atıyor, kanlı et parçalarını sıkıştıran metal mekanizmalar ortaya çıkıyor ve vücudun geri kalanını gizleyen perdelerden oluşan bir duvara yaslanmış, açıkta duran bir beyni çevreliyor. Kafatasının üst kısmı çıkarılmış ve organ, masanın etrafını saran doktorlar tarafından dürtülüyor. Sağa doğru birkaç adım atınca adamın profili ortaya çıkıyor. Gözleri açık, eklemeleri yatağın kenarını kavradığı için bembeyaz, ayakları aşağıda tekmeliyor.

"Bunu yaptığında uyanık mı oluyorlar?"

"Tabii ki. Kraniyotomi sırasında konuşma ve görmeyi izlemek isteriz. Motor becerileri. Bunlar Birinci Aşama hastalar."

"Hissediyorlar mı?"

Kıkırdıyor ve gözleri benimkilere kaydığında, yüzeye taşan kötülük omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Elbette. Ameliyatın tüm yönleri gözlemleniyor. Ağrı alımı da dahil."

Doktor Falkenrath ile yaptığım konuşma zihnimde yeniden canlanıyor. Evet, buranın cehennem olduğuna eminim.

Kardeşimin artık bunun bir parçası olmadığına şükretmem için bir sebep daha.

Beni pencerenin önünden geçirip ofisi gibi görünen küçük bir odaya götürdüğünde içimi bir rahatlama kaplıyor; deri koltukları ve bitkileriyle Doktor Falkenrath'inkinden çok daha özenli bir oda. Duvara çerçevelenmiş ödüller yılların deneyimiyle övünüyor, ancak çoğunun ilk salgından öncesine ait olması bana garip geliyor. Sanki ilk Yağmacılar ortaya çıkmadan çok önce tüm eşyalarını toplayıp yerleşmiş gibi.

Babam bana, şehirden ayrılırken yanında sadece bir cep telefonu, bir paket sigara ve annemin olduğunu söyledi. Başka bir şey alacak zaman yokmuş.

Masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor ve ben de minderli deri koltuğa çöküyorum. Önümdeki dar boşluğa geçip bir bacağını masanın üstüne koyarak masaya yaslandığında mideme huzursuz bir düğüm oturuyor. "Çok meraklı bir çocuksun Daniel. Bu hoşuma gidiyor. Tıpla ilgileniyor musun?"

Bilmiyorum ama Doktor Falkenrath'ın tavsiye ettiği gibi faydalı olmaya devam ederssem, bunu ona söyleme zahmetine girmeyeceğim. "Evet."

Başını sallıyor ve elini kalçasının üst kısmına, mükemmel bir şekilde ütülenmiş siyah pantolonuna sürtüyor. "Güzel. Güzel. Belki seni ameliyatlarımdan birine yardımcı olman için getiririm."

Bu düşünce midemi bulandırıyor. En azından Doktor Falkenrath deneklerini kesmeden önce anestezi yapıyor ya da bazen ötenazi uyguluyor. Hiç kimseyi gözlemlemek için kasıtlı olarak acı ve işkenceye maruz bırakmadı.

Ama yine yalan söyledim. "Teşekkür ederim. Çok isterim."

"Fantastik." Sözleri uzun ve anlaşılır, titiz bir adam olduğunu tahmin ediyorum. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Daniel."

Neden benimle bu kadar ilgilendiğinden emin olamadığım için ona bakmaya zahmet etmiyorum. "Evet, efendim?"

"Ne kadar kibar bir çocuk. Sana Danny diyebilir miyim?"

Keşke yapmasaydı. Gerçek ismime çok yakın ve kendimi babamınkinin arkasına saklamak için elimden geleni yaptım - bu isimle babamınki arasında ince bir tabaka bıraktım.

Cehennem ve ben.

Elleri fermuarına gittiği anda bakışlarım onunkilere kayıyor ve koltuğumda olabildiğince geriye oturup, pantolonunu indirip altındaki ereksiyon halindeki penisi ortaya çıkarışını dehşet içinde izliyorum. Elini şaft boyunca gezdiriyor, gözleri tepkimi inceliyor. Her an bir kahkaha patlatmasını ve bunun bir şaka olmasını umuyorum.

Yine de yüzündeki açgözlü ifade bana aksini söylüyor.

Takip eden rahatsız edici saniyeler içinde damarlarımda soğuk bir uyuşukluk dolaşıyor.

"Ağzına sok, Danny." Bir adım daha yaklaşarak ellerini iki yanına koydu ve kalçalarını hafifçe kaldırdı. "Ve eğer Doktor Falkenrath'a tek kelime edersen, seni diğer çocuklarla birlikte deney koğuşuna transfer ettiririm."

Şok kaslarımı sıkıştırıyor ve tek yapabildiğim onun açıkta duran penisine bakmak oluyor. Ağlama isteğimi bastırmak için dudaklarımı kapatıyorum ve parmaklarım sandalyenin kollarına dolanıyor. Yapamıyorum. Bunu yapamam.

Yukarı doğru bir bakışla onu bana bakarken yakalıyorum, başını eğmiş bekliyor. İçimdeki panik dalgalarını titremeler bastırıyor.

"Hadi, Danny. Ağzına al ve em."

Boğazıma bir safra kaçıyor ve yutkunarak geri veriyorum. Gözyaşları kalçalarından et renginde bir çıkıntıya dönüşen organı bulanıklaştırırken, misk kokusu öğürmemi engelliyor.

"Baba?"

Ses kapının arkasından geliyor ve Doktor Ericsson'un pantolonunu tekrar içine sokmasını sağlıyor. Fermuarının sesi kapının klik sesini takip ediyor ve dehşete düşmüş bakışlarını takip ediyorum, kendisinin daha genç bir kopyasının, bir Lejyon askerinin imzası olan siyah üniformasını giymiş olarak açıklıkta durduğu yere.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Hepsi bu kadar Daniel. Gidebilirsin." Doktor Ericsson boğazını temizler ve masanın etrafından dolaşarak sandalyesine oturur.

Bunun üzerine oturduğum yerden kalktım ve yirmi yaşlarında görünen çocuğa yaklaşırken bakışlarımı yerden ayırmadım. Ancak yanından geçip gittiğimde başımı kaldırıp yüzünü buruşturduğunu ve gözlerinin beni takip ettiğini görüyorum. Kapıdan çıktıktan sonra koridordan aşağıya, çift kapıdan geçerek Doktor Falkenrath'ın laboratuvarının tanıdık bloğuna koşuyorum. Bir odaya girip

Bitişikteki malzeme dolabında kendimi duvara yaslıyorum ve dizlerimi kendime çekerek yere yığılıyorum.
Ve sonunda kırıldım.

CHAPTER 15

WREN

Papa masada karşımda oturmuş, ağzına bir çatal dolusu yumurta tıktırıyor. Sağımda Six kahvaltısını bitirip kahve fincanını ağzına götürüyor ama bacağımlı onunkine değdirince duraksıyor.

Yudumun ortasında homurdanıyor ve fincanı masanın üzerine geri koyuyor, ben ise kaçmak için yalvaran gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı büzüyorum.

Üç hafta önce kaçtığından beri babam Altı'nın bizimle birlikte içeride yemek yemesine izin veriyor. Altı'nın burada uyumasına izin vermesi için onu henüz ikna edemedim ama Altı'nın her gece pencereden içeri gizlice girdiğini bilmiyorum, bu yüzden zorlamıyorum.

Onu uyutmak için şarkı söyleme seansları öpme ve dokunmaya dönüştü, ancak onu tekrar koşmaya kışkırtmak istemediğim için bundan daha fazlası olmadı.

Aramızdaki gerilim o kadar aşikâr ki, odaya her girdiğinde beni Six'e çeken bir tür manyetik çekim gibi. Ne olduğunu bilmiyorum ama onu her gördüğümde midemde bir şeylerin kıvrıldığını hissediyorum, karnımın derinliklerinde bir özlem. Uzayan saçları ve bir zamanlar açlığın belirgin olduğu yerleri dolduran vücuduyla karşı konulmaz bir hale geldi.

Şimdi olduğu gibi, babamın etrafında gizlice dolaşıyoruz, ev işleri sırasında öpüşmek için kaçıyoruz ve tabii ki her gece yan yana yatıp birbirimizi keşfediyoruz. Vücudunun tuvalini, en kötü yaralarını ve gizlice gıdıklandığı yerleri öğrenmeye başladım. Her seferinde Six başlatıyor ve ona çok fazla geldiğinde ve saldırganlığı su yüzüne çıkmaya başladığında duruyor.

Onu asla zorlamıyorum ve çayırdaki o günden beri kontrolünü kaybetmedi.

Babam başını kaldırıp kaşlarını çatarak bakıyor ve ben de ayaklarımı tekrar yerlerine kaydırıyorum. "İkinize de bir sürprizim var," diyor ve ben gerçekten şaşırarak yerimde doğruluyorum. "Bildiğiniz gibi Bayan Johnston şeker hastası. Dikenli armutlarımız azaldı, bu yüzden ikinizi de onun için biraz toplamaya götüreceğim."

Topluluk, sahip olduğumuz az sayıdaki doktor arasında bölünmüş durumda ve Papa geleneksel anlamda bir doktor olmasa da, bazı şifalı bitkilerin kullanımı ve hastalıklar üzerindeki etkileri konusunda iyi bir kavrayışa sahip. Salgından önce antibiyotiklerle tedavi eden doktorların çoğu bugünlerde hastalarına nasıl yaklaşacakları konusunda hiçbir fikre sahip değil, bu nedenle Papa'nın bilgisi inanılmaz derecede değerli.

Nefesim kesiliyor ve Altı'yla bakışıyoruz. "Duvarın ötesinde mi? Ama Arty... o bizi tanıyor. Altı'yı sormayacak mı?"

"Kamyonu alacağız. Her zamankinden biraz daha uzağa gideceğim. Altı kişi arkada saklanabilir."

Çenemde bir gülümseme beliriyor, bir lokma daha atıştırırken heyecanımı zor zapt ediyorum. "Ne zaman gidiyoruz?" Sorum bir ağız dolusu yemeğin arasında karmakarışık.

"Kamyona biraz malzeme koyacağım. Sapanını ve bıçağını almanı istiyorum. Derilerinizi giyin ve güneş yanığından korunmak için başınızı örttüğünüzden emin olun. Dışarıda gölge yok."

Kahvaltıyı bitirdikten sonra neredeyse masadan sıçrayarak kalkıyorum ve Six'in kurutup kaldırdığı bulaşıkları hızla yıkıyorum. Babam evde olmadığından, Six'in her zamanki hararetinden yoksun bir öpücük için beni bedenine çekmesine izin veriyorum ve kendini tutma şekli bana bu sürprizin onu rahatsız ettiğini söylüyor. Geri çekiliyorum ve düşüncelerim kaşlarının kalkması ve gözlerini karartan endişeli bakışıyla doğrulanıyor.

"Gitmemi istemiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, bana daha sıkı sarılıyor.

"İyi olacağım. Tanıdığım en korkusuz iki adamla birlikteyim. Ve ister inanın ister inanmayın, sapanla oldukça iyi atış yapıyorum."

Gözlerini devirmesine alaycılığı eşlik ediyor ve ben de şakacı bir şekilde göğsüne yumruk atıyorum. Burada bulunduğu süre içinde iki katına çıkmış bir göğüs. Bir öküz kadar büyümüş ve iki kat daha güçlü.

"Güven bana." Yüzünü kavrayarak onu dudaklarıma çekiyorum, diğer elim kot pantolonunun önünden kayıyor ve Six sendeleyerek geri çekiliyor. Başımı eğip gülümsüyorum. "Gördünüz mü? Gerektiğinde düşmanı nasıl etkisiz hale getireceğimi biliyorum."

Bezi tezgâhın üzerine fırlatıp, peşimde Six'le merdivenleri koşarak çıkıyorum, o da peşimden gelirken kıkırdıyor. Yatak odama ulaşıyoruz ve bu sabahki dördüncü öpücüğümüz için bana doğru eğiliyor. O çok sevdiğim hırlama sesini çıkardığında, dudaklarına gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Beni öpmekten hiç bıkmayacak mısın?"

Çenesi kayıyor ve gözleri dudaklarıma yapışmış bir halde başını sallıyor. Parmak uçlarıma kadar yükselip kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırıyorum. "Ben de öyle. Şimdi odamdan çık da üstümü değiştireyim."

Başını tekrar sallıyor, tam anlamıyla bir gülümseme olmayan kurnaz Altı gülümsemesini takınıyor ve odamdan çıkıyor.

"C "Dışarısı çok güzel, Doktor." Arty camdan kamyonun sürücü tarafına bakıyor ve çenesini sıvazlıyor. "Biraz asi alıyorum Yaklaşık 20 mil ötede bir hareketlilik var. Üzerinde lejyonlar var ama dışarıda kalanlar da olabilir. Ve Yağmacıların mutasyona uğradığını duydum. Bugünlerde çok daha saldırganlar." Yolcu koltuğunda oturduğum bana doğru başını sallıyor. "Bayan Wren'i gözünüzün önünde tuttuğunuzdan emin olun. O çocuğu da hâlâ bulamadım ve o S bloğu piçleri beni ürkütüyor."

Babam muhafıza bakma zahmetine girmiyor, onun yerine bakışlarını ön cama odaklıyor. "Sadece biraz bitki topluyorum." Bir hekime göre pek de iyi bir hasta başı tavrı yok, başkalarıyla temas ettiğinde sosyalleşme çizgisini zar zor aşıyor.

Arty kamyonun tepesine vurur ve diğer muhafızlara ıslık çalar. İki saniye sonra duvar yavaşça sağa doğru hareket ediyor ve çölün uçsuz bucaksızlığına giden patikanın her iki yanında nöbetçiler sıralanıyor. Koltuğumda doğrulup her iki yanımızda ara sıra çadırlar ya da kırık dökük arabalarla dolu kilometreleri seyrederken, şoför kapısına çarpan bir gümbürtü dikkatimi tekrar babama yöneltiyor.

Penceresinin önünden bir figür geçiyor ve biz ilerlerken arka tarafta kayboluyor. Bir kadın.

"Kim onlar?"

"Reddedilenler," diye cevaplıyor Papa. "Duvarın ötesine geçmelerine izin verilmeyenler."

"Neden?"

"Nedenine karar veremiyorum, Wren."

Uzaklaştıkça çadırlar daha da çoğalıyor, küçük çocuklu ailelerden oluşan bir koloni gibi görünüyorlar.

Yolcu camından, yanımızdan geçerken bize tüküren küçük bir çocuğa bakıyorum. "*Düşmanca* görünüyorlar."

"Sorun Szolen'den ayrılmak değil, geri dönmek. Ama endişelenmeniz gerekenler onlar değil." Kıyafetleri yırtık pırtık, kemikli vücudundan güçlkle sarkan bir çocuğun yanından geçerken şoför mahallinden dışarı bakıyor. "Bu insanlar sadece güvende olabilmek için içeri girmek istiyorlar. Burada açlıktan ölmesinler diye."

"Endişelenecek olanlar kimler?"

"Sahip olduklarımızı almak isteyen diğerleri."

"Bu insanları neden dışarıda tuttuğumuzu anlamıyorum. İkinci ve Üçüncü Aşamada bir sürü evimiz var. Ve yakında Dördüncü Aşama da bitecek."

"Uygarlık her zaman her şeye sahip olanlar ve hiçbir şeye sahip olmayanlar olarak ikiye ayrılmıştır. Dünya boka sardığında bile."

Yolda ilerledikçe çadırlar azalıyor ve birkaç mil içinde iki yanımızda dağlar ve kaktüs bitkilerinden başka bir şey kalmıyor.

"Peki, bugün bizi getirmeye karar vermene ne sebep oldu?" Arkama dönüp baktığımda Six'in kamyonun arkasında oturduğunu ve rüzgâr gri tişörtünü savururken çöle doğru baktığını görüyorum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Ama gideceğimiz yer armutlarla dolu, arkamı kollayacak bir çift göz daha işime yarayabilir."

Dikkatimi tekrar babama yönelttim. "Neyden?"

"Ayaklanmacılar. Ana şehirlere yaklaştıkça onları görme ihtimalimiz de artıyor."

"Şehir mi?"

"Las Vegas -ya da eskiden Las Vegas olan yer- yakınlarda."

Babam toprak yoldan saparak kamyonu durdurdu. Önümüzde kilometrelerdir gördüğüm tek ağaç duruyor, bir kaya platosunun hemen altında, çalılarla çevrili. Kendi üzerine kıvrılmış, eğilmiş, uzun, kalın payanda kökleri birbirinin etrafına dolanarak budaklı görünümlü bir ağaç oluşturuyor.

Yine de çevresine ait olmayan garip bir büyü taşıyor. Bir zamanlar kütüphaneden ödünç aldığım Grimm Kardeşler masallarından çıkmış gibi.

Kamyonetten kayarak iniyorum ve ağaca yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Dış taraftaki sarmal kökler ağacın içi boş tabanının etrafını sararak gövdesinin içinde bir kafese benzeyen bir şey oluşturuyor. Şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı ağaç, devasa ve sağlam, ama aynı zamanda çok kırık.

Tahtada bir oyma var ve oradaki kelimeleri izlerken kaba kabuk parmak uçlarımın altından geçiyor. *Sam buradaydı.*

Ağaçla ilgili bir şeyler bir şekilde tanıdık geliyor ve bunu düşünür düşünmez aklıma bir anı geliyor.

Eller ağaç kabuğundan içeri uzanıyor. Hırıltılar. Kan. Acı. Çok fazla acı.

"Bu ağaçla ilgili bir hikâye var." Babamın sesi zihnimden geçen görüntüleri kırıyor ve onu y a n ı m d a dururken bulmak için dönüyorum.

"Derler ki, çölde dolaşan çocuklar güneşten korunmak için bu ağacın gövdesine sığınır, geceleri de Yağmacılar'dan saklanırlarmış. O çocukların başına gelen korkunç hikâyeleri taşımaktan bükülmüş ve eğilmiş." "Ne tür şeyler?" Bu hırpalanmış ve düğümlenmiş sandığın Ağaç, dalları onu yerden yükseltirken böyle bir güvenlik sağlayabilirdi ve yine de ellerimi kalın gövdesinde gezdirirken ona inanıyorum.

"Sadece bu kadar. Kimse bilmeyecek." Tabanına çömeliyor ve içini işaret ediyor. "Bir göz atın."

Yıkık ağaç kabuğunu geçip içeriye bakıyorum; girintilerin derinliklerine gömülmüş silahlar ve su şişeleriyle birlikte paketler yerleştirilmiş.

"Paketlerde yiyecek kutuları var. Biraz da ilaç. Birkaç gün yetecek kadar. Buraya her geldiğimde, kimsenin erzakları çalmadığından emin olmak için kontrol ediyorum."

"Ne için erzak?"

Sağ tarafımdaki bir varlık dikkatimi, gözleri çölü izliyormuş gibi tarayan Six'e çevirmeme neden oluyor.

Her zaman izliyorum.

"Bir şey olursa diye. Szolen istila edilirse ya da güvenliğimiz bir şekilde tehlikeye girerse, buraya gelmeni istiyorum."

"Orada sadece iki paket var baba."

"Henüz üçüncüyü saklamaya fırsatım olmadı. Başın sıkışırsa buraya geleceğine söz ver."

"Elbette, ama güvenliğimiz neden tehlikeye girsin ki?"

"Çünkü güvenlik sadece bir yanılsamadır, Wren." O doğruldu ve arabaya doğru yöneldi, benim zihnim ise az önceki görüntüleri arıyordu

dakikalar önce. Bir anlam, küçük bir anı taşıdığına emin olduklarım ama artık yoklar. Geldikleri kadar hızlı bir şekilde boşluğa karıştılar.

Six'in eli benimkine kayarak düşüncelerimi böldü ve iyi olduğumu bildirmek için parmaklarını sıktım. "Nedense bana tanıdık geliyor," diyorum ona.

İkimiz de kamyonu geri dönüp yolumuza devam ediyoruz.

K Babamın yanında toprağa uzanarak maşayı dikenli bir armudun üzerine koydum ve dikenlerle dolu kabuğundan koparıp meyveyi kovaya attım.

Solumuzda, Altı çevreyi gözetliyor ve sıkıntıyla bir kayayı tekmeliyor. Kovalardan birini doldurduk ve diğerinin yarısı doldu bile.

Babam pedlerden birkaçını kesip meyvelerin üzerine yerleştiriyor. "Bunlardan biraz dikmek istiyordum. İnsülin tehlikeli bir şekilde azalıyor."

Altı'ya doğru bir kez daha bakıyorum. "S Blok'ta ne var?"

"Seni ilgilendirecek bir şey değil."

"Altı, S Blok'tan ama. Öyle değil mi? Arty de bundan bahsediyordu."

"Çok fazla soru soruyorsun, kızım."

Buna kıkırdıyorum ve kovaya bir meyve daha atıyorum. "Ve sorularıma hiç cevap vermiyorsun. Ne zararı olabilir ki? Altı'yı bulduğumdan beri ormana dönmedim. Sadece onu anlamaya çalışıyorum. *Güvenliğim* için mi?"

"Sanki kendi güvenliğin için hiç endişelenmişsin gibi." Bir armut daha koparıp fırlattı, sonra doğruldu ve bir iniltiyle belini kavradı. "Bu saçmalıklar için çok yaşılanıyorum." Gömleğinin cebinden bir puro çıkarıp yakıyor ve son kalan meyveleri toplamamı izliyor. "S-Blok, Calico'da deneysel bir koğuş."

"Hastane mi?"

"Evet. Hastane." Purosunu çapraz kollarından dışarı sarkıyor. "Altı gibi genç adamlar... belirli genetik özellikler gösterirlerse oraya götürülürler."

"Ne tür bir genetik?" Six'in ayaklarını birbirinden ayırmış, sırtı bize dönük bir şekilde durduğu yere bakıyorum, işerken bacaklarının arasından bir sıvı akıyor.

"İkinci nesil Dredge proteini taşıyıcısı olabilir. Bu anneden geçer. Salgının başlangıcında birçok annenin maruz kaldığı gibi anne de maruz kaldıysa, protein çocuğa geçer."

"Altı'nın bir Rager olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır. O sadece bir taşıyıcı. Ancak Alfalar olarak bilinen bazı taşıyıcıların belirli özellikleri var ve S Blok'taki doktorlar bu özelliklerden faydalanmaya çalışıyor."

"Sorduğum için beni öldüreceğinizi biliyorum ama ne tür özellikler?"

Babam cevap vermek yerine, sanki bir şey dinliyormuş gibi çenesini kaldırıyor.

Ben de duyuyorum. Alçak bir uğultu, gittikçe yükseliyor gibi.

Tık tık tık sesleri sinirlerimi geriyor ve arazideki sığ bir çukura bakan platonun ötesine bakmak için yakındaki bir kayaya tırmanıyorum. Yaklaşık yüz metre ötede düzinelerce Yağmacı yaklaşıyor.

"Baba! Onlar Ragers!" Serbestçe yürüyen bu kadar çok kişinin görüntüsü omurgamı kristalleştiriyor, durduğum yerde beni felç ediyor. "Altı!" Ona sesleniyorum, hâlâ etrafı kolaçan ediyor ve arkasını döndüğünde ilk Rager ona doğru geliyor.

"Oh, Tanrım! Altı!"

Bir yanım ona koşmak, onu korumak istiyor. Diğer yarım ise hareket edemiyor. Nefeslerim hızlanıyor ve soğuk bir ter beni ele geçiriyor, baş döndürücü korku her şeyi sessiz bir sessizliğe dönüştürüyor.

Babam kolumu çekiştiriyor ve ben de armut kovalarını toplamak için tekrar harekete geçiyorum. "Altı, hadi!"

İlkinin peşinden bir düzine daha bize doğru koşuyor ama Altı'ya birkaç adım kala duruyorlar. Bunun yerine adım atıyorlar, hırlıyorlar ve uzanıyorlar, gözlerini babama ve bana dikmişler.

Yine de, sanki onlarla bizim aramızda görünmez bir bariyer varmış gibi, daha fazla yaklaşmıyorlar.

Meyve kovalarını kamyonun arkasına atıyoruz ve Six çevrede dolaşarak ara sıra çıkan Rager'ları geriye doğru itiyor. Hırlıyorlar ve dişlerini gösteriyorlar ama ona saldırmıyorlar. Bazıları ona doğru hamle yapıyor ama mesafelerini koruyorlar.

Meyveler yüklendikten sonra kamyonun kabinine koşuyorum ve kapımın önünde durup hayretle izliyorum. "Neden uzak duruyorlar?"

Bakışları ön cama yapışmış olan Baba, Altı'ya doğru başını sallıyor. "O. Gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Bir elim yolcu kapısında, Altı için ıslık alıyorum ama arkamdan bir g bana çarpıyor. Yer yüzüme çarpıyor ve kaçmak için toprağı tırmalıyorum. Keskin bir çekiş beni geri sürükledi.

"Wren!" Tutunacak bir Şey ararken babamın haykırışı göğsümden yükselen dehşet dolu çığlığı zorlukla bastırıyor. Lastiğı kavrayarak bacaklarımın çekişine direniyorum ve tekmeliyorum, sonunda bana doğru çırpınan parçalanmış yüzü görüyorum.

Rager'ın cesedinin altında gmlyken kalamdaki bıçağa ulaşıyorum.

ldrmeden önce yaptıkları gibi dişlerini gıcırdatıyor. Beni ısıracaktı gibi başını eğiyor ve bir saniye sonra yaratık içten bir hırıltıyla havaya fırlıyor. Kollar altımdan kayarak beni yerden kaldırıyor ve beni taşıyıp kamyonun içine geri koyarken titreyen kollarımı Six'in boynuna doluyorum.

Ayaklanmacılar etrafımızı sardı, yaklaşıyorlar. Arkamdaki cama çarpan bir yumruk zaten sarsılmış olan kaslarımı sertleştiriyor ve Six parçalanmış figürü kamyonetin kasasından dışarı fırlatıyor.

"Altı! Binin!" Babamın sert sesi hafif bir korku titremesi taşıyor.

Yanımda sıkışan Six, şarj olan bir Rager'ın kapısını çarpıyor, aynı anda Papa gaza basıyor ve cesetlerin arasından geçerek ana yola geri dönüyoruz.

Güçlü kollar beni çekiyor ve zihinsel olarak kendimi sakinleşmeye zorlayarak Altı'nın göğsüne sokuluyorum.

"İyi misin? Seni ısırdılar mı?" Babam yanımda soruyor.

"Hayır. Isırık yok." Yine de son anların dehşeti kafamın içinde tekrarlanıyor. Eğer Altı orada olmasaydı, Rager beni ısıracaktı. Onlardan biri olacaktım.

"şehirlerden daha uzaklarda dolaşımaya başladılar."

Yüzümü Altı'dan kaldırıp kollarını, giysilerini inceliyor, herhangi bir ısırık izi arıyorum. Hiçbir Şey yok. "Seni nasıl ısırmadılar?" Sesimdeki kuşku ton, bedenimde hâlâ titreşen korkuyu yansıtmıyor. Kolunu tutuyorum, derin nefesler alıyorum, başımın sakinleşmesini istiyorum.

Çadırları ilk gördüğümde, babam kenara çekip Six'i kamyonun kasasına, brandanın altına yönlendiriyor, böylece muhafızlar tarafından görülmeyecek. Kulak misafiri olmadığında, dikkatimi tekrar babama veriyorum.

"Neden ona saldırmadılar? Sanki ondan korkuyorlarmış gibi."

"Muhtemelen işerken kokusunu almıştır." "Ne kokusu?"

"Feromonlar."

Sadece bir hayvan özelliği olarak bildiğim bir şeyin Altı için nasıl geçerli olabileceğini hayal etmeye çalışarak kaşlarımı  atıyorum. "Nasıl?"

"Bir Rager'ın zihni erken dönem sürüngenlere benzer." Babam bana bakmıyor, sadece sürücüye odaklanıyor. "Bazıları onların sürüngen beynine indirgendiğini varsayıyor. Çok ilkel bir zihin.    temel ihtiyaç tarafından y nlendiriliyorlar; yemek, çiftleşmek ve hayatta kalmak. Ve çok daha büyük bir tehdit olarak algıladıkları şeyden içgüdüsel olarak kaçınarak hayatta kalıyorlar."

"O zaman Altı'dan korkuyorlar."

"Hepimiz Altı'dan biraz korkmalıyız. O da aynı ihtiyaçlar tarafından yönlendiriliyor, Wren. İkinci neslin proteinle daha simbiyotik bir ilişkisi var ve daha yüksek bir seviyede işlev görebiliyor. Ama dürtüleri var. Ne kadar istese de bazılarını kontrol edemiyor."

Pencereden dışarı, çadırlara dağılmış ailelere bakarken, onun sözlerini  z ms yorum ama tamamen doğru değiller. Altı kendini kontrol edebiliyor. Bana yaptığı iki saldırı sırasında da bana zarar vermemek için kendini durdurdu. "Hastalıktan ölecek mi?"

"Doğal olarak mı? Bilmiyorum. Yaşam beklentileri ilk nesil Rager'lardan çok daha uzun. Ama onlar uzun ve mutlu bir yaşam sürmek için tasarlanmadılar. Bütünün iyiliği için kendilerini feda etmek üzere tasarlandılar."

"Altı  lmek için mi eğitildi?"

"O öldürmek için eğitildi. Ölüm daha çok mesleki bir tehlike."

"Bu hastane. Bundan nasıl sıyrılıyorlar?"

Babam bakışlarını ileriye doğru çeviriyor ama parmak eklemlerinin direksiyonun etrafında sıkıca kıvrılışını yakalıyorum. "Bizi Yağmacıların en büyük tehdit olduğuna inandırarak."

CHAPTER 16

DANI

An zarf avucuma konuyor ve Doktor Falkenrath'ın sert gözlerine bakıyorum. "Lütfen bunu benim için Doktor Salisbury'ye teslim edin."

Doktorun adını duyunca rahat bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Doktor Salisbury'yi buradaki diğer bazı doktorlar kadar umursamıyorum. Biraz Doktor Falkenrath'a benziyor, sadece daha huysuz, tabii bu mümkünse. O da küfrediyor ama laboratuvar çalışmaları tamamen üçüncü aşama deneklerle -tam aşama Ragers olanlarla- ilgili, bu yüzden ona uğramak beni o kadar rahatsız etmiyor.

Ericsson'un laboratuvarının olduğu C blok gibi değil.

Odadan çıkıyorum ve deney kanadına doğru ilerliyorum.

"Vay, vay. Bakın burada ne varmış." Bu tanıdık ses üzerine arkamı döndüğümde Raymond'un topallayarak yürüdüğünü görüyorum. Koridorlarda bu kadar rahat dolaşan başka bir denek görmek biraz tuhaf ama belki de bir şey teslim etmek için gönderilmişti. "Nereye gidiyorsun?"

"Doktor Salisbury'ye bir paket teslim etmem istendi."

"Demek sen de onlar için çalışıyorsun, öyle mi?"

"Sesini alçalt!" Ofislerin olduğu bir bölümün önünden geçerken azarlıyorum.

"Özür dilerim." Ben onu görmezden gelmeye çalışırken, topallayarak bana yetişmeye çalışıyor. "Hey, kardeşini gördün mü?"

"Hayır." Ona bir bakış atıp geri dönüyorum. "Bu seni ilgilendirmez..."

Doktorlardan biri bize yaklaşıyor, daha önce Doktor F ile sohbet ederken gördüğüm biri ve yüzündeki çatık kaşları fark ederek başımı sallıyorum.

Kulak misafiri olmadığında devam ediyorum: "Kardeşim evlatlık verildi. Duvarın diğer tarafına."

"Bunu sana kim söyledi?" Sorusundaki gülümseme içimi burkuyor ve beni hemen savunmaya geçiriyor.

"Doktor Falkenrath. Burada neler olup bittiği konusunda sizden daha iyi bir fikre sahip olan kişi."

Dirseğimdeki kavrama kolumu ürkütüyor ve zarfı düşürüyorum. Sinirli bir öfkeyle onu almak için diz çöküyorum ve Raymond da diz çöküyor. Başını önce sağa sonra sola çeviriyor ve eğiliyor. "Beni dinle. Sana yalan söyledi. Shawn kaybolduktan sonra binayı aradım. Bir çöp tenekesinde cansız bedenini buldum. Sana söyledikleri her neyse doğru değil."

Ona kaşlarımı çatarken, sıktığım dişlerimden kafatasıma bir acı çarpıyor.

"Kardeşin hakkında bir dosya var, bunu garanti ederim. Burada her şeyi belgeliyorlar. O dosyayı bulun ve gerçeği öğrenin."

"Bunu neden yapıyorsun? Kiskandın mı? Hepsi bu mu?" Bir dosya aramak ya da onun şüphelerini daha fazla duymak istemiyorum. Kardeşimin güvende ve mutlu olduğunu, duvarın güvenli tarafında iyi bir hayat yaşadığını bilmek istiyorum.

"Bir sincaptan mı?" Alay eder ve başını sallar. "Bile değil."

"Bir sincap olabilirim ama en azından onların kobayı değilim!"

Gözleri seğiriyor ve kendini düzeltmek için yerden kalkıyor. Önümde dururken, boyundaki hafif eğikliği fark ediyorum, bu onun da dikkatini çekmiş gibi görünüyor. "Hafta başında bacağımdan bir parça kemik aldılar. Ameliyathaneden yeni çıktım. Bir parça daha. Her seferinde küçük parçalar."

Vicdan azabı midemde gurulduyor ve yerden kalkıyorum. "Özür dilerim. Söylediklerim için."

"Uyanmaya karar verdiğinde, git o dosyayı ara."

Koridorda topallayarak ilerliyor, beni orada bırakıyor ve zihnim iki kötülükten hangisiyle yüzleşebileceğim konusunda savaşıyor - yalan olabilecek bir şeyin içinde yüzmeye devam etmek ya da gerçek olabilecek bir şeyin içinde boğulmak.

E Bu konuda her şey yanlış.

Karanlık koridorlardan geçerek Doktor Davis'in ofisine doğru ilerliyorum. Diğer çocuklarla birlikte ranzalarda kapalı kalmamanın avantajı, geceleri elektrikler kesildiğinde hastane kanatlarına tam erişim

ve sağlık personelinin çoğu hastaneyi terk etti. Odalardan birkaçı hala güneş pilleriyle çalışan yedek jeneratörlerle çalışıyor, ancak tüm hastaneyi beslemeye yetecek kadar jeneratör yok.

Ayaklarımın soğuk fayanslara vuran yumuşak pıtırtıları arasında koridorda yankılanan acı sesleri ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Laboratuvarların ve cerrahi koğuşların yanından geçerken, içlerini görmemek için bakışlarımı ileriye doğru tutarken, acı dolu feryatları bana seslenen hayaletleri hatırlatıyor. Blokların her biri, binalar arasında köprü kuran bir koridorla birbirine bağlanıyor; geceleri nöbetçilerin devriye gezmesi durumunda saklanacak hiçbir yer sunmayan üzücü bir uzantı.

Koridorda hızla ilerleyerek bir sonraki hücre bloğunun çift kapısına ulaşıyorum ve içeri süzölüyorum. Yeni bir dizi kapı yepyeni bir cerrahi koğuşa açılıyor, burada odalara göz atıyorum, sadece Abel'in bunlardan birinde saklanmadığından emin olmak için. Tamamen boş olduklarını görünce midemdeki düğümler biraz çözölüyor ve ofislere doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Doktor Davis'in ofisine ulaştığımda, kapıya yapıştırılmış isimden de anlaşılacağı üzere, kulağıma panele dayayıp dinliyorum. Diğer taraftan ses gelmeyince düğmeyi çevirip karanlık odaya giriyorum. Cebimden yanımda getirdiğim el fenerini çıkararak dosya dolabına doğru ilerliyorum. İlk çekmeceyi açtığımda, hastalara verilen seri numarasına göre numaralandırılmış olduklarını görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sıkı koleksiyondan bir dosya kaldırıyorum. Neyse ki her birinin önüne bir fotoğraf zımbalanmış; yüzünün ve saçlarının dolgunluğuna bakılırsa, çocuğun ilk geldiğinde çekilmiş olması gereken normal bir fotoğrafı. Onu tanıyamayınca geri koyuyorum ve diğerine geçiyorum.

Tanımadığım bir yüz daha.

Abel'inkini bulmak için dosyaları kaldırmaya devam ediyorum ama sadece bu çekmecedeki en az yüz tane olmalı.

Kapının dışından gelen bir gümbürtü kaslarımı güçlendiriyor ve el fenerini kapatıyorum, gözlerim saklanacak bir yer arıyor. Kapı açılmadan sadece birkaç saniye önce Davis'in masasının altına sığınıyorum ve bir el feneri önümdeki duvardan geçerken bir ışık huzmesi izliyor. Birkaç saniye sonra fener sönyüyor ve masanın köşesinden bakınca siyahlar giymiş gardiyanlardan birinin kapıyı arkasından kapattığını görüyorum.

Öfkeli bir nefes üfleyerek saklandığım yerden çıkıyorum ve dosyaya dönerek kaldığım yerden devam ediyorum.

Otuz dakika geçti. Tanıdık biri ortaya çıkana kadar en az altı düzine yüz gördüm. Kovanımdaki küçük çocuklardan biri. Sonraki tanıdığım başka bir çocuk. İki dosya daha ve sonunda Abel'inkini kaldırıyorum.

Fotoğrafta, gözyaşlarının parıltısı arasında yarım bir gülümseme takınmış, Sarai'nin tavşanını kolunun kıvrımında tutuyor. Kendi gözyaşlarımı bastırıyorum ve çekmecedен dosyayı çekiyorum. Kaç kilo olduğu, ne kadar uyuduğu ve laboratuarda çalışmaktan hayati belirtiler olarak tanıdığım sayılar gibi şeyleri detaylandıran kağıtları, tarihli notları çevirerek açıyorum. Bir resimde vücudunun bir yerinde büyük kırmızı bir yara izi görülüyor. Ekteki notta *1 numaralı aşı* yazıyor ve ardından tarih geliyor. Bir diğerinde yan yatmış, yatağın yanında diz çökmüş bir doktor omurgasının tabanına bir iğne batırırken, ikinci bir doktor da onu tutuyor.

Onu görmek midemi bulandırıyor ve neyse ki işlem sırasında uyanık mı yoksa uyuyor mu olduğunu anlamak için Abels'in yüzünü göremiyorum. Yine de dosyasının derinliklerine indikçe kalbim göğsümde daha fazla çarpıyor ve derimin altında hafif bir titreme mırıldanıyor.

Bir notu çeviriyorum ve sayfaya karalanmış belirli kelimeleri seçiyorum.

Çocuk durmadan ağlıyor. Gece teröründen muzdarip. Denek uyku gözlem odasına yerleştirildi. Davranışlarda değişiklik yok. Taşıyıcı değil. Hücre bloğunun dışına transfer. Sonlandırın.

Endişeyle bir sonraki sayfaya geçiyorum. Başka bir not kümesinin üzerinde bir resim duruyor. Resimde kardeşim paslanmaz çelik bir masanın üzerinde yatıyor, gözleri kapalı, sanki uyuyormuş gibi. Resmi incelerken gözyaşlarının rahatsız edici kalkanı yüzünü net görmemi engelliyor. Uyuyup uyumadığını bilmem gerekiyor.

Resmi kaldırdığımda altındaki sayfada Otopsi Raporu yazdığını görüyorum ve dosyayı bırakıp yere yığılıyorum. Kafatasımın arkasını tutarak sessiz bir çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Cildimde uyuşuk bir his geziniyor, aynı zamanda sıkı bir yumruk ciğerlerimi sıkıştırıyor.

Nefes alamıyorum.

Titreyen elimi ağzıma götürerek hıçkırığın ilk kırılmasını avucumun içinde yakalıyorum.

Soğuk, metal bir masada tek başına öldü. Annem ve Sarai gibi sıcak bir kucak yoktu. Ona korkmamasını söyleyecek kimse yoktu. Etrafı yabancılarla çevriliydi, son nefesine kadar onu dürtüklediler. Tutunacak bir eli yoktu.

Acı beni azap verici anıların derinliklerine sürüklüyor.

Abel yatağında yanımda yatıyor, üstümüzdeki pencereden gece gökyüzünde parıldayan yıldızlara bakıyoruz. Annem, kendisi gençken yıldızların şehirlerdeki ışıktan dolayı bu kadar parlak olmadığını söylüyor. Onları işaret ediyorum, Habil parmağımın izini takip ettiğinde gülümsüyorum, sanki baktığım yıldızı tam olarak bulmayı umuyormuş gibi. "İşte büyükanne ve Jess Teyzem. Ve işte Emilia ve Garrett."

"Ya babam?" diye soruyor.

"Evet. Babam da bir yıldız."

"Bir gün aya uçup onu görmek istiyorum."

Ellerimi birbirine kenetleyip parmaklarımı kardeşimin küçük, bebek ellerine doluyor ve sıkıyorum. "Belki yaparsın."

Gözyaşlarımla bozulmuş resmine bakıyorum ve parmağımı masum yüzünün üzerinde gezdiriyorum. "Onlara benden selam söyle, Habil," diye fısıldıyorum ve ağlamak için gözlerimi kapatıyorum.

Hayatımda ilk defa tamamen yalnızım.

MDakikalar geçiyor. Belki de saatler. Yerden kalkıp kardeşimin dosyasını topluyorum. Çekmeceye geri koymadan önce Abel'in fotoğrafını önden çekip cebime koyuyorum.

Beni bununla yakalamaları umurumda değil. Artık bana ne yapacakları umurumda değil.

Ben.

Uğruna savaşıacak her şeyim gitti, geriye sadece boş bir Kabuk. Ve kabuklar acı hissetmez ya da kırılmaktan korkmaz.

Davis'in ofisinden çıkarken tüm vücudum uyuşmuş, şok halinde kilitlenmişti. İlk başta el fenerinin hareketini fark etmiyorum bile, ta ki etrafımda titreyene kadar.

Daha önce koridorun sonunda duran muhafızı görmek için dönüyorum. Topuğumun üzerinde dönerek yanımdaki kapıyı itiyorum, karanlık merdiven boşluğunda saklanacak ve korunacak bir yer arıyorum. Bir dakika sonra nöbetçi pencerenin önünden geçiyor ve ben de bir nefes verip duvara yaslanıyorum. El fenerini açarak trabzana doğru ilerliyor ve sarmal merdiven boşluğundan aşağı bakıyorum.

Belki de binalar bodrum katlarında da birbirine bağlıdır. Yaşadığımız daire b i r sonraki binaya bağlıydı. Bu

Ragers'ın içeri girmeyi başarması durumunda bir kaçış yolu olması gerekiyordu.

Hiç kullanmadığımız bir tane.

Kapı panelinde bir B damgasının bulunduğu en alt seviyeye ulaşana kadar her katı dolaşarak merdivenlerden aşağıya doğru koşuyorum. Kapıyı iterek beni çeşitli ekipman ve aletlerin depolandığı açık bir alana götürüyor. Alan çok geniş ve bir koridora geldiğimde, etrafımı saran karanlık beni tamamen döndürüyor ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Yine de devam ediyorum ve ışığının huzmesinde bir şeyin parıltısını yakalıyorum. Uzakta siyah bir parlaklık. Yaklaştıkça netleşiyor ve bir sandalyeye yaslanmış, tamamen parlayan bir tür kauçuk giysiyle kaplı bir bedenin şeklini seçebiliyorum. Yüzü de lastikle kaplanmış ama ağzından geniş, paslı bir boru çıkıyor ve bu borunun izini takip ederek yanımdaki büyük yapılardan birine ulaşıyorum.

Yaşıyor mu?

Uzanıp parmağımı elbisenin içine sokuyorum.

Doğal olmayan bir şekilde eziliyor, omurgamda bir ürperti yaratıyor ve kalıcı hissi taşırken parmaklarımın uçlarını birbirine sürtüyorum.

İkinci kez ona doğru eğilip burnumu kırıştıran bir yanık kokusu alıyorum ve bir kez daha yukarıya, boruya bağlı yapıya doğru bakıyorum.

Ne oldu?

Kollar arkamdan beni sarıyor, aynı anda bir el ağzımı kapatıyor.

İçimi kaplayan dehşet dalgalarıyla avuç içine doğru çılglık atıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor ses kulağıma, ama ben kıpırdanıp tekmeleyerek kurtulmaya çalışıyorum. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Sorusu üzerine hâlâ kollarındayım. Beni kimin yakaladığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama o güçlü, benden daha güçlü ve onunla savaşmak işe yaramıyor.

Elinde titreyerek başımı sallıyorum.

"Hiç otoklav diye bir şey duydun mu?"

Benim var. Laboratuvardaki büyük, buzdolabı görünümlü şey, aletlerin içindeki raflara yerleştirildiği ve basınçlı buharın onları sterilize ettiği yer. Cevap olarak başımı sallıyorum ve o da parmağıyla boruyu işaret ediyor.

"Aynı konsept. Bu boru bir kazana bağlanıyor ve buhar elbisenin içine gönderiliyor."

Anlattığı şeyin dehşeti üzerime çöküyor ve boğazımda safra düğümleniyor.

"İçimizden birinin enfekte olup hastalığı yaymasına izin veremeyiz. Ne yazık ki prion hiçbir şey tarafından yok edilemiyor. Bu yüzden onu giysinin içinde tutacağız. Onu taşıyan virüsü öldürüp, sonra da tüm lanet şeyi atacağız. Giysiyi burada test edeceğiz. Sızıntı ya da aksilik olmadığından emin olmak için. Test için sadece yaşlı denekler kullanılıyor."

Hâlâ avucunun içinde olan ağızından bir inilti sızıyor.

Beni serbest bırakarak dönmeme izin veriyor ve el fenerimin halesi Doktor Ericsson'un oğlunun üzerinde parlarken içimi bir korku kaplıyor. Bizi içeri alan kişi.

Yakından bakınca benden çok daha yaşlı olduğunu görebiliyorum, ama hâlâ bir çocuğun özelliklerini taşıyor -genç bir cilt ve on dokuz ya da yirmi yaşında olduğunu gösteren küçük yüz kılları. Giydiği siyah takım elbise, küçük bir bele doğru daralan geniş omuzlarını gösteriyor ve onunla dövüşmeyi düşünmek için bile benden çok daha güçlü olduğunu söylüyor.

"Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum." "Lütfen. Ben... Ben sadece kayboldum, hepsi bu."

"Seni sonra geri götüreceğim." Sesindeki vaat, beni dediğini yapmaya zorlayan tek teselli ölçüsü. Karanlığın içinde ilerliyoruz ve ışığımı bana yabancı gelen nesnelerin üzerine tutuyorum. Sonunda bir merdivene ulaştığımızda içimi bir rahatlama kaplıyor ve panelinde büyük kırmızı bir S damgası olan bir kapıya ulaşana kadar onu takip ediyorum.

S bloğu.

"Efendim, ben aslında B bloğundan geliyorum." Merdiven boşluğuna doğru bakıyorum ve kendimi koşup yarın Doktor Falkenrath'la bu işi çözmeye ikna ediyorum. İçimden bir ses Ericsson'un oğlunun bunu benim için halledeceğini söylüyor.

"Bu sadece bir dakika sürecek." Başka bir karanlık koridora açılan kapıyı itiyor. "Kendimi tanıtmadığım için özür dilerim," diyor omzunun üzerinden. "Ben Ivan."

"Ben Dann... Daniel."

"Biliyorum. Seni geçen haftadan hatırlıyorum. Babamın ofisinden."

Bu anı midemin çukuruna batıyor ve burnuma hala yapışan doktorun erkekliğinin kalıcı kokusunu yutmak zorunda kalıyorum. Bu düşünceler kulaklarıma ulaşan uğultulu seslerle çabucak bastırılıyor ve korku kaslarımı iğneliyor.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"O gün neden babamın çalışma odasıydınız?"

Keşke bana o gün hakkında soru sormayı bıraksa - unutmaktan başka bir şey istemediğim bir şey. "Bana... laboratuvarını göstermek istedi. Ben Doktor Falkenrath'ın asistanıyım."

Ivan kıkırdar ve başını sallar. "Peki seni birinin *asistanı* olacak kadar özel yapan nedir?"

"Okuyabiliyorum. Ve yazabilirim."

Bana bakıyor, beni küçümsüyor. "Bu özel bir şey. Ama asla bir asistan olamayacaksın. Sen bir vahşisin. Bir kölesin."

Ona iğneleyici bir karşılık vermek için ağzımı açıyorum ve o da arkasından kapıyı açıyor.

Oda bir oditoryuma benzeyen bir yere açılıyor, kovandaki çocukların bazen oynadıkları terk edilmiş eski tiyatroya benziyor. Sandalyeler arka arkaya dizilmiş ve Ivan'ın yaşlarında olabilecek altı büyük çocuk elleri kollarına, başları koltukların yüksek arkalıklarına bağlanmış bir şekilde oturuyor. Tıraş edilmiş kafalarından çıkan çok renkli kablolar, derilerine bantlanmış beyaz bantlara bağlı ve diğer uçta sandalyenin dışındaki siyah bir kutuya takılı. Bir çeşit monitör gibi. Pantolonlarının bantlarından başka kablolar sarkıyor ve onlar da amacını sorgulamama neden olan ayrı bir kutuya bağlı.

"Bunlar S bloğu denekleri," diyor Ivan yanımda. "Esasen onlar Alfa geni taşıyan vahşiler. Bir anlamda çapulcular ama henüz dönüşmemişler. Gördüğünüz gibi hâlâ oğlanlar. Kışkırtılmadıkları sürece enfeksiyonlarını kontrol ediyor gibi görünüyorlar."

Kilisede kullanılan günah çıkarma kabinlerine benzer ahşap bir kutu yan tarafta, önlerinde duruyor, ancak tamamen kapalı olmak yerine bir pencere var. Pencereden iki adam çıplak duruyor, biri diğerine arkadan kalçalarını çarpıyor ve sandalyelerdeki çocuklar onları izliyor. Kabindeki adamlara bakmamak için başımı çeviriyorum, biraz rahatlamak için gözlerimi kısıyorum, sonra tekrar açıyorum. Bana en yakın olan çocuğun parmak eklemleri sandalyenin kolunu kavrarken beyazlaşıyor, başı önündeki adamlara bakmasını sağlamak için alnına bağlanmış metal korumalarla destekleniyor. Gözleri benimkilere kayıyor, çenesi titriyor, ağzından salyalar akıyor, bir yandan da dikkatini başka yöne çekmek için çabalıyor. Gözleri kısılrken ve tüm vücudu sandalyede kasılırken odanın içinde korkunç bir çığlık yankılanıyor.

Eller başımı kavlıyor ve dikkatimi tekrar sahnedeki adamlara yöneltiyor. "Tüm Rager'larda olduğu gibi, cinsel saldırganlık Rager'lar arasında ortak bir özelliktir.

Alfalar. Çiftleşmek istedikleri için zihinleri biraz ilkelidir. Erkek. Dişi. Fark etmez, küçük ibneler." Beni bırakarak başını en yakınımızdaki çocuğa doğru eğdi. "İbnenin kurtçukla kafiyeli olması tesadüf mü? Bokla beslenen ve istila eden iğrenç böcekler?" Ellerini arkasında kavuşturmuş, adım atıyor. "Zevk ve acıyla *hareket* ederler. S bloğundaki doktorlar davranışlarını değiştirmeye çalışıyor. Bu yüzden her uyarıldıklarında çok acı verici bir şok yaşıyorlar. Sonuçta, Ölü Topraklar'da dikkatlerinin dağılmasını istemeyiz. Öldürmeleri gereken şeyi becermeye çalışıyorlar."

"Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Erkeklerden hoşlanıyorsun, değil mi? İki erkeğin birbirini becermesini izlemek seni tahrik etmiyor mu?"

Başımı sallıyorum, içimde kabaran öfke gözlerimi yaşartıyor.

"O zaman neden seks için babamı arıyorsun?"

"Onu ben aramadım. Sana söyledim. Beni laboratuvarına davet etti."

"Babam saygıdeğer bir adamdır. Dürüst bir adamdır. Tanrı'dan korkan bir adam. Senin gibi bir ibnenin onun inşa ettiği her şeyi yok etmesine ihtiyacı yok."

"Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. O gün orada olmayı ben istemedim. O

üzerime geldi!"

"Sen bir yalancısın!" Çenesini kutuya doğru uzatıyor. "Erkekleri bu kadar çok seviyorsan, belki bir işe yarayabilirsin. Soyun."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Lütfen."

Kılıfından bir silah çıkarıp kafama doğrulttu. "Kıyafetlerini çıkar. Şimdi."

Takip eden saniyeler içinde, eğer bu bir seçimse, seçimimi düşünüyorum. Abel göz kapaklarımın ardında parlıyor ve önceki umutsuzluk tekrar tenime yerleşiyor.

Bana söyleneni yaparım.

Üniformamın gömleğini başımın üzerine kaldırıyorum ve küçük ama tomurcuklanan göğüslerimi ortaya çıkarıyorum.

Kaşları çatıldı, hala silahı bana doğru tutuyor. Namluyu dürterek pantolonumu çıkarmam için beni zorluyor.

Hırıltılar odada yankılanıyor ve hareketin gümbürtüsü sandalyelerdeki çocukların dikkatini çektiğini söylüyor. Acı çılgınlıkları beni ürkütüyor.

Pantolonumu yere itiyorum ve göğüslerimi örtmek için kollarımı kavuşturarak doğruluyorum. Gözleri açıkta kalan bedenimde gezinirken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

"Burada ne sikim varmış böyle? Bu bir kız."

Soğuk ve çıplak, etrafımda dönerken titriyorum ve koluma ilk dokunuşunda irkiliyorum.

"Bu gerçekten de hoş bir sürpriz. Burada hiç kız görmedim." Önümde durup kollarımdan birini itiyor ve başını eğerek bir parmağını altımdaki hassas etime sürüyor. "Zeki birisin, değil mi?"

Cevap vermiyorum, beni okşamasına izin verirken bakışlarımı kaçırıyorum.

"Biri öğrenirse burada sana ne yapacaklarını biliyor musun?" "Lütfen."

Başımı sallıyorum ve gözlerimden bir damla daha yaş süzülüyor.

Yanaklar. Ama savunmam zayıf. Beni öldürmesi umurumda değil. Yeter ki beni öldürsün.

Arkamdan gelen çığlıklar artıyor, daha da yoğunlaşıyor gibi görünüyor ve omurgamı kristalleştiren, beni felç ve dehşet içinde bırakan acı seslerini ayarlamak için gözlerimi kapatıyorum.

"Onları duyuyor musun? Neden acı çektiklerini biliyor musun? Seninle çiftleşmek istiyorlar. İçgüdülerini onlara seni hamile bırakmalarını söylüyor. Doktorların bu konuda konuştuklarını duydum. Üçüncü nesil denekler üretmek için senin gibi genç kızları topluyorlar. Ama sana yardım edebilirim." Dudakları kulağımda, sıcak nefesi tenimi havalandırıyor. "Eğer yapabilirsen, sır tutabilirim." Parmak uçları kolumda geziniyor, tenimdeki tüyleri kabartıyor. "Sır tutabilir misin, Danny?"

İsmimi duyunca irkiliyorum ve cevap olarak başımı sallıyorum.

CHAPTER 17

WREN

T Odanın içinde yankılanan gıcırdama sesi beni uykumdan uyandırıyor ve gülümsüyorum, Six yanımdaki yatağa kayarken sırt üstü dönüyorum.

Akşamın erken saatlerinde babam saçlarını kesti ve yüzünde uzamaya başlayan kısımları tıraş ederek Six'in cildini pürüzsüz bıraktı. Sanırım babamın gözünde büyüdü, artık evde uyumak dışında her şeye onu da dahil ediyor gibi görünüyor.

Sanırım hala ona güvenmeyen küçük bir parçası var.

Six'e sokuluyorum, nane sabunu notaları altında sedir ağacı ve metalin lezzetli erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

Parmağını çenemin altından geçirerek yüzümü kendine doğru çeviriyor ve dudaklarıma bakıyor.

"Öpüşmek mi istiyorsun?"

Başını sallıyor, başını eğiyor ve yumuşak, dolgun dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Öpüşmekten, sapanla atış talimi yapmaktan daha çok hoşlandığını söyleyebilirim.

Eli gömleğimin eteklerine doğru kayıyor, kumaşın altından geçiyor. Sıcak teni göbeğime ve daha yukarılara, onun dokunuşuyla dikleşen küçük tepelere doğru fırçalanıyor. Elinin göğsüme yaptığı masajın gıdıklaması ve meme ucumu yuvarlaması omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve başımı yastığa doğru eğiyorum, arzuyla başım dönüyor.

"Bana dokunmana bayılıyorum, Altı."

Dudakları çenemi buluyor, dişleri kemiğimi sıyrıyor ve boğazıma doğru ilerliyor.

Duygular içimde çarpışıyor. Dokunuşuna doğru eğildim ve onu heyecanlandırmış gibi görünen yumuşak bir inilti çıkardım.

köprücük kemiği. Kalçalarım yatağa sürtünüyor ve alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

"Doğum günüm yarın," diye fısıldıyorum. Boynumun kıvrımında başını sallıyor.

Babam doğum günü yemeğimi yapmak için eve erken geleceğini açıkladı bile.

"Benim için bir hediyen var mı?" Parmağımı saç çizgisinin kenarında, kulağının üstünde gezdiriyorum ve dudakları hâlâ tenime değiyor. "Sadece biraz daha ileri gitmek istiyorum. Sadece birazcık, söz veriyorum. Tek istediğim bu."

Başını benimkinden kaldıran Six, ciddi bir ifadeyle bana bakıyor; bu ifade, yataktan kalkıp kalçalarımın üzerine oturarak çarşafın üzerimizden düşmesine izin verdiğinde de azalmıyor. Üzerimde tişört ve külottan başka bir şey yokken onun önünde uzanıyorum ve parmağı tişörtümün önünden aşağıya, göbeğimin üzerinden etek ucuna doğru kayarken onu izliyorum.

Onu daha fazla görebilmek ve bir sonraki adımı beklemek için başımı yana çeviriyorum.

Elleriyle belimin iki yanını kavrayarak başını eğiyor ve gömleğimi kaldırırken ilk sıcak nefesi tenime yayılıyor. Göbeğime doğru süzülüyor ve sanki izin istiyormuş gibi yukarı bakarak göbeğime bir öpücük konduruyor.

Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum ve elimi başının üzerinde gezdirerek kısa saç tellerinin avucumun üzerinde dans etmesine izin veriyorum.

Bir öpücük daha konduruyor, alçaktan, külotumun hemen üstünden, kumaş aşağıya, kalçalarıma, uyluklarıma doğru kaymadan önce ve ayak bileklerime ulaştığında, yavaşça kaydırarak çıkarıyor. Gözlerini onları çıkardığı yere dikmiş, dizlerimi bir kelebeğin kanatları gibi birbirinden ayırıyor ve beni ona açıyor.

Aydın ışığında tamamen açıktayım ve o kalçalarımın arasına yerleşirken ben vücuduma bakıyorum.

Nedense mideme gergin bir enerji çarpıyor. Altı'ya güveniyorum ama kendimi teşhir edilmiş hissediyorum. Teşhir edilmiş. Her kusurum, her güvensizliğim altımdaki beyaz çarşafıma serilmiş.

Onu uzaklaştırmak, durmasını söylemek istiyorum ve karnımdaki gergin titreşim artarken, bunu yapmak için ağzımı açıyorum.

Yine de dudaklarının ilk dokunuşunda keskin bir nefes çekiyorum.

Sıcak nefesi tenimi okşuyor ve bacaklarımı kapatma arzusu midemin derinliklerine çekiliyor.

Oh, Tanrım.

İri elleri kalçalarımın arkasını kavrayarak bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve gözlerinin kapanışını izliyorum.

Bunu dilinin yumuşak ve ıslak bir kayışı izliyor.

Dilini yarığın üzerinde gezdirirken göğsüm vücudumda keskin bir kavis oluşturuyor, ağzım açık kalıyor. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, bu lezzetli istilayla beni mest ediyor.

Sessiz bir çığlık atmak için ağzımı açıyorum, dilinin her baş döndürücü darbesiyle alçalan başının tepesini yakalayacak kadar başımı kaldırıyorum. Bir sanatçı gibi, odaklanmış ve eserinin tadını çıkarıyor. Dudakları etime yaklaşıyor ve emiyor.

Başımı yastığa çarpıyorum ve ağzımdan çıkan haykırışı bastırmak için yüzümü yastıkla kapatıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Midemin çukurunda bir düğüm sıkıca kıvrılıyor, bana yaptıklarından utanç duymam için yalvarıyor. Bana bunun yanlış olduğunu, bir erkeğin dudaklarının ve dilinin oraya ait olmadığını, fiziksel olarak bir ağrı ve daha fazlası için yoğun bir istek bırakacak kadar zevk vermemeleri gerektiğini söylüyor.

Dizlerim birbirine kenetlenme, onu o kutsal ve kirli yerden zorla çıkarma dürtüsüyle titriyor.

Yapamam. Oh, Tanrım, yapamam. Çok iyi hissettiriyor. O kadar iyi ki, ağlama isteğimi bastırmak zorundayım.

Olgunlaşmış bir meyve gibi bana ziyafet çekmesi, suyunu emmesi Ben.

Yastığı yerinde tutarak inliyorum ve o harika sesle kıvranıyorum. Aşağıda olduğunu göremediğim bir kargaşa. Bir şey aşağıya doğru iniyor ve içime doğru ittiğinde, yastığa doğru inleyerek tekrar doğruluyorum. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı. Yukarı ve aşağı. Başımı yatağa yaslayarak her seferinde tek bir duyuma odaklanmaya çalışıyorum ama hepsi çarpışıyor, bedenimin içinde hınzırca kıpırdanıyor. Ta ki başım dönene, her ne yapıyorsa onun hissiyle sarhoş olana kadar.

Yastığı kaldırdığımda pazılarının, içimdeki parmağı olduğunu tahmin ettiğim şeyin kaymasıyla aynı anda esnediğini görüyorum. Daha yukarı kıvrılıyor ve yastığa sıkıca tutunarak tekrar yüzüme çarpıyorum. Ayak parmaklarımı sırtında kaydırıp tenine batırıyorum.

O beni yalayıp emerken, parmağı içime pompalıyor, tüm bu hisler bir makine gibi mükemmel bir uyum içinde çalışıyor.

Eli - o vahşi Rager'ları araçtan fırlatan, yılanı içgüdüsel olarak koparan eli- kalçama saplandı.

saygılı bir şekilde emiyor, avuçları tenimi nazikçe okşuyordu.

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor, beni öptüğünde sevdiğim bir ses. Bu ses bana onun vahşi, yabanıl ve bana sahip olmak için yanıp tutuştuğunu söylüyor. Ağzı bana karşı aç ve istekli.

Artık dayanamıyorum. Karnımın derinliklerinde bir şey kaynıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama dikkatimi tüketiyor ve kaslarımı daha da sıkıyor. Yastığı fırlatıp atıyorum ve çarşafları iki yanımdan kavrayarak kendimi her neyse ona hazırlıyorum.

Dizlerinin üzerine kalkıyor, kalçalarımı omuzlarına sarıyor ve popomu avuçlayarak beni yüzüne doğru tutuyor. Onun etrafında kendimi küçük ve kırılgan hissediyorum, istediği gibi kolayca manipüle edebileceği bir bez bebek gibi. Dili yarığımın üzerinde kayıyor ve sanki uyarılmışlığımın kanıtını içiyormuş gibi emiyor, kıvrımlarıma doğru inliyor.

Bir şeyin ilk sancıları kaslarıma vuruyor. Az önceki gerginlik karnıma dolanıyor, göğsümü çeğiştiriyor. Gittikçe daha sıkı, düğümleniyor, kaslarım onun omuzlarına karşı titriyor. Ayak parmaklarımı kıvrıyorum ve altımdaki çarşafları beyaz parmak boğumlarımla sıkıyorum.

Bir parçam buna karşı savaşmak istiyor. Dayanmak. Ama diğer yanımda ona teslim olmak ve bırakıp gitmek istiyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Karıncalanmalar ayak parmaklarımdan tırmanarak omurgamdan başımın arkasına kadar ulaşıyor ve burada ılık bir zevk dalgasına dönüşüyor. Kaslarımda birbirini takip eden her kasılmayla vücudum sarsılıyor ve spazm geçiriyor; pamuklu bariyere doğru haykırmak için yastığı yüzüme çarpıyorum.

"Oh, Tanrım!" Vücudumdaki her kası tutkuyla ele geçirmesine izin vererek ona doğru eğildim.

Kemiklerim zayıf ve işe yaramaz hale geliyor, her kasım gevşiyor ve tükeniyor. Nefesler daha yavaş geliyor ve Six yastığı yüzümden kaldırıp ilk orgazmımın etkilerini ortaya çıkarırken baş döndürücü bir sarhoşluk üzerime çöküyor.

Dudaklarını parlak bir parlaklık kaplıyor ve yalayarak uzaklaştırıyor; parlayan parmaklarını ağzına sokup sularımı emdiğinde, içimden bir spazm daha geçiyor. Vücudumda gezinirken karanlık erotik gözleri bana bir hayvanın kileri hatırlatıyor.

Ne istediği yüzünden okunuyor ama bunu kabul etmek yerine yanıma uzanıp beni kendine çekiyor. Ereksiyonu bana baskı yapıyor, kendini sahte bir oyunla öğütürken sertliği sırtıma çarpıyor.

Yataktan doğrulup yüzümü ona dönüyorum ve parmağımı göğsündeki yara izi boyunca gezdiriyorum. Ona doğru eğilmek onu geri çekilmeye zorluyor ve vücudunun üzerinde sürünerek ona biniyorum. Çıplak seksim karnına baskı yapıyor ve kasları altımda esniyor.

Titriyor ve görünmez bir güç göğsünü çekiştiriyor, ona karşı oturduğum yere bakmak için başını kaldırırken elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor.

Nefes vererek başını geriye atıyor, kalçaları yuvarlanıyor ve ıslaklığım tenine yayılıyor.

"Altı, ben de sana aynısını vermek istiyorum," diye fısıldıyorum. Vücudu katılaşıyor ve hareketsizleşiyor.

Kendimi kasıklarından bacaklarına doğru geri çekiyorum ama kolumu keskin bir şekilde kavradığında duraklıyorum.

Başını sallıyor.

"Evet," diyorum. "Lütfen. İstiyorum."

Parmakları çenemi sıkıca kavriyor ama kaşlarının kalkmasıyla hemen yumuşuyor.

"Korkuyor musun?"

Dili dudaklarında geziniyor ve başını sallıyor.

Ben de korkuyorum ama çok fazla dile getirmiyorum. Birkaç kez kitaplarımdan kadının erkeği ağzına aldığı sahneleri okudum, ancak bunu *okumak*, gerçek eylemle yüzleşmekle aynı şey değil. Yine de bu iyiliğe karşılık vermek istiyorum. Bu zavallı, istismara uğramış ruhun zevki hissetmesini ve bilmesini istiyorum. Ve bunu ona veren kişi ben olmak istiyorum. "Üzülme. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Bana güveniyor musun?"

Gözleri seğiriyor ama başını sallayıp yatağa geri düşüyor.

Karnından aşağı öpücükler bırakarak pantolonuna doğru ilerliyorum, düğmelerini açıyorum ve mükemmel yontulmuş, yara izleriyle dolu kalçalarının üzerinden süzülüyorum. Gerçi artık yara izlerini pek fark etmiyorum. Onlar onun bir parçası, derisinin yüzeyinden daha derine kazınmışlar.

Karnına dağılmış birkaç öpücüğü öpmek için bir an ayırıyorum ve parmakları saçlarıma dolandığında, vücudunun aşağısından bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Başımı eğip bir yara izi daha öpüyorum, sonra bir tane daha, gittikçe alçalıyorum.

Penisi önümde, karnına yaslanmış, ereksiyon halinde duruyor. Yüzeyin üzerindeki damar haritası nabız gibi atıyor ve ağzıma sığacak mı diye merak etmeme neden olacak kadar kalın olan sertliğini besliyor. Sedir

ağacının kokusu penisine sinmiş.

ve ucunda az miktarda berrak sıvı toplanıyor, dilimi tatma dürtüsüyle seğirtiyorum.

Dilimi tuzlu tadın üzerinde gezdiriyorum ve Altı ağzıma karşı sarsılıyor. Çevremde, elleri çarşafı yumrukluyor ve bunun iyi bir şey olduğunu varsayıyorum çünkü beni durdurmaya çalışmıyor. Sıvı dilimi kaplarken, ağzımı onun ucunun etrafına kapatıyorum ve uyarılmışlığının baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum.

Dudaklarından sessiz bir inilti kaçıyor ve kalçaları seksimin altında çelikleşirken, ona sürtünmek meyve sularımın tekrar aktığını fark etmeme neden oluyor. Onu emmek de beni aynı şekilde tahrik ediyor.

Ucu boğazımın arkasına değene kadar dudaklarımı şaftından aşağı kaydırıyorum. Arkasında bir öksürük püskürüyor ve başını kaldırdığını hissediyorum. Parmakları dudaklarımı dürttüğünde, onları uzaklaştırıyorum, onu dibinden ucuna ve tekrar aşağıya doğru emiyorum.

Odada bir inilti daha yankılanıyor ve Six altımda kıpırdanıyor. Bu hızın yeterli olup olmadığını, çok hızlı mı yoksa yavaş mı olduğumu merak ediyorum ama sonra parmakları saçlarıma dolanıyor ve Six hızımı yönlendirerek beni rahat bir ritme sokuyor.

Tadı enfes ve ağzımı doldurduğunu hissetmek onu hararetle emmemi sağlıyor. Kasıklarına doğru sallanırken tuzlu tat alma tomurcuklarımı büzüyor ve ona uygun görünen bir tempoya yerleşiyor.

Kalçaları emmemle birlikte altımda yuvarlanıyor, ağzımın içine doğru yukarı doğru itiliyor. Daha derine. Onu sabitlemek için elimi şaftının dibinde kıvrıyorum ve diğer elim daha aşağıda, testislerine doğru dolaşıyor.

İnlemeleri kesik kesik nefeslere dönüşüyor, kalçaları her darbeye çılgınca sallanıyor. Yumruklarıyla iki yanındaki çarşafı kavırıyor, homurdanıyor ve inliyor. Başını yastığa yaslarken boynundan fırlayan damarları bir an için görebiliyorum.

Ağzıma sıcaklık doluyor ve penisinin ucundan fışkıran inci gibi sıvıları görmek için geri çekiliyorum. Serbest kalışının tadına bakmak için dudaklarımı üzerine kenetliyorum ve ardından sessiz, hayvansı bir inilti geliyor. Yoğun sıvının tadı tatlı ve tuzlunun sarhoş edici bir karışımı gibi ve yutmadan önce bir an tadını çıkarıyorum.

Bitirdiğinde son birkaç fışkıрма ağzımın çatısına çarpıyor ve sonuncusunu dudaklarımdan yalayarak uzaklaştırıyorum. Başımı kaldırdığımda yüzündeki acı dolu ifade midemin en derinlerine kadar iniyor.

Gözlerini açtığında yaşlar akıyor ve ben yanaklarımın ısındığını, aşağılanmanın sıcaklığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum.

İyi hissetmesi gerekiyordu. Bundan zevk alması gerekiyordu.

"Ben... Ben..." Onu incittim mi? Birkaç kez dişlerim kazara derisini sıyırmıştı ama hiç acı çektiğini belli etmemişti. "Özür dilerim, Altı."

Cevabımla kafası karışmış gibi kaşları çatılıyor ve oturup kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor.

Dudaklarımı dudaklarıma bastırarak beni tekrar yanındaki yatağa çekti ve o görmeden önce gözlerimden akan yaşları saklamak için gözlerimi iki kez kırptırdım.

"Seni incittim mi?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve başını sallayarak bir tutam saç kulağımın arkasına itiyor.

"O zaman bunlar iyi gözyaşları mı?"

Başını sallıyor ve beni öpüyor, kolları beni sımsıkı sarıyor.

Gergin kaslarımı rahatlatıyor ve başımı boynunun kıvrımına sokarak gülümsememe izin veriyorum. "Buna sevindim. Seni asla incitmek istemiyorum, Altı. Asla."

Avını yakalayan bir örümcek gibi, güçlü kalçalarını etrafıma sararak beni vücuduna çekiyor ve yüzüme öpücükler yağıdırıyor. Kalbi kulağımda durmadan atarken, yavaşça mutluluk içinde uykuya dalıyorum.

CHAPTER 18

WREN

I Six yanımda battaniyenin üzerinde yatarken, parmağı tenimde hafifçe gezinirken bir kitaptan yüksek sesle okuyor.

Babamdan kalan bileziğimi çevirmek için duraklıyor ve Bileğimdeki boncuklara yazılmış kelimeler.

"Aşk." Gülümseyerek ona doğru dönüyorum ve kitabın kapağını parmağımla kapatarak sayfayı tutuyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başını sallayıp bana bakıyor ve her zamanki gibi saç tellerini kulağımın arkasına itiyor.

"Bunun sizin için ne anlama geldiğini sayfaya yazabilir misiniz?"

İkinci kez başını sallayarak, sayfa boyunca çeşitli sözcüklerin ve kısa cümlelerin yazılı olduğu kâğıt ve kalemi eline alır. Boş bir satıra *Wren* yazıyor.

Adıma bakıp ona gülümsüyorum. "Beni seviyor musun, Altı?"

Başını sallayarak elimi dudaklarına götürüyor ve avucumun arkasını öpüyor. "Ben de seni seviyorum."

Bu doğru. Daha önce kimseyi Altı'yı sevdiğim kadar sevdim mi bilmiyorum.

Vücutuma tırmanıyor, ellerimi başımın üzerine doğru kaydırıyor, bir süre öpüşmemizi istediğinde yaptığı gibi. Kitabı bırakıyorum, beni altına sıkıştırmasına izin veriyorum ve dudakları boynuma değdiğinde, kirli sakalının tenime batan çiziklerine kıkırdıyorum. Ellerini benimkilere bastırıyor, sert çene çizgisini boynumun kıvrımına doğru fırçalarken beni aşağıda tutuyor. Gıdıklanma beni başımı ona doğru eğmeye zorluyor, gülerek onun altına giriyorum.

"Altı!" Onun işkencesiyle nefes nefese kıkırdamaya başladım. "Dur!" Hemen yapıyor, başını benimkinden çekiyor.

Hayatımda gördüğüm en mavi gözler yüzümü incelerken bana bakıyor.

"Senden durmanı istesem durursun, değil mi? Ne olursa olsun?"

Başını sallıyor ve beni öpmek için başını eğiyor.

"Bu sefer durmamızı istemiyorum."

Her gece birbirimizi keşfettik, birbirimizi tatmin ettik ama ben Altı ile nihai bağlantıyı kurmak istiyorum. Tek bir varlık olmanın, onunla bu kadar derinden bağlı olmanın ve aynı zamanda savunmasız olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum. Onunla kontrolümü kaybetmek, terini ve gücünü hissetmek, içimde hareket eden elektriği hissetmek istiyorum, tıpkı bana sadece dokunduğunda olduğu gibi. Bedenlerimizin senkronize bir şekilde hareket etmesini, kelimeler gerektirmeyen bir seviyede iletişim kurmayı istiyorum.

Sonsuza dek yanımda taşıyabileceğim ruhandan bir parça çalmak istiyorum. Vücudunu benimkinden kaldırarak bana kaşlarını çatıyor.

"Beni ne kadar sevdiğini göstermeni istiyorum. Bunu yapacak mısın?"

Gözlerinin arkasında bir şeyler yanıp sönüyor ve zihninde hangi düşüncelerin çalkalandığını bilmek için her şeyimi verirdim.

Kaşlarının kalkıklığı bana endişeli olduğunu söylüyor ve bakışları benimkinden ayrıldığında, başımı eğerek gözlerini tekrar bana yönlendiriyorum.

"Eğer acırsa, sana durmanı söylerim. Lütfen, Altı?"

Bakışlarını başka yöne çeviriyor, yüzündeki çatışma açıkça görülüyor ama başını sallıyor.

Ellerimi bıraktığı anda şortumu aşağı itip tekmeleyerek çıkarıyorum ve tişörtümü başımın üzerine çekiyorum.

Ben battaniyenin üzerine uzanıp kollarımı utanmazca başımın üzerine kaldırırken Six dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri açılıyor. Beni kaç kez çıplak görse de, sanki her seferinde ilk kez görüyormuş gibi yüzündeki ifadeden asla bıkmayacağım.

Gözlerini benden ayırmadan yavaşça kot pantolonunun düğmelerini açıyor, ayağa kalkıp ayak bileklerine kadar indirdikten sonra tişörtünü kenara fırlatıyor. Karnındaki ve kollarındaki keskin hatlar derin oluklar oluşturuyor ve vücudundaki kaslar tarafından gölgeleniyor.

Gözlerim, avucunun içinden kalkıp şaftını okşayan penisine doğru kayıyor.

Kaslarımdan gergin bir sancı geçiyor, derimin yüzeyi beklentiyle karıncalanıyor. Bacaklarımı açtığımda dizlerinin üzerine çöküyor, kalçalarımın arasına yerleşiyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Dudakları göbeğimden boynuma doğru saygılı bir yol oluşturuyor, ta ki ağzını benimkinin üzerine eğene kadar. Bir tür ritüel gibi, cinsel bir şeye her katıldığımızda bu şekilde davranıyor, sanki yapmak üzere olduğu şey için af diliyor.

Hâlâ tenimde duran hayali öpücüklerin yolundan geri geri gidiyor. Dudakları göğüs ucuma kenetleniyor ve ben de içime dola n yoğun şehvet dalgalarıyla dişlerimi sıkarak bir inilti çıkarıyorum. Aşağı uzanıp bir elimle başının üst kısmına masaj yaparken diğer elimi sıkı bir yumruk haline getiriyorum.

Ben mutluluk bulutlarının üzerinde süzülürken, onun emzirme seslerinin üzerinde hafif bir çöl esintisi üstümdeki yaprakları karıştırıyor. Dudaklarımdan sessiz bir inilti geçiyor ve burada yalnız olduğumuzu hatırlıyorum. Sadece ikimiz.

Altı diğer göğsüme doğru hareket ediyor ve ikinci bir inilti göğsümü titretiyor, öncekinden daha yüksek bir sesle geliyor, emmesini bir anlığına durdurmasına yetecek kadar yüksek.

Ucu girişime bastırıyor ve bedenim kaskatı kesiliyor.

Gözlerimi açıyorum ve Six'i bana bakarken buluyorum, yoğun bakışları sessizce izin istiyor.

Heyecanın içinde yüzen bir korku dalgası midemi bulandırıyor ama başımı sallıyorum. Altı'dan daha fazla güvendiğim başka kimse yok ve onun ilkim olmasını istiyorum.

Vücudu harekete geçiyor, içime doğru sallanıyor, yavaş ve nazik, sadece parmaklarının olduğu yeri ihlal eden ucu.

Kollarımda titrerken titrete nefesleri yanağıma çarpıyor. "Sorun yok Altı," diye fısıldıyorum.

Ucunun yavaşça dürtülmesi kaygan bir ıslaklık yaratıyor ve tekrar ilerleyerek kendini içime itiyor.

Kollarımı omuzlarına dolayarak haykırıyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

Beni doldururken, dar duvarlarımda ileri geri kayarken rahmime baskı uyguluyor. Daha fazla meyve suyu onun itişlerini kayganlaştırıyor. Her acı için, içimde akan ve akan, kovalayan bir zevk yıkamasıdır.

İçimden çıkan gırtlaktan gelen uğultu hiç de insan sesi değil. İçten dışa doğru parçalanmış bir hayvan gibi geliyor.

Dilinin meme ucumda dans eden tanıdık okşayışı, masum keşif gecelerimizi yankılıyor, kalçalarının her hareketiyle beni gererken acı veren ısırtığı bastırıyor. Beni topraklıyor. Bedenim bu yeni istilaya karşı isyan etmek istediğinde beni ona çekiyor.

Karın kaslarım sanki rahmimi deliyormuş gibi geriliyor, yanaklarım sanki saatlerdir kızgın bir ateşin başında oturuyormuşum gibi hissediyor.

Kaslarındaki sürekli sarsıntıyla birlikte derisinde ter parlıyor, sanki kontrolünü korumak için savaşıyor. Kendini içimde sabit tutuyor, gözlerini kapatıyor ve göğsünden bir titremeyle nefes patlıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Ben iyiyim, Altı."

Parmakları benimkilere kıvrılıyor, sıkıca tutuyor ve daha derine ittiğinde bacaklarımı ona sarıyorum. Daha derine.

"Oh, Gah-" Karnımın içindeki basınç artıyor ve ona doğru eğiliyorum.

Çenesi açık, başı geriye eğik, gözleri kapalı ve yüzünde saf bir coşku ifadesi var.

Tekrar itiyor. Ve tekrar.

Kolunu kalçamın altından geçirerek bacağımı omzunun üzerinden kaydırıyor ve daha da derine iterek vücudumda daha yukarılara tırmanıyor.

"Altı." Onun adı bir fısıltı olarak geliyor, kafamın içinde sürekli çalan bir çan bana bedenime bu şekilde kimin hükmettiğini hatırlatıyor.

Bir elimi serbest bırakarak avucumu nemli omuzlarında gezdiriyorum, kaslarının çeliği altında esniyor. Müthiş ve güçlü ama aynı zamanda çok savunmasız.

Onun içine girmek ve orada kalmak istiyorum. Kalbine dokunmak ve onun da benimkine dokunmasına izin vermek istiyorum. Kalçaları onu içime çekiyor, Six gözlerimin içine bakıyor ve ben o mavi denizde boğuluyorum, beni onunla birlikte aklının gittiği yerin karanlık derinliklerine çekmesine izin veriyorum.

Ter damlaları saç çizgisini ıslatıyor ve sanki her şey onun için çok fazlaymış gibi yüzü acıyla sıkışıyor. Cinsel bir karanlık gözlerini gölgeliyor ve bacağımı itiyor.

Hareketleri aniden değişiyor. Parmakları etime batıyor, derimi zedeliyor. Beni yüzüstü çeviriyor ve kalçalarımın tutarak tekrar içime giriyor.

Tekrar bağıriyorum ama sesimdeki panik onu etkilememiş gibi görünüyor.

Başımı kaldırıyorum, ama o başımı aşağıda tutuyor, yanağımı battaniyeye bastırıyor. İçimi bir korku dalgası kaplıyor ama onunla savaşmak yerine içimden bir ses ona teslim olmamı söylüyor. Ben de öyle yapıyorum.

Bu sefer sertliğine izin veriyorum.

Beni sıkıştırmaya devam ederken vücudu arkamdan bana doğru ilerliyor. Homurtular ve inlemeler bana çiftleşen hayvanları hatırlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve

Bunu hayal et. İkimiz vahşı doğadayız, o benim bedenimi kullanıyor, bana karşı pervasızca kızışıyor.

Her şey hissizleşiyor ve o beni zehriyle doldururken az önceki acı karnımda bir dolgunluğa dönüşüyor. Dünyanın onu damgaladığı bu nefret. İşkencelerinin acımasızlığı bana çarpıyor, beni üzüntüsüyle tüketiyor.

Ruhunu bana açıyor. Derisini soyarak içindeki karanlığa ulaşıyor.

Ona durmasını söyleyebilirim ve o da durur. Yapacağını biliyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine, ağzımı bildiğim o tanıdık duyguya açıyorum,

Beni nazikçe doruğa ulaştırdığı gecelerde. Alçaktan kıvrılıyor ve ben battaniyeye sıkıca tutunarak gözlerimi kapatıyorum.

Daha hızlı vuruyor ve göğüslerimin onun sertliğiyle altımda sarsıldığını, meme uçlarımda altımdaki kumaşa sürtündüğünü hissedebiliyorum.

Kulaklarıma ulaşan erkeksi onay sesleri sadece buna olan açıklanamaz ihtiyacımı artırıyor ve kaslarım geriliyor. Kendimi ona doğru kaldırıyorum, daha derine itmesine izin veriyorum ve göğsümde bir ses gümbürdüyor

-Zevk ve acı arasında bir şey. Kalçalarının itişisi yoğunlaşıyor, ta ki kontrolümün son parçası da elimden uçup gidene kadar ve ben çılgılık atıyorum.

Parmaklarımı battaniyenin içine kıvrıyorum, sanki kendimi toprakta tutmak için ve kanımda roket gibi patlayan patlamaya boyun eğiyorum.

Altı homurdanıyor ve hırlıyor, son salınımını yaparken kalçalarımı sıkıyor.

Sonunda durup kendini içimde tutarak sırtımın üzerine çöktüğünde ıslak sıcaklık uyluklarımda arkasından aşağı sızıyor.

Bedenim titriyor, kaslarım zayıflıyor ve gözyaşlarım hıçkırıklara boğuluyor.

Acı yüzünden değil, hiç acı hissetmiyorum. Yine de, aynı zamanda, her şeyi hissediyorum. Hepsini birden ve bu çok fazla. Sanki en karanlık sırlarımı verirken aynı zamanda Altı'nınkileri de almışım gibi hissediyorum. Acıyı. Öfkeyi. Varlığının gerçek doğası.

Onun ruhuna dokunmak istedim ama ruhunun belirsizliğini tahmin edemedim. Onu bir acı perdesinin ardında saklı tutma şeklini.

İçimdeki küçük kız masumiyetimin son parçasına tutunuyor - aşka güvenmememi ve yaptığının yanlış olduğunu söyleyen aynı parçaya.

Vücudumda Altı'ya sahip olmayı arzulamayan tek bir kemik bile yok - hatta uyarıldığım kısımlar bile. Ama bu karmaşayı hissetmeyi beklemiyordum.

Onu durdurabileceğimi ama durdurmadığımı bilmenin utancı. Sanki bir parçam bunu arzuluyormuş gibi, onun sertliği sırasında doruğa ulaştım.

İçimden çekiliyor, başını dizlerine gömüyor ve acı dolu bir çığlıkla yumruklarını şakaklarına vuruyor.

Vicdan azabıyla doğrulup battaniyenin üzerinden ona doğru sürünüyorum. Kalçalarımın arasında ve karnımın içinde bir ağrı zonkluyor, ama görmezden geliyorum, çünkü onun çektiği acının muhtemelen çok daha kötü olduğunu biliyorum.

Kendisine duyduğu nefret kaslarının gerginliğinde ve kafamın içindeki gereksiz gürültüyü kesen acı dolu iniltisinde yazılı.

Üzerime çöken kargaşa her neyse, bu onun değil, benim suçum. Ve neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Bana mantıklı gelmiyor. Şaşkınlık kafamın arkasındaki siyah boşlukta yatıyor - zihnimin kendini gösteremeyen kısmında. Seslerin yankılandığı ve yüzsüz siluetlerin fısıldadığı kısım.

Elimi iterek benden uzaklaşıyor.

Başka biri olsa içime kapanır ve reddedildiğim için ölürdüm. Ama Six'in bunu neden yaptığını biliyorum. Beni incittiğini düşünüyor.

Belki de öyledir. Belki de bu sadece bizim doğamızdır. Beni incitmesine davetiye çıkararak onu incittim.

Dünya bize hasta diyebilir. Hatta belki de birbirimiz için *yaratılmışızdır*.

Ne de olsa iyi adamların sağlam kemiklerden ve çelik gibi etten yapılmış olması gerekir ama Altı ikisi de değil. O kırık bir kabuğa sarılmış gölgeler ve acı.

Ama içinde iyilik de var. Bunu hissettim. Ona dokundum.

Kollarını birbirinden ayırarak dizlerimin üzerinde yükseliyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve o da beni kendine çekerek başını karnıma yaslıyor. Ona sarıldığımda terden kayganlaşmış tenlerimiz birbirine değiyor, ikimiz de titriyoruz.

"Ben iyiyim, Altı. Bana zarar vermedin. Neden ağladığımı bilmiyorum." Kucağına kaydım, kollarının sırtıma sıkıca sarıldığını hissettim.

Bana bakamıyormuş gibi başını göğsüme yaslıyor. Zihni tam bir cehennemde olmalı ve kafamın içinde dönen bilinmeyenler kesinlikle düşüncelerini hafifletmiyor.

Direnmesine rağmen başını kendime doğru eğiyorum ve onu öpüyorum. Tüm arzu duygularım hızla yoğunlaşıyor, ta ki daha önce olduğu gibi elektrik vücudumu sarana kadar.

Six'in kafasında işleri yoluna koyabilmemin tek yolu onu istediğimi bilmesini sağlamak. Hâlâ istiyorum. O kadar ki, bu hayali pişmanlık hissi kalbimde bir sızı yaratıyor. Beni kızdırıyor. Aramızdaki yere ait değil.

Bacaklarımı vücuduna dolayarak, artık sarkmış olan uzunluğunu şişmiş seksimin üzerinde sürüklüyorum ve o da boynumu öpüyor.

"Seni istiyorum, Altı," diye fısıldıyorum. "Seni her zaman istiyorum."

Sanki beni içine çekebilirmiş ve tek bir birim haline gelebilirmişiz gibi beni vücuduna sıkıca çekiyor. İki insanın olabileceği kadar bağlı.

Beni tekrar doldurana kadar sertleşen boynunu içime bastırarak oturuyoruz ve ben yavaşça ona karşı sallanıyorum, kollarım taşa bağlı kurdeleler gibi omuzlarına dolanıyor. Gözlerinde yaşlarla içime giriyor, her hamlede verdiğim tepkiyi inceliyor.

En zayıf anında bile onda güçlü ve nefes kesici bir şeyler var.

Altı, çöldeki bir şimşek fırtınası gibi, karanlık ve vahşi olduğu kadar büyüleyici, acımasız bir vuruşta yok etme potansiyeline sahip. Ve yine de, bir nedenden ötürü, beni elektriklendiren ve beni alevlendiren açıklanamaz bir manyetizma tarafından ona çekiliyorum.

Birbirlerini anlamaya çalışan iki hasarlı ruh.

Artık olmadığım küçük kıızı mahvederken kalçalarını her itişinde çenesi sıkılıyor. Ama bu sefer, Altı benimle sevişiyor.

C Kitabın kapağını kaybederken, Six ve ben battaniyenin üzerinde çıplak yatarken, genç çocuğun ve kalın siyah gözlüklerinin görüntüsünü izliyorum.

vücutları çöl esintisinde serinliyordu. "Babam bu kitabı bana birkaç yıl önce verdi. Bir hediye. Duvarın ötesinde bulmuş."

Six öne eğildi ve omzumu öptü. Sadece birkaç saat içinde, güneşin gökyüzündeki konumuna bakılırsa, pamuk ağacının altında üç kez seks yaptık.

"Bir gün oraya gitmek istiyorum. Onun gördüğü bu şeyleri görmek için. Neler olduğunu öğrenmek için. Ayaktakımı ile geçirdiğim o gün, bunların hiçbirini değiştirmede. Hâlâ buradan ayrılmayı hayal ediyorum." Parmak eklemlerindeki yara iziyle oynuyorum ve öpmek için başımı eğiyorum. "Zihnimin içinde bir karanlık var ve cevapların orada bir yerde olduğunu hissediyorum. Bana ne olduğunu bilmek istiyorum."

Anne." Başıımı destekli avucuma yaslayarak, gözleri benimkilere sabitlenmiş Altı'ya bakıyorum. "Yine de babamı bırakamayız. Ve hayatta kalmak için bir başkasını öldürebilir miyim bilmiyorum."

Bakışları benimkilerle buluşuyor, ciddi ve gözünü kırpmadan. Deftere uzanıyor ve sayfaya bir şeyler yazıyor: *I wud 4 U*.

Beyanına bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bir gün, sen ve ben buradan ayrılacağız. Bizi tanımadıkları bir yere. Kimsenin seni incitemeyeceği bir yere."

Gerçek bu. Çılgınca ve pervasızca yaşadık. Onu her zaman öperdim, sadece çalıntı anlarda değil, gece gündüz. Çöl güneşinde ve ayın altında. Onu yağmurda öperdim, ne zaman yağmur yağsa, sırf ıslak dudaklarını dudaklarımda hissetmek için.

Elimi tutuyor, avucumu göğsüne, kalbinin üzerine koyuyor ve sıkıyor.

Anlayışla başımı salladım ve gülümsedim. "Ben de seni seviyorum, Altı." Sırt üstü dönerek onu öpmek için kendime doğru çekiyorum.

CHAPTER 19

WREN

I Yuvarlak, gümüş bir nesne taşıyan tepsinin yanındaki düğmeye basıyorum ve kapak onun üzerine inerek küçük pencerenin arkasında parlayan bir bulanıklık oluşturuyor. Saniyeler sonra, müzik direkli ahıra doğru sürükleniyor ve ben

Altı'yı kaşlarını çatmış, sanki uzanıp sesi önündeki havadan koparabilecekmiş gibi sese konsantre olmuş halde bulur.

"Buna CD çalar deniyor. Otis Redding. Başta ben de ne düşüneceğimi bilemedim." *These Arms of Mine*'ın yavaş ve duygulu temposu beni Six'e doğru uzatıyor. "Gel benimle dans et."

Derme çatma yatağından kalkıp elime uzanıyor ve onu pencerenin yanına çekmeme izin veriyor. Vücudu bir kas duvarı gibi, bakışlarım onu bana bakarken görmek için tırmanıyor ve ellerimiz birbirine bağlı, şarkıyla birlikte ileri geri sallanıyoruz.

Ritmine alışan Six beni daha da yakınına çekiyor ve beni yerden kaldırıra kadar tutuşunu sıkılaştırıyor ve bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doluyorum. Bir anlık tatlılıkla gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine yaslıyor.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor, öyle bir öpücük ki beni yerden kaldırmasa yumuşak kemik yığınının içine düşecektim.

Öpücüğüne kendimi kaptırdığımda, duvar sırtıma çarpma ve beni orada tutana kadar hareket ettiğimizi bile hissetmiyorum. Boğazıma doğru ilerleyip boynumun dibini yalayıp yutarken nefesleri hararetle, tenimde sıcak bir hal alıyor.

"Yavaşça, Altı." Şu anda onu ne kadar istesem de, kelimeler ağzımdan günahmış gibi çıkıyor.

Yüzü boynumun kıvrımına gömülü kalırken, o erkeksi hırıltı boğazında gümbürdüyor, etimin altında titreşiyor. Kalçalarının durgun ve istikrarlı yuvarlanması içime doğru sallanıyor, sanki sakın dalgalar çekirdeğime çarpıyor.

"Beni istiyor musun?"

Başını sallarken, parmakları uyarılmamla ıslanan pamuklu külotumun üzerinde yukarı aşağı geziniyor ve külotu kenara kaydırıyor.

"Ben seninim, Altı. Her zaman senin olacağım," diye fısıldıyorum kulağına.

Parmakları libidomu okşarken vücudu titriyor, dudakları boğazıma kenetleniyor ve arka planda çalan müzikle sabit bir ritim tutturarak onları içime sokuyor. Yavaş yavaş. O kadar acı verici bir yavaşlık ki, ona duyduğum özlemde yanabileceğimi düşünüyorum.

Başımı öne eğdiğimde bana çok yoğun, konsantre ve dudaklarını ayırmış bir şekilde baktığını görüyorum. Yaralı ve aç, hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Çarşafı yatağında Six'in yanına uzanıyorum, kolum göğsüne dolanıyor, o beni sımsıkı tutarken göğüslerim ona çarpıyor. Havaya yayılan baş döndürücü seks kokusu bana daha önceki anları hatırlatıyor. Üzerimizdeki pencereden, hilal şeklindeki ayın yanında parlayan parlak yıldızlarla gece gökyüzü göz kamaştırıyor.

"Benimle gel," diyerek onu itip ayağa kalkıyorum ve beni takip etmesi için kolundan çekiyorum, o da tereddüt etmeden ya da soru sormadan bunu yapıyor.

Altı'nın en sevdiğim yanı da bu.

Çırılçıplak, yatağındaki battaniyelerden birini kapıyorum ve direkli ahırdan gizlice çıkıp avluyu geçerek Lasthenia'nın sarı zemin örtüsüne ulaşıyoruz. Six battaniyeyi sermeme yardım ediyor ve gecenin tam örtüsü altında uzanıyoruz. Tıpkı daha önce olduğu gibi onun tarafından çekilerek yine göğsünün üzerine uzandım.

"Bu daha iyi bir manzara. Dünyanın başka hiçbir yerinde çölde böyle uzanamazsın." Yıldızlara bakarak kalbinin üzerindeki yara izinin harap olmuş derisini takip ediyorum. "Her zaman yıldızların sevdiğimiz insanlar olduğunu düşünmüşümdür. Garip ama bir şekilde kendimi onlara bağlı hissediyorum. Babam, uzun zaman önce bir yıldızın süpernova ile patladığını ve parçalarının bir araya gelerek dünyayı oluşturduğunu söylüyor. Yani hepimiz yıldız tozundan yapılmışız. Aynı yıldızdan doğmuşuz."

Başımı göğsünden kaldırıp Altı'ya bakıyorum, o da başını geriye atıp

gökyüzüne bakıyor. Gözleri yine beni buluyor ve gülümseyerek eğiliyorum.

Kalbindeki yarayı öpmek için öne çıktı.

"Bazen keşke konuşabilsen diyorum Altı. Keşke bana tek bir kelime söyleyen de sesini duyabilsem. Ama sonra bana bakıyorsun ve hiçbir şey söylemene ihtiyacım olmadığını fark ediyorum." Başparmağımı göz kapağının üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Gözlerin bana bilmem gerekeni söylüyor."

Yüzümün iki yanından tutarak beni dudaklarına götürüyor ve üstüme yuvarlanıyor ve üstümüzdeki yıldızlar benimle tekrar sevişmesine tanıklık ediyor.

CHAPTER 20

DANI

Tiskemlenin sert yüzeyi popoma baskı yapıyor ve oturduğum yerde kayarak karnıma doğru yayılan kramplı ağrıyla irkiliyorum. Doktor Falkenrath dikte ederken, kayıt cihazı gözlemler yapıyorum ve önümde notlar ve ölçümlerle dolu olması gereken boş sayfaya bakıyorum.

"Anladın mı Dani?" Sorusu düşüncelerimin arasına giriyor ve başımı kaldırıyorum.

"Pardon?"

Tam takım elbisesiyle, son bir saatin kanlı kalıntılarının önüne serildiği yerde, masanın üzerindeki adamın tüyler ürpertici kalıntıları arasında dönüp duruyor.

Maskesinin penceresinden, gözlerini deftere ve geriye doğru daldırdığını yakalıyorum.

"Kayıt cihazını durdur."

İstendiği gibi düğmeye basıyorum ve bir gerilim dalgası kaslarım boyunca kayıyor.

Eldivenlerini çıkarıyor ve lavaboya doğru yürüyor. Musluğu aniden çevirmesi bana kızgın olduğunu söylüyor. Hayal kırıklığına uğramış.

Bunu bekliyordum. Yüzleşmeyi. Bana yalan söylediği için ona cehennemi yaşatacağım anı.

Ancak geri döndüğünde, gözlerinde görmeyi beklediğim öfke yoktu. "Seni rahatsız eden ne?"

Bakışlarımı boş kâğıda odaklamak, Falkenrath'ın yüzünde düşüncelerimi bir şekilde bastıran endişeli ifade yerine Abel'i zihnimin önünde tutmamı sağlıyor. Ivan ve ne yaptığı hakkında tek kelime etmeyeceğim.

bütün o çocukların önünde bana yaptı. Falkenrath'ın bana yardım etmektense sinmeyi tercih edeceğini anladım.

"Abel'in dosyasını okudum."

Bilmesi umurumda bile değil. Laboratuvarıdan gizlice kaçtığım için bana kızacak olması umurumda değil ve bu noktada beni deney laboratuvarlarına göndermesi de umurumda değil. Buranın işkenceleri karşısında içi boş bir kabuktan başka bir şey değilim.

"İtaatsizlik ettin."

"Ve sen yalan söyledin." Gözlerimdeki acı beni öfkeliyor ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırıştırıyorum. "Kardeşim hakkında yalan söyledin. O öldü. Onu gördüm." Gözlerimi kapatarak, Ivan'ın hoyratlığının acısını ve aşağılanmışlığımın ıstıabını gölgede bırakan, aklımdan çıkmayan yüzünün görüntüsünü uzaklaştırıyorum. "Güvende olacağını söylemiştin. Ve korunacağını. Mutlu olacağını söylemiştin. Bir daha asla korku ya da acı nedir bilmeyecekti!"

"Ve sen bana cennetin var olduğuna inandığını söyledin. Yani sana hiç yalan söylemedim."

Sözleri üzerime çöküyor ve gözyaşlarımı görmesin diye yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Gece boyunca ve sabaha kadar ağladım ve bu yeni gözyaşları içimde kalanların tükenmiş kalıntılarından başka bir şey değil. Geri kalan her şey uyuşmuş durumda.

"Ve cennete inanmadığını söylemiştin."

"Tanrı'ya inanmayı bıraktığımı söyledim."

"Biri olmadan diğeri var olamaz."

"Yine de senin için var. Başkaları için de var. Karım için de vardı. Ve kızım."

Ellerimi indiriyorum, maskesinin plastiğinin ardında kaşlarının çatılışını yakalamak için tam zamanında yukarı bakıyorum.

"Kendimi kurtaramayabilirim. Ama başkalarının kurtarabileceğini düşünmek istiyorum. Özveriyle yaşayanların ve koşulsuz sevenlerin..." Sesindeki titreme beni hazırlıksız yakaladı. "... sonsuz huzur ve mutluluğu bilecek. Acının olmadığı yerde. Artık acı yok. Artık bu dünya yok."

Bunu takip eden sessizlikte, sözlerinin zihnime yerleşmesine ve bana açtığı ruhun küçük bir parçasını özümsemesine izin veriyorum. "Bir ailen vardı." Bu bir soru değil. "Onlara ne oldu?"

Boğazını temizleyerek lavaboya doğru ilerliyor ve az önce yaptığını unutmuş gibi ellerini tekrar yıkıyor. Ya da belki sadece dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardır. "İkisi de bulaşıcı hastalığa yakalandı. Önce karım ısırıldı ve

kızıma verdim. Gece gündüz onları kurtarmak için elimden geleni yaptım. Ama sonunda yenik düştüler."

Sonraki birkaç dakika boyunca burnumu çekiyor ve derin nefesler alıyorum, kardeşimin ölümüne kayıtsız kalmaya çalışıyorum, çünkü belki de o haklıdır. Belki de Abel geriye kalan tek güvenli yerdedir. Tek yapmak istediğim içime kapanıp onun için ağlamakken, bu kaybedilmiş bir savaş. "Ağabeyim karanlıktan nefret ederdi. Sarai de öyle, ama o geceleri hep anneme giderdi. Habil bana gelirdi. Yanımda yatağa girerdi ve yıldızlara bakardık. Onlara ailemiz olduklarını ve babamın bize tepeden baktığını söyledim. Ona karanlıktan asla korkmaması gerektiğini, çünkü en çok o zaman korunduğunu söyledim. O artık bir yıldız." İrade gücüm, yıkılmamı engelleyen tek kalkan. "Ailen. Onları seviyor muydun?" Dikkatimi dağıtmak için çaresizce soruyorum.

"Hem de çok. Her şeyden çok."

"Korkuyorum. İlk defa kendimi gerçekten yalnız hissediyorum."

"Korkman normal Dani. İronik bir şekilde, korku sana cesaret verir. Ve bilginiz olsun, yalnız değilsiniz."

CHAPTER 21

DANI

Mvücudum hareket ederek beni rüyalarından koparıyor ve gözlerimi önümdeki gri duvara açıyorum. Başımı geriye attığımda, Doktor'u bulduğumda bir panik sarsıntısı omurgama tırmanıyor

Falkenrath yatağımın kenarındaydı, laboratuvardan gelen ışık içeri süzülüyordu. "Sabah borusu boyunca uyudun. Her şey yolunda mı?"

Yutkunmaya ve yatakta doğrulmaya çalışırken boğazımdaki kuruluk kalın bir çorap gibi hissediliyor. "Evet, özür dilerim. Duymadım."

"Ameliyat odasında bekliyor olacağım. Giyin. Orada bekleyen yeni bir denek var ve onu belgelemenin istiyorum."

Başımı sallayarak bacaklarımı yatağın kenarına kaydırıyorum ve onun çıkmasını bekliyorum. O gittikten sonra tuvalet ihtiyacımı gidermek için banyoya giriyorum ve klozete otururken karnımı tutuyorum. Klozete bakarken idrarımda kırmızı bir renk fark ettim ve sildiğimde kağıdın üzerinde parlak kırmızı bir kan buldum. Henüz adet döngüm başlamamıştı ama annemin adet döngüsüne aşınaydım çünkü ağrısını dindirmek için sık sık belini ovma zorunda kalıyordum. Başlamış olabilirim ya da Ivan'ın işkencesinin bir sonucu olabilir.

Son iki aydır haftada birkaç kez, ışıklar söndükten sonra S blok binasında Ivan'la buluşmam emredildi. Buluşmalarımız genellikle kısa ve sert geçerdi ve bir önceki gece özellikle acımasızdı. Nefesindeki likör kokusunu alabiliyordum, Doktor F'nin ofisinde bulundurduğu viskinin acı kokusunu. Kendi eğlencesi için bir şeyler soktuğu zamanlar oluyor ama önceki gece kalçasındaki copu tercih etti ve yivli sapını içime doğru itti. Kanın sebebinin bu olduğuna eminim.

Buluşmalarımızdan korkuyorum, Ivan'ın bana yiyecek hediye ettiği ve iyi davranmaya çalıştığı zamanlardan bile. Bir gece önce, bana

Bana karşı bir şeyler hissediyor ve eğer onu terk edersem beni avlayıp canlı canlı Yağmacılara yem edeceğini söylüyor. Dürüst *olmak* gerekirse, bana karşı bir şeyler hissettiğine inanmıyorum. Ivan bir asker olarak, erkekler arasında yaşayarak çok fazla zaman geçirdi ve ben bir eğlence külçesinden başka bir şey değilim. Bastırılmış hüsrânını boşaltmak için kullanabileceği bir araç.

Onun için bir saplantı nesnesi olmaktan nefret etsem de, bu beni hayatta tutmaya yaradı.

Ameliyat odasına doğru ilerliyorum ama kapıyı açar açmaz duraksıyorum. Yüzüme çarpan pis koku dayanılmaz, mideme vuruyor ve göğsümde yükselen gıdıklanma beni aceleyle antreye geri gönderiyor, Doktor Falkenrath arkamdan sesleniyor.

Bir gün önce yediğim azıcık et suyunu dışarı atarak çöp sepetine ulaşıyorum. Sadece safranın asit yanığı kalana kadar midemdekileri tekrar tekrar kusuyorum ve nefesimi tutuyorum.

Doktor Falkenrath takım elbisesini çoktan çıkarmış olarak odaya girer. "Hastasınız."

"İyi olacağım. Sadece... o koku. Ne kokusu?"

"Daha önce koklamadığınız bir şey değil. Belki de yemek yemeniz gerekiyordur. Kahvaltıyı kaçırdın."

"Hayır. Aç değilim."

"Benimle gel Dani." Beni laboratuvara götürüyor ve oradaki masaya oturmam için eliyle işaret ediyor. Dolapları karıştırdıktan sonra bir iğne ve turnikenin yanı sıra kırmızı bir tüple geri döndü.

Bir çift eldiven giyip alkol paketini açarak kolumu daireler çizerek sildiğinde midem bulanıyor. Dredge'in ilerleyip ilerlemediğini kontrol etmek için genellikle günün sonunda yapılan bu rutine aşınayım. "Doktor, yediğim bir şey yüzünden olduğuna eminim." Ona Ivan'dan bahsedip misilleme riskine girmeyeceğim. Ivan her gece, eğer tek kelime edersem beni ve Doktor Falkenrath'ı cezalandıracağını açıkça söylüyor. Ayrıca Ivan'ın babasının Doktor Falkenrath'tan daha yüksek bir mevkide olduğunu öğrendim, yani bunu yapabilecek gücü kesinlikle var.

Yorumumu görmezden gelerek turnikeyi koluma sarıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

"Adet gördün mü?"

Bu soru yanaklarıma bir sıcaklık yayıyor ve koltukta kayıyorum. "Hayır."

Dirseğimin kıvrımına keskin bir acı çarpıyor ve bağırsaklarımda yeni bir kusma tehdidi yaratan bir gıdıklanma yaratıyor. Bir dakika sonra iğneyi geri çekip, deliğe küçük bir kare gazlı bez tutarken, kustum.

"Bu ne için?"

"Normalde HCG testlerini tümör belirtici olarak tutarız. Erkeklerde yüksek HCG seviyeleri kanserin varlığına işaret eder."

Gözlerimi kocaman açarak, gazlı bezin yerine koyduğu pamuğun üzerine bir yara bandı yapıştırmasını izliyorum. "Kanser olduğumdan şüpheliyim."

"Kadınlarda yüksek HCG seviyeleri hamileliğe işaret eder."

Ağzım gevşiyor ve sıvıyı çalkalayan masa üstü makinedeki tüpe vuruşunu izlerken kelimeleri çıkaramıyorum.

"Ben... Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Geçen hafta öğle yemeği sırasında memurların masasında Ivan'ın bir kız hakkında övündüğüne kulak misafiri oldum. Oldukça sadistçe olduğunu düşündüğüm eğlence biçimlerini *kabul* eder görünen bir kız."

"O ... söz verdi. Yapmayacağını söyledi..."

"Bitkinlik. İştahsızlık. Kusma." Şakağıma bir nesne yerleştiriyor ve yaklaşık on beş saniye sonra bip sesi çıkarıyor. "Ateş yok."

"Lütfen bir şey söyleme. Seni cezalandıracak. Ve beni de."

"Görünüşe göre şimdiden onun cezasının bir kısmına katlanmışsın. Şimdiye kadar şüphelerden kaçmayı başardın. Ama hamile olduğun ortaya çıkarsa, bunun buradaki sonuçlarının ne olabileceğini bilmiyorum bile."

"Onu saklayacağım. Daha büyük bir gömlek giyeceğim ve her gün yemekten sonra doğruca buraya geleceğim."

Kollarını kavuşturuyor ve çenesini sıvazlıyor. "Sonuçları bekleyelim ve oradan devam edelim."

IYatakta uzanmış, küçük odanın zifiri karanlığına bakıyordum. Altımdaki karyola, kramp giren b e l i m d e k i ağrıya yardımcı olmuyor.

akşamın erken saatlerinde çiçek açtı. Tüm vücudum halsiz, şişmekten ve gıdasızlıktan bitkin düşmüştü. Akşam yemeğinde kendimi et suyunu yemeye zorladım ama ekmekteki maya kokusu her şeyi geri getirdi.

Yemeğe devam etmenin bir yolunu bulamazsam açlıktan öleceğim.

Gece ilerledikçe, S bloğuna gelmemin beklendiği saat yaklaştıkça içimi yeni bir hastalık kaplıyor. Korktuğum bir saat.

Ivan beni *harika bir sürprizin* beklediğine dair söz verdi, ancak sürprizleri ne eğlenceli ne de hoş karşılanıyor. Bazen yemek oluyorlar, bazen de onun için yeni ve çarpık bir eğlence biçimi oluyorlar ve bu da genellikle benim için acıyla sonuçlanıyor.

Onu reddedersem, babasına gidecek ve ben Ericsson Sr. ile hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hâlâ burada olmam, beni henüz ispiyonlamadığı anlamına geliyor - belki de saklamayı başardığı tek sır.

Burnumdan derin nefes alarak kendimi yataktan yukarı itiyorum, başımı döndüren bir hareket. Gözlerimin açık mı yoksa kapalı mı olduğunu anlamak için kapıyı aralıyorum. Daralan görüş alanıma göğsümdeki bir hafiflik eşlik ediyor ve duvarların etrafımda dönmesini izliyorum. Daha hızlı ve daha hızlı.

Ta ki zemin omurgama çarpana kadar.

Doktor F masasında karşımda oturuyor, parmakları birbirine dolanmış, gözleri her zamanki gibi sert. "Hamilesiniz."

Bu iki kelime derin bir havuzdaki çapalar gibi üzerime çöküyor.

"Doğrulandı."

Bu haber midemdeki çalkantıyı daha da artırıyor ve soğuk bir his damarlarımdan geçerek ciğerlerime dallanıyor. "Ne yapacağım ben?"

"İki seçeneğiniz var. Birincisi onu sonlandırmak. Bu konuda yardımcı olabilirim."

Sonlandırmak. Kafamın içinde yankılanan ve bana Abel'in kaydını hatırlatan bu kelime kulağa çok acımasız geliyor.

"Bebeği öldürmek mi? Yapamam..." Burada başka bir çocuğun daha öleceği düşüncesiyle başımı sallıyorum. Belki de kurtarabileceğim tek çocuk. "Kurtarmayacağım."

Öfkeyle bakışlarını benimkilerden ayırdı ve buraya geldiğimden beri ilk kez Doktor Falkenrath arkasındaki kitaplıkta duran cam şişeye uzanarak kehribar rengi likörü bir bardağa doldurdu. Viskiye daha önce pek çok kez görmüştüm ama onun viski içtiğine hiç tanık olmamıştım.

iç. Bardağın içine bakarak, sıvının etrafında dönüyor. "O zaman kaçmana yardım edeceğim."

Nefesim kesildi.

Kelimeler, üzerimde bir fırtına bulutu gibi asılı duran kafa karıştırıcı sisi yarmakta başarısız oluyor.

Kaçmak mı? Bu da ne demek oluyor? Kaçanlar sadece Yağmacılara atılanlar ya da yakma fırınlarına gönderilenlerdir. Başka bir kaçış şekli yok.

"Nasıl?"

Bardağı ağzına götürerek içkiyi yudumluyor ve yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Henüz bilmiyorum. Bir şeyler düşüneceğim. Bu arada, her zamanki gibi iş. Şüphe uyandırmak yok. Bugün yardımcı olabilir misin?"

Gerçekte, muhtemelen hayır, ama yine de yapacağım. Bu maskaralığa devam etmek zorundayım ve bir gece önce Ivan'la olan randevumu kaçırmış olmam gerçeği tedirgin edici. Bunun sonuçlarının ne olacağını bile bilmiyorum.

W Öğleden sonraki vakayı bitiriyor ve Doktor Falkenrath'ın kokuya yardımcı olması için bana verdiği maskeyi çıkarıyorum. Ayrıca baş dönmemi engellemek için biraz kraker tedarik ettim.

"Cesedi aşağı indirebilecek kadar iyi misin? Yoksa başka birini mi getireyim?"

Doktor Falkenrath'ın yakma fırınına kendisinin gitmekten hoşlanmadığını öğrendim. Başlangıçta bunun nedeninin, bu tür görevleri yerine getirmeyi kendisinden aşağı görmesi olduğunu düşünmüştüm, ancak onu tanıdıkça, görmeye dayanamadığı şeyin acımasız ve tarifsiz işkencelere maruz kalan tüm o cesetler olduğunu anladım.

"Yapabilirim." Başka bir şey söylemek beni çaresiz ve sakat hissettirirdi ve ben ikisi de değilim. Neyse ki, krakerler mide bulantısını önledi ve ezici bir yorgunluk olmadan işlev görmem için yeterli enerjiyi sağladı.

Başıyla selam verip kapıya yöneliyor ve antrede kaybolmadan önce takım elbisesini kapının yanındaki hazneye bırakıyor.

Çarşafı cesedin parçalanmış kalıntılarının üzerine çekiyorum ve yatağı asansöre doğru itiyorum. İçeri girdiğimde, bodrum katının düğmesine basıp

beyaz pamuklu çarşafın üzerine bulaşmış bir kan lekesine bakıyor. Kaynakları korumak amacıyla çarşafı kurtarmaya başladılar. Cesetlerle birlikte yakılmak yerine, yıkanıp sterilize ediliyorlar ama yine de ölümün lekelerini taşıyorlar.

Kapılar, yakma fırınına götürölmek üzere bekleyen yatakların bulunduğı sıraya açılıyor. Yanık et kokusu mide bulandırıcı bir duman perdesi gibi üzerime çöküyor ve kusmamak için burnumu kapatıyorum. Arabayı tek elimle iterek diğerlerinin yanına yerleştiriyorum ve burnuma ekşi bir koku ulaştığında öğürüyorum.

Önümdeki arabanın üzerindeki örtüyü kaldırdığımda, gözleri bembeyaz olmuş ve parlayan bir adamla karşılaştım. Karın boşluğu kesilerek açılmış ve sanki kesilip gelişigüzel vücudunun üzerine atılmış gibi, karaciğeri yarıya kadar delikten dışarı sarkmış, kararmış ve siroz olduğunu gösteren küçük şişliklerle kaplanmış halde duruyor.

Oh, Tanrım.

Çarşafı tekrar üzerine atıyorum ve arabanın yanında öne doğru eğiliyorum, ağzımı tam zamanında açarak imento zemine sıçrayan berrak sıvıları dışarı atıyorum.

Karnımda guruldayan mide bulantısıyla kaslarım titriyor ve tekrar kusuyorum - safra ve boğazımı yakan asitlerden başka bir şey yok.

Dağınıklıktan ayağı kalkarak Mike'a bakıyorum ama görünürde yok. Ekşimiş koku yine burnuma geliyor ve eğer buradan defolup gitmezsem, içimde kalan çok az miktardaki mide sıvısını kusacağım.

Asansörlere doğru dönüyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Bir gölge bana doğru yaklaşıyor; büyük, tehditkâr ve tanıdık.

Paniklememek için ağzımdan nefes alıyorum ama Ivan ışığa doğru adım attığında öfkeli olduğu gerçeğini inkâr etmek mümkün değil. Omuzları bükölmüş ve dudakları hırıltılı, bana doğru adım atıyor, botları bir iblisin toynakları gibi betona çarpıyor.

"Ivan. Özü dilerim." Saniyeler içinde boşluğu kapatırken arkamdaki arabalara doğru tökezliyorum.

Dişlerini öfkeyle gıcırdatırken avucu boğazıma çarpıyor ve nefesimi hapsediyor. "Dün gece hangi cehennemdeydin?"

Gözleri ateşle parlıyor, daha sıkı sıkıyor, ta ki gözlerimin önünde yıldızlar uçuşana ve istesem de cevap veremeyene kadar. Ellerim boğazıma doğru uçuyor.

ama baş dönmesi üzerime çöküyor ve beni güçsüzleştiriyor.

Bir eliyle boynumu sıkarken, pantolonumu sertçe çekerek uyluğumun ortasına kadar indiriyor. "Dün gece yanımda arkadaşlarımı getirdim. Onlara iyi vakit geçirme sözü verdim. Ve sen beni lanet bir aptal gibi gösterdin!"

"Lütfen," diye mırıldanıyorum ve görüş alanım kenarlardan kapanıyor.

Alanıma girerek beni geriye doğru büküyor, ta ki daha önce parçalara ayırdığımız adamın üzerine uzanana kadar. Oksijen ciğerlerime dolmazken, üzerimdeki karanlık tavana, bulanıklaşan kalın borulara odaklanıyorum. Basınç kalçalarımın çarpıyor ve kalçalarımın arasındaki keskin sızı onun acımasızca içime girmesi.

"İvan!" Sesim bir fısıltıdan daha yükseğe çıkmıyor ve borular bulanıklaşmaya ve keskinleşmeye, bulanıklaşmaya ve keskinleşmeye devam ediyor. Homurtuları kulaklarıma ulaştığında gözlerim doluyor, beni altımdaki cesede çarpan her şiddetli sürüşte çıkan öfkeli sesler. "Lütfen!"

"Siktir git, fahişe. Sen busun işte. Bir orospusun. Sik seven bir sürük."

Birkaç dakika içinde içimde işini bitirdi ve boynumu serbest bıraktı. Kendini içimden çıkardığı anda, soğuk ve sert bir çatlak yanağıma çarpıyor ve başımı yana savuruyor. Çenemdeki ağrıdan bir ateş sızısı yayılıyor.

"Ben ... hastayım. Hastalandım."

Gözlerini kocaman açarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve kendini geri çekerek bir adım geri atıyor. "Hasta mısın?"

Anlayınca başımı sallıyorum ve pantolonumu yukarı çekiyorum. "Hayır. Hayır, öyle değil. Ben-"

Eli tekrar boğazıma çarparak beni geriye, arabanın üzerine doğru itiyor. Kaymak için tekme atıyorum ve o da bacaklarımı toplayıp altımdaki cesedin üzerine savuruyor, ta ki parçalanmış adamın üzerine uzanana kadar. Kavrayışının altında kıvranmak onu sadece öfkeli bir büyüye gönderiyor ve yumruğu elmacık kemiğime çarparak dişlerimi kırıyor.

"Sen lanet bir Rager mısın? Umarım bana bulaştırmamışsındır, fahişe!" Duvar çevremde hareket ediyor, beni yakma fırını kapılarına doğru götürürken cesetler yanımdan kayıp gidiyor. "Enfekte olanlara ne yaptığımızı biliyorsun."

"Hayır!" Kolumu sallayarak elini boğazımdan uzaklaştırıyorum ve çılgık atarak başımı kaldırıyorum.

Avuç içi ağzıma çarpıyor, parmakları çeneme giriyor. "Kapa çeneni, orospu. Hastalıklı bir bok parçası kimsenin umurunda değil!"

Ellerini pençeliyorum ve avucunu ısııyorum, bu hareket bana bir yumruk daha kazandırıyor.

Başka bir yumruk için geri çekiliyor.

"Hamileyim!" Kelimeler hıçkırıklarla dökülüyor ve salıncağın ortasında duraklıyor.

"Ne dedin sen?"

"Ben ... hamileyim."

Gözlerinin arkasındaki karanlık gölge beni dehşete düşürüyor ve dudakları geriye doğru sıyrıldığında, bir panik sancı omurgama tırmanıyor.

Başını sallıyor ve beni arabadan sürükleyerek indiriyor. Yere yuvarlanırken soğuk beton kalçalarımın çarpıyor ve gömleğim boynumda toplanıyor, ayaklarım betonda kayarken o beni kapılara doğru sürüklüyor. Yoğun ısı tenimde patlıyor ve kolunu tırmalayarak tekmeliyor ve çığlık atıyorum.

"Hayır! Hayır!" Fırınların sıcaklığı daha da alevlenirken, zemine gömdüğüm topuklarıma sert beton sürtünüyor. "Dur!"

Kapının üzerindeki küçük kutu pencereden sızan alevin parıltısı beni savaşıma çağıran bir uyarı gibi titriyor. Yapabiliyorken onunla savaş.

Kolumu sallıyorum, yumruğumu baldırına olabildiğince sert vuruyorum, o durup beni şiddetle sarsana kadar, hala gömleğimin arkasını tutuyor.

Açılan kapının gıcirtısı bir başka ısı dalgası gönderiyor ve Ivan beni ayağa kaldırıyor. "Diri diri yanan ilk kişi sen olmayacaksın."

Beni fırınların önünde tutarken sıcak darbeler sırtımı yakıyor. "Aletimi bir süre içine sokmak için bile olsa seni hayatta tutabilirdim. Ama ben hastalıklılarla yatmam. Zaten seni öldürürlerdi."

Ivan'ın arkasındaki gölgeler değişiyor ve bir sonraki nefeste beni bırakıyor ve vücudu çöküyor. Arkasında Mike elinde bir kürekle duruyor, gözleri kocaman ve panikle dolup taşıyor.

"Ben... Seni incitmesine izin veremezdim. Git, Danny. Git buradan!"

Gözyaşlarımın arasından başımı sallıyorum ve yanından geçerken elini sıkıyorum. Bodrum katına, asansörlere doğru koşuyorum, kapıların açılmasını beklerken nabzım saniyeleri sayıyor ve nihayet açıldıklarında içeri koşup kendimi olabildiğince duvara yaslıyorum. Tüm vücudum titriyor, bir dehşet çizgisi omurgam boyunca buz gibi dallanıyor. Damarlarıma hücum eden adrenalin, kalçalarımın arasındaki ağrıyı bastırıyor.

Ameliyat odasının kapıları nihayet açıldığında, açık alandan geçerek antrenin kapılarına doğru koşuyorum ve oradan geçerek Doktor Falkenrath'ın ofisine doğru ilerliyorum.

Kapıyı açıp nefes almak için dizlerimin üzerine çöktüğümde masasında oturuyordu.

"Dani!"

Avuç içlerim yere bakıyor, kilitlenmiş ciğerlerimin izin verdiği kadar havayı, tüm o gergin paniğimle içime çekiyorum.

"Onlar ... Ivan ... beni ... öldürecek."

"Yavaşla." Falkenrath'ın kolları omuzlarımı sıkıyor, beni ayağa kalkmaya zorluyor ve bir sandalyeye oturmama yardım ediyor. "Neler oluyor?"

"Ivan... denedi. O ... yakma fırınına atılacaktı."

Başparmağı yanağımdaki hassas bir noktaya değiyor ve acıdan ırkiliyorum. "Bunu Ivan yaptı."

Utanç midemi kemiriyor ve kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorlayamıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Öyleyse, az zamanımız var. Benimle gelin."

Eli periferime doğru kayıyor ve ona uzanarak beni koltuktan kaldırmasına izin veriyorum. Beni laboratuvara götürüyor ve hamilelik testi için oturduğum tabureyi işaret ediyor.

Aşılari sakladığımız küçük buzdolabının kapağını arkaya atıp silah şeklindeki gizemli nesnelerden birini kaldırırken camlar takırdıyor. Haftalardır onu inceliyor, amacına karar vermeye çalışıyordum ve işte o, sanki üzerimde kullanacakmış gibi onunla bana yaklaşıyordu.

"Konuşursan daha kolay olur. Biz bunu yaparken dikkatini dağıt." "Neyi yaparken?"

Silahın üzerindeki plastiğı yırtıp atarken kaşları çatılıyor. "Bana güvenmelisin Dani. Ne olursa olsun."

"Var. Ne oldu?"

"Bu senin korunman için."

"Bebek, o iyi olacak mı?"

"Kız olduğunu varsayıyorsun." Gömleğimi kaldırıyor ve silahın namlusunu koltuk altımın ortasına yerleştiriyor. "Sorunuza cevap olarak, herhangi bir kötü etkiden haberdar değilim. Ama yavrular üzerinde test etme fırsatım hiç olmadı."

Derime keskin bir acı saplanıyor ve sanki derimi kemiğimden ayırmış gibi hissediyorum. Enjektör tabancasını kolumun altından çıkardıktan sonra devam eden yanık yüzünden gözlerim yaşıyor.

"Bu bir. Dört tane var." Silahı diğer koltuk altına yerleştirirken, sözleri mideme bir korku çıpası gönderiyor. "Ne?"

bu kızın adını sen koyar mıydın?" Konuşma o kadar zorlama ve yersiz ki neredeyse gülünecek bir şey, ama ben buna uyuyorum, çünkü o haklı. O bana iğneyi yaparken dikkatimi dağıtmam gerekiyor.

Vücudum bir sonraki atış için gerilirken, ilk atış kayboluyor. "Wren."

Bir yumruk daha ve yanık derimi dağılıyor, bu seferki belki öncekinden daha şiddetli. Ya da belki acıyı çoktan unutmuşumdur.

"Wren ilginç bir isim. Bunu nasıl buldun?"

Bacağımı kaldırıp ayağımı tuttuğunda içimi bir korku kaplıyor.

Başımı arkaya eğiyorum, acaba izlememek daha mı kolay diye düşünüyorum ve bunun yerine tepemdeki floresan ampullere odaklanıyorum. "Annemindi. Bundan hep nefret etti. Bu yüzden bana babamın adını vermişler. Ama ben onun ismini seviyordum. Onun ismini her zaman sevdim."

Ayağımın altındaki gümbürtü dudaklarımdan istemsiz bir inilti gönderiyor ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Sonuncusu. Ardıç ağacını hiç duydun mu?" "Ben... duymuştum."

"Ölü Topraklar'da nadir bulunurlar. Ama ben bir tane biliyorum. Güneşi sağ omzunuzda tutarsanız, şafak vakti yaklaşık üç saatlik bir yürüyüş mesafesindedir. Yolculuğunuz sırasında barınağa ihtiyacınız olursa, gövdesinin içinde su ve biraz da yiyecek var."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bazıları buranın çocuk sesleri tarafından perilendiğini söylüyor," diye gevezelik ediyor, beni görmezden gelerek.

Hiçbir uyarı olmadan, son iğne ayağımın altını sanki deriden kırılmış bir cama basmışım gibi deliyor.

"Bu iğneler-" "Doktor Falkenrath!"

Ses omurgamda bir korku dalgası yaratıyor ve Doktor Falkenrath enjeksiyon tabancasını atarken sandalyeden kayarak masanın altına eğiliyorum.

"Buradayım, Doktor Ericsson." Sesi ürkütücü derecede sakin, bu da sarsılan sinirlerimi yatıştırmaya yaramalı ama önümüzdeki beş dakika içinde olabilecekleri düşünmek dişlerimi gıcırdatıyor.

Fayanslara vuran ayakkabı sesleri bana laboratuvarın içinde birden fazla adam olduğunu söylüyor ama bakmaya cesaret edemiyorum. Başıma ne geleceğini öğrenene kadar olmaz.

"Anladığım kadarıyla sizin için çalışan bir kız var." "Bir kız mı? Korkarım yanılıyorsunuz-" "O bir yalancı!"

Ivan'ın sesiyle boğazımda düğümlenen çığlığı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum.

"Dani'nin kız olduğunu biliyordu. Başından beri biliyordu."

"Genç Daniel ile etkileşimlerim profesyonel düzeyde olmuştur. Asistanımın cinsiyeti önemsiz kaldı, çünkü anladığım kadarıyla kovanlardan toplandıklarında Lejyon görevlilerinin yanından gizlice geçen kızlar için çok az risk var."

Babasının yanında duran Ivan'ın utançtan kıpkırmızı olmuş yüzünü neredeyse görebiliyorum.

"Nerede o?" Doktor Ericsson sorar.

"Asistanım mı? Masanın altında saklanıyor."

Baş döndürücü bir mide bulantısı mideme hücum ediyor ve başımı kaldırıp kaçmam gerektiğine dair bir işaret var mı diye yüzüne bakıyorum.

"Oğlunuz daha önce ona saldırdı. Aklını kaçırarak kadar korkmuş." "Kadın! Sana söylüyorum baba, Dani bir dişi!"

"Peki bundan nasıl emin olabiliyorsun Ivan?" Doktor F kollarını kavuşturuyor ve ben onu daha dikkatli inceliyorum, kötü şeyler olduğunda bir plan yapması için babama güvendiğim gibi ona da güvenip güvenemeyeceğime karar vermeye çalışıyorum.

"O... çünkü kendini bana gösterdi. Çılgın küçük sürtük beni baştan çıkarmaya çalıştı!"

Ellerim sıkı yumruklar haline geliyor, savrulup suratına yumruk atma dürtüsü kaslarımla alay ediyor.

Piç kurusu!

"Görünüşe göre teyit etmenin tek bir yolu var, Josef."

Doktor Ericsson'un sözleri üzerime yağıyor ve aniden yorgun düşünüyorum. Hayatta kalmaktan. Endişelenmekten.

Başka seçeneğim yok. Doktor F'nin bir kızı koruduğunu öğrenirlerse, onu öldürürler.

Bundan eminim.

Hâlâ masanın altında çömelmiş vaziyette gözlerimi kapatıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ve gözlerimi açtığımda Doktor Ericsson ve Ivan'ın iki Lejyon askeri tarafından kuşatıldığını görüyorum.

"Pantolonunu indir, Dani." Doktor Ericsson'un dudakları bu istek karşısında neredeyse gülümseyecek gibi oldu.

Dudaklarım titriyor, midem sıkışıyor, Doktor Falkenrath'ın önüne geliyorum ve kolumu soğuk bir şekilde kavradığını hissediyorum.

"Bu çok saçma! Benim sözümün hiçbir anlamı yok mu? Laboratuvarımı bir dikiz şovuna çevirmene izin vermeyeceğim!"

"Bu durumda bana başka seçenek bırakmıyorsunuz. Onu ya yakma fırınlarına gönderirsiniz ya da Aylaklara canlı canlı yedirirsiniz. Diğer tek seçeneğiniz onun aslında erkek olduğunu kanıtlamak."

"Buna hakkınız yok. Dani benim sorumluluğumda. Asistanım."

"Ben de bu tesisten sorumlu sağlık memuruyum. Bize mal olabilecek ihlalleri araştırmak benim görevim."

"Bize nasıl mal olacak?"

"Kızgın ergen erkeklerle dolu bir kampta genç bir kızın başına tam olarak ne geleceğini düşünüyorsunuz?"

"Neden oğluna sormuyorsun?"

Ericsson'un gözleri çenesinin kaymasıyla irkilir. "Seçiminizi yapın."

"Peki sonrasında benim için sonuçları ne olacak?"

"Bir şey yok. Zarar yok. O ortadan kaldırılacak ve sen de işine geri döneceksin. Bir yanlış anlaşılma gibi önemsiz bir şey yüzünden yeteneklerini kaybetmekle ilgilenmiyorum."

"Bu durumda, onu Aylaklar'a göndermeyi tercih ediyorum."

"Ne?" Hava ciğerlerimden fırlıyor, kaslarım felçten donuyor. "Doktor! Doktor! Doktor, lütfen! Ne yapıyorsunuz?"

Bakışlarını benimkilerden kaçırarak Doktor Falkenrath başını sallıyor. "Özür dilerim Dani."

CHAPTER 22

WREN

TAltı mutfağa girerken kızarttığım yağlı et parçası tavada cızırdayıp patlıyor.

Saçları başından bir santim kadar uzamış, babamın düzeltmesinden sonra hala düzenli ve teni bir gün önce tarlada çalışmaktan bronz bir parlaklık taşıyor. Pazarda onun için aldığım parlak mavi bir tişört giyiyor ve koyu kestane rengi saçlarıyla gözlerini ortaya çıkarıyor. Arkalarındaki gölgeler kaybolmuş gibi görünüyor ve son zamanlarda yatağımda çok daha huzurlu uyuyor.

Babam masada oturmuş, tıp dergilerinden birini okurken, ben Altı'ya çok uzun süre bakmamaya çalışıyorum, gerçi o da bana bakıyor ama yaşlı adamın dikkatini çekmek konusunda pek de endişeli görünmüyor.

Her geçen gün, bir şekilde daha çekici hale geliyor. Ya da belki de ona daha çok aşık oluyorum. Daha derine.

Arkamdan yaklaşıp bir bardak almak için dolaba uzanıyor ve diğer elini kalçama koyuyor. Babam olmasaydı, sık sık yaptığı gibi enseme öpmek için öne doğru eğilirdi şüphesiz.

Etleri ve yumurtaları tavaya koyduktan sonra döndüm ve üçümüz için de kahvaltı hazırladım.

Babam kitabı kapatır ve kahvesini yudumlar. "Bugün benim için bir ayak işi yapmanı istiyorum, Wren. Shaw'ların çocuklarından biri kanyondan atlarken bacağını kesti. Oldukça kötü bir yara. Annesi için bir lapa bırakmanı istiyorum. Bu sabah ilgilenmem gereken başka bir şey var."

"Elbette, baba." Yine de mideme bir korku çöküyor. Shaw oğlanlarına ya da arkadaşlarına katlanamıyorum. Ve onlara yaltaklanan kızlar daha da kötü, sürekli benim hakkımda fısıldaşıyorlar. Politikacılar ve askerler için doğdum.

Toplumun liderleri, duvarın ötesinde asla hayatta kalamayacak kibirli çocuklardır.

"Altı'nın burada kalması en iyisi. Kimsenin onu tanımasını istemeyiz. İkinizin birkaç saati ayrı geçirmesi iyi olacaktır."

Hayal kırıklığı, durdurabileceğimden daha hızlı bir şekilde ağzıma yükseliyor ve "Bu da ne demek oluyor?" diye bağıyorum.

"Son iki hafta içinde iki kez derslere girmedin. *keşifler*."

"Altı'ya bazı kelimeleri yazmayı öğretiyorum baba. Artık cümleler yazabiliyor."

"Bu tür becerilerin burada onun işine yarayacağından çok şüpheliyim."

Bazen soğukluğu derinden kesiyor, bazen de mutluluğun kısa ömürlü olduğunu hatırlatmak için sığ bir kesik atıyor.

"Shaw'lar senin yardımını hak etmiyorlar, baba. Onlar bir avuç serseriden başka bir şey değil." Ona arkasından deli ve işe yaramaz dediklerini söyleme zahmetine girmiyorum.

"Ne oldukları beni ilgilendirmiyor. O lapayı bu sabah vereceksin, anlaşıldı mı?"

Öfkeyle çatalımı artık bana hitap etmeyen yumurtalara saplıyorum. "Evet."

Kahvaltı bittikten sonra babam her gün nereye gidiyorsa oraya doğru yola çıkıyor. Hâlâ bilmiyorum ve onun savunmasını tetikleyecek soruları sormaktan kaçınmayı öğrendim. Bunun yerine, kafamın içinde sürekli büyüyen boşluğun içinde kalıyor.

Kolları beni arkamdan kavıyor ve Six beni merdivenlerden yatak odama taşıırken boynuna sıkıca sarılıyorum. Beni nazikçe yatağa yatırıyor ve gömleğini çıkarıyor. Normalde oyalanmak için ev işlerinin bitmesini beklerdik ama bu sabah endişeli görünüyordu. Tahrik olmuş. Kıyafetlerimi bedenimden sıyrırken gözlerinde hiç mizah yok. Şort. Gömlek.

"Altı, sana ne oldu böyle?"

Pantolonunu yere itip sert aletini serbest bırakırken yüzü okunmuyor. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru çekerken şilte sırtımda kayıyor. Ucunu girişime hizalıyor ve çenesi, sırtımı kavislendiren sert bir hamleyle geriliyor, parmaklarım çarşafıya sıkıca kıvrılıyor.

Yavaş ve sabit hareketler yerine, sanki hızlı bir çıkış arıyormuş gibi hızlı ve öfkeli hareketler yapıyor. Cildi ter içinde kalıyor ve

İçimde şişerken, sertliği duvarlarıma baskı yaparken kulağımdaki homurtular kararlılıkla devam ediyor.

Başımı arkaya yatırıyorum, kalçalarını benimkilere çarparken dolgunluğa karşı koyamıyorum ve gergin bir inilti ile benden çekiliyor, salgısının sıcak jetlerini karnıma yönlendiriyor. Göğüslerimin üzerinden, karnımın üzerinden, doruğa ulaşamamanın acısıyla yanan şişmiş seksime doğru. Uzanıp meme uçlarıma ve boynuma doğru yayıyor.

Bana bakarken dudaklarının köşesi bir hırıltıyla kalkıyor ve o zaman davranışlarının nedeni ortaya çıkıyor.

"Kıskanıyorsun." Tenimdeki parıltıya bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Seni yanımda götürmediğim için kızgınsın."

Sanki ona seslenince pişmanlık duymuş gibi kaşları birbirine çarpıyor ve banyoya doğru adım atıp ıslak bir bezle geri dönüyor.

Sıcak sıvılarını sildikten sonra bezi yatağın yanındaki komodinin üzerine atıyor ve beni çırılçıplak ve hiç tatmin olmamış bir halde bırakarak odadan çıkıyor.

A Çamaşırları astıktan ve akşam yemeği için bir parça et hazırladıktan sonra, isteksizce o korkunç ayak işini yerine getirmek üzere dışarı çıkıyorum.

Arkamdan yaklaştığımda Six toprak küremekte, kasları terden parlıyor, daha fazla sulama için bir hendek kazarken emeğiyle esniyor.

Onu çalışırken izlerken, doruk noktasının eksikliği içimi kemiriyor.

Küreği toprağa vurarak duraklıyor ve bana doğru adım atıyor. Kollarını bana dolayarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve öpüşündeki özrü hissedebiliyorum.

"Yakında evde olacağım." Pazılarına tutunuyorum, bir öpücük daha vermek için parmak uçlarımda yükseliyorum ve geri adım atarak lapanın bulunduğu çantayı başımın üzerinden kaydırıyorum.

Shaw'lar duvarın kuzey tarafında, girişe yakın, daha yeni olan Üçüncü Aşama evlerinde yaşıyorlar. Babam isteseydi orada ya da topluluğun batı ucundaki Villalarda yaşayabilirdi ama reddetti ve bunun için her gün minnettarım. Shaw'lardan nefret ediyorum. Özellikle de Damian'dan.

Oraya yürümem bir saatten fazla sürecek ve hava bugün olduğu gibi fena halde sıcak ve kuru olduğu için daha uzun sürecek gibi görünüyor. Özellikle de

Bana eşlik edecek Altı olmadan yürümek.

İki ay önce her şeyi kendi başıma yapmam çok garip.

Geniş kenarlı şapkasının altında çiçek sakladığı ön verandasından el sallayan Bayan Johnston'ın yanından geçiyorum.

Zihnimden bir görüntü geçiyor, bir Rager onun gırtlığını yırtarken şapka kana bulanıyor ve irkiliyorum, elimi geri sallamak için kaldırıyorum.

Bu duvarın arkasında yağlı bir yalan var. Diğer taraftaki kâbusun kara bulutlarını göremeyen bir rüya gibi. Ölü Topraklar'da asla hayatta kalamayız - bu kadarını onun için dikenli armutları topladığımız gün anladım. İlk giden o olacaktı. Haftalık cemaat toplantıları için kurabiye pişiren ve sanki dünya hiç değişmemiş gibi kiliseye giden tombul bir kadın.

Kadına salgında kimseyi kaybedip kaybetmediğini hiç sormadım. Bazıları duvardan önceki hayatlarından bahsediyor ama diğerleri bundan kaçınıyor, bu sahte varoluşun içinde kilitli kalmayı tercih ediyor.

Babamın sözleri zihnimde yankılanıyor. *Güvenlik bir yanılsamadır.*

Bu doğru. Altı dışında, gerçekten güvende hissediyorum. Ölü Topraklar'da bile.

Sonunda Shaw'ların evine ulaşıyorum, iki tarafını çevreleyen üç katlı evlerin çok daha büyük bir versiyonu. Bana kalırsa tam bir kaynak israfı ve elektriği tamamen tüketiyor. Villaların daha da büyük olduğunu duydum, malikaneler, ama babam topluluğun o kısmını keşfetmeme izin vermiyor. Zaten orada yaşayan ayrıcalıklı pislikler varken oraya gitmezdim.

Ön verandada durup zile basıyorum ve çantamdan tülbente sarılı lapayı çıkarmak için geri çekiliyorum. Kapı açıldığında Damian Shaw'la karşılaştım. Tahammül edemediğim üç kardeşten en kötüsü o. İki ay önce, pazarda babamın bitki çayıyla alışveriş yaparken, tişörtümün önünde patlayan olgunlaşmış bir domatesi fırlatmıştı. O zamandan beri ondan nefret ediyorum.

Kaşlarımı çatarak ona lapayı uzattım, o da elimden kaptı ve incelemek için evirip çevirdi.

"Kardeşin için."

"Teşekkürler, ucube." Kapıyı suratıma çarptı ve saniyeler içinde sabahımı mahveden işim bitti.

Bıkkın bir şekilde içimi çekiyorum ve arkamı dönüp merdivenlerden aşağı, kaldırıma doğru ilerliyorum.

Bir uğultu dikkatimi sol tarafıma çekiyor; Albert Ericsson ve diğer iki çocuk, bana kayıp bir pateni hatırlatan süslü elektrikli arabalarıyla adımlarımı hızlandırıyorlar. Onları arabanın içinde görmek neredeyse komik.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Albert Villalar'da yaşıyor. Onu sadece doğu yakasına gelerek *varoşlarda* yaşamaya karar verdiği nadir zamanlarda görüyorum. Çoğunlukla, tüm *Villa halkı* gibi o da kendi tarafında kalıyor, bela çıkarmaya çalıştığı zamanlar hariç.

"Nereye gidiyorsun ucube?" diye bağılıyor alçak sesle. Buradaki tüm elektrikli araçlar aynı sesi çıkarıyor.

"Beni rahat bırak."

"Bırakmamı ister misin?" "Hayır."

Diğer çocuklar kıs kıs gülüyor, gerginlik kaslarımı sıkıca sarıyor.

"Dışarısı çok sıcak. Neden atlamıyorsun? Hepimiz seni gezdiririz." "Hayır, teşekkürler."

Sokağın köşesini dönüyorum, gözleri beni takip eden Bayan Johnston'ı ve beni yalnız bırakmayı reddeden çocukları geçiyorum.

Onun görüş alanından çıktıktan sonra ana caddeden vazgeçip ilerideki ağaçlık alana doğru ilerliyorum. Araba durdu ve sonunda rahatladıkları için mutlu bir şekilde tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Hızımı koşuya yükselterek ormanın içine girip gözden kayboluyorum.

Arkamdan bir güç bana çarpıyor, rüzgâr ağzımdan fırlıyor ve yüzüme çarpan eli yakalıyor. Vücudum yerden kaldırılıyor ve ben kurtulmak için tekme atarken üç çocuktan biri ayaklarımdan tutuyor.

Göğsümden kopan boğuk çığlıklar dudaklarımdaki tuzlu deriye çarpıyor ama bariyeri aşamıyor. Bir şey başımın arkasına çarparak kafatasıma bir acı şoku yayıyor ve arabanın arka koltuğuna sürükleniyorum. Kapı çarparak kapanırken botlarımdan altına vuruyor.

"Lejyon'a kabul edildim, Wren. Gelecek hafta ayrılıyorum." Albert'ın kulağıma değen sesi omurgamdan aşağı sızıyor. "Benimle kutlamak isteyebileceğini düşündüm."

"Siktir git!" Bastırılmış çığlığım sadece yüzünde bir gülümsemenin filizlenmesine hizmet ediyor.

"Sadece seni götürmek istedim. Neden her zaman böyle huysuz bir sürtük olmak zorundasın?" Elleri yılan gibi karnımdan aşağı iniyor, ta ki beni kalçalarımın arasından kavrayana kadar. "Ucube olduğun için mi? Ne dersin? Belki de seni yola getirecek bir alete ihtiyacın vardır."

Uyluklarımın tepe noktasının arasını sıkıyor ve ben de derisinden bir parçayı dişlerimin arasına almayı başarıyorum, ağzımı bırakana kadar olabildiğince sert ısıyorum.

"Ah! Siktir!" Kafama vurdu, ben de koltukta doğruldum. "Zaten sana dokunmayacaktım. Ben ucubelerle yatmam."

Diğer çocuğun yanından kapıya uzanıyorum ve o göğsümü sıkarken ben de göğsüne dirsek atıyorum. "Pislikler!"

Önümdeki kapıya ulaşamadan, arkamdaki kapı uçarak açılıyor ve Albert koltuğundan sürükleniyor.

Arabadan dışarı fırlayıp arkaya dolandığımda Six'ın onu sürücü kapısına sıkıştırdığını ve öndeki diğer çocuğun dışarı çıkmasını engellediğini görüyorum. Albert'ın boğazını sıkarken parmakları etine batıyor ve gözbebeklerinin genişlemesi damarlarımda soğuk dehşet dalgaları yaratıyor. Altı, çocukların üçünden de daha iri ve nispeten daha güçlü -belki de hepsinin toplamından daha güçlü.

"Dur!" Elimi koluna koyarak bağıriyorum ve bir sonraki nefeste kendini kurtarıyor. Albert'ın bedeni yığılıp yere düşüyor ve küçük hıyar boğazını tutarak öksürmeye başlıyor.

Arka koltuktaki çocuk gözlerini kocaman açarak Altı'yı işaret ediyor ve geri çekiliyor. "Sen osun. Lejyon'un peşinde olduğu kişi sensin! Kaçan sensin!"

Altı'yı itip onu koşturmayaya teşvik ederken nefesimi zor tutuyorum. "Acele et!"

Git!"

Tökezleyerek geri dönüyor, belli ki gitmek istemiyor, ama ısrarım üzerine topuğunun üzerinde dönüyor ve ormanın içine dalıyoruz. Bacaklarımı zorlarken rüzgâr ciğerlerimi yakıyor, Altı arkamdayken koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Belki eve ulaşmak sadece birkaç dakika sürüyor ama sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor ve tüm vücudum titriyor, zihnim bir plan yapmak için çabalıyor.

"Peşinden gelecekler, Altı. Seni o yere geri götürecekler!" Hıçkırıklara boğuluyorum, yatak odamda bir ileri bir geri volta atıyorum, koştuktan göğsüm kabarıyor.

Six yatağa oturur, nefesini tutar.

"Seni buradan çıkarmalıyız. Seni saklamalıyız!"

Şimdiye kadar çocuklar muhtemelen evlerine dönmüşlerdir. Muhafızlara haber vermeleri an meselesi, onlar da Lejyon askerlerine haber vereceklerdir. Artık duvarın içinde olduğunu bildiklerine göre gece gündüz onu arayacaklardır. Topluluğun hiçbir köşesi Altı için güvenli olmayacak. Ve eğer babamın dediği kadar önemliyse, ben de güvende olmayacağım.

Çantam hâlâ vücudumun üzerindeyken merdivenlerden hızla iniyorum ve mutfığa ulaştığımda dolapları arkaya atıp çantayı yiyecek kutuları ve su şişeleriyle dolduruyorum. Six arkamdan geliyor ve ona doğru döndüğümde gözlerine bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Gözyaşlarımı yutuyorum, kararlılık içinde kalmak için elimden geleni yapıyorum. Aklıma bir planın başlangıcı geliyor ama o kadar çok bilinmeyen ve boşluk var ki, zihnim bunun önüne geçemiyor.

"Güneş panellerini korumak ve diğer muhafızları rahatlatmak için bu gece dışarı çıkan bir kamyon var. Ben kapıdakilerin dikkatini dağıtacağım. Arty. Ona babamı nerede bulacağını bilip bilmediğini soracağım. Ona evde acil bir durum olduğunu söyleyeceğim. Kamyonun arkasına tırman. Paneller, babamın bir süre önce bize gösterdiği ardıc ağacından çok uzakta değil. Hatırlıyor musun?"

Altı başını sallıyor, yüzündeki çatışma açıkça belli oluyor.

"Oraya gitmeni istiyorum. Babamın dediği gibi ardıc ağacına saklan. Senin için geleceğim."

Başını sallıyor, gözlerinde yaşların parıltısı parlıyor.

"Altı, gitmelisin. Seni o yere geri götürecekler. Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Seni bir silaha dönüştürmelerine izin vermeyeceğim. Ölmene izin vermeyeceğim!"

Yanaklarımdan süzülen yaşlara rağmen ondan uzaklaşıp ön kapıya doğru ilerliyorum. "Gitmemiz gerekiyor. Şimdi!"

Elim kapı kolunda, pencereden bakıyorum ama evin önünde durmak üzere olan bir araba konvoyunu görünce donup kalıyorum. Dönerek diğer tarafa koşuyorum ve Altı'yı arka kapıya doğru itiyorum.

El ele, bahçeyi koşarak geçip direkli ahırın arkasına sığınıyoruz. Binanın köşesinden Lejyon askerlerinin bir ateş karıncası yığını gibi arka kapıdan çıkışını izliyorum.

Gözlerden uzak durarak Six'i bitişikteki ormanın içinden, çıkmaz sokağa paralel uzanan iyi bilinen bir patika boyunca yönlendiriyorum. Kasabanın içinden geçen ana yola ulaştığımızda kalbim kaburgalarımı delip geçecekmiş gibi hissediyorum ama Six ve ben banketten uzak durarak diğer evlerin arka bahçelerinden geçiyoruz.

Yolun kenarında, duvarın önünde büyük gri bir bina duruyor; içinde ofisler ve nezarethaneler bulunan bir nöbetçi karakolu. Altı ve ben kendimizi binanın arka köşesine, çalılardan oluşan bir duvarın arkasına, nöbetçi kulübelerini net bir şekilde görebilecek şekilde sıkıştırdık.

Uzun bir nefes alarak duvardan aşağı kayıyorum. "Karanlık çökene kadar burada bekleyeceğiz. Kamyon istasyona malzeme ve alet taşıyor. Sen arkaya atlayıp aşağıda bekleyebilirsin."

Kamyonu daha önce de görmüştüm, dışarı çıkarılmak üzere malzeme yükleniyordu. Babam bir keresinde panellerde kendini yakan bir gardiyan için ilaç götürmemi istemişti.

Titreyerek otururken vücudumda hâlâ bir panik titreşimi dolaşıyor ve Six koluma uzandığında dokunuşundan irkiliyorum. Elim yüzüne götürüyor, tenimin kokusunu içine çekerken gözlerini kapatıyor ve onu görmek beni ilk geceye geri götürüyor, bana ne kadar kırılgan görüldüğünü hatırlıyorum.

Gözyaşlarımın bulanıklığı içinde ensesini kavırıyor ve alnımı onunkine bastırıyorum, ellerim aramızda kenetleniyor. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, Altı. Söz veriyorum."

DErzak kamyonu nihayet kapının önünde durduğunda hava kararıyor. Six'in elini sıkıp ayağa kalkması için itiyorum, çalıların arasından çıkıyorum. Binanın etrafından dolanarak, şüphe uyandırmamak için kaldırım kullanıyorum ve Arty'nin diğer bir muhafızla birlikte oturup kahve içtiği kuleye yaklaşıyorum.

"Wren? Neredeyse sokağa çıkma yasağı var. Burada ne yapıyorsun?"

Six kamyonun arkasına geçerken ben de Arty'nin görüş alanına giriyorum. "Babama ihtiyacım var. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Gözleri diğer muhafıza kayıyor ve tekrar bana dönüyor, bu hareket dışlerimi kenetliyor. "Elbette evlat. Sıkı dur, onu yakalayacağım. Sen burada bekle."

Bir ıslık çalarak benden öteye bakıyor ve yana kayan duvarın içinden kamyonu işaret ediyor.

Bir el kolumu kavırıyor ve irkiliyorum, içgüdüsel olarak geri çekiliyorum ve arkamda duran Lejyon muhafızına bakıyorum. Bir başkası da

Diğer kolumla kıvranıp çekiyorum, kolumu bükerek tutuşlarını kırıyorum.

Arty telsizini yüzüne doğru kaldırdı. "Onu nerede istiyorsunuz, efendim?" "Onu nezarethaneye koyun." Cevap veren ses tanınmaz haldeydi,

ve duvar kayarak kapanırken, bir Lejyon muhafızının malzeme kamyonunun arkasını açtığını görüyorum.

"Altı! Hayır! Hayır! Oh, Tanrım, Altı!" Tekmeleyip çığlık atarak kurtulmaya çalışırken gözlerimden yaşlar akıyor. Gardiyanlar beni önümdeki istasyona doğru sürüklerken topuklarım toprağı kazıyor. Onlarla savaşmak nafile, ama üzerime çöken ıstırap pes etmeme izin vermiyor.

"Altı!"

Kapı onu görüş alanımdan çıkarıyor ve ben histerik bir hıçkırığa boğuluyorum.

CHAPTER 23

DANI

W Bir elim ağzımda, diğeri belimde bağılyken gardiyanın kolunda kıvranıyor, avucunun içine doğru çığlık atıyorum. Eller ayak bileklerimi bağılıyor, zemini

Altıma girip beni ikisinin arasına aldılar. B hücresinin karanlık koridorunda, Ivan ve Doktor Ericsson'un arkasından beni çıkışa doğru taşıyorlar. O kapılardan geçtikten sonra, Ragers'a sadece kısa bir yürüyüş var.

Tanrım, Ragers!

Yakılmak, bıçaklanmak, vurulmak bir şeydir. Ama canlı canlı yenileceğim bir çukura atılmak düşünülemez bile. Nefeslerim panik içinde zor ve hızlı geliyor, burnumda biriken sümük ve gözlerimdeki yaşlarla yeterince hava ememiyorum. Üzerime bir uyuşukluk çöküyor, tenimi kaplıyor ve Yağmacılar kemiklerimden etleri sıyrıp dişlerini kaslarıma geçirdiğinde de bu uyuşukluğun devam etmesi için dua edebiliyorum.

Belki çabuk olur. Belki kalbimi göğsümden sökecekler ve saniyeler içinde öleceğim.

Yine de, kaçmak için çaresizce askerlerin pençesinde tekmeliyor ve kıvranıyorum. Kaçmaya çalışırken beni vursalar bile, canavarlara canlı canlı yem olmaktan iyidir.

Gecenin kampın üzerine çöktüğü kapıdan içeri giriyoruz. Hırıltıların alçak uğultusu kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor ve yaklaşmamız onları çılgına çeviriyor. Çitlere çarparak çıkardıkları yaygara omurgamda korkunç bir ritim yaratıyor.

Ivan çitlere dayalı duran sivri uçlu bir sopayı kaptığında göğsüme buz gibi bir his yerleşiyor. Avlunun karşı ucunda,

Daha az sayıda Rager'ın toplandığı çitin kapısını açar ve yaklaşan bir Rager'ı sopayla dürtmeye başlar.

Gardiyanın avucunun içine hıçkırarak bağıyorum.

Bedenim havada uçuyor, ta ki omurgam toprağa çarpıp etrafımdaki tozu kaldırına kadar. Ciğerlerimden hava fışkırıyor ve nefes almak için yana dönüyorum.

İşte o zaman bahçenin diğer tarafında, açık çöle açılan, kolayca tırmanılabilen küçük çiti fark ediyorum.

Bir hırıltı dikkatimi bana doğru topallayarak gelen, yüzünün yarısı çizilmiş, ezilmiş bir kadına yöneltiyor. Üç tanesi daha alçak çitlere doğru yolumu kesiyor; hepsi de erkek, dişlerini o korkunç *tıkırtılarla* gıcırdatıyorlar.

Kahkahalar dikkatimi dikenli tellerin kamp tarafında babasının yanında duran Ivan'a çekiyor.

Onlara doğru sürünmek için dizlerimi itiyorum ve göz yuvalarından birinde göz küresi olmayan daha büyük bir erkek, seğirerek ve sarsılarak önüme çıkıyor.

Kendimi arkamdaki binanın duvarına doğru geri çekip kırabileceğim bir pencere var mı diye tarıyorum. Katı betondan başka bir şey yok. Ağır ayak sesleri bana yaklaşıyor, etrafımda sıkı bir çember oluşuyor ve kendimi bir topun içine sokuyorum. Bu birleşik hareket diğerlerinin de dikkatini çekiyor ve onlar da etrafımda çember oluşturuyor.

Beni canlı canlı yiyecekler!

Çıglıklar göğsümden kopuyor, ama sesleri uzak, benim değil. Yabancıydılar. Çok korkmuş ve çaresiz.

Yağmacılar korkutucu suratlarıyla üzerimde gezinip bana bakıyor ve elleriyle kafama vuruyorlar. Bacağım havaya kalkıyor ve boşuna tekme atıyorum, dişlerin etime batacağı anı bekliyorum.

Rager bacağımı yere fırlattı.

Keskin bir yanık kafa derime çarpıyor ve içlerinden biri beni diğerlerinden uzaklaştırırken çakıllı toprak omurgamı sıyrıyor. Bana bakmadan beni serbest bırakıyor ve uzaklaşıyor. Yağmacı çemberi bir bütün olarak hareket ederken hırıltılar yoğunlaşıyor ve beni sürülerinin ortasında tutuyor.

Tokatlamak. Şaplak atma. Hırlama. Dişlerini gıcırdatmak. Isırmak yok ama.

Sanki... beni tüketmekle ilgilenmiyorlarmış gibi.

Keskin bir tekmeyle göğüs kafesime çarpan donuk bir gümbürtü, ciğerlerimdeki nefesi üflüyor ve acı içinde kıvrılıyorum. Yine de hiçbir şey beni delip geçmiyor.

Seğiren bacaklarının arasındaki boşluktan geçerek altlarından çıkıp uzaktaki alçak çite doğru ilerliyorum. Bir Rager yaklaşıyor, bana dişlerini gıcırdatıyor ama hızla yön değiştirip yolumdan çekiliyor.

Bir diğeri de aynı şeyi yapıyor, hırlıyor ve yumruklarını çılgınca savuruyor.

Hava.

Yumruklarını savuşturdum ve devam ettim. Tek bir ısırık bile tenime zarar vermedi.

Hissedebiliyorum.

Çitlere doğru son adımları atarak havaya sıçıyorum, yerden yarı yükseklikteki zincir halkalarına tutunuyorum. Bir el bileğimi kavrayıp beni çekiştiriyor. Ama dişi Rager'a bakmak için döndüğüm anda beni bırakıyor ve seğirerek ve gevezelik ederek tökezliyor.

Sürü dağılmaya başlar ve Ivan ile Doktor Ericsson'un kanlı kalıntıları ortalarında olmadığını görmeleri sadece birkaç dakika sürer.

Vücudumu saran titremelerle çiti tırmanıyorum ve ayaklarım diğer taraftaki toprağa çarpar çarpmaz bir yığın haline gelip hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum.

Ama yapamam. Devam etmek zorundayım.

Adrenalin damarlarımda dolaşırken, ağırmayan bacağımı destekleyerek topallayarak uzaklaşıyorum. Kuru sıcaklık boğazımı kavuruyor ve karanlıkta hiçbir şeye doğru koşuyorum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Nereye gideceğim hakkında da bir fikrim yok. Çitlerden birkaç yüz metre uzaklaşınca arkamdaki homurtular kesiliyor, nefes almam için bana bir an veriyor ve Doktor Falkenrath'ın daha önce söylediği sözler kaosun içine süzülüyor.

Ardıç ağacı.

Güneşi sağ omzumda tutmamı söyledi ama güneş yok. Altı saat kadar da olmayacak.

Ay bu gece gökyüzünde yüksekte ve uzaktaki dağların karanlık siluetlerini gösterecek kadar dolgun. Oralara doğru koşabilirim ama muhafızlar beni orada mutlaka ararlar.

Sağ tarafta, kamyonları barındıran çelik direkler ve jiletli teller var - bunları kovanları basmak için kullanılan kamyonlar olarak tanıyorum. Bizi buraya getirenler. Toprakta onlara doğru koşuyorum.

Ön taraftakiler kampın içindeki açıklığa bakıyor gibi görünüyor, sanırım kampın içinde araçlara serbestçe erişmelerini sağlayan bir kapı var. Her

birine bağlı jiletler arasında bir boşluk var.

Çit telleri ve nefes almazsam bedenime yetecek genişlikteki toprak. Karnımın üzerine uzanıyorum, yanağımı toprağa dayıyorum ve tellerin altından kayıyorum. Baldırımda bir yanık kayıyor ve diğer tarafa geçene kadar sessizce kesiğin acısını çekerek gözlerimi kapatıyorum.

Sesler kulaklarıma ulaşıyor. Bağışmalar. Botların sürtünmesi. Muhafızlar.

Yolun geri kalanını çitin altından sürünerek geçiyorum ve çite en yakın kamyonlardan birinin altına girerek kendimi alt takımın ortasına sıkıştırıyorum.

Araçlar ateşleniyor.

"Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı! Bu imkansız!" Ivan'ın sesi sinirlerimin üzerinde gürlüyor ve sessizliğime odaklanarak gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. "Bu çölün her santimini arayın! Dağlarda! Çok uzağa gitmiş olamaz."

Vücudum titreyerek kıpırdamadan yatıyorum. Sessizliğin sessizliği etrafıma tekrar yerleşene kadar hareket etmiyorum.

Ve titrek nefeslerimden başka ses olmadığında, ağlıyorum.

DŞafak içeri süzülüyor ve başımı doğu dağlarının üzerinden süzülen ilk soluk ışıklara doğru kaldırıyorum. Doğu. Bu da demek oluyor ki kuzeye gideceğim. On

Babam beni ava götürdüğü birkaç seferde, ayrı düşmemiz ya da eve tek başıma yürümek zorunda kalmam durumunda küçük bir yön bulma işini hallettim. Babam, herhangi birimizin alınabileceği, hiçbir uyarı olmaksızın bu hayattan koparılabileceği gerçeğinden asla kaçınmadı, bu da hayatta kalmak istememin tek açıklaması olabilir.

Karnım açlıktan gurulduyor ve susuzluk boğazımın arkasında bir türlü kaşıyamadığım hırıltılı bir sızı bırakıyor. Ağzımda onu kaplayacak tek bir damla bile tükürük yok.

Bir gece önce gelen kamyonlar geri dönmedi ve bu açık çölde benimle karşılaşma ihtimalleri çok yüksek. Buradan ayrılmak için ne kadar endişelensem de, öylece gidemem. Güvenli olduğunu bilene kadar olmaz.

Ya da nispeten öyle.

"Kamyonlardan birinin içine saklanabilirsin." Ses yanıma geldi ve bir elimi ağzıma götürmeden önce bir çığlık attım.

Raymond sol tarafımda karnının üzerine uzanmış, az önce benim yaptığım gibi çöle bakıyor. "Dosyaları teslim etmek ve malzemeleri almak için bir tane gidiyor. Her sabah."

"Burada ne yapıyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından fısıldıyorum.

"Kuzeye gidiyorlar," diye devam ediyor, beni görmezden gelerek. "Buradan belki on mil uzakta. Bu da demek oluyor ki, ondan sonra yaklaşık beş mil daha yürümeniz gerekecek."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Çalıştım."

Suratım asılıyor ve başımı kapının önüne doğru çevirip gecenin büyük bir bölümünde görev başında olan muhafızın botlarını görüyorum. "Muhafızları nasıl geçtin? Ya da Ragers'ı? Buraya nasıl geldin?"

"Nasıl dolaşacağımı biliyorum."

Başımı sallıyorum, yüzümü avuçlarıma gömüyorum. "Hayır. Açlıktan ölüyorum. Çok yorgunum. Susadım. Sen gerçek değilsin. Gerçekten burada değilsin."

"Doğru. Ama o zaman, başlamak için hiç burada değildim."

Yükselen çöl güneşinin sıcaklığında kanım buz gibi oluyor. "Ne?"

"Ben bir halüsinasyonum, Dani. Özellikle de senin."

"Sen gerçek değilsin."

"Hayır. Hey, yakmamın sakıncası var mı?" Elini cebine atıp bir paket sigara aldı.

"Ben deliyim o zaman?"

"Bana sormak biraz aptalca, öyle değil mi?"

"Seni nasıl tanıyabilirim? Halüsinasyon görerek."

"Bir süre önce Doktor Falkenrath'ın laboratuvarında okuduğunuz ilk dosyalardan biriydim. Muhtemelen hatırlıyorsunuz bile. Siz buraya gelmeden önce morgdan geçtim. Üzerimde yaptıkları deneyler seni hasta etti. Muhtemelen otopsi fotoğraflarım kadar değil. Onları gördükten sonra uyuyamadın."

"O zaman sen bir hayalet misin?"

"Hayır. Ağzımdan çıkan her kelime buradan geliyor." Şakağımı işaret ediyor. "Halüsinasyon görüyorsun."

"Aman Tanrım. Şimdi beni almalarına izin vermeliyim. Doğruca gardiyanın kollarına koşmalıyım."

"Bunu yapamazsın. Bebek Wren sana güveniyor."

"Harika. Halüsinasyonum yerleşik suçluluk duygusuyla donatılmış olarak geliyor."

Toprağa vuran ayak sesleri dikkatimi Raymond'dan alıp üç çift botun bir arada durduğu kapıya yöneltiyor.

"Gaza bastık ve hazırız." Tanıdık gelmeyen bu derin ses, sürgüyle açılan kapının tıkırtısını taşıyor.

"Diğer kamyonlar nerede?" diye sorar ikinci bir ses.

"Hâlâ o kızı arıyorum. Henüz geri dönmedi," diye cevap verir ilki.

Botlar sola doğru ilerliyor ve saklandığım yerin köşesinde duran bir kamyonun iki yanında duruyor.

"Şimdi gitmenizi öneririm." Raymond'un sesi dikkatimi az önce oturduğu boş alana geri çekiyor.

Adrenalinin, belki biraz açlığın ve hafif dehidrasyonun etkisiyle, alçakta kalarak toprakta kayıyorum ve araçların arasındaki boşluğu geçerek ikmal kamyonuna doğru ilerliyorum. İki adam da kabine oturdu ve motor çalışarak beni aceleyle arkasına geçmeye teşvik etti. Brandayı geriye iterek kapının üzerine tırmanıyorum ve istiflenmiş kutuların arkasında saklanacak bir yer buluyorum.

Kamyon öne doğru yalpalıyor, sonra da duruyor.

"O kızı görürsen telsizle haber ver, biz de diğerlerine haber verelim."

"Yapacağım. Yine de yirmi dört saat sonra pek umut yok. Yağmacılar onu alıp bir yuvaya götürmüş olabilirler."

"Eğer şanslıysak!" Gardiyan kıkırdıyor ve kamyonun arkasında iki gümbürtü yankılanıyor. Muşamba geri sıyrılıyor ve ben nefesimi tutuyorum, güneş ışığının içeri sızmasını önlemek için eğiliyorum. "Gitmeye hazırsın!" diye bağıyor muhafız ve kamyon bir kez daha harekete geçiyor, muhafız muşambayı indirirken muşamba ışığı engelliyor.

Titrek bir nefes veriyorum.

Bundan sonra ne olacağını henüz göremedik. Belki beni burada bulurlar. Belki beni gördükleri yerde vururlar. Belki de onlarla savaşmak zorunda kalacağım.

Şimdilik sadece nefes alacağım.

I muşambanın arasından, kamyonun arkasından hızla geçen toprağa bakıyor.

Yerleşkeden ayrılmamızdan bu yana yaklaşık on dakika geçti, kafamın içinde saydığım dakikalara dayanarak, bunun yaklaşık on mil işareti olduğunu tahmin ediyorum.

Atlayıp atlamayacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Eğer şanslıysam, beni yan dikiz aynalarından görmezler.

Burada durdukça, bunun iyi bir fikir olmadığını daha çok düşünüyorum. Her taraf açık çöl, uzaktaki kreozot çalıları dışında saklanacak bir yer yok.

"Raymond, aklından ne geçiyordu?" Onunla daha önceki karşılaşmamın susuzluk ve açlıktan başka bir şey olmaması için dua ederek bu sözleri duyunca yüzüm buruşuyor; vücudumu hâlâ rahatsız eden bu iki şey beni kamyonetin gölgesi için şükretmeye itiyor. Kutuları çoktan karıştırdım, dosyalardan başka bir şey yoktu. Bakmaya bile zor dayandığım hasta dosyaları. Her şey yerle bir olduğunda ne olacağını bilmek bile istemiyorum. Gerçeklik beni son birkaç aya bakmaya zorladığında ve artık günlük yeni korku dozlarının arkasına saklanmadığımda.

Araç durdu ve ben geri geri giderek üst üste yığılmış kutuların arkasındaki saklanma yerime düştüm. Kapı iki kez çarpıldı. Botlar toprakta gümbürdüyor. Muşamba geri sıyrılıyor ve ben de aşağı eğilerek gözden kayboluyorum. Kamyonun bagaj kapağının gıcirtısı omurgamdan aşağı iniyor.

"Bir yün çorabın içinde sevişen iki tarla faresinden daha sıcak," diyor gardiyanlardan biri, diğerine uzattığı bir kutuyu kaldırırken. O da ikinci bir kutuya uzanıyor ve iki adam da gözden kayboluyor. Saniyeleri sayıyorum, onlar dönene kadar kaslarım gerginlikten inceliyor.

Seksen.

Bir dakikadan biraz fazla.

Ön tarafa doğru yerleştirilmiş iki kutu daha kaldırıyorlar. Dört tane daha ve beni burada keşfedecekler, bu yüzden dikkat etmeliyim. Hazır ol.

Yine saniyeleri sayıyorum. Bu sefer doksan.

Gardiyan kolunu kapının üzerine uzatıyor, bir sonraki kutular için ve ben kalp atış hızımı kontrol etmek için burnumdan nefes alıyorum. Gözden kayboldukları anda saklandığım yerden fırlayıp kapının önünde duruyorum ve yaklaşık yirmi metre ötedeki bir binaya doğru yürüdüklerini görebiliyorum.

Kapıdan kamyonun yanına atlıyorum ve kendimi kamyonun duvarına yaslayarak geri dönmelerini bekliyorum.

Seksen altı. Seksen yedi. Seksen sekiz.

Yakındaki bir gümbürtü bana geri döndüklerini söylüyor.

"Hey, S bloğuna getirdikleri yeni çocuğu gördün mü? Dövme yapmak için onu yere yatırdıklarında üç lejyonu öldürdü. Doktorlar güçlü olduğunu söylüyor.

alfa geni için."

Muhafızın sesinin yakınlığına konsantre oluyorum ve kendimi uzaklaştırmak için kamyonun yanında birkaç adım ilerliyorum.

"Neden tüm bu vahşi piçleri bir çukura atıp yakmadıklarını anlamıyorum. Onların üremesine izin vermeye devam edersek, farkına bile varmadan elimizde bir savaş olacak."

"Hayaları kesildikten sonra çığlık çığlığa yatağa bağlandıklarında o kadar da sert görünmüyorlar." İki gardiyan da kıkırdıyor ve yüksek bir *gümbürtü* sinirlerimi bozuyor.

Ellerimi yumruk yapıp bekliyorum, kapıdan kayarak geçen kutuları dinliyorum.

Toprağa vuran ayak sesleriyle birlikte kreozota doğru koşmaya başlıyorum. Sıcak kum ayaklarımın tabanını yakıyor, ama devam ediyorum ve yamaya ulaştığım anda karnımın üzerine kayıyorum.

Yetmiş saniye. Kreozot çalılarının arkasından kutuları bırakıp kamyonu dönmelerini izliyorum. Herhangi bir hareket onları uyarabilirdi, bu yüzden kum tenime sıcak gelse de olabildiğince düz bir şekilde uzanıp bekliyorum.

Son kutuları taşımak için arkalarını döndükleri anda, geriye doğru sürünerek çalıların derinliklerine doğru ilerliyorum.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket omurgamda bir sarsıntı yaratıyor; siyah benekli bir kertenkele çalıların altından fırlıyor. Bir elimi ağızma götürüyorum ve burnumdan aldığım titrek nefesler çığlık atmamı engellerken, gözlerimi kapatıp adamların bir an önce gitmesi için dua ediyorum.

A En az bir saat geçti, artık söyleyemiyorum. Adamlar kapının arkasına oturup sigaralarını yaktıkları anda saniyeleri saymayı bıraktım. ve gümüş şişeleri geri deviriyorlardı.

Dudaklarımı yalıyorum, o kadar kavrulmuş ve kuru ki, yüzümden tamamen çatlamamış olmaları bir mucize. Güneş traşlı kafama vuruyor ve derimin üzerinde boncuk boncuk biriken terle kafamı kabartıyor. İçimde terleyecek su kalmasına şaşırıyorum.

Son olarak, muhafızlar bagaj kapağının arkasını kapatır, taksiye atlar ve yola çıkarlar.

Toprak yolda onları artık göremediğimde, saklandığım yerden kalkıp kumu geçerek depoya doğru ilerliyorum. Belki içeride su vardır.

Zihnim, malzemeleri neden buraya, ıssız bir yere bıraktıklarını anlamaya çalışıyor. Ama çok yorgunum. Yiyecek ve su için o kadar çaresizim ki, daha önce gördüğüm kertenkele için geri dönmeyi ciddi ciddi düşünüyorum.

Ağır bir zincir, kalın bir kilitle tutturulmuş deponun kapılarını birbirine bağlıyor. Kilidi oynatıyorum ama faydası yok. Sert kapılar yerinden oynamıyor ve muhtemelen bunun bir önemi de yok. O kutulardaki tek şey dosyalardı.

Yukarı bakarak güneşin ilerideki toprak yola göre konumunu kontrol ediyorum. Doktor Falkenrath, güneş sağ omzumdayken üç saatlik bir yürüyüş olduğunu söyledi. Buradan itibaren bir saat daha sürer diye tahmin ediyorum - ki bu imkansız değil.

Güneşin tam gücüyle bu da kolay olmayacaktır.

Fyorgunluk kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor.

İlerideki kenarlar sanki hareket ediyormuş gibi titriyor, önümdeki bir su birikintisi gibi titreşiyor. Toprak yolda tökezliyorum, bir baş dönmesi nöbeti ile yana doğru eğilerek beni sıcak kumlara doğru tökezletiyor ve kendimi tekrar düzeltiyorum.

"Dostum, burası çok sıcak."

Ses bakışlarımı yana çekiyor ve Raymond'un yanımda yürüdüğünü görünce inliyorum.

"Ben ... iyiyim. Ben deli değilim. Senin bir halüsinasyon olduğunu biliyorum." "Deli olup olmamanın burada bir önemi var mı?"

"Ne istiyorsun? Neden ortaya çıkıp duruyorsun?"

"Yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

Hayır. Bir halüsinasyonla konuşmak beni çıldırtsa bile, burada rahatlatıyor.

"Bu... tahmin ettiğinizden... biraz daha uzun sürdü." Sıcak ve yorgunluk beni nefessiz ve sersem bıraktı.

Eliyle gözlerini siper ederek güneşe doğru bakıyor. "Gökyüzüne dikkat ediyor musun? Biraz yoldan çıkmışsın."

Yukarı bakarken kaslarım yenilginin ve yorgunluğun ağırlığı altında sarkıyor. Güneş sol omzumun üzerinde yer değiştirmiş.

"Oh, hayır. Nereye gideceğim?"

"Sun's Yüksek. Değil oldukça Öğlen, Gerçi. Belki de. On mu? Sen sol Depoya saat sekiz gibi, değil mi?"

"Bilmiyorum bile. Artık umurumda değil. Sadece uzanıp uyumak istiyorum."

"Uzanamazsın. Wren sana güveniyor." "Kız olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Beni dinle Dani. Öğle vakti güneş çok şiddetli olacak. Yirmi dört saattir ne yemek yedin ne de su içtin. Geri dön. Güneye ve biraz batıya gitmelisin."

Gözyaşlarım boğazımda düğümleniyor, omuzlarım o kadar güçsüz ki dik duramıyorum bile. Söylediği gibi arkamı dönüyorum ve elimi topuğunu şakağıma vurarak oradaki ağrıyı ovuyorum. Başım ağırlaşıyor, acıyla zonkluyor. "Benimle kalacak mısın?"

"Kısa bir süre için," diyor ve başını sallayarak önüne geçiyor. "Hadi."

Bir saatten fazla bir süre boyunca onun arkasında tökezliyorum, her adımda sanki altımda bataklık varmış gibi batan ayaklarıma takılıyorum. Dizlerim bükülmeye başlıyor, kuru hava o kadar yoğun ki yutkunurken yanıyorum.

"Ray... Dinlenmem gerek. Çok yorgunum."

"Ağaç hemen ileride. Onu görebiliyorum Dani."

"Yalan söylüyorsun." Göğsüm düşmeyi reddeden gözyaşlarımla güm güm atıyor. "Bana yalan söylüyorsun!"

"Yalan söylemiyorum. Bak." İleriye işaret ediyor, sanki yana devrilmiş gibi kendi üzerine eğilmiş bir ağacın bükülmüş kıvrımını seçebildiğim yeri.

Göğsümde umut sancıları filizleniyor ve tökezleyerek ilerliyorum, dizlerimin üzerine düşüyorum ve kendimi yukarı itiyorum, tekrar düşmeden önce üç adım daha atıyorum. Elim ağaç kabuğunu yakalayana ve ağaca tutunana kadar tekrar tekrar düşüyor ve kendimi yukarı kaldırıyorum. Yuvarlanınca bir açıklık ortaya çıkıyor ve gövdenin içine sıkışmış küçük bir çanta.

Dizlerimin üzerine çökerek çantayı karıştırıyorum ve küçük bir şişe su buluyorum. Beni tamamen susuz bırakacak kadar değil ama beni karanlığa sürüklemekle tehdit eden baygınlık hissini engellemeye yetecek kadar. Küçük bir paket kraker de çantanın içinde duruyor. Onları mideye indirmem sadece birkaç dakika sürüyor. Acınası bir yemek ama artık başımın dönmemesine yetecek kadar.

Ağacın etrafındaki çatlak toprakta küçük mavi meyveler var, bazıları morumsu kırmızı, bir tanesini kaldırıp inceliyorum. Babamın her zaman işaret ettiği zehirli bitkiler gümüş yapraklı itüzümü ve hint fasulyesiydi. Bu meyveler gibisi yok. Bir tanesini ağzıma atıyorum ve dilimin üzerinde ekşi bir çam tadı patlıyor.

Acı ama yeterince tatmin edici.

Bir avuç dolusu avucuma topluyorum, avucum çilekle dolana kadar topladıkça birkaç tanesini yiyorum.

Öne doğru eğilerek ağacın oyuk gövdesinin içine bakıyorum. İçerisi aldatıcı bir şekilde daha geniş ve topraktan çıkan küçük köklerin üzerinden, çantanın yanından içeri tırmanıyorum. Öncekinden daha rahat nefes alarak, meyveleri atıştırırken gölgenin tadını çıkarıyorum, bakışlarım ağacın içinde geziniyor.

Bir oyma fark ediyorum; altına tarih kazınmış bir isim. Yanımdaki zemini araştırıyorum ve belki de ismin sahibi tarafından kullanılmış keskin bir taş buluyorum. Yanımdaki sandığın duvarına kendi adımı kazıyorum ve parmaklarımı ağaç kabuğundaki kalıcı oyukların üzerinde gezdiriyorum ama bu bile çaba gerektiriyor. Serin toprak yatağı beni çağırırken, içime doğru kıvrılıp uzanıyorum ve yorgunluğun ağırlığına yenik düşüyorum.

S Karnıma arp iğneleri gibi acı saplanıyor, vücudumun derinliklerinde bıçaklar gibi bükülüyor. Kollarımı kendime sararak sıkı bir top haline getiriyorum,

Her kas kasılmasında gözlerimi kısıyordum.

Göğsümde soğuk bir his kabarıyor ve kusmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Eskisinden çok daha solgun bir renge bürünen tenim ter içinde kaldı. Başım sanki çok uzun süredir, çok hızlı dönüyormuş gibi hissediyorum ve tek yapmak istediğim gözlerimi kapatmak, ama acı uyumama izin vermiyor.

Ağrıyan zonklamalar karnımın ortasından uzuvlarıma doğru hiç bitmeyen bir saldırıyla yayılıyor, sanki içimde bir savaş patlak vermiş gibi.

Bu acı beni gözyaşlarına boğuyor ve ağzımı ikinci kez açtığımda tıkaçtan başka bir şeyle karşılaşmıyorum.

Bedenim titriyor, içimdeki hastalık sarsılıyor ve öleceğimden emin bir şekilde gözlerimi kapatıyorum.

"W Ne yaptın sen? Ne yaptın sen!"

Çıglıklar beni uykulu uykumdan uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda Raymond'un ağacın dışında bir ileri bir geri volta attığını görüyorum. Alacakaranlık siluetler yaratıyor ama sesi çok net.

"Yine mi sen?" Sesimdeki zayıflık zorlukla taşınıyor, önemli olduğundan değil. Ne de olsa Raymond gerçek değil.

"Onu öldürdün! Wren'i öldürdün!"

Kaşlarımı çatarak kendimi oturur pozisyona itiyorum ve karnımın derinliklerinde hissettiğim kramptan irkiliyorum.

Etrafımı bir kan gölü sardı. Bir leke bile yok. Bir sıçrama değil. Toprağa karışmış bir havuz.

"Çilekleri yedin. Çilekleri yememen gerekiyordu!" Raymond'un sesindeki panik, kaslarımdaki gerginlikle ve onun haklı olduğunun farkına varmamla örtüşüyor.

Ağacın ağzına doğru sürünüyorum ama kollarım erişte gibi, o kadar zayıf ve işe yaramaz ki öne doğru yuvarlanıyorum, çenem altımdaki topraktan çıkarılmış köke çarpıyor.

"Sen zayıfsın, Dani. Öleceksin." Raymond'un acımasız sesi kulağımda yankılanırken, görüş alanım bir iğne ucu kadar daralıyor.

Hırıltı ve diş gıcirtısı seslerine göz kırpmıyorum.

Ağacın hemen dışında diz çökmüş bir Rager, elini toprakta sürüklüyor ve parmaklarını yalıyor. Kanımla besleniyor. Sert bir gümbürtü tepeme vuruyor, kaslarımı titretiyor. Bir hırıltı. Bir başka sert *gümbürtü* dikkatimi yukarıya çekiyor, bir şey üstümdeki ağacın gövdesine çarpıyor.

Hırıltılar yoğunlaşıyor ve dikkatimi tekrar kanımı yiyene veriyorum. Sürünerek yaklaştığında ağzımdan zayıf bir çıglık çıkıyor ve bacaklarımı onu tekmeleyerek uzaklaştırmak istiyorum ama bacaklarım emrimle hareket etmiyor. Soğuk bir el bileğimi kavırıyor, beni ağaçtan çekip çıkarıyor ve her ne kadar kaçmak için savaşmak ve pençelemek istesem de, tek yapabildiğim beni almasına izin vermek.

CHAPTER 24

WREN

HBaşımı dizlerimin arasına sokarak karyolaya oturdum ve Arty'nin araştıran bakışlarından kaçındım.

"Öldürülmeye ne kadar yaklaştığını bile bilmiyorsun, Wren. O çocuk hiç düşünmeden boynunu kırabilirdi. Albert'inkini de."

"Bu kadarı yeterli." Babamın sert sesi, yaklaştığını gördüğümde bir rahatlama örtüsüyle birlikte üzerime çöküyor. "O artık güvende."

Hücrenin dışında dururken garip bir üniforma giymiş olan ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. İki Lejyon askeri onu selamlıyor, tıpkı evde yaptıkları gibi ve Arty de onu takip ediyor.

"Onun derhal serbest bırakılmasını istiyorum. Çocuk da bulunur bulunmaz gözaltına alınacak. Görüldüğü yerde yok edilecek."

Parmaklıklara doğru sendeliyorum, babamın sözlerine duyduğum inançsızlık az önceki rahatlamayı bastırıyor. "Ne?"

"Benim olmadığım zamanlarda, o nöbet tutacak."

"Ne yapıyorsun? Altı nerede?"

Babamdan görmediğim türden bir öfkeyle sert bakışlarını üzerime dikeyor ve parmaklıklardan bir adım geri çekiliyorum. "Tek kelime daha etme," diye uyarıyor.

Bir Lejyon muhafızı hücrenin kilidini açıyor ve kolumdan tutarak beni dışarı çekiyor.

Kolumu ondan kurtarıyorum ve eve dönüş yolunda bazı cevaplar bulacağımı umarak karakoldan hışımla çıkıyorum.

Babamın kamyonetini istasyonun dışında bulmak yerine, şık siyah bir araba bekliyor ve iki koruma bana içeri kadar eşlik ediyor. Babam yanıma sıkışıyor ve karşımızda cilalı takım elbiseli bir adam yayılmış bir şekilde oturuyor.

"Wren, bu Alexander Szolen."

Szolen. Szolen Teknolojileri. Topluluğun arkasındaki beyin o. Kendi kendini idame ettiren şehri tasarlayan kişi, buranın kendini ilan eden lideri. Kütüphane tarafından sağlanan makalelerde onun hakkında okudum. Salgından önce Szolen'i inşa etmek için dünyanın en büyük şirketlerinden bazılarıyla nasıl ortaklık kurduğunu.

"Anladığım kadarıyla hastaneden kaçan genç adamla bir karşılaşmanız olmuş. Söyle bana Wren, karşılaşmanın mahiyeti neydi?" Sesinde yağlı bir doku var, sert ve robotik ve temiz ve süslü görünümü kadar yersiz.

Babama bakıyorum, o da bana bakma zahmetine girmiyor ama bakışlarını Szolen'den ayırmıyor. "O benim hayatımı kurtardı. Albert ve arkadaşları denediler... deneyeceklerdi... bana zarar vermeye çalıştılar."

"Ericsson bir sorun haline geldi," diye araya giriyor Papa, sesi öfkeyle karışık ve Szolen'in gözleri ona takılınca bakışları adamdan uzaklaşıyor.

"Wren, baban çok saygın bir doktor. Küçük topluluğumuzda çok faydalı bir insan. Eğer genç Albert Ericsson'un *günahlarını* görmezden gelebilirsen, ben de seninkileri görmezden gelirim."

"Ne suç? Ben yanlış bir şey yapmadım!" "Wren,"

diye uyarıyor babam yanımda. "Yeter artık."

"Bir suçluyu barındırmak idam ya da sürgün sebebidir. Toplumumuz için güvenli bir ortam sağlamak benim görevim. Sizin göreviniz de yasalara uymak ya da sonuçlarına katlanmaktır. Genç Ericsson'un haddini aştığını anlıyorum. Kendisine gereken yapılacaktır."

Kaçmak için can atan zehirli sözcükleri zapt etme çabasıyla çenem sıkılıyor. "Nerede o? Altı nerede?"

"Mahkûm kaçmayı başardı ama askerlerimiz onu yaklaşık on beş mil ötedeki bir ardıç ağacına kadar takip etti." Bakışları babama ve tekrar bana kaydı. "Görünüşe göre iyi teçhizatlıymış."

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ama bu piçin önünde ağlamayı reddediyorum. Gözyaşlarımı Altı'ya saklayacağım. En önemli zaman için. Önümdeki pislik için değil.

"İçiniz rahat olsun, derhal kaçtığı tesise geri gönderilecektir."

"Ve işkence? Bunun için orada tutuluyordu, değil mi? Böylece onu aç bırakabilir, dövebilir ve tekrar dikmek için parçalayabilirdiniz!"

"Yeter, Wren!"

Babama dönüyorum, gözlerindeki ihanet zaten yanmakta olan kalbimi alevlendiriyor. "Nasıl yapabildin? Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Bunu yapmalarına nasıl izin verirsin?"

Beni görmezden gelerek bakışlarını Szolen'e çevirdi. "Sizi temin ederim, işbirliği yapacağız. Artık uğraşacak bir sorun kalmayacak."

"Teşekkür ederim, Doktor. Toplumumuzun bir parçası olduğunuz için size bir kez daha minnettarız. Böylesine yetenekli bir bireyi kaybetmek utanç verici olur. Belki ileride sen de topluluğumuza katkıda bulunabilirsin Wren."

Iyan yatmış, pencereden gökyüzündeki aya bakıyordum. Bir hilal. Şekli sanki bir aletle kazınmış, çoğu oyulmuş ve geriye sadece donuk bir parlaklığa sahip bir şerit kalmış gibi görünüyor.

Gözlerimin yanması uyumam için beni zorluyor ama gözlerimi her kapattığımda tek gördüğüm işkence için yere serilmiş Altı oluyor. O canavarlar eğlence için vücudunu parçalıyor. Onu o kâbuslardan kurtarmak neredeyse iki ayımı aldı ve şimdi onu tekrar o kâbusların içine attım.

Yorganı geriye iterek yataktan çıkıyorum ve pencereye doğru ilerliyorum, ötesinde karanlıkta duran direkli ahır var. Bir parçam oraya koşmak, belki dönmüştür diye bakmak istiyor. Yine de kalbimden geriye kalan bir parça onun orada olmadığını biliyor. Bir daha asla odama gizlice giremeyecek. Uyuması için ona asla şarkı söylemeyeceğim. Beni asla öpmeyecek, o altı gülümsemesini takınmayacak ya da benimle sevişmeyecek.

Eğer yaşarsa, yakılacak, kesilecek ve bütünün iyiliği için kurban edilecek. Alnımı cama dayıyorum ve yeni bir gözyaşı dalgası üzerime çöküyor.

Bu her ne kadar acı verse de, acının geçmesini istemiyorum, çünkü ondan bana kalan tek şey bu. Ağlamaktan çok yoruldum, ama göğüs kafesimin derinliklerine, oradaki boşluğa ulaşan bir hıçkırık tutturuyorum.

Bir daha asla bütün olamayacak bir yer.

apa elinde bir bardak su ve kahvaltı ile kapıda duruyor. İki gündür ne bir şey yedim ne de bir şey içtim, bu yüzden neden rahatsız ettiğinden emin değilim.

Babam nereye giderse gitsin, kapının önünde duran bekçiyi görmek için **P**yataktan çıkmadım. Her gün, ağaçların rüzgârda dalgalanışını ve geceleri ayın doğuşunu izleyerek uzanıyorum.

Günler birbirini kovalıyor ve görünürde bir sonu yok.

Tepsiyi yanıma bırakıyor ve önceki sabahlardan farklı olarak yatağı diğer tarafa yuvarlayıp bir gün önce hazırladığı sandalyeye oturuyor.

"Yemek yemelisin."

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum, sadece pencereye doğru bakmaya devam ediyorum.

"Onu özlediğini biliyorum, Wren-"

"Beni oraya bilerek gönderdin," diye araya giriyorum. "Başta bunun farkında değildim. Ama sen fark ettin. Altı'nın beni takip edeceğini biliyordun. Onun görüleceğini biliyordun. Onu bulsunlar diye o lapayı teslim etmem için beni bilerek gönderdin."

"Saçmalama."

"Bana yalan söyleme. Yalanlardan çok yoruldum." Bana bağırması umurumda bile değil.

Onun canı cehenneme. Bu yerin canı cehenneme. Bu sahte hayatın canı cehenneme.

"Onu üç gece önce yatak odanızın penceresine tırmanırken gördüm. İçeri girme kolaylığına bakarak bunu bir süredir yaptığını düşündüm. İkinizin burada olduğunuzu duydum."

İki gün önce bu habere çok üzülürdüm ama bugün umurumda bile değil.

"Anlıyorum Wren, anlıyorum. Ona aşık oldun. Ama Altı'nın ne olduğunu ve neler yapabileceğini anlamıyorsun."

Son iki gündür ilk kez bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Umurumda değil. Onun ne yapabileceğini düşündüğün umurumda değil. Senin ya da bir başkasının onun ne olduğunu düşündüğü umurumda değil. Ben biliyorum! Onu gerçekten tanıyan tek kişi benim! Ve şimdi o gitti! Onu geri gönderdiler! Oraya geri dönmesindense ölmesini dilerim!"

"Dileğiniz gerçekleşmiş olabilir."

Bunun üzerine kaşlarım çatılıyor, yüzü gözyaşlarının rahatsız edici kalkarıyla genişliyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Lejyon onun izini bulmayı başardı ama isyancılar tarafından saldırıya uğradılar. Askerleri infaz ettiler ve kamyonu havaya uçurdular."

"Ve Altı?"

Dirseklerini kalçalarının üstüne koyarak başını sallıyor. "Ondan hiçbir iz yoktu."

"Beni oraya götür. Kendim görmek istiyorum." "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ne düşündüğün umurumda değil. Beni oraya götür." Elimi battaniyeden kaldırıyorum ve ona son iki gündür bileklerime bıçak sapladığım, üstündeki yara izini yansıtan kesik derimi gösteriyorum. "Kendim görmem gerek."

Başını eğmesiyle birlikte gözleri kapanır ve başını sallar.

Papa'nın kamyonu, yan yatmış ve kaputu havaya uçmuş bir kamyonun hemen önünde durur. Yatağın iskelet kalıntıları Boştu, üzerini örten ve Altı'yı saklayan muşamba yanarak yok oldu.

Yolcu koltuğundan iniyorum ve yerde yatan bir insana ait kömürleşmiş kalıntıların yanından geçiyorum, sadece siyah kaskı ve maskesi bana onun bir asker olduğunu söylüyor.

Siyah is aracın etrafındaki zemini kaplıyor ve yanmış metal ve lastik kokusu havada asılı kalıyor.

Damarlarımda uyuşuk bir his dolaşüyor, enkaza bakarken, araçtan geriye kalanları daire içine alıyorum. Kamyonun ötesine, bükülmüş, parçalanmış ardıç ağacına doğru devam ediyorum.

Ağacın ötesinde bir şey gözüme çarpıyor ve ona doğru yürüyorum. Yerde yatan yırtık pırtık mavi bir parça, üzerinde kırmızı bir çiçek var. Pazardan altı tane aldığım gömlek.

Kumaşı burnuma tutuyorum ve onu içime çekiyorum. Göğsümde bir hıçkırık kopuyor ve dizlerimin üzerine çöküp acının ve sefaletin kalbime tekrar tekrar çarpmasına izin veriyorum.

Hıçkırıklarımın arasında Altı için şarkı söylüyorum:

Sus, sevgilim, gözyaşlarını kurut.

Gün ışığı geldi, korkularını

dinlendir Başını kalbimin üzerine

koy

Ve bil ki asla ayrılmayacağız Çünkü

ben buradayım ve burada

kalacağım Uzakta olsak bile

*Kanatlı güvercinle uçan barış gibi. Kalbim
ve tüm sevgim sende.*

Artık acı yok. Daha fazla acı yok. Kendimi onun artık daha iyi bir yerde olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

Gözlerimi kapattığımda, sarı saçlı bir çocuğun görüntüsü zihnimden geçiyor ve geriye doğru düşünüyorum.

Onu tekrar görüyorum, bana doğru uzanıyor.

Nenny.

Sesler kulaklarıma ulaşıyor ve Ardıç ağacına doğru dönüp onları dinliyorum. Çocuk sesleri.

O seslerin yüzlerini görüyorum. Sarışın küçük oğlan ve aynı derecede sarı saçlı küçük bir kız. Ve bir şekilde isimlerini biliyorum.

Habil ve Sarai.

Dikkatle dinleyerek onlara doğru ilerliyorum. Kahkaha var. Benim kahkahalarım. Onların kahkahası. Beni kulaklarımı kapatmaya zorlayan çıldırtıcı kahkahalar.

Ağaca ulaştığımda, birinin kanı olduğunu tahmin ettiğim kırmızı bir sıçrama kabuğu kaplıyor ve gövdedeki oymaların izini sürerken, sesler daha da yükseliyor, kafamın içinde birbirlerine çarpıyorlar.

Paketler gitmiş, ağacın içi boş ve boş bırakılmış. Bir ayağımı kökün içine sokarak içeri tırmanıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum. Başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum ve dinliyorum. Sesleri dinliyorum.

Bunun yerine, farklı bir vizyon beni etkiliyor.

Hırlıyor.

Bana uzanan eller. Kan.

Ragers'ların yüzleri etrafımda toplandığında ellerim havada uçuşuyor ve iki yanımdaki kalın köklere sıkıca tutunarak, hayallerimdeki gibi kendimi destekliyorum.

Göz kapaklarım açılıyor ve tek görebildiğim karanlık. Karanlığın içinde koşuyorum.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp ağaç gövdesinden iniyorum ve bakışlarımı üstümdeki meyvelere kaldırıyorum. Dilimin üzerinde ekşi bir tat dans ediyor.

"Seni burada buldum. Bir kan gölünün içinde." Babamın sesi anıların kafa karıştırıcı girdabından bana ulaşıyor. "Kanaman vardı."

"Bebek mi?"

"Ardıç meyveleri seni uyardı ve bebeği kaybettin. Zayıf düşmüştün. Susuz kalmıştın. Ve çok fazla kan kaybettin. Seni geri getirdim.

duvarın diğer tarafına."

"Bana buraya gelmemi söylemiştin. Bu ağaca."

"Burası karım ve çocuğumun Yağmacılardan saklandığı yer. Ben onları bulana kadar onları güvende tuttu. Gerçi karım çoktan ısırılmıştı ve hastalığı Katie'ye bulaştırmıştı."

"Annem değil. Annem ... o ... tarafından öldürülmedi... o *öldürüldü*." Ağacın yıkık kıvrımlarına bakıyorum, geçmişimin anıları uçuşan bir iplik makarası gibi çözülüyor. "Neden bana söylemedin? Neden yalan söyledin?"

"Bastırılmış anılardan muzdaripsiniz. Dissosiyatif amnezi bunun için daha teknik bir terim. Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi ya da başınıza ne geldiğini bilmiyordunuz. Bu travma sonrası olur." Gerginmiş gibi parmaklarını iki yanında birbirine sürtüyor ama sorularımdan kaçmaya çalıştığı zamanların aksine devam ediyor. "İki yıl boyunca suçluluk duygusuyla mücadele ettim, sana söyleyip söylememeye karar vermeye çalıştım. Sadece kısa bir süreliğine de olsa acı çekmeden yaşamayı istedim."

Gözyaşlarımdan acısı tekrar gözlerimin kenarlarına çarpıyor ve yüzümü üstümdeki yaprakların gölgesine doğru eğiyorum.

Tanrım, kalp kaç kez acı çekebilir? Sonunda pes etmeden önce kaç darbeye dayanabilir?

"Adımı mı değiştirdin?"

"Kimliğinizi korumak için. Sana yeni bir başlangıç vermek için. Bir keresinde bana bir kız için Wren ismini sevdiğini söylemiştin. Öyleydi."

"Annemin adı," diye araya giriyorum, anılar süzülürken. "Bebeğe isim verecektim... hayatımı kurtardın. Hatırlıyorum. Bu yüzden Kuzey Yakası'na gitmeme izin vermedin. Bu yüzden bir süre evden çıkmama izin vermedin. Doktor Ericsson'la karşılaşmamı istemedin. Ya da Ivan'la."

Ellerini ceplerine sokuyor ve başını sallıyor. "Çoğunlukla bir önlem. Calico'da çok fazla zaman geçirdikleri için duvarın içinde nadiren görülüyorlar ama seni götürecek başka yerim yoktu. Seni duvarların dışında saklayacağım herhangi bir yer de hayatını aynı derecede riske atardı. Bu yüzden seni orada sakladım. Sonunda saçların uzadı. Çürüklerin soldu." Yüzüne doğru yaptığı hızlı bir hareketle sözlerini vurguluyor. "Farklı bir insan gibi görünüyordun."

"Beni Yağmacılara attılar ama saldırmadılar. Neden?"

"O gün Altı'ya saldırmamalarıyla aynı nedenden dolayı. Sana alfa feromon enjekte etmişim. Ne yazık ki etkileri geçici. Kimyasal yapısı alfa geniyle doğmamış olanlarla uyumlu değil."

Eksik parçaları özümseyerek yüzümü ona döndüm. "Sen... hala hastanede mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Altı'yı bu şekilde öğrendin."

Bakışlarını benimkilerden ayırarak ellerini kalçalarına koydu. "S bloğu deneklerini şahsen hiç görmedim. Ama programdan haberim vardı."

"Neden hala orada çalışıyorsun? Neler olduğunu bildiğin halde neden orada kalmaya devam ediyorsun? Bu canavarların her gün neler yaptığını?"

Kolunu kaldırıyor, kolunu geriye doğru sıyrıyor ve altında bantlanmış bir gazlı bez parçasını ortaya çıkarıyor. "Kişisel bir ilgi diyelim."

"Isırılmışsın. Ne zaman?"

"Senin için buraya geldiğim gece. İki Yağmacı kandan besleniyordu. Sana ulaşmaya çalıştılar ve seni hayatta tutmaya çalışırken yaşadığım panik ve kargaşada bir anlık dikkatsizlik yaşadım. Ve öfke."

Bu da yarasını yıllarca sakladığı anlamına geliyor.

"Nasıl... nasıl dönüşmedin?"

"Doğru eşleşmeyi bulma umuduyla her gün kendime yeni bir antikor türü enjekte ediyorum. Bazıları yaranın olduğu yerde olumsuz tepki veriyor. Bu ilerlemeyi yavaşlattı ama... gerçek şu ki, her an dönüşebilirim Wren."

"Bu yüzden Altı'nın kalmasına izin verdin."

Başını eğerek başını sallıyor. "Gerekirse seni koruyabileceğini düşündüm."

Benden."

"Ölüyorsun o zaman."

"Tahminlerime göre, her gün biraz daha fazla." "Ama hala bir tedavi arıyorsunuz."

"Evet." Nefes vermeden önce yanakları şişiyor. "Yine de kum saati tükeniyor. Ben bahar tavuğu değilim. Her gün içlerinden birinin bunu öğrenmesini bekliyorum. Beni deney laboratuvarlarından birine atmalarını."

"Ve hala bir tedavi bulmak için çalışıyorsunuz."

"Her zaman." Kaşları çatılıyor ama gözlerindeki yaşların parıltısını yakalıyorum. "Kızım onu ilk kez kucağıma aldığında birkaç dakikalıktı, son kez kucağıma aldığında ise on dört yaşındaydı. Üzerindeki plaketter

Beyin dokunun çoğunu tahrip etmişti ve saldırganlık belirtileri göstermeye başlamıştı." Çenesinin kayması, sesini titreten hıçkırığı engellemek için zayıf bir girişim. "Yazın bir Salı öğleden sonrasıydı, ona potasyum klorür enjekte ettim ve kalbinin son atışına kadar onu tuttum." Burnunun kenarını sıkarak tekrar boğazını temizliyor. "Kendimi bir daha o cehenneme sokmayacağıma yemin ettim. Ama sonra sen geldin. Bana onu o kadar çok hatırlattın ki. Onun cesaretini. Cesaretini. Ve kalbimin son atışına kadar seni hayatta tutacağıma yemin ettim."

Gözyaşlarımı siliyorum. Ondan nefret etmem için ne kadar sebep varsa, benim için kendi pahasına yaptığı her şeyi takdir etmem için de o kadar sebep var.

"Kamyonda tam güç var. Arkaya fazladan bir batarya ve şarj aleti koydum ve seni birkaç hafta idare edecek kadar malzeme koydum. Gitmekte özgürsün, Dani. Eğer istediğin buysa, gitmekte özgürsün. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Teklif edilen seçeneği düşünerek kollarımı kavuşturuyorum ve başımı sallıyorum. "Benim adım Wren. Dani uzun zaman önce öldü. Ve eğer senin için sorun yoksa, kalacağım. Son vuruşa kadar. Seninle kalacağım."

Dudakları belki de gördüğüm ilk gerçek gülümsemeye doğru geriliyor; parlayan gözlerinin köşelerini kırıştıran türden bir gülümseme. "Benim için sorun yok."

EIGHTYEARS LATER ...

WREN

CHAPTER 25

Itaşı sapanımın kesesine bırakıp vücudumdan uzakta tutuyorum. Kulağımın yanından geçen ağaç kabuğu liflerinin çıkardığı vınlama sesi, başparmak düğümünü çözecek kadar ivme kazandığımı gösteriyor. Çok

Erken olursa sağa gider. Çok geç kalırsan sola vurur. Hedefim bir kaktüsün dibinde oturan bir bildircin, yaklaşık otuz metre uzakta.

Ağır taş başımın üzerinde kolayca sallanıyor ve ben onu bırakarak kuşu tünediği yerden düşürüyorum. Kanatlarını çırparak etraftaki tozu havaya savuruyor, sonra da hareketsiz kalıyor.

Sapanımı vücudumdaki çantaya sokup kayanın arkasındaki saklandığım yerden kalkarken, sarsıntılı bir hareket gözüme çarpıyor. Hırıltılar ve tıkırtılar zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Tahtaları çürümüş, terk edilmiş küçük bir kulübeden bir Rager avıma doğru tökezliyor.

"Hayır bilmiyorsun, göt herif." Sapanımı tekrar çekiştiriyorum ve çantamdan büyük, pürüzsüz bir taş çıkarıyorum. Tırtıklı olanlar kemiği parçalamak için iyidir, ancak pürüzsüz olanlar hiçbir dokuma lifine takılmaz, hızlı ve kolay bir vuruş sağlar.

Piç kurusu akşam yemeğimi mahvetmeye fırsat bulamadan taş başımın üzerinde sallayıp bırakıyorum ve kafatasının arkasına saplıyorum. Rager dizlerinin üzerine çöküyor ve benim başka bir taş fırlatmama yetecek kadar dönüyor, bu seferki daha büyük, kafasının yan tarafına çarpıyor ve bir kan püskürüyor. Düşen kuşun hemen yakınındaki toprağa yuvarlanıyor.

Sapanımı çantamdaki bıçakla değiştirerek onlara doğru ilerliyorum ve Rager'ın yanına diz çöküyorum. Yanık, benekli derisi ve çıkıntılı kemikleri bana bir süredir dolaştığını söylüyor. Vücudundaki şişkinlik

Bakteriler gaz oluşumuna neden oluyor ve hiç şüphesiz bu korkunç ruh patlamaya çok yakın. Bazılarının gaz birikiminden patladığını ve havaya bir enfeksiyon bulutu gönderdiğini gördüm. Üçüncü aşamaya ulaştıklarında, ki bu bazıları için birkaç ay sürebilir, yürüyen bir ölüm tuzağı haline gelirler.

Onları avlarda görme sıklığım, yiyecek aramak için şehirlerden uzaklaştıklarını gösteriyor. Genellikle, bir seferde bir ya da iki tane. Özellikle Üçüncü Aşama Yağmacıların çoğunun soğuk havaya dayanamadığı kuzeyde ordular büyük ölçüde yok oldu, ancak hayatta kalanlar bazen yiyecek ararken cep olarak bilinen şeylere rastlıyorlar - enfekte hayvanların veya insanların çürüyerek geride toprağa sızan bulaşıcı hastalıklar bıraktığı noktalar. Eğer bozulurlarsa, solunduğunda ilk salgın gibi çalışan bir duman oluştururlar ve işte bütün bir kovan yok olur.

Hızlı bir kesikle, bıçağı Rager'ın boğazına doğru sürüklüyorum ve yaradan yayılan keskin mayalanmış et kokusu beni neredeyse perişan ediyor. Burnumu dirseğimin kıvrımına gömüyorum ve ceplerini karıştırıyorum.

Ceketinin içinden kahverengi deri bir cüzdan çıkarıp açtığımda karısı ve oğlu olduğu tahmin edilen kişilerin fotoğraflarını görüyorum. Kameraya bakan gülümseyen yüzler, fotoğrafın çekildiği günü merak etmeme neden oluyor. Nasıl başlamıştı? Nasıl sona erdi? Ailesi en sonunda nasıl öldü?

Cüzdanın kıvrımlarını karıştırırken, eski para birimi olduğunu anladığım yeşil bir kağıt buluyorum. İçindeki kartta üst üste binmiş iki kırmızı ve sarı daire var, üzerinde bir dizi kabartmalı rakamla *Mastercard* yazıyor. Arkasındaki ise mavi ve üzerinde *Visa* amblemi var. Cüzdanı bir kenara atıp parmağındaki altın bandı çekmeye çalışıyorum ama eli yeterince şişmiş, bir türlü çıkmıyor. Yüzümü buruşturarak yanımdaki bıçağı alıyorum ve hızlı bir darbeye parmağı kopuyor ve yüzüğü avucumun içine kaydırıyorum. Alyansların iyi bir ticari değeri vardır, özellikle de insanların duvarın ötesindeki dünyanın değiştiğine dair berbat bir inkâr halinde yaşamaya devam ettiği topluluğumuzda.

Üçüncü ve dördüncü aşamadaki yeni gelenlerle birlikte Szolen Çiftliklerimizin büyüklüğü iki katına çıktı, bu da çiftçilik ve diğer ürünler için iyi bir şey, ancak daha fazla pislikle mücadele etmek anlamına geliyor. Güvenlik ve emniyetin kutsal kasesini bulduklarını sanan ayrıcalıklı aptallar.

Güvenlik bir yanılsamadır. İşte bu yüzden günlerimi burada, kolaylıklar olmadan geçirmeyi tercih ediyorum. Sahtelik ve rüya gibi bir varoluş olmadan. Çünkü bir gün bir kabus çökebilir ve hayatta kalacak olanlar sadece gözlerini açmaktan korkmayanlardır.

Rager'da sevgili koleksiyonum için herhangi bir anahtar bulamadığımdan, kuşu daha önce vurduğum diğer ikisiyle birlikte ayrı bir çantaya topluyorum, bunlardan birini pazarda lavanta sabunu ile takas edeceğim.

Sürekli büyüyen kredi para biriminin altında, Szolen'in pazar yerinde hala gelişen bir takas sistemi var ve avlarım orada bir dizi küçük hazine elde etti.

Kanyondaki bir boşluğa doğru ilerliyorum; güneş, günler önce oraya yerleştirdiğim ve köşeleri kumun altına gömülmüş olan plastik örtünün üzerine vuruyor. Ortada bir kenara koyduğum bir kaya var ve plastiği kaldırarak üç metrelik bir deliği ortaya çıkarıyorum, bu deliğin içinde aşağıdaki çalılıklara gömülmüş küçük bir teneke bardak var. Çoğunlukla suyla dolu olduğunu görünce dilim buruşuyor ve plastiği ve kayayı yerine koymadan önce sıvıyı şişeme döküp bir yudum alıyorum. Serin bahar ayları aşırı sıcaklık dalgalanmaları yarattı ve su toplamak neredeyse çok kolay.

Endişelenmem gereken tek şey susuzluk ve arada bir Rager olsaydı, muhtemelen manzarayı daha derinlemesine keşfetmeye özen gösterirdim.

Yine de buraya gelmek tehlikeli. Diğer her şey gibi kadınlar da kovan baskınları sayesinde az bulunuyor. Eğer Yağmacılar sizi kapıp yuvalarına götürmezse, eninde sonunda bir yağmacı gelip bu onuru size bahşedecektir. Kadınlar yiyecek ve su kadar, hatta bazen daha da değerli bir ticaret aracı haline geldi.

Szolen, enfeksiyonu bir şekilde taşıdığı düşünülen çok sayıda dişiği ortadan kaldırdı. Çoğunlukla soykırım ve bunu durduracak daha yüksek bir güç yok. Birleşmiş Milletler barış gücü ya da askeri görev gücü devreye girmiyor. Kadınlar her açıdan avlanıyor - Lejyon tarafından öldürülüyor, yağmacılar tarafından satılıyor ya da Yağmacılar tarafından yuvalarına sürükleniyor ve burada çiftleştirilmeye çalışılıyor.

Bir Rager tarafından süpürülme düşüncesi omurgamdan aşağı bir ürperti yayıyor.

Bir keresinde yirmili yaşlarının başında genç bir kadının bir kadın tarafından kaçırıldığını duymuştum. Kadın sonunda hamile kalana kadar bağlanmış ve defalarca tecavüze uğramış. Rager haftalarca onu çiğ et ve suyla besleyerek ona bakmış ve ölümcül bir hastalığa yakalandığında, sonunda onu tüketmiş. Kadın

GörünüŖe göre bir yol arkadaşı vardı, bir damızlık olarak daha az çekici olan yaşlı bir kadın, serbest kalmayı ve Rager'dan kaçmayı başardı. Legion sonunda onu yolda, kirli ve kanlar içinde bulmuş. Bir yuvada tutulduğunu öğrendiklerinde, elbette onu öldürdüler. Isırılmamış olsa bile, bir Rager'a uzun süre maruz kalmak, yeni gelenleri değerli *saf* toplulukları için bir tehdit haline getirir.

Bu yüzden duvarın ötesine her geçişimde götleri büzüşüyor. Babam ve toplumdaki saygınlığı olmasa, beni kapı dışarı edeceklerinden eminim. Aslında, bunu yapacakları ya da beni Kızlarından biri olmaya zorlayacakları günü bekliyorum ve *bunun* olmasına izin vermeden önce kendimi bir Rager'a yem edeceğim.

Çantayı kamyonete attıktan sonra sürücü koltuğuna geçip çalıştırıyorum ve Szolen'e doğru yola çıkıyorum. Toprak yol boyunca çürümeye yüz tutmuş geniş bir çöl uzanıyor ve uzakta bir Rager amaçsızca tökezliyor. Bazen medeniyetin geliştiğı zamanlarda buranın nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum. Kadınların bir zamanlar onları öldürmeye ya da çiftleşmeye çalışan bir şey olmadan istedikleri yerde dolaştıklarını düşünmek garip.

Çok geçmeden Szolen'in dışındaki çadır kümesine ulaşıyorum ve kamyonu yavaşlatarak durduruyorum. Saniyeler içinde, vücutlarına zar zor yapışan kıyafetler giymiş, çoğu erkek olan küçük çocuklarla doluyorum. Legion'un ailelerini çoktan buradan uzaklaştırmamış olması şaşırtıcı, ancak işgalcilerin diğerlerini uzak tutmak için oldukça iyi bir iş çıkardığını ve Szolen'den ayrılanlara karşı ne kadar cesur olsalar da çoğunlukla zararsız olduklarını öğrendim. Sadece duvarın diğer tarafına geçmeyi uman aileler.

Çocuklar, çıkarken onlara söz verdiğim ikram için heyecanla zıplayarak bana uzanıyorlar. Bronz tenleri kir ve pislikle kaplanmış, iskelet vücutlarının kemikleri üzerinde incecik gerilmiş; bu manzara beni çileden çıkarıyor. Onları nasıl inkar edebiliriz? Onları her gün bu şekilde nasıl görmezden gelebiliriz?

"Size geri döneceğimi söylemiştim." Kıkırdayarak kamyonetten çantamı alıyorum ve ön cebinden bir avuç dolusu rengârenk şeker çıkarıyorum. "Zehra nerede?"

Küçük, vahşi görünümlü bir çocuk öne çıkıyor, saçları tel tel ve gözleri parlak yeşil. Özellikle onun için endişeleniyorum. Ailesi dikkatli olsa da, burada yağmacılar için bir ödöl olabilir. Neyse ki duvara bu kadar yakın kamp kurdukları için, ateş eden muhafızlardan biraz koruma kazanıyorlar.

Görüldüğü yerde çapulcular ve yağmacılar. Yine de geceleri, her şey kapandığında onu burada düşünüyorum. Onu da yanımda Szolen'e götürmek için can atıyorum ama ailesi annesi, babası ve beş erkek kardeşinden oluşuyor ve bu kadar çok kişiyi topluluğun içine gizlice sokmak zor olurdu.

Gülümseyerek saçlarını okşuyorum ve ilk şeker parçasını ona uzatıyorum. Çocuklardan biri avucumdan kapmaya çalışınca boştaki elimle kolunu kavriyorum.

"Her zaman önce bayanlar."

Omuzları çökerken bakışlarını indiriyor ve başını sallıyor.

Kendi parçasını seçtikten sonra tekrar çantaya uzanıyorum ve vurduğum kuşlardan birini çıkarıp ona veriyorum. "Bunu annene götür, tamam mı?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve başını sallayarak yumruğundan sarkan kuşla birlikte çadıra doğru koşmaya başlıyor.

Diğer çocuklar şekerlerini seçiyor, ben de kamyonetin koltuğundan bir somun ekmek alıp küçük parçalara ayırıyorum. Yiyecekler dağıtıldıktan sonra çantayı tekrar aracın içine atıyorum ve bacağıma çarpıldığını hissediyorum. Zehra'nın bana sıkıca sarıldığını görmek için dönüyorum. Saçlarını okşuyorum ve diz çöküp elini elime alıyorum.

"Yarın döneceğim. Söz veriyorum. Ve senin için yeni ikramlarım olacak." Yüzündeki saçları iterek onu kucaklamak için kendime çektim. "Burada kendini güvende tut, tamam mı? Tek başına dolaşmak yok."

Başını sallıyor ve onu daha önce konuşurken duymuş olsam da, çoğunlukla nadiren bir şey söylüyor.

Bir zamanlar tanıdığım çocuğu hatırlatıyor.

Zehra kamyonundan uzaklaşıyor ve ben de atlayıp kapıya doğru ilerlerken çocuklara ve ailelerine el sallıyorum.

Duvarın önünde durduğumda, yaşlı bir muhafız başını sallayarak yaklaşıyor.

Tanrım, işte başlıyoruz.

"Beni öldürüyorsun, Wren. Onları beslersen, etrafta dolanırlar. Tıpkı başıboş hayvanlar gibiler."

"Ama değiller, Denny. Onlar insan. İnsanlar. Tıpkı bizim gibi."

"Bizim gibi mi? Son baktığımda biz durup geçen araçlara taş atmıyorduk. O piçlerden biri geçen hafta Skeeter'ı ısırıldı. Neyse ki küçük pislik enfeksiyon kapmamıştı."

"Açlar. Ve korkuyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse, şansım olsa Skeeter'ı ısıırırdım. O bir pislik."

Denny bir kahkaha atar ve başını sallar. "Senin burada ne işin var? Senin gibi güzel bir şey anında kapışılır."

"Atış talimi."

"Bunu duvarın içinde teneke kutularla yapamaz mısın?"

"Teneke kutular etrafta dolaşmaz, Denny. Ya da peşimden koşmazlar."

"Sen zor birisin, Wren." Kamyonetin kapısına vuruyor. "Ama beni öldürüyorsun. Senin yüzünden bu sıcakta burada durmak zorundayım."

"Onları beslesem de beslesem de burada dikiliyor olacaktınız."

Omuz silkmesi başını sallamaya dönüşüyor. "Tüm bu lanet isyancı saldırıları. Eve çok yakın vuruyorlar. Geçen hafta yarım düzine Lejyon kaybettik."

Ona Ölü Topraklar'daki kötü adamların Lejyon askerleri olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum. İsyancılar giderek daha düşmanca davranmaya başlamış olsalar bile, bizimkilerin uyguladığı zulmün eline su dökemezler.

Yine de Denny gibi adamlar gümüş kaşıklarla kendilerine sunulan yalanlara ve propagandaya inanıyorlar. Ben sadece rüzgârdaki bir sesim, bu yüzden şimdilik babamın hatırı için bu maskaralığı sürdürüyorum. Belki de medeniler ve vahşiler arasındaki bölünmeye son verecek bir tedavi bulma uğruna.

"İyi ki burayı sen koruyorsun."

Gözlerini devirerek başını sallar. "Siktir git buradan." Gözetleme kulesindeki nöbetçiye el sallıyor ve duvar hareket ederek Szolen'in içine geri dönmeme izin veriyor.

O Duvarın içine girdiğimde kaslarım anında geriliyor. Dışarıda hayatta kalıyorum. Ama burada da öyleyim. Her gün bir rol, bir maskaralık. Babam için.

Onların kurallarına uymak, yalanlarını yutmak.

İnsan eliyle yapılmış yeşil çim ve çiçek parçalarının başka bir dünyaya adım attığım yanılsamasını verdiği ana şeritte arabalar yanımdan geçiyor. Sağ tarafımda, duvarın dışındakilerden farklı olmayan çocuklar, bir topluluk oyun alanında top oynuyor ve maymun çubuklarından sarkıyorlar. Yüksek binalar yolun her iki yanında sıralanıyor, öyle bir şekilde dizilmişler ki

Gün boyunca eski filmlerin oynatıldığı bir tiyatronun üzerinde asılı duran bir marki ile tamamlanmış küçük bir şehir merkezi gibi.

Anladığım kadarıyla, geceleri elektriğe kavuşmamız, sokak lambalarının ve restoranların gün batımından sonra açılması çok uzun sürmeyecek.

Bu doğru değil.

Çoğu kişi burada yaşamak için can atarken, ben her şeyi son derece iç karartıcı buluyorum. Sonsuz bir cephe.

Belki de bu beni deli yapıyor. Aslında, buradaki herhangi bir insanın duvarın dışına çıkmak istediğim için beni deli olarak göreceğinden eminim.

Sanırım hayatı gözlerimi açarak yaşamayı tercih ediyorum.

Kamyonu bir kaldırımın kenarına park ediyorum ve el çantamı alıyorum. Bir dizi binanın diğer tarafındaki arsa, insanlarla dolu dar yolların her iki yanında sıralanan küçük çadırlara açılıyor.

Pazar.

Son birkaç yılda nüfusumuz iki katına çıktı, çünkü daha fazla insan toplum hakkında bilgi sahibi oldu. Ülkenin dört bir yanından burada yaşamak için geliyorlar. Bazıları etrafa dağılmış birkaç güneş paneli çiftliğini ele geçirerek burayı taklit etmeye çalıştı, ancak salgından çok önce var olan Szolen gibi bir kale inşa edecek kaynaklara veya insan gücüne sahip değiller.

Kalabalığın arasından sıyrılarak arka taraftaki çadırlardan birine doğru ilerliyorum. Jessie beni gördüğünde gülümsüyor, başında geniş kenarlı çiftçi şapkası ve yıpranmış kot pantolonu, kolsuz fanilasız donuk bir dövmenin üzerinde kesilmiş. Yetmişine merdiven dayamış ama kırışıklıklarına rağmen ruhu onu genç tutuyor. Boynunda üç farklı deri gerdanlık var, her birinde küçük bir gümüş halkadan sarkan bir tılsım var. Kırışan uzun saçları ve hafifçe genişleyen burnuyla içinde biraz yerli olduğunu düşünüyorum.

Her zaman yaşına göre çarpıcı bir kadın olduğunu düşünmüşümdür. Belki de gerçek olduğu içindir. Buradaki diğer kadınlar gibi bir maskenin arkasına saklanmıyor. Jessie ile ne görüyorsanız onu alırsınız.

"Bakın rüzgar ne getirdi."

Masanın üzerinde çeşitli mücevherler, küçük lapalar halinde otlar ve kokulu sabun kalıpları var; hepsini kendi yapıyor. İkinci bir masada ise bahçesinden topladığı çeşitli meyve ve sebzeler yer alıyor.

"Nasıl gidiyor Jess?" Ağırılığı hafifletmek için çantamı omzumdan kaydırıyorum.

"Gördüğüm kadarıyla yine Ölü Topraklar'daymışsın."

İstemsiz bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Eğilip etrafına bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Boka batmış bir domuz kadar mutlu görünüyorsun."

Buna gülüyorum, elimi çantanın içine sokuyorum ve daha önce vurduğum kuşu çıkarıp ona uzatıyorum. "Biraz sabuna ihtiyacım var."

"Oh, pekala." Ölü kuşu kabul ediyor ve masanın altından bir torba alıp içine atıyor. "Bu güzel bir kuş. Neye ihtiyacın varsa al, tatlı yanaklar. Bakmak isteyebileceğin yeni bir kokum var. Sandal ağacı nanesi. Senin yakışıklı babanın hoşuna gidebilir." Göz kırıyor ve ben de genellikle benim aracılığımla yaptığı dolaylı flörtlere gülümsüyorum. Jessie bir süredir babama karşı bir şeyler hissediyor ama babam o kadar inatçı ki onu çoğunlukla görmezden geliyor.

"Sanırım bu sefer lavantadan vazgeçebilirim."

"İkisini de al. Ve bir kolye seç. Boynun çıplak görünüyor çocuğum." Üç çocuğuyla birlikte otların yanında duran bir kadına doğru ilerliyor.

Gülümsemem genişliyor ve başımı sallayarak dikkatimi sıra sıra dizdiği deri gerdanlıklara yöneltiyorum. Kahverengi deriden yapılmış, üzerinde bir kuş tılsımı olan bir tanesini boğazıma doğru tutup boynumun arkasında kenetliyorum.

"Merhaba, Wren."

Gözlerimi devirip iç geçirdiğimde Damian Shaw'ın gündelik kıyafetleriyle sebzelerin yanında durduğunu ve elinde bir domates tuttuğunu görüyorum.

Piç kuruşu şimdi bana atmaya cesaret edemez. Damian da dahil olmak üzere kasabanın yarısı duvarın ötesine geçtiğim için beni vahşi bir dağ kadını olarak görürken olmaz. İki yıl önce Lejyon'a katıldı ve tıpkı diğer pislikler gibi, her kadının dualarına cevap olduğunu düşünüyor. Belki de Lejyon askerlerine bir tür statü bileti gibi yaltaklanan kızların çoğu için öyledir.

Onları tam üniformaları olmadan etrafta dolaşırken görmek daha yaygın hale geliyor, bazıları görevde olmadıklarında sivil kıyafetleri tercih ediyor, bu yüzden Damian'ın dinlenme ya da başka bir şeyde olduğunu tahmin ediyorum.

"Gerdanlık sana yakışıyor. Ellerim de öyle." Yüzündeki sırıtış benim kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Kibirli pislik. "Sadece ağzıma biraz kustum." "Sana karşı hep bir şeyler hissettiğimi biliyorsun."

Biliyorum. Adam her fırsatta bana asılmayı ihmal etmiyor. "Herkes karşı bir şeyler hissediyorsun," diyorum, lavanta çubuklarını kaldırıp sandal ağacı sabunu ve çantama tıktırdım. "O domatesi becerirdin, eğer

zaten pantolonuma girmeye çalışmıyordun."

Domatesi diğerlerinin yanına koyarak masanın etrafında dönüyor ve bana çok yakın bir yerde duruyor.

Geri çekiliyorum ve o da eğiliyor. Bu tavus kuşu dansı, dikkatimi çekmeye çalışarak etrafta kasıla kasıla dolaşması artık eskidi. Onun oyununu oynayacak kadar aptal bir sürü kız var ve o zamanını benimle harcıyor.

"Hadi gel. Benimle bu binanın arkasında buluş. Sadece bir çekiş, tamam mı?"

Ugh. Yaklaşık bir yıl önce, babasının arabasının arka koltuğunda onu becererek bu saçmalığı şımarttım ve o zamandan beri daha fazlası için özlem duyuyorum.

"Hayır, teşekkürler. Oraya daha önce de gittim." Jessie'ye el sallayarak gideceğimi işaret ediyorum ama omzumdan tutulması beni yolumda durduruyor.

Kimse bana sormadan dokunamaz.

Eline bakıp tekrar ona döndüğümde beni bırakıyor ve geri çekilip iki elini de teslim olmuş gibi havaya kaldırıyor.

"Dokunmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Özür dilerim." Avucunu masaya dayayıp tekrar eğiliyor, yüzünü boynuma gömüyor ve uyarımı tamamen görmezden geliyor. "Yine de ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var. İzin versen seni becerirdim ama tek istediğim bir çekiş. Lütfen, Wren."

"Neden ben? Neden yozlaştıracak küçük, güzel bir tavuk bulmuyorsun?"

Dişleri kulak mememi ısıyor ve yüzümü buruşturarak başımı başka yöne çeviriyorum. "Çünkü sen diğer kızlar gibi değilsin. Vahşisin. Ve sert. *Kırılmazsın.*"

Dudağımı ısırarak burnumdan bir iç çekiyorum. "Bir çekişte beni yalnız mı bırakacaksın?"

"Oh, evet, bebeğim. Gördüklerin hoşuna gitmezse çekip gidebilirsin."

"Ben zaten gördüm. Ve daha önce de çekip gittim."

Boynuma değen nefesi kaslarımı titretiyor. "Geçen seferkinden daha sertim. Senin tatlı amını düşünerek mastürbasyon yapıyorum."

"Amımı hiç görmedin, bu nasıl olacak?"

"O yüz kadar güzel olduğuna eminim. Ve o memeler. Ve o sıkı kıcın."

"Eğer bunu yapacaksak, çabuk yapalım." Onun önden gitmesine izin veriyorum, elimi çantamın cebine sokarken arkadan takip ediyorum. Binanın köşesini dönüp çöp kutularının tuğla duvara yaslandığı dar bir sokağa girdiğimizde iki şişkin deri top parmak uçlarımdan kayıyor. Görüş alanından çıktıktan sonra Damian kendini sokağın derinliklerine

bırakıyor ve

pantolonunu taşaklarının hemen altına kadar iterek kalkmış sikinin fermuarından dışarı çıkmasına izin verdi.

Arkasındaki duvara sırtını dönmüş, kendini beğenmiş bir sırıtışla önümde kendini okşuyor. "Bunu içinde hayal et, Wren. Bir erkeğe ihtiyacın var. Sen sevişmeye ihtiyacı olan huysuz bir sürtüksün."

Bunun üzerine kanım alevleniyor ve avucumun içinde duran deri bolası kavırıyorum. "Eminim karın bunu takdir edecektir, Damian."

"Bilmediği şey ona zarar vermez." Başını bana doğru salladı. "Bana göğüslerini göster."

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Anlaşmayı siktir et. Göğüslerini görmek istiyorum." Vuruşlarının hızını artırırken çenesi açık kaldı.

Gömleğime bakıyorum; kolsuz, kahverengi deri üstümün bağcıklı ipleri, arkasındaki dekolteye sadece bir bakış sunuyor. Et avladığım aylar boyunca göğüslerim daha da dolgunlaştı ve önceki çocuksu figürüme daha fazla kıvrım ekledi. Alay edercesine, bağcıkları her seferinde bir delik açarak dışarı kaydırıyorum ve boşluğu genişletiyorum.

"İşte bu," diyor zoraki bir nefesle.

Dudaklarımı yalayarak kurnazca bir gülümseme sunuyorum.

Bir sonraki nefeste bolalardan birini boğazına dolanacak şekilde fırlatıyorum, diğer ucunu hâlâ elimde tutuyorum. Deri sarılı taş üç kez dolanıyor ve dizlerinin üzerine çökerken elleri boynuna doğru fırlıyor.

Bolas'ın ucu elimdeyken ona doğru eğildim. "Bu bir çekiş miydi? Yoksa iki mi?"

Yüzü sağlıksız bir kırmızı tonuna dönerken gözleri kocaman açılmış bir şekilde cevap veriyor.

"Bırakın onu." Arkamdan gelen ses tüylerimi diken diken ediyor ve döndüğümde Albert Ericsson'un üniformasıyla sokağın ağzında dikildiğini görüyorum.

Dudağımı hırıldayarak dikkatimi tekrar Damian'a veriyorum ve gırtlığına saplanan ince dokuma bandı çözüyorum.

Öne doğru düşüyor, derin nefesler arasında öksürüyor. "Siktiğimin orospusu!"

Bolaları çantama tikiştirip ara sokaktan Albert'a doğru ilerliyorum. Ben geçmeye çalışırken, o yoluma çıkıyor ve beni engellemek için kolunu uzatıyor.

"Arka sokaklarda sikişmeyi seviyorsanız, belki de Kızlara katılabilirsiniz."

Kızlar, kutsal bir fuhuş çetesi gibi topluma yetenek kazandırmak için

Szolen'in kendisi tarafından seçilmiş bir grup kadındır.

Yöntemleri sır değil: Lejyon muhafızlarıyla birlikte Ölü Topraklar'a girmek ve enfekte olmamış potansiyel müşterileri yiyecek kadar kıt olan tek şeyle cezbetmek. Fırfırlı elbiseler giyerler ve diğer tüm kibirli pisliklerle birlikte Villalarda yaşarlar ve ne kadar iğrenç olsa da, birçok ebeveyn oğullarının Lejyon olmasını istedikleri gibi kızlarının da bir gün seçilmişlerden biri olmasını umar. Szolen'in boktan dokusunda kendilerini güvence altına almak için.

"Elbise giymiş bir köle olmaktansa hayatımın geri kalanında kendi sidiğimi ve bokumu tüketmeyi tercih ederim."

"Kendine dikkat et, Wren. O yaşlı adamın seni korumak için sonsuza kadar yanında olmayacak. Yakında yalnız kalacaksın. Savunmasız. Çaresiz."

"Cehenneme kadar yolun var," diyorum ve kolunu iterek yolumdan çekip kamyonete yöneliyorum.

Damian'ın aksine Albert, Lejyon'dan başka kimseyle evli değildir. Bir zamanlar arkadaşlarıyla başını belaya sokan bir çocukken, sert ve mizahtan yoksun bir bekçi köpeğine dönüştü. Kuşkusuz, bu toplulukta tüylerimi diken diken eden tek kişi o ve bana saldırdığı günden beri benimle uğraşıyor.

Ericson'lar zırhımdaki tek çatlak. Hayatımın kontrolümden çıktığını hissettiğim tek parçası; kafamın etrafında uçuşan, tutmam için benimle alay eden ama ucunda yatan gerçek yüzünden tutmak istemediğim bir ip. Masumiyetimi ilk çekiştiren Ericsson Senior'du ve onu ellerimden tamamen koparan da Albert'in ağabeyi olan oğlu Ivan'dı.

Neyse ki, ikisi duvarın bu tarafında nadiren görülüyorlar, bu yüzden sadece Albert'in ara sıra yaptığı gözdağı verme eylemleri ve dünyada taş kalbimi delip geçecek kadar güçlü olan tek şeyi çaldığı için yumruk atmaya değer böbürlenme nöbetleri var.

Altı.

Onun adını düşünürken bile içim sızlamadan söyleyemiyorum. Onun sayesinde babamın hayatımın üç yılı boyunca sakladığı sırları nihayet öğrenebildim. Bastırdığım anılar.

Özellikle benim kovanımın, eski bir Kızılderili bölgesine yakınlığı nedeniyle baskınların hedefi olduğunu öğrendim. Yaygın salgına neden olan prion, oradaki topraktan toplanmış ve biyolojik silah olarak kullanılmak üzere bir virüsün içine yerleştirildiği bir yeraltı laboratuvarına götürülmüştü. Papa'ya göre, bu virüslerin uzak torunları

Feromonlarla birlikte alfa genini taşıyan yerliler, Aylaklar arasında dolaşmalarını sağlar.

Kovanımdaki çocuklardan hiçbiri hayatta kalamadı.

Babam hala laboratuarda çalışıyor, ancak hastalığın zayıflatıcı etkileri nedeniyle çalışmalarının çoğunu artık evde yürütüyor ve antikorların günlük enjeksiyonları ile uzak tutmayı başarıyor. Ne yazık ki prion, virüsün yüzeyini değiştirerek bir tedavi bulmayı neredeyse imkansız hale getiriyor.

Bu yüzden hastalığın ikinci aşamasına geçeceği ve artık kim olduğumu hatırlayamayacağı günü bekliyorum. O noktada, onu kendim öldürmeye yemin ettim.

Eve vardığımda kamyoneti garaj yoluna park ediyorum ve çıkmadan önce duraklıyorum. Gökyüzünde, uzaklarda duman sütunları yukarı doğru dalgalanıyor ve suçluluk duygusu midemde düğümlenirken başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Bazen kendimi buradaki diğer cahil piçler gibi hissediyorum ve onları görmeyi reddediyorum. Kendi mükemmel küçük varlıklarının hemen ötesinde masum insanların incitildiğine ve işkence gördüğüne inanmayı ya da kabul etmeyi reddediyorlar. Ailelerinden koparılmayı ve öldürülmeyi istemeyen insanlar. Szolen topluluğu onları vahşiler, hayvanlar olarak görüyor. Medeniyetsiz ve merhamete layık değiller. Onlara göre onlar canavarlar, Yağmacılardan farkları yok, çünkü onlar Tarayıcı'nın taşıyıcıları.

Ancak merhametten yoksun bir insandan daha korkunç bir canavar yoktur.

Szolen yaşam tarzına asimile edilmeden önce bir vahşiydim. Şimdi sadece onların zihniyetine hapsolmuş bir mahkumum. Vahşiler onlardan öğreniyor çünkü korkunç bir gerçekliği temsil ediyorlar. Bu duvarlar olmasaydı, onlardan biri olurlardı. Kirli. Açlıktan ölüyorlar. Enfekte. Zorlu bir dünyada hayatta kalma mücadelesi.

Dünyada olmasa bile ülkenin bu bölgesinde ayakta kalan tek tesislerden birinde gizlice tedavi için çalışan babam olmasaydı, şu duvardan aşağı ateşli bir kokteyl gönderir ve orayı kendim yakardım. Yine de çok çalıştı ve zamanı tükeniyor. Yaklaştığını söylüyor ama korkarım ki kesin olarak yaklaştığı tek şey ölüm.

Eve giriyorum, kuşu soğuk tutmak için buzdolabının et kutusuna koyuyorum. Işıkları kapatmaya hazırlanmak için sıcaklığı düşürdükten sonra babamın çalışma odasına doğru ilerliyorum.

Kapıyı tıklatıp açtığımda, başını masaya yaslamış ve dudaklarından bir kan damlası sarkarken buldum.

"Baba!"

Öne atılıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözleri açılana ve masaüstünden doğrulana kadar onu sarsıyorum.

"Tanrım, beni korkuttun. Seni ... sandım. " *Öldün*. Hâlâ kanımda dolaşan paniğin bir kısmını serbest bırakmak için elimi kolunda gezdirdim. "İyi misin? Yanıyorsun!"

Elinin tersiyle dudaklarındaki kanı siler ve avucunda buruşturduğu mendile korkunç bir öksürük havlaması yakalamak için tam zamanında ağzını kapatır. Mendili çektiğinde, beyaz kâğıdın üzerinde kan lekeleri belirir.

"Hadi. Uzanman gerek." Kollarımı onunkilerin altından geçirip onu ayağa kaldırıyorum. "Ben serin bir banyo hazırlayayım."

Son altı aydır yatağı haline gelen ofisindeki kanepeye ulaşana kadar tökezleyerek bana asılıyor. "Wren, sanırım zamanı geldi."

"Bence saçmalıyorsun," diye karşı çıkıyorum ve onu mindere yatırıyorum. Odayı geçip küçük buzdolabına gidiyorum, kapağını arkaya atıyorum ve önceden paketlenmemiş olanları aramak için birçok şırıngayı gözden geçiriyorum. El yazısıyla etiketlenmiş olanları. "Antikor nerede?"

"Kullanmayı bıraktım." Bir öksürük daha onu dikleştiriyor ve mendili bir kez daha yüzüne çarpıyor. "Onun yerine bana siyanür dolu bir şırınga bulmaya ne dersin? Bu onu iyileştirir."

"Dur." Bu aramızdaki bir şaka ama bana hiç komik gelmiyor. "Kullanmayı *bıraktım* da ne demek?" Sesim kızgınlık ve panik karışımı bir ton taşıyor. "Ne zaman?"

"Bir ay önce. Mutasyonlara ayak uyduramıyorum. Proteinler sürekli değişiyor."

"Yani, ne diyorsun? Tedavisi yok mu? Öylece uzanıp ölecek misin?"

"Önce iyi bir puro içeyim dedim."

Şaka yapmayı bırakmasını dileyerek ona kaşlarını çatıyorum.

Beni yanına çağırıyor ve ben de onun yanında diz çöküyorum. "Tedavi sensin, Wren. Bunu anlamam ve kabul etmem biraz zaman aldı."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sizin nesliniz. Belli bir direnç seviyesine sahipsiniz. Ancak değişken. Vücutlarınız değişti, organizma ile birlikte evrimleşti. Bu dünya

artık bize ait değil. Size ait."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve kaşlarımı çatarak bakışlarımı onunkilerden kaçırıyorum. "Vazgeçiyorsun. Bunca yıl ve ..."

"Vazgeçmiyorum. Hayatıma devam ediyorum. Daha iyi bir yere, değil mi?" "Bundan daha mı?" Alaycı bir şekilde gözlerimi ovuşturarak söylüyorum.

Kıkırdaması başka bir öksürüğe dönüşüyor ve yüzünü tekrar kapatıyor. "Bir tedavi bulabilirim ve bunu istismar ederler. Başkalarına karşı kullanırlar. Tanrı'yı oynarlar. Burası onları duvarın ötesinde göremedikleri şeylerden koruyan tek şey. Bırak burada kapana kısılmış kalsınlar. Öte yandan siz, burası için yaratılmadınız. Siz o duvarın ötesine geçmek için yaratıldınız. Dünyayı görmek için."

"Isırılıyorum, yine de dönüyorum. Dışarıda daha güvende değilim."

"Bahçeye her yürüyüşünüzde bir yılan ısırığı riskiyle karşı karşıyasınız. Dağa her tırmanışında bir aslan. Kurtlar ve akrepler, susuzluk ve açlık. Her yerde tehlikeler var ve sen yine de dünyaya açılmaya cesaret ediyorsun." Bir elini yanağıma koyuyor ve gözümden kaçan yaşa parmak atıyor. "Hayatta kalmak zorundasın, Wren. Yaşayacaksın."

"Yalnız."

"Bazen hayatta kalmanın tek yolu budur." Başını masasına doğru salladı. "Üst çekmecedен günlüğümü getir. Ve yanındaki silahı."

Yeni bir korku kaplıyor içimi ve başımı sallıyorum. "Henüz hazır değilim."

"Enfeksiyon hızlandı. Birkaç gün içinde adını bile bilmeyeceğim. Seni bir yabancı olarak gören birine bakacaksın ve kısa bir süre sonra da bir besin kaynağı olacaksın. Beni yatağa bağlı tutan zayıflık azalacak ve sonunda açlık beni ele geçirecek."

"O zaman, bu gerçekleşene kadar beklerim."

"Unutmayacağım. Seni unutabileceğimi bilmek bana ne yapıyor sanıyorsun?" Gözlerinin yaşlarla parladığını görmek beni başka tarafa bakmaya zorluyor. Onu hiç bu kadar duygusal görmemiştim. "Bu dünyadan öbür dünyaya giderken yanımda götüreceğim bir şeye ihtiyacım var."

"Cennete inanmıyorsun. Ya da Tanrı'ya. Hatırladın mı?"

"Tanrı seni hayatıma sokarak bana ikinci bir şans verdi. Ben de bu iyiliğe karşılık vermeye karar verdim. Lütfen, günlüğümü getir."

İstedini yapıyorum, lastik bir bantla sarılmış siyah deri ciltli bir kitap bulana kadar üst çekmeceyi karıştırıyorum ve onunla birlikte onun yanına dönüyorum.

"Herkesin bir hikayesi vardır, Wren. Bu kitap benim. İçinde notlarım, bulgularım, gözlemlerim var. Çoğunlukla bir ömürlük düşünceler, ama bazılarını yararlı bulabilirsin. Yazması söylemesinden daha kolay olan şeyler."

Duyarlılığı kalbime bir yumruk gibi çarpıyor ve acısı kaburgalarım vuruyor. Onu tanıdığım süre boyunca duygularını derisinin altına gömdü. O kadar ki, zaman zaman onun için ne ifade ettiğimi merak ettim. Günlüğünü okuma düşüncesi beni hiç bilmemekten daha çok korkutuyor.

"Sadece ben gidene kadar okuma," diyor. "Bazıları utanç verici."

Bir kahkaha patlaması gözyaşlarımı kesiyor ve elini dudaklarıma götürüp avucunun içini öpüyorum. "Seninle kalacağım. Son vuruşa kadar. Ve eğer bunu kendin yapmaya çalışırsan... Kızlara katılırim ve pişman olursun."

"Kızları." İç geçiriyor, başını yastığa koyuyor. "Sen her zaman inatçı bir çocuk oldun. Ayrıca, o saçma sapan elbiselerin içinde iki saniye geçirdiğini göremiyorum." Ben üstünü kapatamadan bakışları bileğime düşüyor. "Yine mi böcekler?"

"Ben iyiyim. İyi olacağım."

"Bu dünyanın seni canlı canlı yemesine izin verme, Wren. Aklını başında tutmazsan yiyecektir."

"Söz veriyorum, baba." Eline bir öpücük daha konduruyorum ve gülümsüyorum. "Sana bir hediye getirdim. Jessie'den."

Gözlerini deviriyor ve başını benden yana çeviriyor. "O acımasız biri."

"Muhtemelen onu bir kereliğine bir randevuya götürmekten zarar gelmezdi."

"Hiç şüphe yok, bana asılırdı. Onu sadece hayal kırıklığına uğrattırdım."

"Sen asla bir hayal kırıklığı değilsin." "Aynısı senin için de geçerli."

Onunla geçirdiğim zaman sanki parmaklarımin arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyor ve yakında tamamen yalnız kalacağım düşüncesi göğsümde içi boş bir sızı yaratıyor. "Korkuyorum."

Gözümdeki yaşa dokunuyor ve elimi sıkıyor. "Saçmalık. Sen tanıdığım en cesur şeysin. Calico'dan kaçabilen tek kızsın."

"Senin yüzünden."

Dudakları inceldi, kaşları tedirginlikle çatıldı. "Burayı terk et Wren. Ben gittikten sonra burası senin için güvenli olmayacak."

"Nereye gidebilirim ki?"

"Doğu. Buna çok benzeyen başka bir topluluk var. Harita günlüğümde. Bir zamanlar ben de oraya gitmeyi planlamıştım."

"Isırılmadan önce. Benim sayemde hiç gitmedin."

"Hiçbir şeyden pişman değilim." Avucuyla saçlarımı okşuyor ve başımı okşuyor. "Zamanı geldiğinde gitmelisin. Anlıyor musun? Güvende olacağın yere git."

"Güvenlik bir yanılsamadır, unuttun mu?"

"Evet, haklısın. Ama hayatta kalmak gerçektir."

CHAPTER 26

H Yemek yüzümü örtüyor ve gözlerimi perdeden içeri sızan güneşten korumaya zorlayan kör edici bir ışık parlamasıyla gözlerimi açıyorum. Bulanık, bozuk bir ses dikkatimi çekiyor, Ama bundan da öte, önceki gecenin anıları bana çarpıyor. Bir gece önce uyuyakaldığım babamın ofisinin zemininden başımı kaldırıyorum ve onu kontrol etmek için başımı çeviriyorum.

Üzerinde uyuyakaldığı boş kanepenin minderinde kırmızı bir kan lekesi var.

Sarsılarak ayağa kalkıyorum, kulaklarım tetikte, evi ararken herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyorum. Üst kattaki tüm odalar boş duruyor. Mutfak. Banyolar.

Kamyon bir gece önce park ettiğim garaj yolunda duruyordu.

Arka kapıyı çarparak açıyorum, kuru toprakta koşarak direkli ahıra gidiyorum ve içeriği arıyorum.

Orada değil.

Ahırdan çıkarken, gitmiş olabileceği başka bir yer var mı diye etrafa bakıyorum ve betonun köşesindeki koyu lekeye göz atıyorum. Kırmızı damlacıklar halinde çimenlerin üzerinden geçerek arazinin arka tarafındaki üç ağaçlı sıraya kadar takip ediyorum. Ağacın gövdesine yaslanmış bir ceset duruyor ve yaklaşırken rahat bir nefes alıyorum.

"Baba, öylece çekip gidemezsin."

Ağacın etrafından dolanıyorum ve kuru kumun büyük ölçüde sildiği koyu kırmızı bir kan halesi görüyorum.

Sonunda onu gördüğümde ellerim ağzıma gidiyor. Kanım buz gibi oldu.

Nefes alamıyorum.

Ağaca yaslanmış, kafasında etin koptuğu yerde parlayan bir kurşun yarasının açık deliğini ve ellerinde soğuk çelik suç aletini taşıyor. Önünde diz çöküyorum ve çenesini kaldırmak için titreyen bir elimi uzatıyorum.

Vücudu yana doğru kayıyor ve yüzündeki solgun, taş gibi ifadeden geri çekiliyorum.

Karnımı tutarak öne doğru eğiliyor, başımı bükülmüş dizlerime yaslıyorum. Ve ağlıyorum.

SHaçı yerleştirdiğim ardıç ağacının yanındaki tümseğe son toprak parçasını kürekle atarken hava vücudumu kaplıyor. Kaydırıyorum Yıllar önce bana verdiği bileziği dik bir tahta parçasının üzerine koyun ve AŞK dışa bakacak şekilde bükün.

Bir an öylece oturup elimi bileğimdeki yara izinin üzerinde gezdirirken, zihnim bastırılmış anılara dalıyor.

Gözlerimi beyaz duvarların parıltısı ve ayın loş bir ışık verdiği bir perdenin yumuşak dalgalanmasıyla açıyorum. İçimden bir ses bunun yanlış olduğunu, bir rüya olduğunu ya da insanların yargılanmadan hemen önce gittikleri bir yer olduğunu söylüyor. Elim kaldırıyorum, avucumdaki ve ön kolumdaki parlak kırmızı lekeyi görüyorum. Diğer elimde bir neşter var.

"Şimdi daha derine." Ses odanın öbür ucundan bana ulaşıyor ve bakışlarımı kaldırdığımda Raymond'un gölgelerin arasında durduğunu görüyorum. "Wren için."

Bir rüyadan uyanır gibi farkına varıyorum. Ön kolumdaki sığ kesiğe bakıyorum. Bıçağı derime bastırıyorum. Metal etimi yırtarken ve alevler arkamda iz bırakırken, gözyaşlarım gözlerimde toplanıyor, yarığı deforme ediyor. "Wren için." Soğuk bir uyuşukluk peşimi bırakmıyor ve neşteri bembeyaz geceliğimin üzerine bırakıyorum.

Oda etrafımda dönüyor. Daha hızlı ve daha hızlı. Gözlerimin önündeki girdabı durdurmak için bir şeylere tutunmaya çalışırken midemde bulantı çalkalanıyor. Her şey bulanık, dönüyor, ta ki yön duygum çarpıklaşana ve artık nerede olduğumu bilemeyene kadar.

Dünya karanlığa gömülüyor. Elim uzattım. Her şey duruyor.

Gözlerimi açtığımda bir adam bana bakıyordu. Koyu renk saçlı. Çökük gözler. Dudakları hareket ediyor ama onu duyamıyorum. Tam olarak tanımlayamadığım bir aşinalık var ama onu daha önce gördüğüme eminim.

Beni yataktan kaldırıyor ve göğsüne bastırıyor. Uzaktan gelen bir ses kulaklarımdaki kan akışını bastırıyor. Tha-thump. Tha-thump. Güm güm.

Kalbi sabit bir ritimle atıyordu.

Beni odanın diğer ucuna taşıırken bakışlarımı kaldırdığımda gözlerinde yaşlar görüyorum.

Onun hareketleri çılgınca. Benimkiler yavaş.

"Kimsin sen?" Sesim zayıf ve kuru çıkıyor. "Josef," diyor ve bana bakıyor. "Baban." O benim gerçek babam değildi ama yine de bir babaydı.

Ve burası onun benim için ne kadar fedakârlık yapmaya hazır olduğunu anlamaya başladığım yerd.

Elimi mezarının üzerine koyarak başımı eğiyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülmesine izin veriyorum. Son birkaç saat içinde o kadar çok kişi öldü ki, geriye bir şey kalmasına şaşıyorum.

"Seni diğer tarafta yakalarım," diye fısıldıyorum ve ayağa kalkıyorum.

SYatak odamın penceresinden bakarken, babamın günlüğü yanımda, açmaya cesaret edemiyorum. Bir gün okuyacağım, ama şimdilik yanımda götürebileceğim küçük bir parçası. Sesi, onu kapalı tutan lastik bantların ardına hapsolmuş. Yatağımda dönüyorum ve komodinin çekmecesini açıyorum, elim içine sıkışmış defterin üzerinde geziniyor.

Defteri açmayalı yıllar oldu ama kalp aynı anda ancak bu kadar acıya dayanabilir ve şu anda babamın kaybıyla dolup taşıyor. Bu yüzden defteri çıkarıp günlüğümle değiştiriyorum. Defteri açtığımda Altı'yla olan derslerin sayfaları ortaya çıkıyor. Bir zamanlar bakması o kadar acı veren karalamalar ki, defteri yıllarca unutulduğu bir yere saklamak zorunda kaldım.

Sayfaları çevirirken, kurşun kalemle karalanmış rastgele harfleri ve kelimeleri okuyorum, birinden diğerine ilerleyişlerini fark ediyorum. Son sayfada, bir duyguyu ya da düşüncüyü anlatan tam cümleler ve onların altında da ismimi buluyorum.

Aşk sizin için ne anlama geliyor?

Kalbin mazoşist olduğuna ikna oldum. Bazıları ona ateşten bir organ diyor, ama benimkinin yıllar boyunca birçok kez yandığı ve kırıldığı için küle döndüğüne inanmak zorundayım.

Ayrıca acının sanıldığı gibi bir anda ortaya çıkmadığını da fark ettim. Organiktir. Birine aşık olduğunuz andan itibaren acınız başlar. Sadece henüz hissetmezsiniz, ama oradadır. Kahkahalarınızın altındaki sessizlik. Bir kucaklaşmanın ardındaki gölgeler. Fırtına öncesi huzur. Aşık olduğunuzda acı bir hayalet gibi peşinizden gelir ve sizi vurmak için mükemmel anı bekler. Bütün bir ömür sürebilir ya da sadece birkaç kısa ay. Acının zaman kavramı yoktur ve geldiğinde ona asla hazır olmazsınız. Ama o hep oradaydı, bir inkar maskesinin ardına saklanarak sizi sonsuz mutluluk diye bir şey olduğuna inandırdı.

Artık daha iyi biliyorum.

Aşık olmak, acı çekmeyi kabul edecek kadar cesur olmanız gerektiği anlamına gelir. İster bir babanın aşkı olsun, ister hayatınızın aşkı, acı kaçınılmazdır.

Ve kalp sonsuza dek ona çekilir. Belki de bu sadece benimkidir.

Harfleri kağıdın üzerinde takip ediyorum ve o günün anısına gülümsüyorum.

Defterden kopardığım sayfa canlanıyor ve katlayarak küçük bir kare haline getirip babamın günlüğünün içine koyuyorum.

Yatağımda uzanıp pencereden gökyüzüne bakarken, Altı'nın çarpıcı mavi gözlerini anımsatan en parlak yıldızı arıyorum. Pek çok gece o yıldızlarla konuşup şarkı söyleyerek uyudum, gözlerim onun için yaşardı. "İyi geceler, Altı."

CHAPTER 27

I Tezgâhtan doldurduğum dört su şişesini alıp çantama yerleştirdim ve babamın günlüğünün üzerine sızmamaları için her birini sıkıca bük­tüm. Satın aldığım kurutulmuş et, Biraz incir ve çilek ve iki kavanoz dolusu çorba beni birkaç gün idare eder. Bunların yanında sapanım, bolalarım ve pürüzsüz taşlarla dolu bir çanta var.

Babamın ofisine bir kez daha bakıyorum ve daha önce görmezden geldiğim parazit sesi, kaynağını aramak için ayaklarımı masasına doğru çekiyor. Çekmeceyi geri çekip içinden askeri telsizlerden birini çıkarıyorum. Burada yaşadığım sürece bunu daha önce hiç görmemiştim ve bu evdeki neredeyse her çekmeceyi ve dolabı karıştırdım. Ama tıpkı Arty ve diğer muhafızların taşıdıklarına benziyor.

Düğmeye basıyorum ve ben bırakana kadar ses anlık bir sessizliğe dönüşüyor. Hoparlörü yüzüme doğru kaldırarak düğmeye tekrar basıyorum. "Alo?"

Kimse cevap vermiyor.

İçimi çekerek telsizi çekmeceye geri koyuyorum ve babamın ofisinden çıkıyorum.

Ne kadar süreliğine ayrılmayı planladığımı ya da geri dönüp dönmeyeceğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim, babamın ölümünden bu yana geçen üç gün içinde bu evin küçüldüğü ve boğucu bir hal aldığı.

Artık buna dayanamıyorum.

Çantamı, biraz şeker ve iki somun ekmeği kamyonete attıktan sonra, çadır olarak kullanılacak rulo muşambaya ve gece sıcaklık düşüşü için ağır bir battaniyeye uzanıyorum. Koltuğun arkasında portatif

şarj cihazı ve kamyonu şarj etmek için esnek güneş panellerinden yapılmış katlanmış bir kanopi.

Kasabaya doğru yol almak sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ve kapılarda Arty'ye ulaştığımda kamyonetin içine bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Birkaç günlüğüne mi gidiyorsun, ufaklık?"

"Sadece biraz uzaklaşmam gerek, Arty. Geri döneceğim." Hüzünlü bir gülümseme takınıyorum ve o da pencereden uzanıp omzumu okşuyor.

"Baban iyi bir adamdı. Orada kendine dikkat et. Oraya boşuna Ölü Topraklar demiyorlar."

"İyi olacağım."

Tamam, duvarların dışında gerçekte neler olup bittiğinden habersiz olsalar bile buradaki insanlardan birkaçını özleyeceğim. Onlar kötü insanlar değil. Ve sanırım yalanları yutmak gerçekleri yutmaktan daha kolay.

Duvarı aştıktan sonra, dağınık çadırlardan oluşan labirentin içinden geçiyorum, ta ki çevremden bir nesne fırlayana kadar. Kamyonetin kapısını çarpan tanıdık adam, tüm oğulları peşindeyken beni durmaya çağırıyor.

"Neler oluyor?" Dirseğimi pencereden dışarı uzattım, gözlerim Zehra'yı arıyordu.

"Onu aldılar! Kardeşleriyle oynuyordu ve onu aldılar!"

"Kim?"

"Çapulcular! Şu yöne gittiler!" Sola doğru işaret ediyor, uzakta bir toz bulutu hızla uzaklaşan bir arabanın yolunu işaret ediyor.

"Onun peşinden gidiyorum." Aracı sürüyorum ve ileri atılıyorum, adam kamyonun ön tarafına geçip kaputu tokatlayınca hemen duruyorum.

Yolcu kapısına ulaşip kapıyı açıyor ve yiyecek ve suyu görmezden gelerek malzemelerimi ortaya doğru itiyor. "Ben de seninle geliyorum."

Gaza basarak kamyonu son hıza çıkarıyorum ve yaklaşık üç mil ileride duran aracın peşinden gidiyorum.

Zehra'nın babasına bakıyorum, titreyen ellerini fark ediyorum ve tekrar yola dönüyorum. "Bir şeyler ye. Biraz enerjiye ihtiyacın olacak."

"Yapamam. Midem bulanıyor. Genç kızlara yaptıkları şeyler ..." Başını sallıyor ve ben de onu alnını ovuştururken yakalıyorum. "Lütfen, onları kaybetme."

"Bu çölü iyi bilirim. Dağlara doğru gidiyorlar. Sanırım orada bir kampları var."

Döndüklerini gördüğüm dağların eteklerine varmamız yaklaşık otuz dakika sürüyor. Kamyonu yavaşlatıp büyük bir kırmızı kayanın arkasında kenara çekiyorum, ileride park etmiş araçtan gizleniyorum. Bu mesafeden bile boş olduğunu görebiliyorum. Yine de çantamdan sapanımı ve kayaları alıyorum.

Zehra'nın babası aşağı bakıyor ve kalkık kaşları daha da endişeyle geriliyor. "Onlarla bir avuç taşla mı savaşmayı planlıyorsun? Silahın yok mu senin?"

"Hayır." Araçtan kayarak çıkıyorum ve kendimi saklandığımız kayaya yaslıyorum.

Dağın tepesinde, yaklaşık elli metre ötede, elinde silahıyla devriye gezen bir adam var. Zehra'nın babasına dönüp sessizce yaklaşmasını işaret ediyorum ve yaklaştığında geri çekilmesini söylüyorum.

Sapanımı sararak adamın yön değiştirmesini, bize sırtını dönmesini bekliyorum ve bunu yaptığı anda saklandığım yerden çıkıp keseyi başımın üzerinde sallayıp serbest bırakıyorum.

Taş adamın kafasının arkasına çarparak onu yere düşürür.

Ölüp ölmediği hakkında en ufak bir fikrim yok. İnsan vücuduna ne tür bir zarar verebileceklerini bilmek için sadece Rager'lara taş attım. Böyle bir darbe, büyükçe bir kuşu kesinlikle gökyüzünden düşürürdü.

Açık alandan hızla geçip dağın altına park etmiş arabanın arkasına saklanma fırsatını geçiriyorum. Köşeden, kumdaki girintilerin dağdaki bir boşluğa açıldığı bir patikaya bakıyorum.

Zehra'nın babası peşimden ayrılmıyor, dağa doğru ilerlerken izleri takip ederek açık bir kanyona doğru eğimli bir tepeye ulaşıyoruz. Sanırım bir zamanlar buradan su geçiyordu ama o zamandan beri kurumuş. Eğer yeterince becerikliyseler, suyu kullanmanın bir yolunu bulmuşlardır.

Kanyon bir açıklığa açılıyor ve bir düşmanın avını gözetlemek için yarıklarla dolu, üst üste yığılmış kaya oluşumunda saklanabileceği birçok yeri fark etmekten kendimi alamıyorum. Etrafı çevreleyen çalılardan bahsetmiyorum bile. Birkaç saniye içinde üç çıkış tespit ettim; Yağmacılar ya da diğer yırtıcılar için kolay erişim. Buranın tek avantajı güneşten korunmak.

Bu da bana bu kampın geçici olduğunu söylüyor.

Ya da çok zeki değiller.

Altımızda, kampın kendisi dört çadırdan oluşuyor. Köpekler, ikisi esmer biri kızıl saçlı üç adam ve iki kadının kahkahalar atarak ayaklarını sürüyerek dolaştığı bir ateş çukurunun yanında, yerdeki direklere bağlı olarak oturuyor. Belki de Zehra'nın yaşından daha büyük olmayan genç bir çocuk ateşi dürtüyor. Yan tarafta üzeri muşambayla örtülü bir tümsek ve onun bitişiğinde üç tane köpek kafesi var, Zehra bunlardan birinin içinde tellere tutunarak oturuyor.

Babası y a n ı m a doğru hamle yaptı ve onu durdurmak için elimi uzattım.

Parmağımı dudaklarıma bastırarak onu sessiz olmaya çağırıyorum ve "Bekle" diye fısıldıyorum.

Sağ taraftan bir gürültü kopuyor ve daha önce vurduğum adam tökezleyerek kampa giriyor.

Üç adam kamp ateşinden fırlayarak köpekleri yakalar ve gözden kaybolmadan önce kadınlarla oğlana yerlerinde kalmalarını işaret eder.

Şimdi.

Yanımdaki adamın omzuna dokunuyorum ve Zehra'nın kafesine ulaşana kadar kayaların ve çalılıarın arkasına saklanmaya dikkat ederek kampın çevresinde ilerliyorum. Arkadan yaklaşıarak dikkatini çekmek için dilimi saklatıyorum, o da dönüyor ve gözleri bir gülümsemeyle parlıyor.

Kafesin ağzı, kadınların yemek hazırladığı diğer tarafta yer alıyor.

Adamların dördü de kampa geri dönüyor, biri benim çantamı taşıyor, diğer ikisi de ekmek somunlarını tutuyor. "Davetsiz misafirler!"

Kafeslerin arkasına saklandığımızı fark etmeleri an meselesi.

Biri yaklaşıp bizi görmüş gibi başını eğdiğinde, bolas'ı alçaktan sallayıp ona doğru fırlatıyorum. Ayak bileklerine dolanıyor ve ayaklarını altından çekiyorlar.

"Anasını-!" Sırtını toprağa çarptı ve etrafına bir toz bulutu yayıldı.

Üzerimize kurşun yağdırmayacaklarını umarak kafesin arkasından ellerimi havaya kaldırarak ateş ediyorum.

Bana doğru doğrultulmuş iki silah beni saklandığım yerden çıkarmaya zorluyor.

Planımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Dürtülerimle hareket ediyorum. Aptalca, umursamaz bir dürtü. "Ateş etme. Ben sadece kız için buradayım."

Kızıl saçlı olan tütününü tükürmek için döner. "Kızı almayacaksın."

"Onun için ben." Ağzım saf adrenalinle çalışan, kaptansız bir gemi gibi.
"Nasıl olsa seni götüreceğiz tatlım."

Gözlerimi Zehra'nın babasına ve tekrar adamlara çeviriyorum. "Ben duvarın diğer tarafındayım. Peşinizden gelmeden önce Lejyon askerlerini uyarmaya çalıştım. Her an burada olabilirler."

Yalan tabii ki.

Ginger diğerine temkinli bir bakış attı.

"Bırak onu ve kızı gitsinler. Onları geri çağıracaktır."

"Siz ikiniz kalsanız ve onu kendi yoluna göndersem nasıl olur?"

"O onun babası. Onsuz sana bir iyilik yapmak için kaçıp gitmeyecektir. Bırakın gitsinler, ben kalırım."

"Onu öldüreceğim." Ginger omuzlarını silkiyor ve silahı yanındaki adama doğrultuyor.

"Beş oğlu var." Kampın yanında oturan genç olanı başımla işaret ediyorum. "Eminim kendi çocuğunuzun burada tek başına hayatta kalmaya çalışmasını istemezsiniz."

"Gordy," diyor kadınlardan biri arkadan. "Bu adamı çocuğun önünde öldüremezsin."

"Sus be kadın!" diye tersledi ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Legion neden onu dinlesin ki? O bir çöpçüden başka bir şey değil."

"Öyle. Ama onun benim arkadaşım olduğunu biliyorlar. Onların yolunu kesebilir. Onlara benim öldüğümü ve senin kaçtığını söyle." Zehra'nın babasıyla başımı salladım. "Fazla zamanın yok."

Kısa bir duraksamanın ardından, sanki müzakere ediyorlarmış gibi.

"Ben ondan daha değerliyim, değil mi? Yetişkin kadın. Temiz."

"Gordy. Kızımızda Legion'a ihtiyacımız yok," diyor siyah saçlı adamlardan biri kıızıla. Elini kadınlara doğru sallıyor. "Toparlanın. Buradan gidiyoruz."

Adamlardan ikisi yaklaşıyor, silahlarını hâlâ bize doğrultmuşlar.

Zehra'nın babasına doğru dönüyorum ve sesimi alçaltıyorum, "Kamyonu al. Duvardaki nöbetçi Denny. Ona nerede olduğumu söyle. Çabuk geri dön."

Kollarını bana doluyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor. "Teşekkür ederim."

Kafes uçarak açılıyor, aynı anda sert bir tutuş beni öne doğru çekiyor. Taşla vurduğum adam bana hırlıyor ve gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Taş için bana borçlusun, kaltak. Bu cezayı daha sonra takas olarak alacağım."

"Siktir git." Suratına bir tükürük savuruyorum ve hırlaması bir homurtuya dönüşüyor.

Soğuk bir tokat yanağıma çarpıyor, acıdan karıncalanıyorum. Beni çekiştiriyor, ellerimi iple bağlıyor.

Zehra ve babasının diğer adamlardan biri tarafından kamptan çıkarıldığını görmek için geriye bakıyorum, başım yere doğru itilmeden ve kafese sokulmadan önce.

"Bu kış parçası için güzel bir kuruş alacağız." Kızıl saçlı, Rock Boy'un sırtını sıvazlıyor. "Kurukafalar onu ele geçirdiğinde krallar gibi yiyeceğiz."

"Kurukafalar da neyin nesi?" Vurduğum adam önümde çömelirken, sırtımı kafesin duvarına dayayarak homurdanıyorum.

"Tatlım, cehennemin yepyeni bir yüzünü görmek üzeresin." Gülümsemesi, şişmiş diş etlerinden can havliyle sarkan çarpık, kahverengi dişlerini ortaya çıkaracak şekilde genişliyor.

Elindeki çantama bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Göreceğiz."

Toprak yollar bizi çölün içinden geçerek bir kasabaya götürürken, adam kamyonun kasasından beni izliyor, *benim* kamyonum, silahı kucağında.

Gardiyanların beni asla bulamayacağından emin olduğum bir yere.

Tabii beni aramaya zahmet ederlerse.

Arama yapılmasını gerektirecek tek şey Lejyon askerlerinin, özellikle de Albert'in kan dökme şansı bulması olabilir. Yağmacılar Zehra ve babasını kamyonet olmadan gönderdiklerine göre, gittiğimi öğrenmeleri saatler sürebilir.

Güneş sağımızdan batarken, kurtarılma umudum da azalıyor.

ABir saatlik yolculuktan sonra, kamyon yolun kenarına çekilir, burada eski bir motelin terk edilmiş kalıntıları tüm çürümüşlüğüyle durmaktadır.

Bir dağın eteklerinde zafer.

Aynı bina şeridinde, camları kırık, içi boşaltılmış bir ticaret merkezi ve siyah grafitilerle sıvanmış taştan bir Kızılderili duruyor.

"Koordinatlarınız nedir?" diye bozuk bir ses geliyor ve Ginger kamyonun yanında durarak ağzına bir telsiz tutuyor.

"15. Cadde'deki eski ticaret merkezi."

Pek işime yaramayacak ama nerede olduğumu bilmek güzel. "Bununla mutlu olacaksın," diye ekliyor.

Sonraki bir saat boyunca yolun kenarında, adamlardan birinin beni güneşten korumak için serdiği muşambanın altında oturduk.

İronik bir şekilde, taşla vurduğum adamın adı Rocky'ydi; kızgın olmasaydım beni güldürecek bir bulguydu bu.

Karşımda bağdaş kurmuş oturuyor, sanki okuyabiliyormuş gibi babamın günlüğünü karıştırıyor. "Ne diye bir kitaba ihtiyacın var ki? Hiç resim yok."

Arkaya doğru birkaç tane var ama bunu ona söylemiyorum ve o pisliğin sayfaları dikkatsizce çevirme şekli kaslarımdaki gerilimi artırıyor. "O zaman bana geri ver."

Gözleri eğlenceyle parlıyor, dudakları titriyor ve kitabı havaya kaldırarak benimle alay ediyor. "Bunu ister misin, sevgilim?"

"Unut gitsin. Sende kalsın."

Sinirli bir şekilde kitabı kamyonetin kasasına fırlatıyor ve ben de kafesin hemen dışına düştüğü yeri takip ediyorum. "Dostum, siktir et şu kitabı. Gordy, onu neden bu kadar çabuk teslim etmek zorundayız? Ne bu acele?" diye bağırıyor omzunun üzerinden, elinde silahla kamyonun yanında volta atan adama.

"Açlıktan ölüyorum. Oğlum açlıktan ölüyor. Karım da öyle."

"Karım yok, oğlum yok." Rocky kirli parmağıyla beni işaret etti. "Bunu istiyorum."

"Tabii ki hayır. O çok değerli. Bir dahaki sefere. Söz veriyorum."

"Bir sonrakini siktir et. Bunu her seferinde söylüyorsun. Karşılaştığımız her lanet kadını o boktan Kafataslarına vermekten bıktım. Bir şey becermem lazım, yoksa sikim buruşacak!"

"Hey!" Kamyonun dışındaki koruma duraklıyor. "Oğlumun önünde ağzından çıkana dikkat et."

"Senin pörsümüştü aletinin yanıma yaklaşmasına izin vereceğimi de nereden çıkardın?" diye azarlıyorum.

Kafesi tekmeliyor ve kamyonun sert paneli kafama çarpıyor. "Kapa çenenini, sürtük."

"Ona bir çizik bile atarsan derini yüzer ve seni Ragers'a bırakırım," diye uyarıyor muhafız ve ben de saçlarımı yüzümden çekerek Rocky'ye dudaklarımı geren kendini beğenmiş sırıtışımı sunuyorum.

Gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü kaslarımı geriyor ve sesin nereden geldiğini görebilmek için vücudumu garip bir kavis çizdirerek kafesin içinde iki büklüm oluyorum. "Nasıl gidiyor, Rigs?" Gordy, kamyonun yanından geçip benim

Bak.

Rocky kafesin içine doğru eğiliyor, dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Şimdi kim gülüyor, amcık?"

"Defol git, dişsiz," diyorum, kamyonetten inerken.

Botların gümbürtüsü yaklaşıyor. Görebildiğim kadarıyla bir set ve görebildiğim tek şey siyah. Siyah deri bir yelek, içinden bronzlaşmış kaslı kollar görünüyor. Deri eldivenli bir el muşambanın altından kayıyor ve yarı kafataslı bir yüz bana bakana kadar onu kaldırıyor.

Ondan uzaklaşıyorum.

Yani, yüzünün üst kısmı normal, ama alt yarısı diş gibi görünen bir kafatası maskesiyle kaplı. Koyu siyah güneş gözlükleri gözlerini koruyor ve onu insan yapabilecek hiçbir belirgin özellik sunmuyor.

"Bilmiyorum." Yabancıнын derin, hırıltılı sesi diğer adamlarınkini tiz bir gıcırta gibi çıkarıyor. "Biraz sıksa."

"Cılız!" Gordy'nin sesi ciyaklayarak daha da yükseliyor. "O kesinlikle sıksa değil."

"Lanet olsun, bebeğim. Artık benimsin, sürtük." Rocky iki adamın arasına eğilmiş, dudaklarını yalıyordu ve ben de yüzüne tükürdüm.

"Git kendini becer."

Yabancı kıkırdıyor, başını eğiyor. "Bir daha düşündüm de, sanırım ondan hoşlandım."

"Harika. Güzel. Neyin var?" Gordy uzattığı elinin parmaklarını şıklatarak soruyor.

"Bir kasa fasulye ve altı şişe su."

"Ne oluyor lan?" Gordy şapkasını kafasından çıkarıp yere fırlatır. "Bir kasa fasulye mi? O mükemmel, dostum. Duvardan geldi. Temiz. Muhtemelen tüm iğneleri ve her şeyi vardır. Bundan daha temizini bulamazsın."

"Lejyon'un onun peşinde olduğunu söylemiştin. Bu nedenle, kışını koruduğum için bana her zamanki payı borçlusun."

"Dostum, onun için mi geliyorlar yoksa gelmiyorlar mı bilmiyorum-"

"Öyleler," diye araya giriyorum. "Sizi bulduklarında kışınız ot olacak." Tek hedefim, Dişsiz yeni oyuncağı olduğuma karar vermeden önce kafesten çıkmak. Oradan kaçmanın bir yolunu bulacağım.

Yabancı omuz silkiyor. "İster anlaşılmayı kabul et, ister etme. Zaten yeterince zamanımı harcadın."

Benimle ilgilenmemesi gitmeme izin vereceği anlamına gelebilir. Dişsiz'in daha önce hangi cehennemden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, bana büyük bir bokun içinde olduğumu söyledi, ama öğrenmek için etrafta kalmayı planlamıyorum.

"Kamyon da benim!" Kafes yatağın üzerinde kayarken bağıriyorum. "Kamyonete ihtiyacım yok," diye cevap veriyor yabancı.

Kafesin tıktırtısı içlerinden birinin kafesi açtığını gösteriyor ve kollarım hâlâ bağlı olduğu halde yuvarlanarak yumuşak kum yatağına düşüyorum. Geriye doğru tekmeleyerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve ayağa kalkıyorum.

Kalın bir kas bandı belimi kavırıyor ve beni havaya kaldırıyor.

Başımı geriye atarak, kafatasımın burnuna çarpmasıyla oluşan çıtırtıya gülümsüyorum.

"Siktir!"

Yere düşüyorum, kaçmak için kızgın kumda debeleniyorum ama kendimi bir kez daha yabancının kollarında kapana kısılmış buluyorum.

"Sen alıngan küçük bir pisliksin, değil mi?"

Aynı numarayı denemek nafile, beni omzunun üzerinden kaldırdığında ve ellerim arkamda bağlıyken kışına doğru ileri geri sallanıyorum.

Kötü görünümlü bir motosikletin yanında durur - nerede bulduysa muhtemelen hâlâ benzinle çalışan eski tip motosikletlerden biri.

Beni küçük bir koltuğa oturttuğunda dünya tersine dönüyor, böylece bisiklete binmiş oluyorum.

Parmağını yüzüme doğrultarak omzumu tuttu. "Bu bisikletten inersen iki bacağına da ateş ederim. Anlaşıldı mı?"

Dişlerimi ağzımın içinde gıcırdatarak başımı kaldırıyorum. "Kitabımı istiyorum." "Ne kitabı?"

Başımı kamyona doğru salladım. "Kamyonun arkasında."

Bisiklete tırmanırken Rocky'ye doğru "Kitabını getir!" diye bağıırır.

Ağzını sert bir oltaya dayayan küçük pislik, kamyonun arkasında balık tutuyor ve günlüğü kolunun altına sıkıştırıyor.

Yeterince yaklaşıncı kitabı bana doğru fırlatıyor ve kitap bisikletin yanında yere düşüyor. Çarpmanın etkisiyle kapak açıldı ve bir kâğıt uçup gitti.

Rüzgar. Altı'nın adımı yazdığı defterimin sayfası. "Aptal kitabını al. Kaltak."

"Piç kurusu!" Bisikletin üzerinde sendelerken kaslarım titriyor ve yabancı beni sabit tutmak için kalçamı kavlıyor. Kaybettiğim için ağlamak istiyorum ama bunun benim için ne anlama geldiğini bilse kesinlikle kendini beğenmiş hissedecek olan bu pisliğin önünde değil.

Bir klik sesi dikkatimi önümde oturan ve silahını çocuğa doğrultmuş olan yabancıya çekiyor. "Al onu. Kollarını çöz ve kitabı ona ver. *Güzelce*."

Çocuk Gordy'ye bakıyor, o da başıyla onaylıyor ve söyleneni yaparak ellerimdeki bağları gevşetiyor.

Kitabı avucuma koydu.

Onu yakınımı çekip yumruğumu yanağına indiriyorum ve birkaç adım geriye sendelemesine neden oluyorum.

Yabancı kıkırdıyor ve motosikleti deviriyor. Öne doğru savruluyoruz ve ben kolumu ona doluyorum, o gaza basıp bir toz bulutu içinde yolda hızlanırken sıkı sıkı tutuyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok.

CHAPTER 28

AYolda bir saat gittikten sonra kafatasçı motoru kenara çekti. Her iki yönde de hiçbir şey olmadığını görünce midem bulanıyor. Saklanacak bir dağ yok. Arkasında gölgelenecek bir ağaç yok. Kesinlikle kaçacak bir yer yok.

Hiç şüphe yok ki, bu yüzden durmak için kasıtlı olarak burayı seçti. "Neden durduk?" Motosikletten inerken sormaya cesaret ediyorum. "O bok kafalıların bizi takip etmediğinden emin olmak için."

"Nereyi takip edeyim? Beni nereye götürüyorsun?" "Sen, benim ilahi kırımın güzel parçası, bir hediyesin."

Bunun üzerine kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Hediye mi? Ne demek istiyorsun? Kimin için bir hediye?"

"*Kimin* için? Nesin sen, lanet olası bir İngilizce öğretmeni mi?" "Nesin *sen*? Noel Baba mı? Soruya cevap ver."

Dudakları bir gülümsemeye geriliyor ve başını sallıyor. "Rhys seninle çok eğlenecek, tatlım."

"Rhys nedir?"

"Rhys karşısına çıkılmaması gereken bir orospu çocuğudur. Eğer bir erkek olsaydın, senin gibi ukala bir pisliği muhtemelen vururdu. Ama sen? Sanırım senin ağzını başka şekillerde kullanacaktır."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Beni bir *kasa fasulyeyle* takas ettin - bu arada hakaret ediyorsun - böylece beni pörsümüş aletini ağızma sokacağını düşünen bir pisliğe verebilirsin? Böyle bir şey olmayacak."

"Hey, kendini küçümseme. Bugünlerde fasulye bulmak zor. Rhys seni istemiyorsa, seni kendime saklayacağımdan eminim."

"Çok cılız olduğumu sanıyordum."

"Palavra attım. Sen aslında mükemmelsin. Ve eğer terfi için can atıyor olmasaydım, şu anda ağzını kesinlikle kullanırdım." Başını yana eğiyor, taktığı gözlüğün arkasındaki gözlerini hâlâ göremiyorum ama başının açısı bacaklarımın yakınında bir yerde sabitlendiklerini söylüyor. "Ve geri kalanınız."

"Terfi mi? Bu Rhys senin patronun mu?" "O Kurukafaların lideri."

"*Kafatasları*." Başımı arkaya eğiyorum, gözlerim hayal kırıklığıyla kapanıyor. "Tabii ki. Bak, beni Szolen'e geri götür, ben de senin fasulye kasanı ikiye katlayayım, üstüne de biraz kurutulmuş et ve bir şişe viski ekleyeyim."

"Cezbedici. Ama olmadı. Seni gördüğüm an neredeyse altıma sıçacaktım. Rhys'in tipine çok uygunsun."

"Tip mi? Çölde bir yerlerde bekârlar barı mı işletiyor? Son baktığımda dilenciler burada pek seçici olamıyorlardı."

Gülmek için başını sallar. "Lanet olsun, konuşmaya devam edersen Rhys'in şansı tükenebilir." Önümde kendini ayarlamak için uzanıyor. "Bu tavrın bende ciddi bir ereksiyon yarattı bebeğim."

"Sana ne teklif ediyor? Sana söylüyorum, bir evim var. Ve yiyeceğim. Ve tıp, Szolen'de."

"Senin için mi? Kahretsin, muhtemelen beni yol kaptanı yapardı." "Bu ne demek oluyor?"

"Saygı. Önde gideceğim anlamına gelir."

Kaşlarımın kenetlenmesiyle çenem düşüyor, yüzümdeki ifade kızgınlığımı yansıtmaya yetmiyor bile. "Tüm arkadaşlarınla sürünün liderini oynayabilesin diye beni sapkın bir pislik için cariyeye mi çeviriyorsun?"

"*Cariye* mi?" Çenesini örten kafatası maskesini okşuyor. "Kahretsin, böyle söyleyince... kulağa boktan bir *hediye*den daha iyi geliyor. Seni ona teslim ettiğimde sana böyle hitap etmeyi unutmamalıyım. Zaten hiçbir zaman sürprizleri seven biri olmadım."

"Çok çekici birine benziyor. Sana önerebileceğim *bir şey* yok mu?" Sesimdeki ima tüylerimi ürpertiyor ama söz konusu olan özgürlüğümse, erdemin canı cehenneme. "*Herhangi bir şey*?"

Oflayıp pufluyor, bacağını selenin üzerine atıyor ve bir kez daha bisiklete biniyor. "Bu teklif çok cazip bebeğim. Başka bir kadın olsa, vahşi bir köpeğin kambura sarılması gibi sarılırdım. Ama sen Rhys için varsın. Tartışma bitmiştir."

Motosikleti çalıştırdı, motoru iğrenç bir şekilde döndürdü ve biz
Kapalı.

CHAPTER 29

T Grafitilerle kaplı geniş mavi bir binaya yaklaştığımızda güneş gökyüzünde alçakta duruyor. "*Tepelerin gözleri vardır*" yazısının üstünde "*Geri dön*" yazıyor. Ve diğer renkli ifadelerin arasına karışmış

Kafatasları. Bir sürü kafatası.

Rigs olarak tanıdığım yabancı binaya giriyor ve motosikletini deponun içini dolduran en az yirmi motosikletin arasına park ediyor. Hiç bu kadar çok motosikleti bir arada görmemiştim. Bunların yanında, Calico'dakiler gibi tanıdık yeşil brandalı üç kamyon var.

Birini ateşleyebilirim, kaçabilirim.

Düşüncelerimi sezmiş gibi hızla bisikletten iniyor ve eldivenlerini çıkarıp yan taraftaki heybelerden birine sokuyor. Parmaklarını koluma dolayarak beni oturduğum yerden kaldırıyor. "Burada, dağ aslanları ve çakallarla birlikte Rager'lar da çoktur. Kaçmanın anlamı yok."

"Doğal yırtıcılar beni korkutmuyor."

"Bir Rager için doğal olan hiçbir şey yoktur," diyor ve binadan çıkarken beni de peşinden sürüklüyor.

"Bu şeyleri nasıl kullanıyorsunuz? Benzini nereden buluyorsun?"

"Bu bebeklerin her biri etanolle çalışıyor. Onu yakıta dönüştüren bir mısır çiftçisi var."

"Peki ona ne satıyorsunuz, kadınlar?"

Sırıtarak arkasına bakıyor. "Sadece bir tane. Onu karısı yaptı."

"Şanslı kız." Boynumu uzaklaştığımız depoya doğru uzatıyorum.

"Birinin tüm araçlarınızı çalıp sizi yolda bırakacağından korkmuyor musunuz?"

"Nuh-uh." Önümüzdeki dağlık kayayı işaret ediyor, orada bir platonun tepesinde volta atan, vücuduna cephanelik bağlamış bir adam var. "Hawkeye yaması ya da amcığı olmayan her şeyi vurur."

Çok güzel. "Bu da ne?"

"Terk edilmiş cevher madeni. Burası yüz yıldan daha eski."

Her an çökecekmiş gibi görünen, çürük tahtalarla çerçevelenmiş bir açıklığa yaklaşıyoruz.

"Güvenli görünmüyor."

Dağdaki delik ışığı yutuyor ve Rigs elindeki ince bir nesneyi sallayarak el fenerini yakıyor. Parlak LED halesi önümüzdeki yolu aydınlatıyor ve bizi tavan deliğinin derinliklerine götürüyor.

"Sanırım her şeyden daha uzun süredir burada. Bombalardan ve tüm dünyanın boka batmasından kurtuldu. Şimdilik olabildiğince güvenli olduğunu söyleyebilirim. Eskiden oldukça vahşi bir oteldi. Dünyanın her yerinden turistler burada kalmak için gelirdi. Yaklaşık on odası ve ortak bir alanı var." Bir tur rehberi gibi gevezelik ediyor. "Biraz gotik, ama burası serin kalıyor, aksi takdirde güneş kışınızı kızartır."

İlerledikçe sinirlerim daha fazla gerilmeye başlıyor ve göğsümde bir gerginlik yayılıyor. Duvarlar her açıdan bana yaklaşırken, kayalar ve molozlar can sıkıcı bir dikkat dağıtıcı haline geliyor ve beni tökezletiyor. Rig'in elinden kurtulmak için bileğimi büküyorum ve o da arkasını dönüyor.

"Sana söyledim, kaçmaya zahmet etme. Bu maden kilometrelerce uzaktaki tek şey. Ve eğer kediler seni yakalayamazsa, Ragers yakalayacaktır."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Nefes alamıyorum."

"Klostrofobik mi? Buna alışacaksın. Hadi ama. İleride daha iyi olacak." Beni tekrar çekiştirmek yerine omzunun üzerinden yukarı kaldırıyor ve bugün ikinci kez kışının önünde sallanıyorum. Ama bu sefer midem bulanıyor ve kusmamak için başımı kaldırmak üzere yanaklarını itmek zorunda kalıyorum.

İleriden sesler yankılanıyor ve dar mağara parlak ışığa açılıyor. Kendimi çevirerek açık alanda toplanmış otuz küsur insanı tarıyorum. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Hepsi bir tür iş yapıyor, kovalarda çamaşır yıkıyor, yemek hazırlıyor ve hiçbirisi mağara adamı bir motorcu tarafından taşınmamdan en ufak bir endişe duymuyor.

Köleler mi?

Işığın kaynağı, güneşin son kalıntılarının içeri girerek mağarayı aydınlatığı kayadaki bir delik. Bunun dışında, odada taş oyulmuş ve her birinde bir mum bulunan yaklaşık bir düzine aplik var. Duvarlara en yakın yerde cılız tahta sandalyeler oturuyor ve odanın ortasında taşlarla kaplı bir krater, şenlik ateşi çukuru gibi görünüyor. Bir madene benziyor ama kesinlikle değiştirilmiş. Uyku tulumları ve battaniyeler yere serilmiş, diğerleri yuvarlanıp istiflenirken Rigs'in üzerinde yürüdüğü.

Motorcu yoluna devam eder ve bir T kavşağında sağa, uzun taş koridorların alevlerle aydınlatılmış daha fazla aplik barındırdığı yere döner. "Odalar bunlar. Temizlemek zorunda kaldığımız birkaç ceset dışında her yer boştu."

Duruyor ve ben yine neler olduğunu görmek için vücudunun etrafında dönüyorum.

"Rhys için bir hediyem var." Kıcıma inen tokat dişlerimi gıcırdatıyor ve aralarında Rigs'in de bulunduğu iki adam kıkırdıyor. "Bu kız çok alıngan. Sanırım biraz eğlendirecek."

"Zavallı piç kurusu şu anda bunu kullanabilirdi. Tripp onu yine zincirlemek zorunda kaldı," diyor başka bir ses.

Zincir mi?

Duvarlarda bir gıcırta yankılanıyor ve deri pantolon ve yelek giymiş, kafatası maskesini boynuna takmış başka bir motorcunun yanından geçiyoruz. Mağara bir kapıdan geçerek daha küçük bir mağaraya açılıyor ve beni esir alan kişi beni yere bırakarak popomu altımdaki soğuk kuma vuruyor.

Solumda, bana bir kalenin asma köprüsünü hatırlatan, siyah demir detaylara sahip bir başka ağır ahşap kapı var. Üçüncü bir motorcu kapının önünde nöbet tutuyor ve bir kadın çığlığına benzer bir ses ahşabın arasından sızıyor. Feryat omurgamı sarıyor, kaslarımı sertleştiriyor ve bakışlarım önümdeki girişe yöneliyor. Rigs kapıyı çalıp solumdaki odaya giriyor ve beni nöbetçiyle baş başa bırakıyor.

Yavaş ve kasıtlı bir şekilde hareket ederek dizlerimi altımdan kaydırıyorum ve ayağa kalkar kalkmaz havalanmak için hedefimi belirliyorum.

Soğuk çelik boğazıma çarpıyor.

Bakışlarımı gözleri koyu, neredeyse siyah olan muhafıza kaldırıyorum ve kaşlarını çatmış yüzündeki yara izleri bana onun ne nazik ne de kibar biri olduğunu söylüyor. Kafası kel tıraş edilmiş ve dövmelerle kaplı. Maskesini indirerek derin kesiklerle deforme olmuş dudaklarını ortaya çıkarıyor. Aralarındaki mükemmel boşluk, onları oraya kendisinin mi koyduğunu merak etmeme neden oluyor.

Bir başka erkek aniden ortaya çıkıp Scarboy ve benim önümde durdu ve onu iterek yoldan çekti. Önümde çömelmiş, maskesini yüzünden çekmiş, kalın kirli sakalını ve benimkiler üzerinde ileri geri hareket eden yeşil gözlerini gösteriyordu. Gömleğimi, pantolonumu okşuyor ve beni kalçalarımın arasından kavradığında kaslarımı sıkıp dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Hey!" diye homurdanıyorum, dizlerimi birbirine vurarak.

Bıçak bir kez daha boğazıma saplanıyor, çenemi havaya kaldırıyor ve kaşlarını çatarak motorcuyu yanımdan uzaklaştırıp Rigs'in az önce girdiği kapıdan devam ediyor.

Scarboy bir kez daha anlık bir ilgi göstererek beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kendini duvara yaslıyor.

"Kafayı mı yedin sen?" Bağırış, kapının diğer tarafındaki Rig'inkinden farklı bir sestene geliyor. "Lanet olası bir bomba taşıyor olabilir. Onları asla üstlerini aramadan içeri alamazsın, Rigs! Siktir!"

"O Rhys için. Duvarın diğer tarafından geldi."

"Diğer taraf mı?" Birkaç saniye önce zehir saçan sesteki entrika tonu dişlerimi kenetliyor.

Rigs'e duvarın diğer tarafındaki malzemelerimi çoktan sunmuşken, bu insanlar için bunun ne anlamı var?

Belki de bir pazarlık kozu.

Ve anlaşma yapmakta çok iyiyimdir.

Belki beş yaşlarında genç bir oğlan ve kız mağaraya giriyor ve ben Scarboy'a dönüp bakıyorum, onun kutsal olmayan cehennemini onların üzerine yağdırmasını bekliyorum.

O yapmaz.

Çocuklar önümde diz çöküyor, gözleri geziniyor, değerlendiriyor ve ben kitabı daha sıkı tutuyorum. Oğlan saçımdan bir tutama uzanıyor ve burnuna götürüp kokluyor. Kız gömleğimdeki deri iplerden birini çekiştiriyor, sonra da açıp içine bakıyor.

Onu itiyorum ama çocuk parmaklarını gerdanlığımın üzerinde gezdiriyor ve tılsımı çekiştiriyor.

"Dur!"

Duvarın dışındaki çocuklar da bana bu şekilde sataşırlardı ama aradaki fark, o zamanlar birinin kapısının önünde oturup kendimi cinsel köleliğe hazırlamıyordum. Kafam bu yerdeyken onların merakını sinir bozucu buluyorum.

Kapı uçarak açılıyor ve Rigs beni ayağa kaldırmadan önce çocukları kovuyor. Nazik bir itmeyle beni kapıdan geçirip lo  bir mağaraya sokuyor.

Titreyen aplikler taşın üzerinde dans eden gölgeler oluşturuyor ve her nasılsa içerideki sıcaklık d  m  , soğuk bir battaniye gibi tenimin üzerinde kayıyor. Önümdeki duvara derin siyah çukurları ve eksik çenesiyle devasa bir kafatası resmedilmi . Duvarın dibinde, her biri yaklaşık aynı büyüklükte, bazılarının dişleri düz, bazılarınıninki çarpık olan kafatasları mükemmel sıralar halinde dizilmiş. Diğer iki kafatası metal direkler üzerine oturtulmuş, bir tür ürkütücü sergileniyor ve ancak o zaman hepsinin gerçek olduğu aklıma geliyor.

Her kafatası alınan bir hayattır.

Yanlarında, yerle kede ki Villa'dan fırlamış gibi duran bir avizenin altında, donuk siyah bir yatak örtüsüyle kaplı bir yatak oturuyor. Güzel ama bu yerde tuhaf. Bir zamanlar tu la olan, şimdi ise moloz ve tozla kaplı kare şeklinde oymalardan oluşan zemine büyük kahverengi bir aslan postu serilmiş.

Daha önce duyduğum feryat dikkatimi odanın diğer tarafına çeviriyor.

Sa  tarafta, ince giyimli bir kadın yerde kıvranıyor, kemikli poposu havaya kalkmış. Acı  ekiyorumu  gibi  ı lık atıyor ve ben Rigs'in kolunu tuttu umu fark etmiyorum, ta ki o e ilip "Peyote trip" diye fısıldayana kadar.

Peyote'nin  ıfalı bir bitki olduğunu biliyorum, Szolen'de ağrılı doğumlar sırasında Papa'nın bazen önerdiği bir bitki ama bu kadın açıkça çok fazla almış. Vücudu sırk gibi ve kemikli, g  slerinin kenarı düz g  s nden sıyrılan k  k tepecikler. Çok zayıf vücudu dizlerine dayanmış bir şekilde yeri tırmalıyor ve pen eliyor ve ilacı acı için mi yoksa zevk için mi aldığını merak ediyorum.

Rigs, "Ole' Rhys onların kancadaki bir solucan gibi kıvranmalarını izlemekten ho lanıyor," diye ekliyor. "Kadınlar bunu yapmaktan her zaman mutlu olurlar. Böyle zincirliyken onu kızdırmak ho larına gidiyor."

Bakı larımı adamlara doğru kaldırıyorum.

Birini beni dışarıda yakalayan hıyar olarak tanıdım.

Diğeri gölgelerin arasında gizlenmiş, bacaklarını açmış, yüzü maskeyle örtülü bir şekilde oturuyor.

Diğer motorcular gibi o da kolları kesik deri bir yelek giyiyor ve kas çıkıntılarını görebiliyorum. Rigs'in aksine onunkiler zor kazanılmış ve b k lm   dizlerinin üzerinde duran kalın ellerine kadar uzanıyor. Kemik kıran kaslar.

Ben yaklaşırken öne doğru oturuyor ve gözlerinin çarpıcı maviliğini yakalıyorum. Cildinin bronz tonuna ve yüzüne dökülen koyu renk saçlarına rağmen göze çarpıyorlar. Bileklerinden duvara bağlanmış zincirlerle bağlı olan kollarını kaldırıyor. Az önceki tacizci elli hıyar zincirlerin kilidini açıyor ve gizemli adam bileklerini ovuşturarak oturuyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bu Rhys. Rhys, yeni seks hediyeyle tanış." Rigs elinin topuğunu şakağına vurdu. "Kahretsin, yani *cariye*."

Gözlerimi iri adamdan ayırmadan Rigs'e doğru eğildim. "Onu neden zincirli tutuyorsun?"

"Şu kafataslarını görüyor musun, tatlım? Onları o kazmadı. Bayılma dediğimiz anları oluyor." Arkamdan gelen bir dürtme beni öne itiyor ve omzumun üzerinden Rigs'e bir bakış fırlatıyorum. "Bir baksana."

"O bir adım daha atmadan, sürtüğü arayın." Gropey kollarını kavuşturur, ayaklarını birbirinden ayırır. "İyice."

"Dostum, o hiçbir şey bağlamıyor. Gordy onu kafese koymuştu. Eminim sık kafalı kardeşi çoktan parmaklarını onun içine sokmuştur."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum ve

Rigs'e dirsek atıyorum. "Ara. Onu."

Diğer adam, Rhys, sessizce oturuyor, gölgelerden izliyor. Tek kelime etmiyor. Varlığı aynı anda hem sinir bozucu hem de ilgi çekici. Sanki bir canavar sessizce saldırmak için en uygun anı hesaplıyor ve ben de onun önünde alay eder gibi kıvranan o tuhaf hatunun bu cehennem çukurundaki yeni işim olup olmadığını merak ediyorum.

"Üzgünüm, hayatım. Hızlı bir arama yapmam gerek. Yaklaşık bir ay önce kampımıza genç bir kız geldi, tüm eşyalarımızı ve iki adamımızı havaya uçurdu. Temiz ve sağlıklı kadınlar buralarda kırmızı bayraktır."

"Onun lanet bir tarih dersine ihtiyacı yok."

"Ben bu boku yapmadan önce bir merhaba dese fena olmaz," diye omzunun üzerinden tersledi Rigs, dikkatini tekrar bana çevirmeden önce, belli ki sinirlenmişti. "Kollar dışarı."

Köşede inleyen ve ölümlerin ruhları hakkında mırıldanan Trippy dışında oda sessizleşir.

Kaşlarımı çatarak Rigs'in beni okşamasına ve dudaklarımı aralayarak ağzımı açmasına izin veriyorum. Yanından bir el feneri çekip boğazıma bakıyor. Burnumu inceliyor. "Burnumla ağzımın ne alakası var?"

"Taşıdığı bomba dışarıdan bağlanmamıştı, bebeğim."

"Neredeydi?"

Ellerini pantolonumun içine sokuyor ve geriye doğru yuvarlanmamak için dirseğini tutmak zorunda kalıyorum.

"Ne oluyor be!" Parmaklarını içime sokarken ciyaklıyorum, tırnaklarım etine batıyor. O piçi yumruklamak istiyorum ama vücudum şok halinde kilitlenmiş durumda.

Saniyeler içinde onları çıkarır ve başını sallar. "Temiz. Ve bir yağmur varilinin üzerine gerilmiş bir sivrisineğin kışından daha sıkı." Parmaklarını kot pantolonuna silmeden önce ağzına sokmasını dehşetle izliyorum. "Tatlı da."

Yumruklarımı Rigs'in göğsüne indirerek onu bir adım geriye savurdum. "Bana bir daha böyle dokunursan-" Gözümün ucundaki hareket dikkatimi çalıyor ve düşüncelerimi bastırıyor.

Rhys sonunda ayağa kalktı, boyu bir metreyi aşıyordu. Saçları başının her iki yanından kazıtılmış, arkada alttan kesilmiş ve tepede daha uzun, kütüphanedeki tarih kitaplarında gördüğüm bir Viking gibi yüzünden geriye doğru çekilmiş. Geniş omuzları dar bir bele doğru iniyor ve yeleğinin altından görünen derisi yara izleri ve mürekkeple lekelenmiş. Savaşçılarına keskin kemikler ve kömür kullanarak dövme yapan çöl yerlilerinin çizdiklerine benzer, kabile görünümlü bir tür sembol pazılarını süslüyor.

Bu sürünün alfasının kim olduğu bir sır değil, ona bakıyorum.

Bana doğru adım atıyor ve yaklaştıkça, gözünde elmacık kemiği boyunca uzanan bir yara izi fark ediyorum, sanki bir şey göz küresini yuvasından çıkarmaya çalışmış ve başaramamış gibi. Gözleri yoğun, sadece birkaç adım ötede durduğu yerden beni yakıyor, ama o yara izine rağmen biraz tanıdık geliyor. Ne kadar kızgın görünse de, o maviliğin içinde bir sıcaklık var. Aynı renk tonuna sahip sadece bir kişi daha görmüştüm, onun gözleri de çevredeki karanlıkta neredeyse parlıyordu.

Altı mı?

"Onu nerede buldun?" Maskesinin arkasından gürleyen ses Rigs'in sesinden daha derin, ama sigara içenlerin törpüsü yok. Göğsümü titreten doyurucu, zengin bir tonu var ve kaslarım hayal kırıklığıyla sarkıyor.

Altı değil.

"Gordy onun duvarın diğer tarafından geldiğini söylüyor," diye yanıtlıyor Rigs.

Beni avuçlayan adam öne çıktı. "Beklediğimiz şey buydu, Rhys. Bu bizim fırsatımız."

Rhys'in bakışları gözlerimden vücuduma ve oradan da tekrar gözlerime yöneliyor. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Bakışlarımı Rigs'e kaydardım ve geri döndüm. "Rhys? İnsan kafalarıyla oynayan bir motorcu mu?"

Bakışları değişmiyor ama gözünün kenarı seğiriyor. "Hayır. O değil. Onu gözümün önünden çekin."

Kadının iğrenç iniltisi o anı ve düşüncelerimi böldü, rahatladım mı yoksa boka mı battım karar vermeye çalışıyorum.

"Kendim çıkarım-" Rigs'in eli ağzımı kapattığında sözlerim kısa kesildi.

"Ne demek istiyorsun? Bu o! Burada gökten düşüyorlar, Rhys." Gropey bir şey yakalayacakmış gibi elini havaya kaldırıyor. Tavanın üzerine çökmesi ya da koca bir kaya parçasının yağması için neler vermezdim.

"O değil dedim. Onlara benzemiyor. Muhtemelen onlar için bir değeri de yoktur."

"Ben de onun biraz cılız olduğunu düşünmüştüm. Bir Szolen pilici için." Rigs de öyle. Rigs'in üzerine her an koca bir kaya düşebilir.

"Değerinin ne olduğu kimin umurunda! Biz krallığın anahtarını arıyoruz. Fidyeye değil."

"Onu tekrar içeri almayacaklar." Rhys etrafımda dönüyor ve bu yavaş hareket bana okyanusta bir köpekbalığıyla yüzyörmüşüm gibi hissettiriyor. "Muhtemelen ona güvenmezler."

"Yaparlardı," diye iddia ediyorum. Ve şu ana kadar geçirdiğim boktan günden sonra Szolen'de bir gece daha geçirmeye razıydım. "Muhafızları iyi tanırım."

"Görüyor musun?" Gropey adımlarını yaklaştırarak parmağını Rhys'e doğru uzattı. "Aradığım kişi o."

"Yeter! O değil dedim." Rhys'in gözleri tekrar üzerime düşüyor ve gözlerini kısarak bana maskenin arkasında bir hırıltı olduğunu söylüyor. "Çıkarın onu buradan."

"Onu alabilir miyim?" Yanımdaki Rigs saçımdan bir tutam alıp burnuna götürüyor. "O kadar güzel kokuyor ki, dayanamıyorum."

Rhys öne doğru atıldı ve Rigs'e bir yumruk indirerek onu bir adım geriye itti. "Onu duvara geri götür."

"Abi! Delirdin mi sen?" Gropey Rhys'in üzerine yürüyor, tam yüzüne doğru, bu da bana onun önemli biri olması gerektiğine inanmamı sağlıyor, çünkü daha büyük erkek onu bunun için kışına vurmuyor. Bana doğru işaret ediyor.

Kapıya. "Böyle bir fırsatı kaçırdığınızı anlarlar ve elinizde lanet bir isyan olur."

"Seni uyarıyorum. Bırak şunu."

"Hayır. *Seni* uyarıyorum. Her biri onu Rigs'le gördü. O giderse, kıyamet kopar. Bekliyorlardı. *Biz* de bekliyorduk." Ellerini kalçalarına koyan Gropey'nin bakışları Rhys'in yoğun bakışlarından uzaklaşır. "Bırak kalsın. En azından bir şeyler bulana kadar. Bir saldırı planı. Yol gösterebilirsin ya da göstermesin, o duvarın diğer tarafına geçeceğiz. Gitmesine izin verirsen, tüm Legion'u kışımıza takarız." Hızla yanımdan geçip mağaradan çıktı ve ben Rigs'in hafifçe sıkıştığını hissettim.

"Üzgünüm bebeğim," diye fısıldıyor benden uzaklaşmadan önce.

Kapının tıklaması omurgamdan aşağı bir korku dalgası gönderiyor ve gözlerimi kapatıp karşımda duran adama doğru açıyorum.

Beni burada istemediği belli olan canavar gibi bir adam.

CHAPTER 30

Rhys temkinli adımlarla bana doğru geliyor ve daha önce olduğu gibi arkamda daireler çiziyor. Başımı kaldırıp titrek bir nefes verirken saçlarım başımın arkasına doğru kayıyor. "Senin gibi bir kadın nasıl oldu da

duvarın dışında

mı?" "Avcılık."

"Avcılık," diye yankılanıyor. "Ne avlıyorsun?" "Yoluma çıkan her şeyi."

Sırtımın ortasına vurduğu bir dürtmeyle öne doğru savruluyorum ve beni yerden yükselen paslı bir çelik direğe doğru yönlendirirken kendimi yakalıyorum. Direğin dibindeki bir delikten bir zincir geçirilmiş, her iki ucu da bir dizi kelepçeye bağlı. Yere serilmiş agave ağacından dokunmuş bir hasır ve onun üzerinde de daha küçük bir hayvan derisi var.

Seks kölesi olduğunu düşündüğüm diğer kadın gibi beni de zincirleyeceği bir yer.

Topuklarımın üzerinde dönerek tekrar ona bakıyorum ve kitabı göğsüme bastırıyorum. "Seni eğlendirerek saatlerimi boşa harcayacağımı düşünüyorsan, beni şimdi öldürebilirsin. Hayat çok kısa."

Kitabı elimden kapıyor ve ona uzandığımda elimi savuşturuyor.

Sayfaları karıştırmasını izlerken yüzümde bir alay ifadesi belirliyor ve kollarımı kavuşturuyorum. "Zaten okuyabilecek gibi değilsin."

Gözlerim onun dikkat dağınıklığıyla odayı tarıyor ve zihnimden kapıya ulaşmak için atacağım adımları sayıyorum. "Bak, beni burada istemiyorsun. Ben de istemiyorum. Gitmeme izin vermeye ne dersin?"

Başının bir ucuyla bana bakıyor ve kitabı yatağın üzerine fırlatıyor. İki adımda bana yaklaştı, üzerime çıktı. "Diz çök."

Bakışlarım iri göğsüne kilitlenmiş, çenemi sıkıyorum. "Siktir git." Vücudumdaki her kas kaçmam için yalvarıyor, eğer onun devasa formu beni duvara sıkıştırmasaydı. Odadan çıkmayı başarsam bile, uğraşmam gereken pislik bir gardiyan ve peşimde bir motorcu çetesi olacaktı.

Omuzlarımdaki baskı beni diz çökmeye zorluyor ve kolumu savurarak elini benden uzaklaştırıyorum. Şişkin kasıklarının hizasında durup ona dik dik bakıyorum, aletini ısıtırken acıyla kenetlenmiş o mavi gözlerin hayalini kuruyorum.

Bir parmağını çenemin altına sokuyor, başparmağını yanağımda hafifçe gezdiriyor.

Bu jest beni etkisiz hale getiriyor ve küstahlığım için soğuk ve sert bir tokat yiyeceğime dair bir işaret var mı diye boş gözlerle ona bakıyorum.

Kokusu bana yağmuru hatırlatıyor, fırtınadan sonra toprağın kokusunu. Taze ve temiz. Parmakları yüzümde geziniyor ve kemiklerimi incelediğini fark ediyorum.

Belki de koleksiyonu için benimkini düşünüyordur.

Önümde çömelerek zincirleri kaldırıyor ve bileğimden çekiştirerek kilidi tenime sıkıca sabitliyor. Aynısını diğer kolum için de tekrarlıyor, böylece her bir uzvum için sadece beş metre zincir kalıyor.

Ondan uzaklaşarak kendimi duvara yasladım ve aramızda biraz mesafe bıraktım.

"Adın ne?" diye soruyor.

Hiçbirine adımlı söylemediğimi fark ettim. Bu insanların hiçbirisi benim kim olduğumu bilmiyor. Rigs bile. İsimlerin gücü vardır ve bu isim benimkini alırsa lanetleneneceğim. Bu yerde her şey elimden alınacaksa, kendim için saklayacağım tek şey bu olacak.

"Cehenneme git."

Gözleri kafatasının çenesine kayıyor ve acaba ellerini boğazıma sarıp canımı alacak mı diye merak ediyorum.

Kapının çalınması bakışmamızı böldü ve on altı yaşlarında iki genç kız ellerinde meyve tepsileri ve su taşıdığını tahmin ettiğim bir sürahiyle odaya girdi. Görür görmez sert bir yudum yutuyorum, çöl sıcaklığında yolculuk ettikten sonra bir yudum için çaresizim.

Kızlar tabakları onun önünde yere koyarken, ona bakmaya korkuyormuş gibi başlarını eğdiklerinde bu arzu çabucak bastırılır. Bu görüntü

İçimde bir tiksinti ve öfke kasırgası kopuyor ve bu adamın küstahlığı karşısında dudağımı büküyorum. Pislik herif muhtemelen onlara zarar veriyor. Etraftaki ürkütücülüğe bakılırsa, o da muhtemelen bundan zevk alıyor. Yoksa neden kafataslarıyla uyusun ki?

Kızlardan birinin, adamın elindeki yara izine baktığını görüyorum. Diğer su dökerken, gözleri yapışıp kalıyor ve ona dokunmak için uzanırken elini yönlendiriyor gibi görünüyor.

Geri çekilir ve ellerini sıkı yumruklar haline getirir.

Kaslarım geriliyor, ona doğru savrulmasını bekliyorum. O şerefsiz benim önümde ona vurursa ne yapacağımı bilmiyorum.

Yumruğunu tekrar vücuduna çekerek bakışlarını kaçırıyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Özür dilerim. Ben ... unuttum. Çok özür dilerim."

Her iki kız da bakışlarını Rhys ve benden uzak tutarak ayakta durmaya çalışıyorlardı.

Zinciri kaldırıp yanımdaki direğe vurarak salladım. "Hey! Burada zincirlenmiş kadını fark eden oldu mu? Bana yardım etmek ister misiniz?"

Beni görmezden gelerek hızla odadan çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Rhys'in öfkeli gözleri tekrar bana dönüyor. Kızgın olduklarından emin değilim, sadece yara izi öyle görünmesine neden oluyor, sanki o maskenin arkasında sürekli bir hırıltı varmış gibi.

Elinde incir ve sürahiyle bana doğru dönüyor ve maskeyi çenesine doğru çekerek ağzının köşesini kaldıran bir yara izini ortaya çıkarıyor. Sürahiyi dudaklarına götürüp başını geriye atıyor ve dudaklarından ince damlalar süzülüyor.

Boğazımdaki acı bir yutkunmaya daha davet ediyor ama yeterli nem üretemiyor.

Sürahiyi yüzünden indirerek tekrar önüme çömeliyor. "İsim." Ah, şimdi anlıyorum. Ona cevap verene kadar bana işkence etmeyi planlıyor.

"Siktir git. Bu benim adım."

"*Siktir* git, sanırım adın buna uygun."

Onun koşarak uzaklaşmasını ve bir yudum vermek için Trippy'nin yanına diz çökmesini izlerken su umudu yok oluyor.

Piç kurusu.

Duvara sırtımı verip bacaklarımı sıkıca çekiyorum ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

Bir işaret fişegi sırtıma çarpıyor ve ağzımı açıp sessiz bir çığlık atıyorum. Parlama yayılıyor ve beni yüzüstü yere uçuruyor. Bıçaklar gibi

Sırtımı boydan boya kesiyor. Kaslarım yoğun yanmayı engellemek için titriyor, dayanılmaz acı kaslarımı parçalayarak omurgam boyunca ilerliyor. Arkasından, derimin altına serin bir yıkama yerleşiyor, etime giren iğneler gibi kemiklerime kadar iniyor. Hareket edemiyorum. Kalbim çılgınca atıyor ve hareket edemiyorum.

Sinir uçlarımdan elektrik fışkırıyor, sanki kablo telleri parçalanmış gibi yarılmışlar.

Ben çılgılık atarken yüzümün etrafında toz bulutları uçuşuyor. Tek yapabildiğim bu. Hayatım boyunca hiç bu kadar acı verici bir şey hissetmemiştim.

Kafamda bir kıpırtı var. Etrafımda bir hareket. Biri gömleğimi kaldırıyor, elini acının amansız olduğu o sıcak yere koyuyor.

"D-d-dokunma ona!"

Gözlerimde yaşlar oluşurken başımı toprağa vuruyorum.

Kumlu toprak yanağımı sıyırırken önümdeki manzara bir iğne ucu kadar küçülüyor.

Sesler kulaklarıma ulaşıyor. Zevk ve acı arasında sıkışmış bir kadının belirgin iniltileri. Gözlerimi açıyorum, rüya gibi bir sisin içinde üzerimde hareket eden bir figür. Bulanıklık onu net görmemi engelliyor. Yine de büyüktü. Rhys mi?

Vücudundaki ter parıldıyor ve tenine dağılmış yara izlerini aydınlatıyor. Belirgin ve yontulmuş kasları hareketleriyle birlikte esniyor, vücudu zayıf ve odayı dolduran baş döndürücü koku kadar güçlü. Her şey yavaş hareket ediyor. Sinsice. Sanki gerçekten bir rüyaymış gibi.

İnlemeler bana ait.

Zevk dalgaları karnımı sıkıca sarıyor ve dudaklarımı yalıyorum, onunla savaşılabilmeyi diliyorum, ama her kasım kemiklerime yerleşen tatlı titreşimler için yalvarıyor.

Başımı çevirdiğimde duvara yaslanmış kafataslarını görüyorum. Ağızları açık, beyaz duman bukleleri mağaranın tavanına doğru sürükleniyor. Duvardaki resim bana bakıyor, gözlerimin önünde genişleyip küçülüyor ve kafatasları adımı fısıldayan belli belirsiz seslere gülüyor. Kendime bakıyorum, tamamen giyinik ama yerde kıvranıyorum. Rhys beni izliyor, çenesi gevşek, gözleri kapüşonlu.

O mavi gözler, açlıktan bile daha yoğun bir açlıkla dolup taşarak içimi parçalıyor.

Uyku gözlerimi çekiştirirken sahne kayboluyor ve ben de uykuya yenik düşüyorum.

F Sıvılar boğazımdan aşağı süzülüyor ve göğsümü serinleten bir nem yolu oluşturuyor. Bir özlem sertçe vuruyor ve titreyen ellerimi soğuk bir

nesneyi dudaklarıma dayadım. Daha fazlasını arzulayarak onu orada tutuyorum, ağzımın kenarından sızmasını umursamadan emebildiğim kadar çok su emiyorum.

İçmeye devam ederken ensemdeki baskı beni dik tutuyor, başımı kucaklıyor.

Sürahi, sadece duvardaki tek bir aplikle aydınlatılan ve öncekinden çok daha sönük olan mağaranın karanlığına düşüyor. Diğer dişi görünürde yok, bu piçi eğlendirmek için mesaimin ne zaman başlayacağını merak ediyorum.

Rhys'in maskesi düşmüş, kısa kesilmiş bir sakalın gölgesiyle kaplı çenesinin keskin hatlarını ve cildini bozan yara izini inceliyorum. Bir piç için oldukça çekici.

"İnatçısın."

"Bana öyle söylendi," diyorum zayıf bir sesle.

Soğuk su şimdilik yeterli ve bedenim açlık ve susuzluktan o kadar uyuşuk ki, bana ne yaptığı umurumda bile değil. Gözlerim kapanıyor ama dilimin üzerinde dans eden tatlılığın ilk dokunuşuyla açılıyor. İncirin eti dudaklarıma bastırıyor ve ben de onu orada tutarak şekerli mutluluk gibi tadı olan suları emiyorum. Sırtımda bir ağrı zonkluyor ve kaşınıyor. Vay canına, kaşınıyor. Rahatlamak için toprağa dönüyorum ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi benim için kaşıyor.

Kızgınlığıma rağmen, rahatlama inanılmaz ve o noktayı çivilediğinde yumuşak bir homurtu benden kaçıyor.

"Tarantula şahini." Elini ağrının üzerinde yumuşatıyor ve bu bir cennet.

Saf cennet. "Gömleğinin içine sıkışmış halde

buldum." "Acı. Çok şiddetliydi."

"Bunun için sana biraz peyote verdim. Son birkaç saattir halüsinasyon görüyordun."

Halüsinasyon mu? Ona bu halüsinasyonların, tıpkı diğer kadına yaptığı gibi beni izlemesini içerdiğini söylemeye zahmet etmedim. Belki de öyleydi.

"Daha önce sokuldun mu?"

Başını sallıyor. "Birçok kez."

"Siz pisliklerden birinin bunu hastalıklı işkencelerinizden biri olarak üzerime koymadığından emin misiniz?"

"Sana işkence edecek olsaydım, tarantula şahininden daha yaratıcı bir şey bulurdum."

"Beni bağlayıp kendimi sana sunmak gibi mi? Bunun yerine her gün acı çekmeyi tercih ederim, teşekkürler."

Çenesini oynatırken gözlerinde bir gülümseme var, sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi.

Başımı hala dik tutarak, meyveyi yememi izliyor, görünüşe göre perçinlenmiş ve yine, aklından geçen düşünceleri daha az umursayamazdım. Açlığın insanın önceliklerine el koymak gibi bir huyu var ve benimki de bedenimi yenilemek.

Jessie'den aldığım, derisinden küçük bir kuş sarkan gerdanlığımın tılsımını kaldırıyor. "Adın ne küçük kuş?" diye birkaç saat içinde üçüncü kez soruyor ve başımı salladığımda dudakları sert bir çizgiye doğru bastırarak yara izinin harap olmuş derisini çekiştiriyor.

Tam meyveyi benden çalacağını düşünüp daha sıkı sarılmamı isterken boynumu bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Ani hareketleri bana kızgın olduğunu söylüyor ama odayı geçerken başka bir şey söylemiyor.

Deri yeleşini omuzlarından sıyrıyor ve loş ışıktaki kaslarını görebiliyorum, gölgeler göğsündeki ve karın kaslarındaki çukurlara ve sert çizgilere sığıyor. Bir süre fermuarıyla uğraştıktan sonra, dirsekleri iki yanında bükülü, kot pantolonunu yere itiyor ve tekmeliyor. Gözleri üzerimde, erkekliğini avuçlayarak doğruldu. Vücudu yontulmuş ve mükemmel bir orantıya sahip; kalçaları da geniş göğsü kadar güçlü görünüyor.

Yerde, benden birkaç metre ötede, üzerine uzandığı battaniyelerden bir yatak var. Büyük ve rahat bir yatak değil, altındaki minderden daha büyük olmayan bir battaniye yığını.

Sonraki yirmi dakika boyunca, tıpkı duvardaki kafatası gibi sırtının genişlemesini ve küçülmesini, genişlemesini ve küçülmesini izliyorum. Daha yavaş. Daha yavaş, ta ki uykuya daldığından emin olana kadar. Yaralı sırtının altında kaslı bir kık var.

Dış yanaklardaki girintilerle birlikte, dikkat dağıtıcı etkilerinden uzak durmak için kendime emir vermek zorunda kalıyorum.

Boynumu zincirlere doğru uzatıyorum ve onları sallamamaya dikkat ederek kaslarımı sıkıp çekiyorum. Sanki direği yerden çekip çıkarabilirmişim gibi.

Titreyen kaslarım ve avucuma giren kramp yapamayacağımı söylüyor. Öfkeyle, çabamdan vazgeçiyorum ve mağaranın tavanına bakıyorum.

Tekrar uykuya dalmam biraz zaman alıyor. Mağaradaki seslerden nefret ediyorum. Soğuk ve durgun havadan. Ana mağaradan gelen seslerin boş yankısı. Kapana kısılmış olmanın boğuculuğu ve çaresizliği. Tekrar.

Yorgunluk göz kapaklarımı çekiştirirken bir inilti beni uyandırıyor. Rüya mı görüyorsun?

Uyanık olduğumdan emin olmak için gözlerimi kırptırıyorum ve bir homurtu kulaklarıma ulaşıyor. Keskin nefesler sessizliği dolduruyor, sanki Rhys kâbus görüyormuş gibi ve vücudu her nefes verişte sarsılıyor. Göğsünden çıkan hayvani ses bir acı çığlığı ve başımı minderden kaldırıyorum. Umarım bu, kafatasımın yatağının yanındaki bir direğe yaslanmasıyla sonuçlanacak bayılma anlarından biri değildir.

Bir kolunu havada sallıyor, bu hareket onu dik oturmaya itiyor ve kafası karışmış gibi ileri geri bakarak odayı tarıyor.

Gözleri bana odaklanıyor, göğsü derin ve hızlı nefeslerle inip kalkıyor.

Yüzünü bana dönüyor, battaniye yığınının üzerine uzanıyor ve titrek ışıktaki bana bakıyor. Derin, rahat nefesler alarak beni öyle yoğun bir odaklanmayla izliyor ki, tüylerimin derimden çıktığını hissedebiliyorum. Ayırt etmek kolay olmasa da, kaslı kalçalarının önünde dik duran erkekliğinin şeklini seçebiliyorum.

Mindere tekrar uzanarak gözlerimi kapatıyorum ve onları çekildikleri tek yerden korumak için elimden geleni yapıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde sırtım ona dönük olacak şekilde dönüyorum, kulaklarım gece bana tecavüz etmeye çalışacağını düşündürecek herhangi bir harekete karşı tetikte.

Onun yerine, sessiz nefesleri bana tekrar uykuya daldığını söylüyor.

CHAPTER 3 1

"G kalk." Bir kadın sesi beni uykumdan uyandırıyor ve zinciri çekiştirerek gözlerimi açtığımda kızıl saçlı, diğer kadınlar kadar kemikli olmayan ama kıvrak bir kadınla karşılaşıyorum. Yırtık pazen gömleği bana Jessie'yi hatırlatıyor ve

Başına taktığı kırmızı bandana küçük bedenine sert bir hava katıyor. "Kelepçeleri açacağım. Herhangi bir saçmalığa kalkışırsan seni vururum." Kehribar rengi gözlerini benimkilere dikeyor. "Ve ben çok iyi bir nişancıyım. Bunu şansa bırakmazdım."

Vücudum ağrıyor ve sızlıyor, sanki bütün gün bahçede çalışmışım ve sonrasında çölde koşmuşum gibi. Kafatasıma bir tıkanıklık doluyor, sanki beynimi pamuk kaplamış gibi. "Kimsin sen?"

"Milyon dolarlık soru şu: Sen kimsin?"

Şakaklarımı ovuşturarak ona gözlerimi deviriyorum. "Unut gitsin."

"İyi. Köle gibi davranmak istiyorsan, öyle muamele görürsün. Sana kız diyeceğim, ne dersin?"

"Dilden köle olmaktan daha iyi dökülüyor, öyle değil mi? Son baktığımda siz salaklar beni bu yüzden kaçırmıştınız."

"Bir amaca hizmet ediyorsun. Burada olmanın tek sebebi bu. Rigs senin işe yarayabileceğini düşündü." Bakışları odayı tarıyor ve başını eğerek bana dönüyor. "Burada uyumana izin mi verdi?"

"İzin mi?" Zincirlendiğim direğe doğru döndüm. "Bildiğim kadarıyla bana başka bir seçenek sunulmadı."

"Gece boyunca kimsenin onunla kalmasına izin vermiyor. Kimseyle yatmayı sevmez. Özellikle de kadınlarla."

"Ne şanslıyım." Başımı yerde yattığı boş battaniye yığına doğru salladım. "Dün gece onu tekrar zincirlemeyi unutmuşsun."

"Zincirler sadece bir önlem."

"Yani, masum kadınları canavara kurban ediyorsunuz ve kapıyı arkanızdan kilitliyorsunuz, öyle mi?"

Sorumu duymazdan gelerek kolumu itiyor, beni ileri doğru itiyor ve kapıya doğru adım atarken ona ters ters bakıyorum. "Hadi gel. Bugün senin için hazırladıklarına bayılacaksın *kızım*."

"Bu arada, göt herif nereye gitti? Zavallı, saf bir penis hayranı tarafından sikinin parlatılmasına mı?"

"Kapa şu lanet çeneni. Bilgin olsun diye söylüyorum, dışarıda yiyecek topluyor. Sen de dahil olmak üzere buradaki tüm *horoz hayranları* için."

"Onun sikine dokunmadım."

"Aferin sana. Ziyafet salonunda madalya dağıtıyorlar, eğer bir tane almak istersen."

"Herkes mi ukala, yoksa sadece sen mi?"

"Sadece senin gibi gösterişçi ve nankör sürtüklere katlanamayanlar. Duvarın diğer tarafından geldiğin için çok daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Çok mu safsın? Sana haberlerim var, tatlım. Burada hepimiz aynı yükü çekiyoruz ve hepimiz emeğimizin meyvelerini paylaşıyoruz. *Eşit olarak*."

Beni dört kadının geniş bir daire şeklinde oturduğu, her birinin yassı taşlarla karpuzun içini oyduğu açık bir alana götürüyor. Altı tane çatlamamış karpuz kenarda duruyor ve bana oturmam için işaret ediyor.

Bir kütüğün üzerinde, yaşlı bir kadının yanında, dirseklerimi destekli dizlerime dayayarak oturuyorum. Red bana içinde bir dilim ekmek, karışık meyve çeşitleri ve su olan bir tepsi uzatıyor. "Ye. İşin bittiğinde bir kavun al ve içini oy. Seni yerken yakalarsam çukura atarım."

"Çukur mu?"

"Burası dağ aslanları ve vaşaklar için leşleri attığımız yer. Onları ölümlerle beslemek bizi rahat bırakmalarını sağlar."

"Anladım. Karpuzu yeme."

"İşinizi bittiğinde karpuzu ezerek suyunu çıkaracaksınız. Çekirdeklerini çıkarın ve bir kenara koyun."

"Meyve suyunu ne yapacağım?"

"Herkes servisi et."

"Köleler mi, yoksa pislik motorcular mı?"

"Herkes." Ellerini kalçalarına koyup çenesini yukarı kaldırıyor. "Ve burada kimse köle değil."

Dönüp giderken bakışlarımı Red'in üzerine dikeyim ve yanımda kambur kambur oturmuş kavun sıyıran yaşlı kadına dönüyorum. "Seni de mi satın aldılar?"

Gözünü bile kırpmadan, dudakları kırıışıklarla dolu sıkı bir kıvrım oluşturacak şekilde büzülmüş halde çalışmaya devam ediyor.

"Senin bir cadı olduğunu düşünüyor." Ses, Red'in sihirli bir şekilde bir kez daha ortaya çıktığı arkadan geliyor. "Hiçbir kadın gece boyunca uyumadı"

onunla. Senin şeytan dölü olduğunu düşünüyor." "Bunu onun zihninden mi okudun, yoksa ne?" "Bana söyledi."

Yani konuşuyor. "Ben bir cadıysam Rhys de şeytanın ta kendisi olmalı, değil mi? Onu da mı görmezden geliyor?"

"Ona saygı duyuyor. Ve ondan korkuyor."

"Hepinizde ciddi bir Stockholm sendromu vakası var. Bunu biliyor musunuz? Korku aşıl原因 bir adama asla saygı duyamam."

Red'in dudağının kenarı kalkıyor ve başını eğiyor. "Burada yeterince uzun süredir yaşamıyorsun prenses. Hepsi yırtıcıdır. Sadece bazıları diğerlerinden daha sadıktır." Elini bir bıçağın kabzasına koyarak uzaklaşıyor ve ben dikkatimi tekrar yaşlı kadına çeviriyorum.

"Ben cadı değilim. Bütün gece bir direğe bağlıyken kaçmak biraz zor."

İlk kez başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri bir an beni inceledikten sonra işine geri dönüyor.

Kahvaltımı bitiriyorum ve karpuzu düz, kör bir taşla oymaya başlıyorum, içindekileri diğer kadınların yaptığı gibi kaseye boşaltıyorum. Söylendiği gibi çekirdeklerini ayırıyorum ve onları çemberimizin ortasına yerleştirilmiş daha büyük bir kasede büyüyen bir yığına ekliyorum. Meyveyi parçalayarak, köpüklü bir meyve suyu olana kadar taşla öğütüyorum, tüm bu süre boyunca sapanımın yanımda olmasını diliyorum.

Diğer kadınlar suyu kavun kabuğuna geri döküyor ve bir fincan kapıyorlar. Ben de onları takip ederek mağaradaki herkese -yaşlılara, gençlere ve birkaç motorcuya- yaklaşıp birer bardak meyve suyu veriyorum. Hareket ederken bakışlarım mağaranın ağzına, ötesinde özgürlüğün yattığını bildiğim yere takılı kalıyor. Eğer nöbetçiyi geçebilirim, binadaki araçlardan birine doğru koşabilirim. Daha önce hiç motosiklet kullanmadım ama anlamaya çalıştığım bu yerden kurtulmak için hızlandırılmış bir kursa katılmaya hazırım.

Benim dışımda kimse burada olmak istemiyor gibi görünüyor. Ve anladığım kadarıyla, benim için plan diğerlerine mutfak hizmetçiliği yapmak değil. Szolen'e girmek için kullanılacağım.

O kasabanın sonunda mükemmel duvarlarını çevreleyen gerçekliğe yenik düştüğünü görmek istesem de, bunu yapmak için bir grup psikopat motorcu için kendimi feda etmeye istekli değilim. Legion, değerli topluluklarına herhangi birinin erişimine izin verdiğimi öğrenirse, herkese ders olsun diye bir direğe kazık çakacağım.

Red, belki de benim yaşlarımda olan genç bir kadına bir şeyler uzatıyor. Kadın kendisine verilen şeyi ağzına atıyor ve bir kenarda oturmuş bir parça et atıştıran motorculardan birine doğru ilerliyor. Kız onun yanında diz çöküyor, elini tutarken başını eğiyor. O da elindekini yere bırakır.

Plaka ve ikisi bir muhafızın yanından geçerken, çift uzun ve karanlık bir tünelde kaybolurken motorcunun sırtını sıvazlıyor.

Bu sahne dudağımı büküyor, bana Damian'ı ve onunla ara sokakta ya da başka bir belirsiz yerde buluşmayı kabul ettiğimde küçük Lejyon arkadaşlarının onun sırtını nasıl sıvazladığını hatırlatıyor. Tahmin etmem gerekirse, Red ona Queen Anne's Lace'i verdi. Szolen'de doğum kontrol hapı olarak kullanılırdı, özellikle gençler arasında popülerdi ve babam bunu klinikte sık sık bulundururdu.

Mağaranın karşı tarafında, meyve suyu servisi yapan kadınlar karpuzları muhafızın yanından geçirerek mağaradan çıkıyorlar ve göğsümde bir umut çiçeği belirliyor. Hızla ona doğru ilerliyorum ama günlüğümün Rhys'in odasında bir yerde olduğunu hatırlayınca duraklıyorum.

Başımı sallıyorum. *Üzgünüm, baba.* Kaçma fırsatını kaçıramam.

Mağaranın öbür ucunda, muhafız göğsüme çarpan bir kol fırlattığında duruyorum.

"Diğerlerini takip ediyorum." Başımı ilerideki mağaraya doğru ilerleyen kadınlara doğru sallıyorum.

"O değil, Crank." Red'in sesi tüylerimi diken diken ediyor ve arkamı döndüğümde onu kolları havada arkamda dikilirken buluyorum.

Ağzımın kenarına yerleşen iğneleyici cevap, bir hareketin titreşimi ve bana doğru gelen botların çıkardığı sesle çabucak ezildi.

Rhys mağaranın içinde, üst üste yığılmış sebzelerle dolu iki kutu taşıyor. Mağaranın içinde ilerlerken gözleri bana yapışmış durumda. Gözlerindeki yoğunluk çok fazla ve o geçene kadar gözlerimi kaçırıyorum.

Arkasında Rhys'in kardeşim dediği kişi var, bir gün önce beni kucaklayan kişi. Geçerken Red'i öpmek için durdu. Arkalarında yaralı, kesiklerden kanayan, dayak izleri ve çürükler taşıyan bir sıra insan var. Mağaraya girdiklerinde her biri yerinden edilmiş, perişan ve kırık dökük görünüyor. Çoğunlukla kadınlar ve sadece birkaç çocuk. Hiç erkek yok.

Genç sarışın bir kız, belki on beş ya da on altı yaşında, bakışlarımla karşılaşmayı reddedercesine bana bakıyor, elbisesi yırtık pırtık, parçalanmış ve kana bulanmış.

Rigs ve diğer üç motorcu arkadan geliyor; hepsi de erzak ve savaş yaraları taşıyor. Mağarayı tararken dün fark edemediğim bir şeyi fark ettim. Burada her erkeğe karşılık yaklaşık iki kadın var. Sanki kadınları stokluyorlarmış gibi.

Onları görmek kanımı ısıtıyor ve Kırmızı'ya bir bakış fırlatıyorum, çünkü bir yığın karışıklık aniden gün ışığına çıkıyor.

Asiler. Kovanları basıp erzaklarını çalanlar.

Kavun kollarımdan çekildi ve dikkatimi yaşlı kadının onu bir kase dumanı tüten et suyu, bir parça et ve kavunla değiştirmesine verdim

bir fincan meyve suyu.

"Rhys için. Bunu ona götür."

Öfke kanımda kaynıyor, o kadar sıcak ki bu yerde cehennemi serbest bırakabilirim. Bunun yerine, bu öfkeyi yanımda mağaraya ve daha önce uyandığım odaya taşıyorum.

Kapıyı çarparak içeri girdiğimde Rhys'i sırtı bana dönük, deri yeleğini omuzlarından sıyırmış halde buluyorum. Döndüğünde, sanki acı çekiyormuş gibi eğildiği bir yaranın üzerinde kırmızı bir leke vardı.

Güzel.

"İşte akşam yemeğin." Damarlarımda dolaşan zehir, odayı geçip ona doğru giderken sesime karışıyor.

Yatağının yanındaki sandalyelerden birine çöküyor ve yiyecekleri sallıyor.

Önünde durup et suyu, et ve meyve suyundan oluşan kâseyi kucağına bırakıyorum, tepsiyi kenara fırlatıyorum, ama garip bir şekilde, kaynar sıvıdan irkilmiyor bile. "Umarım cehennemde yanarsın, pislik herif."

Dudakları öfkeyle aralanıyor, bu manzara yüzüme bir gülümseme getiriyor, ta ki Red'in arkamda durduğunu görmek için dönene kadar.

Yüzünü öfke kaplıyor ve tek gördüğüm bana doğru uçan yumruğunun parıltısı.

A Çenemde donuk bir ağrı zonkluyor ve ovmak için elimi kaldırıyorum. Zincir şingirtisi gözlerimi açıp bileklerimdeki kelepçelere bakıyor ve başımı çeviriyorum

Paslı bir direğe sırtımı dayadım ve bir kez daha bağlandım.

Lanet olsun.

Duvardaki bir aplik ışığının titremesi, bu direğin daha ince olduğunu ve çakıllı kum yatağına saplandığını görmemi sağlıyor.

Direğin ötesinde, sonunda ışık olmayan uzun bir tünel var; Rhys'in mağarası değil.

-Ve ben tam ortasında, yumuşak bir kum yatağında yatıyorum. Kaşlarımı çatarak yüzüstü döndüm ve direği çekiştirdim.

"Hadi, uyuyan güzel." Red'in sesi resmen dünyadaki en sevmediğim ses haline geldi.

Gözlerimi deviriyorum ve bakışlarımı indiriyorum, ayağımın dibinde durduğunu görüyorum, anahtarlar kalçasından sarkıyor. "Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Yıkıldım. Gerçekten." Yanımda diz çöküyor ve bağlı elim anahtarlığı kavradığı anda bıçağı boğazıma dayanıyor. "Siktir git. Ve eğer bir şey yapmaya kalkarsan, diğerlerine bir Rager'in seninle kaçtığını söylemekten çekinmem."

"Beni mağaradan mı çıkarıyorsun?" Sesimdeki güvensizlik havası yapmacık değil. Bu riski göze almasını aptalca buluyorum.

"Grup olarak gidiyoruz. Böylesi daha güvenli."

"Bir grup seks düşkünü erkeğin önünde işemem. Sidik zehirlenmesinden ölmeyi seçiyorum, teşekkürler."

"Sadece kadınlar. Su toplayıp yıkandığımız küçük bir tinaja var." İğrenerek arkamı döndüm. "Yıkandığınız sudan mı içiyorsunuz?"

"Burada biri hasta değilse tabii? Evet. Kaçırdıysan söyleyeyim, duş ve rahat köpük banyosu gibi lükslerimiz yok." Bıçağı indirerek kelepçelerin kilidini açtı ve kollarımı serbest bıraktı. "Kimse seni zincire vurmamak istemiyor, ama bu saçmalığı yapacaksan, burada dolaşmana izin vermem için bir neden yok."

"Sana pay falan mı veriyorlar? Kadınları köleleştirerek ne elde ediyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim. Burada kimse köle değil."

"Bu kadınları kovanlarından çıkarıp ... ne yapıyorsunuz? Buradaki erkeklerle takılmak için mi? Bunu gördüm, o yüzden bana yapmadığını söyleme."

"Bu kadınların her biri burada olmak istiyor, o yüzden ağzından çıkan kulağın duysun. Burada dışarıda olduklarından daha güvendeler." Çenesini uzattı ve ayağa kalktı. "Rigs seni bulduğu için şanslısın." Bana doğru uzanıp parmaklarını oynatıyor ama ben elini savuşturup onun yardımını olmadan ayağa kalkıyorum.

"Hayal görüyorsun. Rigs'in yaptığı tek şey beni bir hapishaneden diğerine nakletmekti."

"Gordy kötü bir adam değil. Kesinlikle en kötüsü de değil. Ama ailesi için ne gerekiyorsa yapar. Buna senin gibi ukala birinin dilini kesmek için iki kere düşünmeyecek adamlara genç kadın satmak da dahil."

Ona kaçmamı engellemek için bacaklarımı kesmesi gerektiğini söylemiyorum. Bunun yerine, hiçbirisi dün geceki grupta olmayan diğer dört kadınla birlikte onu mağaradan dışarı kadar takip ediyorum.

Nöbetçiyi geçtikten sonra, motorcuların takip etmediğinden emin olmak için arkama bakıyorum ve dikkatimi önümdeki ışığa yöneltiyorum. Tünelin sonuna ulaştığımızda kaslarım geriliyor ve koşmaya hazır hale geliyorum.

Dışarıda, Red başını arkaya eğiyor ve havaya bir öpücük üflüyor. Elinde silahıyla kayalıklarda volta atan adama kadar izini takip ediyorum. Hawkeye. Rigs adamın yamalı ya da kukulu hiçbir şeyi vurmayacağını söylemişti ama belki bana bir istisna yapar diye görüş alanından çıkana kadar bekleyeceğim.

Hepimiz tek sıra halinde bir patikayı takip ediyoruz, Red arkadan geliyor. Yüksek kanyonlardan geçerek, şeyl yığınlarıyla çevrili bir kireçtaşı alanına ulaşıyoruz. Yolun ortasında, kireçtaşının içine gömülmüş, oldukça büyük bir su havuzu var - dağlarda gördüğüm en büyük su havuzu, yaklaşık yirmi metre genişliğinde. Geçici, kayadaki çizgi ve çıkıntılara bakılırsa.

Diğer kızlar tinajın kenarında toplanırken, Hawkeye'in görüş alanının dışında olduğumuzu fark ederek etrafıma bakıyorum.

Red yanımda dururken omzuma bir yumruk çarpıyor ve yere baktığımda bir matara ile içi bir çeşit yağla doldurulmuş deniz kabuğuna benzeyen küçük bir kil nesne görüyorum. "Hadi prenses. Tuvaletini şuraya yapabilirsin," diyor ve havuzun ötesinde çalılarla kaplı bir yolu işaret ediyor. "İşin bittiğinde, geri götürmek için biraz su al."

Mükemmel.

"Nedir bu?" Toprak kâseyi kaldırıyorum ve burnuma dolan güzel kokuyu içime çekiyorum.

"Jojoba gül yağı. Güzel kokmanı sağlar."

"Neden herhangi biriniz için güzel kokmak isteyeyim ki?"

Omuz silkiyor, önüme geçiyor. "Kullanma. Umurumda değil."

Önce suyu alacağım, sonra da dağlara doğru kaçacağım. Matarayı muhafaza edersem bana iki gün yeter ve umarım başka bir su kaynağı bulurum.

Red sanki aklımı okuyormuş gibi, "Kilometrelerce ötede başka su yok. Ağzına kadar doldurduğunuzdan emin olun."

Çoğu kişiyi kaçırmaktan alıkoyacak bir tehdit sanırım. Ben çoğu değilim.

Bir esmerin yanına oturup mataramı suya daldırıyorum ve ağzında toplanan baloncukları izliyorum.

"Koluna ne oldu?"

Esmerin bileğime ve oradaki bariz intihar izine baktığını görecektense kadar bakışlarımı kaldırıyorum. "Bir bıçağın üzerine düştü."

Dudakları gülümsemek için geriliyor ve bir yudum almak için matarayı ağzına götürüyor. "Yalan söylemeyeceğim. Bunu ben de düşündüm." Gölün karşı kıyısında, sutyen ve külottan başka bir şey giymeden suya doğru kayan, kumral saçlı, biraz daha genç bir kıza başıyla işaret ediyor. "Bu durumda kız kardeşimi yalnız bırakmış olurum."

Matarayı doldurmayı bitirip yüzüme biraz su sıçratırken saniyeler geçiyor. Kadının bana söylediklerini umursamadığımdan değil, umursuyorum ama zihnim Red tabancasından ilk kurşunu atmadan önce o yolda ne kadar koşabileceğimi hesaplıyor.

Suyu kapatıp kayışı başımın üzerinden geçiriyorum ve kendimi hayatımın atılımına hazırlıyorum. "Evet. Eğer fikrini değiştirirsen, buna değmez."

Kıkırdayarak bir bez parçasını kolları boyunca sürüklüyor, gömleğinin altından koltuk altlarına doğru kaydırıyor. "Ben olsam yapmazdım. Artık hamileyim."

Sonra aşağıya bakıp yırtık pırtık gömleğinden çıkan çıkıntıyı görüyorum - sıksa bedenine göre küçük ama kesinlikle orada. Hasta piçler muhtemelen

onu hamile bıraktı.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Uzaktan gelen hırıltı sesiyle kaslarım çelikleşiyor. Yaklaşıyor. Hızla.

Dikkatimi karşı patikadan bize doğru h ız l a gelen Yağmacılara
yöneltiyorum.

"Anna!" Yanımdaki kadın ayağa fırladı.

Benimkine atlıyorum, arkamdaki patikada yavaşça geri geri gidiyorum.

Kadınlar tinajanın kenarına doğru kürek çekerken çığlıklar kanyonda
yankılanıyor, kayalardan sekiyor.

Silah sesleri havaya yükseliyor ve dönüp baktığımda Red'in ilerlediğini,
kadınlara havuzdan çıkmaları için yardım ettiğini ve Rager'lardan birini
kafasına bir kurşunla vurduğunu görüyorum.

Bir Rager Anna'yı havuzun kenarından kaldırır, tekmeler atıp çığlıklar atarken
onu sürükleyerek götürür.

Bir diğeri dişlerini yaşlı kadınlardan birine geçiriyor.

"Anna!" Birkaç saniye önce yanımda oturan kız kardeşini sürükleyerek
götüren Rager'ın üzerine atılıyor ama erkeğin deforme olmuş elinin sert bir
darbesi onu yandaki kayaya uçuruyor.

Red, yaşlı kadından beslenmekte olan birini vurur ve iki kişi daha kadının
vücudunda toplanarak, kadın hırıltılı bir çığlık atarken onu parçalar.

Tüm içgüdülerim bana

kaçmamı söylüyor. Kaçmamı.

Hayatta kal.

Bunu yapmak için topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kızı çalan Rager'ın
peşinden gitmeden önce başını sallayan Red'i bir anlığına yakalıyorum. Yol
boyunca esmer kıza yardım ediyor ve ikisi de arkalarındaki patika boyunca
topallayarak ilerliyor.

Bir Rager bana doğru atılıyor ve ben de yerden avuç içi büyüklüğünde bir taş
kapıp doğrudan alnına fırlatıyorum. Kan, darbenin izlerini taşıyor, başını geriye
atıyor ve ayaklarını altından çekiyor. Yere yığılıyor, dizlerinin üzerinde
kireçtaşının üzerinde sürünerek bana doğru geliyor. Başka bir taş alıp kafatasına
vuruyorum. Bir. İki. Üç. Dördüncü darbe mide bulandırıcı bir çatırtı çıkarıyor ve
yere düşüyor.

Gitmem gerek. Gitmek gerek. Gitmek gerek.

Kafamın içinde bir sis düdüğü çalıyor ve bana buradan defolup gitmemi
söylüyor.

Başka bir Rager içeri dalıyor ve bana d o ğ r u uzandığında, kollarının
darbesini savuşturup yola devam ediyorum.

Yine de kaçmak yerine. Red ve esmerin peşinden daldım.

Bilmediğim mağaranın ağzına girdiğimde soğuk bir ürperti omurgamda dallanıp budaklanıyor. Takip ettiğim ayak seslerinin kaybolduğu karanlığa bakıyorum ve peşimdeki ürperti bedenimin son çabası

A Etrafımda.

İleriden çığlıklar yankılanıyor ve bir tutam ışık bana oraya varmadan önce birkaç yüz metre boyunca zifiri karanlıkta yürümem gerektiğini söylüyor.

Bu kadar inatçı olmasaydım, beynim beni geri dönmeye ve görevi iptal etmeye ikna ederdi, ancak adrenalın devreye girdiğinde vücudun yapabileceği çok şey var.

Burnuma iğrenç bir koku çarpıyor ve botlarımın altında çıtırdayan çakılların üzerinde yürürken kusma isteğimi bastırıyorum.

Daha fazla çığlık.

Vücudumdaki her sinir kablolu. Diken üstünde duruyor. Sürüklenmeyi ya da ısırılmayı bekliyor.

Gitmeliyim. Hemen geri dönüp kendi kıcımlı kurtarmalıyım.

Babamın dediği gibi, burada hayatta kalmanın tek yolu yalnız olmak.

Bir nesne ayağıma çarpıyor ve bir çığlık atarak elimi ağzıma kapatıyorum. Nesnenin tıkırtısı merakımı cezbediyor ve öne doğru eğilip soğuk bir çubuğu elleyene kadar karanlıkta etrafı yokluyorum. Parmak uçlarımda yapışkan bir ıslaklık kayıyor ve elimdeki feneri tanıyarak nesneyi kaldırıyorum.

Açıyorum.

Parçalanmış bir yüz hırlayarak bana doğru geliyor ve dudaklarımdan arasından bir çığlık patlıyor. İçgüdüsel olarak el fenerini yüzüne tuttum.

Kollar belime dolanıyor ve geriye doğru sendeleyerek yere düşüyorum. Korku nefesimi kesiyor ve yüzüstü yere kapaklanıp kaçmak için toprağı tırmalıyorum. Sert bir çekiş beni geriye doğru uçuruyor, çakıllar karnımı tırmalıyor.

Beni mağaranın derinliklerine sürükleyen Rager'a tekme atıyorum. "Yar benim, kaltak," diye hırlıyor.

Kollarımı sallayarak yanımdan geçen bir kayaya uzanıyor ve sıkıca kavıyorum.

Rager tökezliyor, tutuşu zayıflıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum.

Rager kafamın içine doğru daldığında kafamın içinde iğrenç bir hırıltı kopuyor.

Be

n. Saçlarımlı tuttuğunda kafa derimde ateş çizgileri belirliyor.

Topuklarımlı toprağı bastırarak elini tutmaya çalışıyorum. Keskin kayalar ve çakıllar

Etrafımdaki duvarlar bir mağaraya açılırken, kafatasımdaki basınç azalıyor. Öne doğru yuvarlanarak ayağı kalkıyorum ve önümdeki karanlık tünele doğru ilerliyorum.

Beni buraya sürükleyen Rager önüme geçerek çıkışı engelliyor.

Ondan uzaklaşıp çevreyi taradığımda iki Yağmacı'nın daha bana doğru yaklaştığını görüyorum.

Çığlıklar daha yüksek sesle atılıyor ve duvarlar boyunca ürkütücü kuklalar gibi dizilmiş cesetlere hızlı bir bakış atıyorum. Kanlı kadın gövdeleri, kafaları ya da uzuvları yok.

Göğsümü soğuk bir his doldururken, karnımda hastalık gurulduyor. Her nefes daha fazla hava için yalvarıyor ve boğazım ani kurulukla yanıyor.

Etraftaki çadırlar ve battaniyeler bana onların bir kovan olduğunu ve bir cebe rastlayıp her birine bulaştığını söylüyor. Konuşma ve sürü halinde avlanma yeteneklerine bakılırsa, İkinci Aşama olduklarını tahmin ediyorum - öldürmelerin hem amaçlı hem de tamamen kendi eğlenceleri için olabildiği psikopat aşaması.

Acı dolu bir çığlık dikkatimi Anna'ya çekiyor, onu saran Rager'ın altında sıkışmış yatıyor. Sütyeni çıkarılmış ve Rager bir eliyle göğsünü kavrarken diğer eliyle de kalbe benzeyen kanlı bir kütleyi tutuyor. Onu kızın üzerinde sallandırıyor, kan çıplak tenine damlıyor, sonra sanki yemesini istiyormuş gibi jelatinimsi kütleyi kızın ağzına doğru indiriyor.

Kırmızı baygın yatıyor ve esmer kadın gövdesinin altındaki direğe bağlanmış, çığlık atıyor ve tekmeliyor. Zaten hamile olduğu için tahminimce yemek için öldürülecek.

Tiz çığlıkların altında, bitmek bilmeyen bir işkencenin acı dolu feryadı gibi uzun bir ses var. Gözlerim sesi takip ederek mağaranın duvarına bağlanmış çıplak bir kadının solgun, sıska bedenine ulaşıyor. Büyük, şişkin karnı hayatla titreşiyor, derisinin altındaki çıkıntılar midemden ağzımın arkasına doğru bir bulantı dalgası gönderiyor. Şekli doğal değil - cılız bedenine göre çok büyük. Gözlerinin süt beyazı ve derisinin benek benek olması enfeksiyonun ilerlemiş bir safhasında olduğunu itiraf ediyor.

Bizi yuvalarına geri getirdiler.

Kalbim göğsüme çarpıyor, boğazımda düğümleniyor. Önümde, yerde Red'in silahı duruyor. İleri atılıyorum ve çıkışı engelleyen Rager'a nişan alıyorum. Klik sesi kaslarıma korku dalgaları gönderiyor ve işe yaramaz silahı bırakıyorum.

Yerde bir şey var mı diye bakıyorum. Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey. Yaklaşan Yağmacılardan uzaklaşırken topuğuma bir şey çarpıyor ve başımı eğip yaşlı bir adamın cesedine bakıyorum; boş gözleri ve etrafında vızıldayan sinekler öldüğünün kesin bir işareti. Belki de kamptaki adamlardan biriydi. Açıkta duran göğüs boşluğunu görünce tüylerim diken diken oluyor ama adamın elinde bir bıçak var ve beni getiren Rager yaklaşırken bıçağı önümde tutuyorum. Ellerim titriyor. Korkumu gördüğüne şüphe yok. Muhtemelen havadaki kokusunu da alıyordur.

Rager'in dudakları hınzırca bir sırtışla geriliyor ve diş etlerine zar zor yapışan bir dizi dişini gösteriyor. "Hiçbir yere gitmek yok." Ağzı bilyelerle doluymuş gibi konuşuyor.

Şu anda sapanımı almak için her şeyimi verirdim.

"Durun! Lütfen!" Anna'nın boğuk çığlığı arkamdan yankılanıyor ve Rager'in onun ağzını kanlı organla doldurup doldurmadığını merak ediyorum.

Snaggletooth bana doğru hücum ediyor ve ben de kaslarımı darbeye karşı güçlendiriyorum.

Ona doğru hamle yapıp bıçağı karnına saplıyorum ve homurtudan başka bir şey çıkmıyor.

İkinci bir Rager onun peşinden geliyor, ama ben kılıcımı savuramadan Snaggletooth tıslayarak onu duvara çarpıyor.

Dikkatim kavga eden iki kişi ile gözleri beni takip eden üçüncü kişi arasında gidip geliyor ama o ilerlemiyor.

Bıçağım hâlâ saplamaya hazırlanırken, Snaggletooth'un ikinci Rager'in kulağını çiğnemesini izliyorum, sonra da gözlerini bana çeviriyor.

Tekrar bana doğru saldırıyor.

İkinci darbeden kaçarken bileğimi kavırıyor ve bıçağın kontrolü için gürüşüyoruz.

Dişlerimi sıkarak, bıçağı boğazıma yönlendiren kolumdaki baskıya karşı koymak için kaslarımı zorluyorum.

Red sırtına atlayıp kolunu boynumdan geri çekerken vücudu eğiliyor. Başka bir Rager parmaklarını onun boğazına dolayarak onu sürüklüyor ama o bana üstünlük sağlıyor ve ben de bıçağı çevirerek çeliği Snaggletooth'un boğazına saplıyorum.

Elleri boynuna gider, öksürür ve yana düşer.

O nefes almakta zorlanırken, bıçağı etinden çıkarmak için uzanıyorum ve ayağa fırlıyorum. Red'in üstündeki Rager gömleğinin önünü yırtıyor. Ben ona ulaşmadan üçüncü Rager beni yandan yakalıyor -ciğerlerimdeki havayı boşaltan bir darbe- ve omurgam taş zemine çarparak göğsümden bir soluk kopmasına neden oluyor.

Elleri boğazımı sarıyor ve boğazımı sıkmasıyla birlikte gözlerimde yıldızlar patlıyor. Görüş alanım daralmaya başladığında siyahlık saçaklardan içeri süzülüyor ve gerçek korkunun ilk sancıları içime işliyor.

Burası öleceğim yer.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde boynumdaki güç azalıyor. Karanlık yerini berraklığa bırakıyor.

Sanki bir şey duymuş gibi başını kaldırıyor.

Nefesimi içime çekerek elini itiyorum ve burnunun seğirmesini izliyorum.

Bir koku alıyor.

Benden uzaklaşarak saldırıyı bırakıyor ve ben de nefes almak için yana doğru yuvarlanıyorum.

Diğer Rager'ın Red'i yerde yatarken bıraktığını ve üstünü örtmek için gömleğinin parçalarını çekiştirdiğini görüyorum.

Anna artık çığlık atmıyor ve onu kısırmış olan Rager'ın diğerleriyle birlikte geri çekilişini izlemek için boynumu uzatıyorum. Dişlerini gösterip tıslıyorlar ve ben de bakışlarının mağaranın girişine doğru izlediği yolu takip ediyorum.

İri bir silüet öne çıkıyor.

Eğer onu tanımasaydım, çok daha büyük bir yırtıcının hak iddia etmeye geldiğini düşünürdüm. Ama bize doğru yürüyen adamı tanıyorum, omuzları kasılmış, dudakları sanki matarasına işlemiş biri gibi hırlamaya başlamıştı.

Rhys.

İki yanında Rigs ve Rhys'in odasının dışında nöbet tutan sessiz Scarboy var.

Mağaraya girdiğinde ona doğru saldırmayan Yağmacıları bir kez daha görüyorum. Hiç saldırmıyorlar ama hırlayarak ve dişlerini gıcırdatarak duruyorlar.

Alanı adımlayarak geçen Rhys önümde durdu ve bana bakmadan elime uzandı. Tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

"Isırdın mı?" diye soruyor, gözlerini köşede endişeyle volta atan üç Rager'dan ayırmadan.

"Hayır."

"Sadece üçü mü?" "Evet."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve nedense değerlendirmesinin ardında bir utanç izi bırakıyor. Bizi buraya ne için getirdiklerini bildiğine şüphe yok ve onun ne düşündüğünü umursamamam gerekse de, utancın yanaklarımı yaktığını hissedebiliyorum. Yapmayı planladıkları şey için değil ama onları kendim durduramadığım için.

Küçük köşelerinde volta atan Ragers'a ters ters bakıyorum.

Gözüm korktu.

Hayatım boyunca Ragers'ın bu şekilde tepki verdiğini sadece bir kez gördüm.

Bir sonraki nefeste Rhys ileri atılıyor ve bana saldıran Rager tıslayıp dişlerini gıcırdatarak uyarıda bulunuyor. Rhys tereddüt etmeden ya da korkmadan sakatlanmış erkeğe yaklaşıyor ve saldırmadan önce kafatasını kavırıyor. Bir hamlede Rager'ın kafası kopuyor ve onu yere düşürüyor. İşte böyle.

Mağaranın içinde iki el silah sesi yankılanırken, Rigs diğer iki Rager'ı indirir. Saniyeler içinde üçü de ortadan kaldırılır. Tek ses Anna'nın burnunu çekmesi.

ve mağaranın arkasından gelen acı dolu feryatlar.

"Peki ya kadın?" Rigs sorar.

"Öldürün onu." Rhys'in gözleri üzerimdeyken, üçüncü bir atış hamile Rager'ı susturdu.

I Rhys sırtımdaki yaraları temizlerken, gömleğim omuzlarıma kadar gelecek şekilde öne doğru eğildim. Belki de olmamalıydı, ama Rigs'in bir mermi koymasını izlemek

odaya döndüğümüzden beri beni rahatsız ediyor.

Bir bebeğimi kaybettiğimde on beş yaşındaydım. Bir canavar tarafından oraya konulmuştu. Sanırım bazı açılardan onun için üzül müştüm. Ve bebek şüphesiz yaşıyordu, annesinin karnında hareket ediyordu. "En azından bebeğin enfekte olup olmadığını görmek için bekleyebilirdiniz. Belki de ilerlemeden önce hamileydi. Bunu hiç düşündün mü?" Argümanımın zayıf olduğu sesimin zayıf tonundan anlaşılıyor ve sadece duygularıma dayanıyor.

Derimde bir yanık parlaması beliriyor ve omurgam boyunca uzanan bez parçasına doğru sarsılıyorum.

"Rigs'in onu vurması seni üzdü." Bu bir soru değil ve bu sözlerde alaycılık olup olmadığını anlayamıyorum.

Sanki *duygularımla* dalga geçiyormuş gibi. Kadının kendisi için hiçbir şey hissetmiyorum. Şans verilse beni yere sereceğini ve benden bir yemek yapacağını çok iyi biliyorum, ama bu berbat bir durumdu, dünyanın ve içinde olan boktan şeylerin bir belirtisiydi.

"Hepiniz bir avuç kalpsiz piçsiniz."

"Peki, fırsatın varken neden kaçmadın?"

Ben neden yapmadım? Saatlerdir aklımda aynı soru dönüp duruyor.

"Çünkü senin aksine..." Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum, bu yüzden omuz silkip başımı sallıyorum. "Vermeliydim. Aptalım, sebebi bu. Eğer kaçsaydım, tepelerdeki küçük hareminde sıkışıp kalmazdım."

"Burada olmak istemediğiniz çok açık."

"Oh, sana bu izlenimi ne verdi?"

"Seni duvara kendim götüreceğim. Yarın sabah yola çıkacağız."

Gömleğim sırtımdan aşağı kayıyor ve başımı yana atıyorum. "Ya da şimdi gitmeme izin verebilirsin. Kendini gazdan kurtarırın."

Ayağa kalkarak paçavraları ve ana mağaradaki yaşlı kadınlardan birinden istediği karışımın bulunduğu kâseyi topladı. "Hayır. Yarın. Dinlenmen gerek."

"Burada mı? Seninle mi? Harika. Yani bu gece yeni kölelerinden birini becerirken seni izleyeceğim. Ne şanslıyım."

"Burada kimse köle değil. Bana isteyerek gelirler."

"Eminim öyledir. Onları yakalayıp bir tepside sunmaları için Rigs'leri göndermek gibi harika bir sisteminiz var. Bekçi köpeği Red de yanınızdayken sizi nasıl reddedebilirler ki? Ne o, işe alım sorumlun mu? Kendi kişisel sik avcın mı?"

"Kardeşimin karısı. Seni burada tutuyor çünkü gitmeni istemiyorum." Kâseyi bir kenara bıraktıktan sonra kaşlarını çatarak ayağa kalkıyor ve elindeki bezi avucuna sürüyor. "Sen tutmak istediğim ilk kişisin."

"Daha da rahatsız edici." "Adı Leanna."

"Adının ne olduğu umurumda bile değil." Dönüp duvara bakıyorum, bileklerimdeki metal kelepçelerden rahatsız oluyorum. Tekrar. "Hiçbiriniz umurumda değilsiniz. Bu kâbusa elveda diyebileceğim gün ışığına kadar dakikaları sayacağım."

"O zaman bana adını söylemeye ne dersin? Zaten gidiyorsun."

Başımı arkaya eğdim, alay ettim. "Adımı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Evet. Hem de çok."

"Güzel. İstedğin ama asla sahip olamayacağın bir şeye sahip olduğumu bilmek güzel." "Sende istediğim pek çok şey var. Ama onları almak gibi bir niyetim yok."

"Ve sana daha fazla bir şey söylemeye niyetim yok." Dokuma hasırın üzerine uzanıp yüzümü ona dönüyorum ve ellerimi yanaklarımın altına sıkıştırıyorum. "Sabah ilk işim kalkmak olacak."

"Eğer dileğiniz buysa. Çocuğa gelince, o da tıpkı annesi gibi hastalıklı ve insan etine hasret olarak doğacaktı."

Thomurtuları ve inlemeleri beni uykumdan koparıyor. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, Rhys bir tür kâbusun içine hapsolmuş gibi görünüyor.

Savruluyor. Dönüyor. Kıvranıyor
battaniyelere karşı.

Doğrulduğumda vücuduma bir battaniye örtüldüğünü görüyorum - her gece üzerinde uyuduğu yığının içinde gördüğüm bir battaniye. Yağmurun kokusuyla battaniyeyi yüzüme doğru kaldırıyorum ama aklımdan adamın bir kadınla sevişme sahnesi geçiyor ve battaniyeyi fırlatıp vücudumdan atıyorum. Kadınlar bu adama yaltaklanıyor ve şüphesiz o battaniye de vücut sıvılarından payına düşeni almıştır.

Ugh.

Sessiz mırıltılar kulaklarıma ulaşıyor ve ben onlara konsantre oluyorum.
Uykusunda söylediği kelimeler.

"I luh yi," diye mırıldanıyor sarhoş bir uyku sersemliğiyle. "Ruh. Ruh."

Rüyası daha da yoğunlaşıyor gibi görüldüğü için daha sıkı
dinliyorum. "Koş."

Kalçaları altındaki battaniyeye sürtünürken aynı sözleri defalarca tekrarlıyor.
"Koş."

Her seferinde kelimeler daha sert, daha yüksek sesle söyleniyor, nefes alış
verişleriyle ve kalçalarının çılgınca sallanışıyla bölünüyor.

"Wren! Wren!"

Kanım donuyor ve felç olmuş bir halde uzanıp onun battaniyeyi sıkıca
k a v r a y ı ş ı n ı izliyorum.

Yine inliyor ve homurdanıyor.

"Wren!" Bu sefer yanlış anlaşılma
yok.

Adımı söyledi.

Yerde bir top gibi kıvrılmış, seğiren bedenine bakıyorum, zihnim anlamaya
bile başlayamadığım düşüncelerle yarışıyor. Hayatımın son altı yılını yok sayan,
döktüğüm her gözyaşını bir anda yalan haline getiren düşünceler.

Öldüğüne inandığım bir çocuğun düşünceleri.

Farkındalığın buz gibi dalları üzerimde gezinirken, adımı tekrar duymayı
bekliyorum.

CHAPTER 32

A Aplik ışıkla titriyor ve başımı kaldırıp boş battaniye yığınının fark ediyorum. Karanlık mağarada geceyi gündüzden ayırmak zor ve çok erken mi uyandım diye merak ediyorum. Oturmaya çalışıyorum

pozisyonunu alır, hareket özgürlüğünü fark eder ve zincirlerin çıkarılmış olduğunu görmek için döner.

Rhys elinde bir şişe likörle odaya girip kapıyı arkasından kapatıyor ve göğsümde sekiz yıldan uzun bir süredir ilk kez oluşan bir his belirliyor.

On yedi yaşındayken Altı'nın pencereyden içeri girdiğini duyduğumda yüzümde beliren gülümsemeyle aynı duygu.

Vücudumda uğuldayan heyecanı taşımak yerine bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum, zihnim söyleyecek bir şey arıyor. İçimdeki garip burkulmayı silecek bir şey.

Önüme bir nesne düşüyor, babamın günlüğü. Onu minderden kaldırıp kendime yakın tutuyorum.

"Yiyecek bir şeyler alın ve yola çıkalım. Diğerleriyle konuştum. Ayrılacağınızı biliyorlar." Şişeyi geri çevirip kehribar rengi sıvıyı hüpletiyor.

Bakışlarımı hala ondan uzak tutarak başımı sallıyorum. "Dün gece seni duydum. Uykunda kâbuslar görüyordun."

Arayı sessizlik
dolduruyor. "Ne rüya
gördün?"

"Rüyalarımı hatırlamıyorum."

İkinci bir baş sallamayla kendimi ayağa kaldırıyorum ve duvardan yukarı doğru kayıyorum. "Bu çok kötü oldu. Ne de olsa adımlı biliyorsun."

Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırarak kaşlarının sertçe kıvrılışını fark ediyorum ve yanından geçip odadan ana mağaraya doğru çıkıyorum.

Ancak anlık hoş duygular, hayatta kalan diğer kişileri gördüğümde yerini kalbimdeki acıya bırakıyor. Bu bana onun kötü bir adam olduğunu söylüyor. Onun hakkında bildiğim her şey artık yok ve onun yerinde kadınları kaçıran, onları kendi malıymış gibi hapseden ve yoluna çıkan her şeyi öldüren bir piç var. Onu bulmuş olmanın verdiği heyecan, üzüntüyle ve o gece ardıc ağacının yanında onu kaybetmiş *olabileceğim* soğuk gerçeğiyle yerle bir oldu.

Kafataslarının kendisi beni korkutmuyor, ama sonrasına duyduğu hayranlık korkutuyor. Çünkü hatırladığım çocuk şeytanlarını kontrol etme yeteneğine sahipti.

Bu adam açıkça bilmiyor. Gençliğinin tatlılığı sadist bir sapkınlığa dönüşmüş.

Güneş boşluktan süzülerek dünkünden daha büyük bir kalabalığın üzerine vuruyor. Bazıları oturmuş meyve ve su yiyor. Diğerleri yemek hazırlıyor, bekleyenlere dağıtıyor. Bir gün önceki sarışın kızı yakalıyorum, yeni kıyafetler giymiş, yüzü buraya gelirken giydiği kir ve kandan arınmış. Duvarın dibine oturmuş, meyvesini küçük lokmalar halinde koparıyor, gözleriyle diğerlerini tarıyor.

Göğsüme bir şey çarptığında, dünkü yaşlı kadının uzattığı yemek tabağına bakıyorum. Bugün gözleri yukarı dikilmiş. Hüzünlü. Yemeği kabul ettiğimde benimkilerle buluşmak istemiyor gibi görünüyorlar ve o da çekip gidiyor. Kalabalığın arasından sıyrılarak, bana gülümseyen sarışının yanına oturuyorum.

"Merhaba," diyor ve yemeğini yemeye devam ediyor.

"Merhaba." Göz ucuyla cildindeki morlukları, temizlenmiş kesikleri inceliyorum. "Dün geldin, değil mi?"

Başını sallıyor, yukarı bakma zahmetine girmiyor. "Sen iyi misin?"

Bu tek soru bir çeşit tetikleyici gibi görünüyor. Dudağı titriyor ve keskin bir nefes çekerek eliyle ağzını kapatıyor.

Yanağından süzülen bir damla gözyaşının parıltısını yakalıyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Hey, sorun yok." Ona doğru eğilerek odaya göz gezdiriyorum. "Ben buradan çıkıyorum. Yardım göndereceğim. Söz veriyorum."

Gözlerinde yaşlarla, şaşkın bir bakışla beni inceliyor. "Yardım mı?"

Başımı sallayarak omzunu hafifçe sıktım. "Bu pislikler sana yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Başını eğdiğinde yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Kim?"

Şimdi kafası karışan benim. "Motorcular mı?"

Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Bana hiçbir şey yapmadılar." "Ama sen... dün, sende... kan vardı. Ve elbisen yırtılmıştı."

Bakışlarını tekrar indiriyor ve yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Kovanımız basıldı. Lejyon askerleri tarafından. Annem ve kız kardeşim öldürüldü." Elindeki yemek tabağını bırakıp dizlerini vücuduna doğru çekiyor ve yüzünü avuçlarının içine gömüyor. Tek duyabildiğim, ellerinin arkasında hıçkıra hıçkıra ağladığı. "Askerlerden biri. Beni koridora sürükledi."

Bir sonraki adımın ne olacağını bildiğim için kemiklerimde soğuk bir his dolaşüyor. "O... durmadı. Canım yanıyordu ve durması için bağırıp duruyordum."

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor ve elleri yüzünden uzaklaştığında gözleri transa geçmiş gibi görünüyor.

Hemen, bu kıza bir şey sorduğum için pişman oldum. Onu zalim anılara maruz bıraktığım için.

"Üzgünüm-"

"Sonra durdu." Sesine bir şaşkınlık havası siniyor ve gözleri rahatlamayla yumuşayarak uzaklara bakıyor. "Onu üzerimden çekti. Tek gördüğüm askerin cesediydi. Yanımda yere düştü. Kaldırıldım ve oradan dışarı taşındım, sadece ona tutunuyordum. Gitmesine izin veremedim. Bırakmak istemedim, çok korkmuştum."

"Kim?"

"Rhys."

"Motorcular... Düşündüm ki... Sana zarar verdiklerini düşündüm. Yiyecek ve malzemelerinizi çaldılar."

Bakışlarını benimkilerden ayırarak başını sallıyor. "Hiç yiyeceğimiz yoktu. Açlıktan ölüyorduk."

Gözlerim bir kez daha görmeyi başaramadığım soğuk bir gerçekliğe dönüyor. Mağaranın etrafına, yemek servisi yapan, yiyen, gülen insanlara bakıyorum. Bakışlarım bir kenarda duran ve eliyle yanındaki küçük kızın süngerimsi kırmızı buklelerini okşayan Red'e kayıyor.

Birdenbire, her şey netleşti.

Asiler onları kurtarıyordu. Onları Lejyon askerlerinden kurtarıyorlardı. Tabii ya.

Ben bir aptalım.

Propagandanın kurbanı olan kör ve cahil bir aptal - başkalarını körü körüne kabul etmekle suçladığım yalanların aynısı - beni isyancıların kıyameti koparmak ve masumlardan çalmak isteyen asi bir grup olduğuna inandırdı.

"Kovanını mı bastılar?" Kızın sorusu dikkatimi tekrar ona çekerken, yanaklarından süzülen yaşları siliyor. "Lejyon askerleri. Senin kovanını da mı bastılar?"

Dudaklarım gergin, başımı sallıyorum.

"Artık iyi olacağız. Güvendeyiz. Rhys bir yer bildiğini söylüyor. Duvarlı bir yer, böylece kimse bize bir daha zarar veremez." Gülümsemesi, umutla dolup taşan hüznü gözlerini aydınlatıyor.

Dudaklarımı yalayarak bakışlarımı kucağımdaki tabağa indiriyorum. "Orayı biliyorum."

"Bütün gece yıldızların altında uyuyabileceğiniz tek yerin burası olduğunu söylüyor."

Gözlerimi sıkarak yaşların akmasını güçlkle engelliyorum ve başımı sallıyorum. "Ben de öyle duydum."

Ona meyve tabağını uzattım. "Benimkini al."

Minnettar bir gülümsemeyle yemeği kabul ediyor.

"Teşekkür ederim." Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Rhys yanımdan geçip kalabalığın arasından mağaranın girişine doğru ilerliyor, şişe hâlâ yumruğundan sallanıyor ve ben de peşinden gitmek için ayağa fırlıyorum.

Nöbetçiye ulaştığımda, geçmeme izin vermemesini bekliyorum ama vermiyor. Onun yerine kenara çekilip Rhys'in peşinden gitmeme izin verdi.

Dışarı çıktığımda gözlerimi kör edici güneşten koruyorum ve depoya doğru ilerlerken onu görüyorum.

"Rhys!"

İzleri üzerinde durdu ve ben de onunla buluşmak için sıcak çöl kumunun üzerinde koşuşturdum. Eldivenlerini giyerken bana bakma zahmetine girmiyor, vücudu gergin, omuzları sıkıntıyla kasılmış.

"Sen..." Boğazıma gergin bir gıdıklanma vuruyor ve yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Senin adın Rhys."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Doğum adım, evet. Ama sen bana Altı dedin."

Etrafımdaki dünya sağır edici bir sessizliğe gömülüyor. İlk başta hareket edemiyorum.

Zor nefes alıyorum.

Altı.

Adının sesi üzerime çöküyor, gözlerimi yaşlarla dolduruyor ve tekrar tekrar söylediğini duymak istiyorum. On yedi yaşındayken, duvarın diğer tarafındaki dilsiz çocukken özlemini çektiğim o sestən daha fazlasını istiyorum. Kendimi bir rüyada kapana kısılmış hissediyorum ve mideme yerleşen korku her an uyanacağıma dair bir tehdit.

"Bana sadece Altı'nın bilebileceği bir şey söyle."

Gözleri dalgınlıkla seğirirken, ellerinin esnemesi ve ovuşturulması dikkatini çekmiş gibi görünüyor. "Eskiden bana şarkı söylerdin. Geceleri. O günlüğün bir kısmını okuyana kadar sen olduğundan emin değildim."

Yüzüne dokunmak için uzandım ama geri çekildim, parmaklarımın yaralı yanağında gezinmesine izin vermeden önce elimi sıkı bir yumruk haline getirdim.

Vücudu hareketsizleşir, sertleşir. Dudaklarından keskin bir nefes geçiyor. Gözleri irkiliyor, ama aşinalıkla parlıyor ve aniden her ayrıntı, yüzünün her sert kenarı parmak uçlarıma hayali bir karıncalanma gönderiyor, anılar içeri sızarken.

Altı.

Bu yüzü nasıl unutabildim? O gözlerin ardında onu nasıl göremedim? Sinirli bir kahkaha göğsümün içinde sıkışıp kalıyor, öldüğüne inandığım adama bakıyor olduğuma dair inançsızlığım tarafından bastırılıyor.

"Neden bana söylemedin?" Sesim bu soruyla kesiliyor ve elimi indirerek kaçmak isteyen hıçkırığımı bastırmak için boğazımı temizliyorum.

Şişeyi kolunun altına sıkıştırıp eldivenlerini ellerinin üzerinde düzeltirken, bakışları aşağıya doğru yönelerek aramızda hamile bir duraksama yaşanıyor. "İçim ölü gibiydi. Ve o kadar ölü olduğunuzda, işleri tekrar yoluna koymak için yapmanız gereken şeyleri yapmazsınız." Burnunu çekiyor, kıpırdanırken ellerini yumruk yapıyor. "Geri dönmemen gerekiyordu." Başını sallarken dudakları hırıltıya dönüşüyor. "Benim için değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını deviriyor ve önündeki uçsuz bucaksız çöle doğru bir yerlere bakıyor. "Kaçtığım gece, dediğin gibi Ardiç ağacına koştum. Legion beni orada buldu." Profilinden kaşlarının çatıklığını yakalıyorum. "Bana öldüğünü söylediler. Bir muhafızla dövüşmeye çalışırken vurulmuşsun. Ben de ..." Başını sallıyor, dudakları bükülmüş. "O anda pes ettim. Kendimi teslim ettim. Bana ne olduğu umurumda bile değildi. Yapabilirlerdi

Beni o yere geri götür. Bana işkence et. Öldürün. Fark etmezdi. Hiçbir şeyim kalmamıştı."

"Senin için geldim. Geriye ne kaldığını gördüm." Zihnim gömleğini kumdan çıkardığım ve ondan kalan tek parçayı tuttuğum ana geri dönüyor. "Kendimi o ağacın yanına gömdüm. Her şeyimi. Ve bir daha geri dönemedim."

"Ben hatırladığın çocuk değilim, Wren." Hem sesinde hem de yüz ifadesinde sertlik var, beni dışarıda bırakmaya yönelik aşılmaz bir kalkan. "Dün gece kalpsizleştığimi söylediğinde haklıydın. Senin adına adam öldürdüm. Hiçbir tanrının affetmeyeceği şekilde." Kolunu burnunun üzerinde gezdirip burnunu çekiyor ve bakışlarının tekrar benimkilerden uzaklaşmasına izin veriyor.

"Bunu sana ben mi yaptım?"

"Bunu kendime ben yaptım." Çenesi kayıyor, dişlerini gıcırdatırken esniyor. "Her gece kendimi senin yüzünün halüsinasyonlarında kaybettim. Kurtardığım her kız sensin. Ne zaman dışarı çıksam, rüzgârda senin sesini duyuyorum. Kahkahanı. Kokunu. Hepsi burada," diyor şakağına bir yumruk indirerek. "Seni aklımdan çıkaramıyorum. Seni içimden çıkarmaya çalıştım ama yapamıyorum ve döktüğüm kan yetmiyor. Asla yetmiyor."

"Özür dilerim, ben-"

"Ve sonra geri mi döndün? Neden? Neden buradasın?" "Buradayım çünkü sana getirildim."

"Bana *getirildi*. Sanki bunu hak ediyorum. Sanki yaptığım her şey için Tanrı'nın bok listesinde değilmişim gibi." Önümde adımlıyor, ensesini ovuşturuyor, sonra duruyor ve başını sallıyor. "Bana geri dönmemen gerekiyordu. Buna." Şişeyi yanındaki tuğla duvara fırlatıyor, çarpmanın etkisiyle cam kırılıyor ve ben irkiliyorum. "Bana değil!" Sesindeki öfke omurgam boyunca gürlüyor ve gözlerimi sulu bir kalkan kaplıyor.

"Ben buradayım. Ve senin hakkında bir şeyler öğrenmek de ilk başta pek kolay olmadı. Kızlar, şimdi anlıyorum. Onları Legion'dan kurtarıyorsun. Ama ben satıldım. Rigs beni *satın aldı*. Beni o kurtarmadı."

"O kızlardan bazılarının satıldığı hasta herifleri bir bilsen." Gözleri üzerimde ve dağlara doğru geziniyor. "Rigs seni de bağışladı. Biz aziz değiliz, Wren. Burada kimse kimseyi kurtaramaz. Ve hiçbir şey bedava değil. Hepsi bizimle kalamaz. Ve orada tek başlarına hayatta kalamazlar." Çenesini açık çöle doğru salladı. "Bu yüzden mecbur kaldığımızda ticaret yapıyoruz."

"O zaman belki de gitsem daha iyi olur. Çünkü eskiden tanıdığım çocuk beni hiçbir şeye değişmezdi. Bunu adım gibi biliyorum. Asla izin vermezdi

bir şey bana zarar veremez."

Göğsü inip kalkıyor, dudakları sert bir çizgiye oturuyor ve aramızdaki sessizlikte sonsuzluk gibi görünen bir süre geçiyor.

Gözleri yine beni buluyor. "Gitmene izin vermeyi planlamamıştım. Ve hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin." Kaşları gergin, başını sallıyor. "Ben bile."

"Dövme. Görebilir miyim? Oraya koydukları dövme?"

Tek kelime etmeden ya da tereddüt etmeden arkasını döndü, başparmağını saç çizgisinin kısa kesimi üzerinde gezdirirken, kafatası maskesini aşağı doğru itti. Boynundaki ter parıltısının üzerinde, saçlarının örtüsü altında zorlukla seçilebilen, ezberlediğim numara. Yıllarca her gece fısıldadığım, acı içinde ölmemesi için Tanrı'ya dua ettiğim numara.

Dönüp bana bakıyor, yüzünde savunmasız, acı çeken bir ifade var ve kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ona doğru hamle yaptığımda, içgüdülerimle hareket ederek sert bedenine çarpıyorum. Dudaklarımı dudaklarına çarparken kollarım boynuna dolanıyor. İlk başta kaskatı kesiliyor, kasları kaskatı, neredeyse hiç hareket etmiyor ama saldırmaya hazır bir dağ aslanı gibi ham bir güçle titreşiyor.

Onu daha sert öpüyorum, parmaklarımı ensesinde gezdiriyorum, ta ki yeterince rahatlayana, vücudu biraz gevşeyene kadar.

O da beni öpüyor ve kolları beni sarıyor. Daha sıkı. Daha sıkı.

Onun tadı dilime cennet gibi geliyor ve ateşli öpücükleri beni baş döndürücü bir sersemliğe sürüklüyor. Beni yerden kaldırıyor, sırtı duvara çarpana kadar geriye doğru tökezliyoruz. Etrafında dönüyor ve binanın sıcak tuğlaları omurgama baskı yapıyor.

Öpücüğü tanıdık, beni duvara yapıştırırken hem rahatlatıyor hem de heyecanlandırıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz daha fazlası için umutsuzca düello ediyor. Daha fazlası.

Dudaklarımı yerken hırlıyor ve dudaklarımı ısırduğında acıdan irkiliyorum.

Saçlarımı çekiştirirken başımı geriye atıyorum, o da nabzımı yalıyor ve adını dişleriyle etime kazıyor.

"Beni bir yere götür, Altı. Uyanmadan önce beni götür."

Yüzünü boynumdan çektiğinde, göz bebekleri büyümüş, gözleri ağzıma dikilmiş ve başını sallıyor.

"Seni çok uzun süre bekledim. Çok uzun, küçük kuş."

CHAPTER 33

A Toprak yolda ilerlerken kollarımı Rhys'e sıkıca sarmış, başımı onun sırtına yaslamıştım. Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, bir anlık mutluluğa kapılıyorum, sanki uzun süre karanlığa hapsolmuş.

Yolun kenarına çekiyoruz ve başımı onun sırtından kaldırıp sarı ve turuncu renklerden oluşan, ara sıra yucca bitkilerinin dikenli yaprakları ve mor çiçeklerle bezenmiş bir denize bakıyorum. Uzakta, dağların ve kum tepelerinin yumuşak eğimi çorak arazinin ortasında bir çayır izlenimi veriyor.

"Bu çok güzel."

Tek kelime etmeden bisikletten indi ve beni oturduğum yerden kaldırarak ilkbaharın sonundaki gelincik tarlasına doğru götürdü.

Birlikte kavurucu güneşten korunmak için yeterli bir gölgelik oluşturan bir küme Joshua ağacının altında gölgeleniyoruz. Hâlâ sevdiğim dünyanın bir parçası olan çevremde nefes almak için bir an çalışıyorum ve arkamı döndüğümde Rhys arkamda duruyor, elleri yanlarında sıkı yumruklar halinde uzanıyor ve esniyor.

Burada olduğumuzdan beri bir şeyler değişti. Gölgelerin gözlerinin üzerinden geçtiğini görebiliyorum, sanki eski dostlar oynamaya gelmiş gibi. Şeytanlar düşüncelerine yerleşiyor.

"Beni neden buraya getirdin?" Cevabı biliyorum. Onu çayırdaki gizli yerimize götürmemle aynı sebepten. Herkesten uzağa.

"Ben düşündüğün gibi biri değilim, Wren. Hiçbir zaman olmadım. O zaman sana söylemek istedim ama yapamadım."

"Ben senin ne olduğunu düşünüyorum, Rhys?"

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor, gözleri bir hayvan gibi beni izliyor, sanki saldırma dürtüsü içinde kıvranıyor. "Beni bulduğunda bir çocuktum. Darmadağınıktım ama kimseye zarar vermedim. O zamanlar döktüğüm tek kan kendiminkiydi. Şimdi her şey farklı. Burada istediğimi yapıyorum. Kural yok. Kanun yok. Durduracak hiçbir şey-"

"Beni buraya öldürmek için mi getirdin?"

"Hayır. Seni buraya neden getirdiğimi bilmiyorum." Bir elini yüzünde ve ensesinde gezdiriyor. "Bazen sesler duyuyorum. Yüksek, öfkeli sesler. Bazen benimkinden daha yüksek." İki eliyle başının üstünü okşuyor ve gözleri kapalı bir şekilde bir an durgunlaşıyor. "Bunun ne kadar boktan olduğunu biliyor musun? Deli insanlar sesler duyar." Küçümsüyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. "Burada hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığım şeyler için beni asla affetmezsin."

"Sen de benim kim olduğumu unuttun o zaman."

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım. Çok saf. Ve iyi." Bana bakarken gözleri seğiriyor, göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor. "Muhtemelen seni geri götürmeliyim. Seni buraya getirmek bir hataydı."

"Bu sesler... size kötü şeyler yapmanızı mı söylüyorlar?"

Çenesi titriyor, gözlerindeki o gölgeler sessizliğine cevap veriyor.

"Bu yüzden kafataslarını topluyorsun, değil mi? O sesler sana öldürmeni söylüyor. Bundan zevk almanı söylüyorlar. Aldığın her canla acının geçeceğini söylüyorlar. Öyle mi?"

Kaşlarındaki çatık derinleşiyor ama cevap verme zahmetine girmiyor.

"Şimdi sana ne söylüyorlar?" Ona doğru bir adım atmaya cesaret ederek sormaya cesaret ediyorum.

Geri adım atıyor. "Almak için."

"İstediğin bu mu?" Bir adım daha ileri. "İhtiyacın olan bu mu? Benden almak için mi?"

Yüzü soğukkanlı ve sert. Ancak tüm bu soğuk zırhın altında, zihninde barındırdığını bildiğim şeytanlarla savaşıyor kırılgan bir çekirdek var.

"Eğer sana isteyerek veririm, bu almak olmaz, değil mi?" Hâlâ yaklaşıyorum, ama bu sefer kımıldamıyor.

Vücudu kaskatı bir gerilim duvarına dönüşmüş, kollarındaki ve çenesindeki ipler öylesine gerilmiş ki titriyor. Ellerini sıkıca yumruk yapıp başını sallıyor. "Seni çok fazla istiyorum, Wren. Şu anda seni bu kadar çok istemek beni çok korkutuyor. Sana bakmak bile göğsümü ağrıtıyor." Bakışları

benimkiyle buluşuyor, ama zihninde çalkalanan görünmez ıstırapla bükülüyor ve avucunun topuğunu şakağına vuruyor. "Yine de sesler. Çok gürültülüler. Tek duyduğum bu. Bir tür ucube gibi."

"Bu yüzden diğerleri senden korkuyor. Bu yüzden seni bir hayvan gibi zincirliyorlar."

"Yapmak zorundalar." Gözlerindeki azap kalbime ağır geliyor. "Bazen çok fazla oluyor. Çok gürültülü oluyor ve kendimi kaybediyorum."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Çenesini sıvazlıyor, gözleri şu anda o bayılma anlarından birine yakalanmış gibi kaybolmuş. "Çoğu zaman ne yaptığımı bile bilmiyorum. Sanki bir şey beni ele geçiriyor ve ben de sadece gezintiye çıkıyorum."

"Onlar iyi insanlar mıydı? Öldürdüklerin?"

Omuz silerken dudaklarının köşesi seğiriyor. "Artık iyi olan ne var ki? Burada hepimiz sosyopatız. Sadece bazıları daha gelişmiş." Gözleri hüznle yumuşuyor. "Keşke iyiliğin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilseydim."

"Senden hiç korkmadım Altı. Seslerinden ya da şeytanlarından korkmuyorum. Kalbinin içinde ne olduğunu biliyorum. Ve sen beni korkutmuyorsun. Hiç korkutmadın." Elimi uzattığımda irkildi ama yine de uzattım. Yüzünü benimkine yaklaştırıp ona bakıyorum. "O seslerin sana içinde iyilik olmadığını söylemesine izin verme, çünkü ben onu gördüm. Ona dokundum."

"O çocuk öldü, Wren. Şimdi daha aç. *Açlıktan ölüyor.*" Gözleri beni yutarken dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Senin söz konusu olduğun yerde aynı kontrole sahip olduğumdan emin değilim."

"O zamanlar kendini zor dizginliyordun. Ayrıca hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermeyeceğini söylemiştin. Sen de dahil. Ve ben sana inanıyorum." Parmak uçlarımda yükselip sert çenesini kavriyorum ve onu öpüyorum. "Göğsündeki o soğuk, içi boş his var ya? Onu ben de hissediyorum." Gözlerim onunkilerde, elimi göğsüne doğru kaydırıyorum. "Kalbine bir şey oldu Rhys. Düzeltebilir miyim bilmiyorum. Ama deneyeceğim."

Gözleri benimkileri inceliyor, cam gibi yüzeylerinin ötesine, ruhumun derinliklerine bakıyor. "En son ne zaman bir erkekle birlikte oldun küçük kuş?"

Birkaç piçle birlikte oldum, ama sadece bir tanesine erkek diyebilirim. "Lasthenia battaniyesi üzerinde, ayın altında."

Yanağının seğirmesi bana bunun onu memnun ettiğini söylüyor. "O geceyi çok iyi hatırlıyorum." Eğiliyor, gözlerini kaçırıyor ve beni öyle şefkatle öpüyor ki, dizlerim zayıflıyor, altımdan çıkmakla tehdit ediyor. "Seni daha fazla bekleyemem." Sesinin hırçın tonu çaresizliği yansıtıyor, bu da onu yatıştırmak için içimdeki ilkel arzuyu harekete geçiriyor.

Yeleğini kavrayarak onu yüzüme doğru çekiyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine eğerek alt dudağını dişlerimin arasında sürüklüyorum. Yeleğini omuzlarından itiyorum ve deri arkasından yere düşüyor. Derin oluklarla oyulmuş kaslarının sert düzlemleri avuçlarımı göğsüne çekiyor ve elimi dokunuşumla dalgalanan karnına doğru sürüklediğimde göğüs kaslarının katı formu tenimin altında kayıyor.

Ama derisinde yeni yaralar var. Daha önce gördüğüm küçük beyaz çizgilerle örtüşen yeni yaralar. "Yara izlerin..." Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, dokunmaktan çekindiğini itiraf eden kaslarının seğirmesini izliyorum. Sanki canına tak etmiş gibi elimi tutup vücudundan uzaklaştırıyor ama ben ellerinin titreyişini yakalıyorum. Tenimde titreşen titremeleri ve kesik kesik, hızlı nefes alışını. Kendini toparlamış ve Kendini tutmak için cehennem gibi.

"Ellerime güvenmiyorsun."

"Kendime güvenmiyorum. Bunun senin ellerinle bir ilgisi yok. Geri döndüğünden beri tek düşünebildiğim bu." Elimini bırakıyor ve kafatasını tekrar ileri geri okşuyor. Gözleri kapalı, ellerini başının iki yanında sıkıca yumruk yapıyor, devasa kolları dikkatimi çekiyor. "Ellerin üzerimde."

"Başka birinin sana dokunmasına izin verdin mi?"

Bana bakarken gözleri kararıyor ve tıpkı dilsiz olduğu zaman olduğu gibi düşüncelerini okuyamıyorum. Sesinin geri gelmesi, zihninin içinde gömülü olan gizemi değiştirmede.

Tek bildiğim o kırık çocuğun hala gözlerinin arkasından onu izlediği. Parlak mavi gözleri ve korkunç yara izleri olan, acı ve ıstırap dolu kabuslarla uyanan ve dokunmaktan korkan. Onu kollarımın arasına almak, ninniler söylemek ve ona asla zarar vermeyeceğimi söylemek istiyorum. Ama benim kalbim de değişti. Daha soğuk ve geçilmez bir hal aldı, içi sevgiden çok nefretle doldu. Her ne kadar onu bu gölgelerden çekip çıkarabileceğime inanmak istesem de, gerçek şu ki, kendi geçmişimin şeytanlarıyla arkadaş olarak, ben de o gölgelerde yaşıyordum. Bir zamanlar benden aldıkları gibi erkeklerden alıyorum.

Altı hariç.

"Eğer bana dokunmazsan, bir daha hiçbir şey dokunmayacak," diyorum ve yüz ifadesinde yeni bir şeyin titreştiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Belki de bilmek. Benzer bir duygu. Ya da belki de acımla zalimce alay etmektir.

Karanlığın bir kısmı kalkıyor ve bana uzanıyor, bir an tereddüt ediyor ve gözümdeki yaşı okşuyor.

Elini benden çekiyor ama ben bileğini sıkıca tutuyorum. Gözlerimiz sessizlik içinde savaşıırken kasları geriliyor, dokunuşuma direniyor. Öfke kararlılığımı sarıyor, bana sadece inatçılık ettiğini söylüyor, ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Başkalarını uzak tutan o canavardan kurtulmak istediğini gözlerinden okuyabiliyorum. Bu yüzden çok uzun zamandır ona gerçekten dokunulmamış. Ona çok ihtiyacı olan bir anlık huzuru vermek istiyorum.

Kalbim aynı derecede karanlık ve kapalı olsa bile, onun acısını çalmak ve ona bir kez daha zevki göstermek istiyorum.

İkimiz de gözümüzü bile kırpmadan öylece kalakaldık. Ve sonunda yumuşadı.

Sıktığı dişlerinin arasından çıkan bir tıslamayla gerginliği kayboluyor ve onu bir öpücük için kendime çekmeme izin veriyor. Zafer damarlarımda dolaşıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Başını eğiyor ve kollarının beni sardığını, sıktığını hissediyorum. Daha sıkı ve daha sıkı.

Bedenim yerden kaldırılıyor ve ona tutunarak beni istediği gibi almasına izin veriyorum. Doyurucu bir iniltiyle boğazında bir hırıltı gümbürdüyor ve dudaklarına karşı gülümsüyorum. Bu benim Altı'm. Sevdiğim çocuk, kalbi sertleşmiş olsa da hâlâ orada olan bir adamın bedenine bürünmüş. Soğuk çelik katmanlarının altında, hâlâ bir şeyler için atıyor.

Kalçalarımı beline doluyor, ağzı hâlâ benimkine basılı ve dizlerinin üzerine çökerken birlikte düşüyoruz. Dudaklarında hatırladığım çilek ve incir tatlılığı yerini likörün dumanlı aromasına bıraktı. Tadı biraz değişmiş olabilir ama öpücüklerinin etkisi değişmemiş. Başım zevkle dönüyor ve bir yerlerde geçmiş anılardan gelen kız gibi bir kıkırdama yankılanıyor.

Ne kadar mahvolduğumu, diğer erkeklerin sevgisinden ne kadar az nasiplendiğimi fark etmemiştim. Başka hiç kimse ruhuma bu şekilde dokunmadı, benden bir parça çalmadı.

Kalbim yıllar önce ona verdiğim küçük parçaya uzanıyor ve sanki bunca zamandır uykudaymış gibi yeniden atıyor. Heyecanlı ritim kaburgalarımın çarpıyor, nefesimi çalıyor.

Parmaklarını gömleğimin eteğinin altından geçirerek kumaşı başımın üzerine kaldırıyor, ben önünde uzanırken gözleri açıkta kalan göğüslerimde bayram ediyor.

Başparmakları üzerlerinden geçiyor, kalçalarımın arasına sertçe vuran, oraya dokunulma ihtiyacıyla bir ağrının zonkladığı vahşi bir uyarılma nabzını okşuyor.

Elleri cennet, gözleri evim gibi. Başımı arkaya yatırıyorum, okşayışında kayboluyorum, anılarım kucağıma düşen eski fotoğraflar gibi süzülüyor.

İçimde bir şeyler kıpırdanıyor ve okşamaları kaslarımı harekete geçirerek onları uzaklaştırıyor. Bana bu kadar yumuşaklığı ve saygıyı hak etmediğimi ve onu durdurmam gerektiğini söylüyor.

Ama ben istemiyorum. Bu düşünceler ne kadar ikna edici olursa olsun, Altı'da bunlara izin vermeyeceğim.

"Hislerimi kaybettim. Yaptıkları şeyler ..." Bana bakarken alnındaki oluklar derinleşiyor. "Sinirlerime zarar verdi." Elini kaldırıp önümde esnetiyor ve meme ucumu okşamaya devam ediyor. "Sana dokunduğumdaki yüzünü hatırlıyorum. Tıpkı bunun gibi. Bana tekrar nasıl hissedeceğimi gösterdin. Çoğu insan ellerimin altında siner. Benden korkarlar. Ama sen? Bunun için bana yalvarıyorsun."

Bileklerinden birini yakalayıp yüzüme doğru tutuyorum ve avucunu öpüyorum. "Dokunuşunu sevdim. Seni kaybettikten yıllar sonra bunun hayalini kurdum."

Gözleri beni incelerken başparmağı yanağımda ve dudaklarımın üzerinde geziniyor, en mavi alevlerle kaynıyor.

"Sana yaptıkları geri alınamaz. Ama izin ver unutmana yardım edeyim, sadece bir süreliğine." Yüzünün iki yanını kavrayarak, ateşli ve heyecanlı bir öpücük için ağzını kendime çekiyorum.

Eli tekrar göğsüme kayıyor, avuç içi nazikçe hassas tepelerimin üzerinden geçiyor.

Ona doğru eğilerek bir inilti için dudaklarımı aralıyorum ve ağzı boğazımı, köprücük kemiğimi buluyor. Sıcak hava tenime çarpıyor ve burnunu boynumun dibinde gezdiriyor.

"Kokun. Çok güzel. Senin tadına bakmayı ne kadar arzuladığımı anlatamam." O ısırıp emerken dişleri tenimi sıyrıyor ve ben onunkini sıkıyorum.

Ense, ağzı sessiz bir ıglaa açık. "Kır iekleri gibi." Gırtlaktan gelen bir ses tenimde titreşerek kemiklerimin derinliklerine ulaşıyor.

Her hareketi bir anı selini beraberinde getiriyor. Direkli ahırda onunla geçirdiğimiz geceler ve yatakta yaptığımız sessiz keşifler. Yıldızların altında uzanmak. "Taze yağmur, metal ve sabunun tatlı misk kokusu gibi kokuyordun," diye fısıldıyorum, dudaklarını göğsümde gezdirirken. "Hatırlıyorum."

Meme uçlarımın her birini öpmek için duraklıyor ve dudakları nihayet göbeğime ulaştığında nefesleri sert ve çılgınca bir hal alıyor.

Başını karnıma yaslamak için duraklıyor, iki yanımı kavırıyor ve başını sallıyor. "Bunu yapamam, Wren. Yapmak istiyorum. Şu anda seni ne kadar çok istediğimi bilmiyorsun bile, ama lanet olsun. Yapamam. Ellerim kirli. Sana dokunamayacak kadar kirli."

Parmaklarımı saçlarının kısa sivri uçlarında gezdirip beni içine çekişini izliyorum. "Bana dokunmana ihtiyacım var."

"İçimde çok fazla istek birikti. Çok uzun zaman oldu."

"Ben kırılgan değılim, melek de değılim." Yüzünün iki yanını kavrayarak onu öpüyorum. "Benim de buna ihtiyacım var, Rhys. Lütfen?"

Dudakları gergin, duvara sırtını dayamış bir adam gibi burnundan sertçe nefes alıyor. Vücudundan erkeksi sıcaklık dalgaları yayılıyor, gözlerindeki çatışmaya rağmen onun da bunu istediğini söylüyor bana. Takip eden saniyelerde, bundan vazgeçip sonunda çekip gidecek mi diye merak ediyorum, ama ben baktıkça, gözleri kararlılıkla daha da yumuşuyor.

Parmaklarını kot pantolonumun bel bandına sokarak, beni itip kakarak kalçalarımın altına aşığı çekiyor ve dizlerimin hemen yanından kaydırıyor.

Hararetli hareketlerle, kot pantolonla bağılyken bacaklarımı gidebildikleri yere kadar itiyor ve beni ona doğıru açıyor.

Kafatasını tekrar okşuyor, yüzünde bir kez daha endişe ifadesi beliriyor. "Lanet olsun, ne kadar mükemmel olduğunu unutmuşum."

Elini tutuyorum, gözlerim yüzüne kilitleniyor ve parmaklarını ıslak dikiş yerimde gezdiriyorum. Bir dokunuş fısıltısı tenimin altında bir ürperti yaratıyor ve ben de gözlerimi geri çevirip kendimi kaybediyorum.

Kafa üstü içime daldığında haykırıyorum, göğüslerimi havaya kaldırıyorum, bu sırada dili girişimi mızraklıyor. ılgınca küçük gıdıklanmalar seksimin kıvrımlarında dans ediyor ve yüzümdeki gülümseme, ağırı başladığında yüz buruşturmaya dönüşüyor. Kalçalarımın arasında başka erkeklerin ağzı vardı ama hiçbirisi Six kadar usta ve saygılı değıldi. Sanki vücudumdaki gizli yerleri, fantezilerimle alay eden ve acıyı gömen yerleri unutmamış gibi.

Dili her karanlık köşeyi, her yarığı keşfediyor, zevkim için amansız bir çaba içinde. O beni orada, etrafımızdaki toprağı yakan güneşin altında yutarken, gözlerimi Joshua ağacının bize bakan yumuşak sallanışına açıyorum. Parmaklarını içeriye doğru itiyor, sekiz yıl önce yatağında uzanırken bulduğu yere doğru kıvrıyor. O zamanlar masum, naif ve dokunuşuna açtım, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Parmaklarının her ıslak hareketinde karnımda bir basınç oluşuyor. Tırnaklarım iki yanımdaki toprağı kazarken, kaslarım doruğa yaklaştıkça geriliyor, titriyor.

Başını bacaklarımın arasından kaldırıyor, yüzü sularımın parlaklığıyla kaplanıyor ve parmaklarını çıkarıp ağzına sokuyor.

Kaçırdığım doruktan dolayı inliyorum ve toprağın üzerinde kıvraniyorum, çünkü o bir tanrı gibi üzerimde duruyor, kotunu çıkarırken başını hayranlıkla eğiyor. Sert boyu kalçalarından yukarı doğru uzanıyor ve büyüklüğü enfes bir şey vaat ediyor. Uzun zamandır hissetmediğim bir şey.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum ona, elimi dudaklarının hayali hissinin hâlâ sürdüğü yere kaydırarak. Emrimin artık bir çocuğu değil, bir erkeğı çağırıldığının farkındayım; istese beni ezebilecek kadar güçlü bir erkeğı. "Lütfen."

Rhys bedenime tırmanıyor, beni altına hapsediyor ve boğazımı öpüyor. Pazılarını kavriyorum, kaslarının kendini benden uzak tutmak için esnediğini hissediyorum ve ucunu girişime hizaladığında, karnımın derinliklerinde doğaüstü bir ihtiyaç oluşuyor.

Bekliyor. O bana bakarken beni bekletiyor.

Kot pantolonum hala aşağıdaki hareketlerimi kısıtlıyor, dizlerim, aralarına sıkışmış iri bedenini zar zor barındırıyor.

Sonunda içime giriyor ve beni doldurmasının verdiği zevkle dudağımı ısıriyorum. Titreyen bir nefes boğazıma bir ısı patlaması gönderiyor ve boynumun kıvrımını ısıriyor, etime tüylerimi diken diken eden erkeksi bir onay sesi çıkarıyor.

Vücudu içimde yavaş ve kolay bir şekilde sallanırken, her itişte derinleşirken, başımı geriye yatırıyorum. Hızlanan nefesleriyle tempoyu artırırken, kalçalarının her pompalanışı beni coşkuya daha da yaklaştırırken, kollarımı ona bağı tutuyorum. Zevkin zirvesine.

Bana sadece o zevk verebilir.

"Altı," diye fısıldıyorum, sonra ona eski adıyla hitap ettiğimi fark ediyorum. "Daha fazla. Bu sefer dayanabilirim."

Mavi gözlerinde için için yanan açlığı görebileceğim kadar başını kaldırıyor. Bir şeyleri yok etme ihtiyacı. Bakışlarını tutuyorum, alnının oluklarına kazınmış belirsizliğe meydan okuyorum.

Dizlerimin üzerinde dönmek için altından kıvranıyorum ama beni yere yapıştırıyor. İçinden sert bir nefes çıkıyor ve alnını benimkine yaslıyor, kalçaları hâlâ içimde sallanıyor.

"Hayır, Wren. Yüzünü görmem gerek." İnatçı bir kararlılık maskesi takıyor. "Seni izlemem gerek."

Boş bir ifadeyle ona bakıyorum, bu isteğin beni neden rahatsız ettiğinden emin değilim. Ama zihnim beynimde kalıcı bir dikiş haline gelen karışık psikolojiyi çözerken, bedenim bana yaptığı şeye bağlı kalıyor.

Parmakları boynumun etrafında kıvrılıyor, başparmağı şahdamarımı okşuyor ve kalçalarının atışına ayak uyduruyor. Nabzımın parmak uçlarına çarptığını hissedecek kadar sıkıyor, hızını artırdığında heyecanım daha da artıyor.

Acaba beni burada, çölün ortasında, kimsenin beni bulamayacağı bir yerde boğazlayacak mı diye merak ediyorum ama o kadar sarhoşum ki umurumda bile değil.

Çenem gevşiyor ve gözlerimin önünde uçuşan yıldızları kırıştırıyorum.

Tutuşunu bırakıyor ve beni sınıra yaklaştıran sabit itişlerle nefes alıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve kollarını başımın iki yanına sıkıştırarak tekrar içime giriyor. Daha hızlı ve daha hızlı. Daha derine ve daha derine. Kalçaları bir yıkım temposuyla atarken, bacağımı omzunun üzerine kaldırıyor ve hayatının amacını arayan bir adamın öfkesiyle içime giriyor.

Kirliyiz, ter vücudumuza yapışmış, coşku içinde kaybolmuşuz, sanki etrafımızdaki dünya yokmuş gibi. Her özürsüz itişte acı ve öfke var. Parmaklarının kalçalarıma sertçe girmesi bana zevkle savaştığını söylüyor. Günaha girdiğim için beni cezalandırıyor.

Başımı geriye doğru çekerken kafa derimde keskin bir sızı oluşuyor ve titrek nefesi ve kulağımdaki sessiz iniltileri sadece uyarılmamı artırmaya yarıyor. Gaddar ve acımasız, beni karanlığının derinliklerine çekiyor. Bir zamanlar beni korkutan sertlik üzerime çöküyor ve yeni keşfettiği özgürlüğün tadını çıkarıyor.

Kolu tenime karşı titriyor, parmakları her ıslak kayışta benimkine sıkıca kıvrılıyor. Omurgamın dibine vuran ilk vızıltı beni gevşetiyor.

Çenemi ve ağzımı yaklaşan çarpışmaya açıyorum.

Daha fazla. Daha fazlası.

Homurtuları keskin nefes alış verişleriyle kesiliyor.

Karıncalanmalar omurgamdan yukarı fırlıyor, kaslarımda dalgalanıyor, orgazm damarlarımda coşku mermileriyle ateşleniyor. Vücudum, kafamın içinde çarpan isminin sesiyle titriyor.

"Oh, Tanrım, Rhys!"

Boğuk bir iniltiyle, ilk sıcaklık püskürmesi içimi doldurana kadar amansız saldırısını sürdürüyor. Ağzından dökülen erkeksi sesler, vücudundan yayılan ısı, seksin baş döndürücü kokusu ve yüzümdeki kuru çöl esintisi, duyular için bir ziyafet. Etrafımızdaki havayı elektriklendiren güçlü bir enerji.

"Wren!" diye homurdanarak son salgısını da dışarı pompalıyor.

İçine kapanan, bedenini lanetleyen ve utandıran o küçük kız artık burada değil. Onun yerinde bir kadın var. İnsanın karanlık tarafını görmüş biri. Dünyanın acımasızlığını hissetmiş biri. Günahlarından sonra yıkanabilen biri.

Yıllar sonra ilk kez her şeyi yeniden hissediyorum. Tenimdeki güneşi. Saçlarımdaki rüzgarı. Kuşları. Gelinciklerin kokusunu. Ve altı, bir şimşegin cızırtılı çatırtısı. Çöldeki sevgili fırtınam. Onu içimde o kadar derinden hissediyorum ki, kalbime doğru bir şok gönderiyor ve gözlerim etrafımızda hareket etmeyi bırakmış gibi görünen dünyaya doğru çırpınarak açılıyor.

Bu anı içime çekmek, onu her gözeneğimde tüketmek ve sonsuza dek içime hapsedmek istiyorum. Bedenim sanki ilk çöl çiçeklerinin canlanması gibi açılıyor.

Kalçalarını tembelce yuvarlayarak yavaşlıyor. Tatmin edici bir nabızdan sonra nabız. Uyluklarımdan aşağı sızıyor ve ılık, yumuşak his kemiklerime yerleşip sarhoş bir şehvet sisi içinde kaslarımı zayıflatırken gülümsüyorum.

Boğuk, boğuk nefesleri kulağımın dibinden geçiyor, ama bu sefer beni itmiyor. Kıpırdamıyor, sadece nefes alıyor.

İkimiz de nefes alıyoruz.

Rhys'in ağzı benimkine çarpıyor.

Kollarımı ona doluyorum ve vücudu avuçlarımdan arasında titriyor.

Beden uzaklaştığında, yorgunluktan kapanan gözleri yaşlarla parlıyor, göğsü yavaş ve kolay bir şekilde yükseliyor. "Benim küçük kuşum. Benim Wren'im."

Benim altılım.

Bir zevk sisinin içinden, uçsuz bucaksız gökyüzü ve Joshua'nın silüetiyle çerçevelenmiş yüzüne bakıyorum ve tam o anda fark ediyorum ki, bu dünyada hala güzellikler var. Hâlâ seyredilecek muhteşem şeyler var.

S Rhys'in yanında çırılçıplak uzanırken ılık küçük vahamıza girmeye, gölgeyi kaydırmaya başlıyor. Sadece terimizin üzerinde dans eden hafif esinti

kaygan cilt, sıcaklığı yerinde kalmaya yetecek kadar katlanılabilir kılıyor. "Sesini bulmuşsun."

"Uzun zaman aldı ama evet." Parmaklarını benimkilere doluyor ve elimi dudaklarına götürerek avucumun arkasını öpüyor. "Ağzımdan çıkan ilk şey senin adın oldu."

"Söyle. Tekrar söylediğini duymak istiyorum." "Wren."

Bunu daha önce yarım düzine kez duymuştum ama yine de dudaklarından dökülen ses tüylerimi diken diken ediyor. "Daha önce, o zamanlar olduğumu sandığım çocuk olmadığımı söylemiştin. Ben de senin düşündüğün gibi bir kız değildim." Göğsüne yaslanıp kalbinin üzerindeki sivri yara izini takip ediyorum. "Benim doğum adım Dani, babamın adı. Ama artık bu ismi kullanmıyorum. Dani çoktan gitti."

"Ona ne oldu?"

"Lejyon annemi ve kız kardeşimi öldürdü ve ben de oraya gönderildim. Tıpkı senin gibi."

Yüzündeki şaşkınlık beni devam etmeye zorluyor.

"Annem kafamı kazıtıp beni erkek kılığına soktu. Babam -gerçek babam değil- kaçmama yardım etti. Beni duvarın diğer tarafına getirdi. Bana yeni bir isim, hayatta bir şans vererek kimliğimi yeniden keşfetti." Dirseğimin üzerinde doğrulup öne doğru eğildim ve izini sürdüğüm yara izini öptüm. "Hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyler gördüm. En korkunç şeyleri yaşadım." Teninin bronz rengi bakışlarımla bulanıklaşırken, zihnim beni o koridorlara ve anılarımda hala yankılanan korkunç acı çığlıklarına geri götürüyor. "Çok fazla korkunç şey."

Ensemde kavırıyor, bakışlarını hizalıyor ama eski Altı gibi tek kelime etmiyor.

"Bazen ben de sesler duyuyorum. Kafamın içinde ıgık atıyorlar. Onları çok uzun bir süre kilit altında tuttum. Babam onlara bastırılmış anılar derdi."

"Unuttuğun için şanslısın. Kısa bir süre için bile olsa. Onlardan kurtulamıyorum."

"Yine de kardeşini bulmuşsun."

Başını sallayıp ensemini okşuyor. "Tripp. Ve babam. İki yıl önce öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyorum, parmağımı göğüslerinin kazındığı derin olukta gezdirerek. "Babam da öldü. Rager onu ısırđı ve... o da pes etti." İçimi çekiyor ve çenemi göğüsüne yaslıyorum. "Calico'ya nasıl geldin?"

"Legion kovanımıza geldiğinde, babam, Tripp ve ben dışarıda yiyecek arıyorduk. Her şey yok edilmişti. Yanmıştı. Annemin ve kız kardeşimin cesedini bulduk ama en küçük kardeşim Brenin kayıptı. Onu götürdüklerini düşünerek izlerini sürmeye karar verdik ve hastanenin yerini tespit ettik. Teslim olmak için gönüllü oldum. İçeri girmek için. Ama Brenin'i hiç bulamadım. Beni üç yıl boyunca o yerde kilitli tuttular. Ta ki sen beni bulana kadar." Tereddütsüz bakışlarının ağırlığı beni eziyor. "Sen olmasaydın ölmüş olurdum."

"Ve hatırladığım kadarıyla, *sen* olmasaydın ölmüş olacaktım." Gözlerimi dudaklarına dikip oradaki yara izini inceliyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Gözündeki yara dikkatimi çekiyor ve parmağımı hafifçe göz kapağında gezdiriyorum, dokunuşumla kapanıyor. "Bu ne?"

"Ardıç Ağacı'ndaki gece, kardeşim ve babam olduğu ortaya çıkan isyancılar tarafından pusuya dşrldk. Benden asla vazgeçemediler. Calico'ya girmek için savaştılar. Her neyse, Tripp ilk başta beni tanımadı. O askerlerle birlikte olduğumu sandı. Neredeyse beni öldürüyordu."

"Ne korkunç bir hatırlatma." Başparmağımı yara izinin kabarık kenarlarında gezdiriyorum. "Bunu her gün görmek ve seni öldürebileceğini bilmek zor olmalı."

"Onu gördüğüm için o kadar mutluydum ki umurumda bile değildi. Hayatımın en iyi ve en kötü günü." Aşağı doğru bir bakışla kaşlarını birbirine kenetliyor, sanki o anı kafasının içinde yeniden yaşıyormuş gibi. "En kötüsü, çoğunlukla."

Dirseğimin üzerinde yükselip yanağını okşuyorum ve onu öpüyorum. "Benim için de."

Parmağını yüzümde gezdiriyor, saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve dudağı bir zamanlar sevdiğim o apkın Altı gülümsemesine doğru kalkıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Seni o duvarın diğer tarafında gördüğüm gün, sana sahip olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Her şeyi."

Yüzümde kız gibi bir gülümseme beliriyor ve gözlerini ağzıma çekiyor. Eliyle ensemden tutup beni kendine çekiyor ve bir öpücükle dudaklarına bastırıyor.

Bir sesle başımı kaldırıyorum ve uzakta bir Rager görüyorum, düzensiz bir şekilde hareket ediyor, toprağı tekmeliyor. Yanımıza yaklaşıyor, sanki onunla aramızda görünmez bir duvar varmış gibi. Tek başıma, çıplak yatarken, bu mesafede bile kendimi savunmasız ve gergin hissedirdim ama Rhys'leyken bunların hiçbirini hissetmiyorum. Onun varlığı beni sakinleştiriyor. "Tripp de senin gibi alfa geni taşıyor mu?"

Bir Rager'a bir de arkasına bakıyor ve kollarını başının altına sıkıştırıyor. "Hayır. Biz kan kardeşi değiliz. Beş yaşındayken babası beni terk edilmiş bir binanın etrafında tökezlerken bulmuş. Isırılmadığıma inanmadı. O ve Alyson beni yanlarına aldılar ve kendilerinden biri gibi yetiştirdiler. Tripp ve Brenin'i doğdukları günden beri kardeşlerim olarak tanıyorum. Abi'yi de."

"Kız kardeşin mi?" Başını salladığında gözlerindeki hüznün titreşimini yakalıyorum.

Küçük bir ayrıntı hâlâ aklımı kurcalıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Asiler Ardıc ağacına geleceklerini nereden biliyorlardı? Legion'ı orada pusuya düşürmeyi nasıl bildiler?"

"Tripp, duvarın diğer tarafındaki biri tarafından ihbar edildiklerini söylüyor. O zamandan beri onunla temasa geçmeye çalışıyorum ama şebekeden ayrılmış. Aynı frekansı iki yönlü olarak alamıyorum."

"İki yönlü mü?" Babamın ofisine döndüğümde, daha önce görmediğim bir telsize rastladım. "Bahse girerim isyancıları uyaran kişi babamdır."

"Olabilir. Tripp telsizleri Lejyon askerlerinden çaldı. Ordu tarafından verilmişlerdi, yani sanırım bu mümkün."

"Babam sana asla zarar vermek istemedi. Sadece beni güvende tutmak istedi."

"Bunu biliyorum." Yanağıma okşuyor, başparmağını şakağımda gezdiriyor. "Seni asla incitmeyeceğim, Wren."

"Yapmayacağını biliyorum." Vücuduna sarılıyorum ve yara izini öpmek için öne doğru eğiliyorum. Dudaklarımı kirli yanaklarında gezdirerek çenesindeki öpüyorum. Sonra boğazındakini. Köprücük kemiğini. Ve tekrar dudaklarına. "Her birini öpeceğim." Çenem, tenimin altında uğuldayan kıskançlık duygusuyla kayıyor.

"Tabii seni diğlerleriyle paylaşmam beklenmiyorsa." Sesimin tonu soğuk, düz ve bu ana uygun değıl, sanki zihnim bir anlığına kamikaze olmuş gibi. Pişmanlık kalbime sızıyor ve her şey gibi o anı da mahvediyorum. Onu yok ediyorum. Alevlerle yakıp kül olmasını izliyorum, çünkü onun yokluğunda ben bu hale geldim.

Kendi mutluluğumun yok edicisi.

Diğlerlerinin hiçbirisi ona dokunacak kadar bile yaklaşmadı, kesinlikle herhangi bir kıskançlık hissetmemi sağlayacak kadar yaklaşmadı.

Hafif bir gülümseme gözlerindeki karanlığın bir kısmını alıp götürüyor. "Hayır. Ve seni de paylaşmayacağım."

"Güzel." Altı'nın nesi var bilmiyorum. Her zaman olduğu gibi. O bir yağmur fırtınasındaki ateş gibi. Beni sarhoş eden tatlı bir zehir. Bildiğim her şeye meydan okuyan bir doğa gücü; aynı anda hem tehlikeli hem de olağanüstü. Ondan uzak durmak, burayı terk etmek ve asla arkama bakmamak için muhtemelen milyonlarca neden var ama yapamam. Şimdi olmaz. "Peki ya diğlerleri? Seni Szolen'in içine sokmamı istiyorlar, değıl mi? Orayı ele geçirmemi?"

Bakışlarını benden uzaklaştırarak inliyor. "Bunu senin pahasına teklif etmiyorum. Bu bir Truva Atı trajedisi olmayacak."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum. Ama seni zaten bir kez kaybettim ve savaş ya da cehennem ateşi gelsin, seni ikinci kez kaybetmeyeceğim."

CHAPTER 34

A Rhys'in göğsüne uzanmış, yatağında yanında yatıyor, o uyurken göğsünün yavaş ve istikrarlı yükselişini ve alçalışını izliyorum. Mağaranın serin havası üzerimdeki terle karışıyor. Sıcaklığını takdir etmem için yeterince soğukluk katıyor. Uzun zamandır ilk defa her şey doğru geliyor. Sanki hayatımda bir kez olsun olmam gereken yerdeyim.

Göğsümdeki bir seğirme düşüncelerimi bozuyor ve Rhys'in elleri yanındaki çarşafı yumrukluyor. Çenesinin sertçe sıkılması ve gözlerinin kapaklarının altından hızla kayması bana başka bir kâbusa kilitlendiğini söylüyor.

Parmak eklemlerimi sakallı yanağında hafifçe gezdirerek dudaklarını öpmek için öne doğru eğiliyorum ve gözleri açılıyor.

Bileğimi vuruşumun ortasında yakalayarak, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Gözlerini kapatıyor ve tekrar açıyor, sanki kafasının içinde çalkalanan görüntüleri kırıştırmak ister gibi. Büyük koyu gözbebekleri maviyi yutuyor ve yüzüne yayılan korku kâbuslarını itiraf ediyor.

"Hâlâ o yerde kapana kısılmış durumdasın, değil mi? Her gece gözlerini kapattığında onu görüyorsun, değil mi?"

Bir yudum yutkunarak başını sallıyor ve rahat bir nefes vererek kolumu bırakıyor. "Bazen Brenin'i görüyorum. Beni bağladıkları gibi onu da sandalyeye bağlıyorlar. Acıya dayanıklılığını test etmek için onu kesip açıyorlar. Onu tarifsiz şekillerde istismar ediyorlar."

"Hangi yollarla?"

Başını iki yana sallar. "Olanlar hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

O haklı. Orada başıma gelenleri ona anlatmak istemediğim gibi, onun anlattıklarını duymaya da dayanamıyorum. Yara izleri bana yeterince şey anlatıyor.

"Senin acın benim acımdır."

Bakışlarını benimkilerden ayırıp çenesini sıkıyor. "Bunu düşünemem. Birinin seni bu şekilde incitmesini. Sana bir daha elini süren herkesi öldürürüm."

"Hâlâ bunu yapıyorlar. Sizi burada vahşiler olarak görüyorlar. Lekeli ve harcanabilir. Zehirli bir ırk onları aşağılık yapabilir. Organizmaya maruz kalan ikinci neslin daha zayıf olduğunu düşünüyorlar. *Bizim* daha zayıf olduğumuzu. Bu yüzden beni öldürmek istediler. Bu yüzden bütün kadınları öldürüyorlar. Daha fazla *iğrençliğe* sahip olmalarını engellemek için. Duvarların içindeki insanların bu olanlardan haberi yok. Bilmek de istemiyorlar. Bunu görmezden gelmek hayatta *kalmaları* anlamına geliyor." Yanında dirseğime dayanarak parmağımı saç çizgisinde gezdiriyor, tenindeki teri topluyorum. "Bu dünyada bir hastalık var ve bu Dredge değil. Kendi topluluğumuzu inşa etmeliyiz. Burada."

"Yeterli kaynak yok. Bombalar yüzünden yanmayan ne varsa yağmacılar tarafından yok edildi. Ve eğer bunu yaparsak, Legion bize saldırmak ve her şeyi almak için bir ordu kurar."

"O zaman burayı terk edeceğiz. Başka bir yere gidelim."

Başını iki yana sallıyor. "Buradaki insanlar ile Lejyon arasında duran tek şey biziz. Eğer gidersek, geriye kalan tek şey kendi mükemmel ütopyaları olana kadar yağmalamaya ve öldürmeye devam edecekler. Bizi kobay ve silah olarak kullanacaklar." "Szolen imparatorluğundan öylece vazgeçecek değil. Ve sahip olduğu insan gücü sizinki de dahil olmak üzere tüm ordulardan daha büyük. Yeterince adamınız yok. Elinizdekileri de feda etmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Ne yapmamı öneriyorsun? Bir yeraltı tüneline saklanıp baskınlarından arta kalanları mı toplayayım?" Sesinde saldırganlık yok, suçlama yok. Gerçekten soruyor. Eli yüzümü kavırıyor, mavi gözleri çalkantılı dalgalar gibi çatışmayla yanıyor. "Ne istiyorsun?"

Sanki savaş kararı bana bağlıymış gibi.

Doğrusu, onunla birlikte kaçmak istiyorum. Bencil yanımda, babamın günler önce bana söylediği aynı sözleri tekrarlamak istiyor; hayatta kalmak yalnız kalmak demektir ve ikimiz yalnız, birlikte hayatta kalırsak çok daha kolay olur. Ama ona bunların hiçbirini söylemiyorum. "Hayatta kalmak istiyorum. Seninle birlikte. Ve diğerleriyle. Bunu yapmak için Szolen'e ihtiyacımız yok."

"Sekiz yıl boyunca bu çölü aradım, Wren. Başka hiçbir yer yok."

Hiçbir şey bu insanların aradığı emniyet ve güvenliği sağlayamaz."

"O zaman çölün ötesine gidelim. Babam doğuda Szolen gibi başka bir yerleşke olduğunu söylüyor. Hayatta kalanları kabul eden bir yer."

"Peki ya yanılıyorsa? Ya hiçbir şey yoksa? Ya düşmanlar tarafından istila edilirse?"

Kaşlarımı çatarak yanından kalkıyorum. "Neden kendini köşeye sıkıştırıyorsun?"

"Szolen'i ele geçirmeye neden bu kadar karşısın? Bir zamanlar topluluktan nefret ederdin."

"Hayal kırıklığından nefret ediyorum. Bir hayalin içinde yaşamaktan."

"Hayal kırıklığı mı? Etrafınızdaki dünya ölüyor ve siz kandırılmaktan mı endişe ediyorsunuz? Burada, yiyeceğin kıt ve hayatın zor olduğu yerlerde yaşamadınız."

Bunun üzerine gözlerim seğiriyor ve kanımda kaynayan öfkeyi bastırmak için yumruklarımı sıkıyorum. "Burada her şey yolunda gitti."

"Bir günlüğüne mi? Belki bir gece? Ve işler çok korkutucu bir hal aldığında, güvenli duvarınıza geri dönebilirsiniz."

Yumruklarım sıkılıyor. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok. Neler yaşadığım hakkında. Nasıl hayatta kaldığımı."

"Hayatta kaldığınızdan şüphem yok. Bizler kıtlık içinde kıvranırken, sizin ziyafet sırasında açlıktan ölmeniz için aptal olmanız gerekir."

"Siktir git. Ben de seninle aynı yerden geldim. En azından senin hâlâ bir ailen var. Benim hiçbir şeyim yok. *Hiçbir şeyim yok!*"

Yüzümün iki yanından tutup beni yatağa çekiyor ve üstüme çıkıp beni orada tutarken, bir ordu dolusu zorlu adamı yok edebilecek türden bir öfkeyle bana bakıyor. Vücudu titriyor, çenesi öfkesiyle birlikte kayıyor. "Beni aldın. *Ben.*" Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, ağzı kavgamı bastırıyor ve kaslarım öpücüğüyle yumuşuyor. "Özür dilerim. Söylediklerim için." Alnını benimkine bastırarak yüzümü tutuyor ve başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Bugünden itibaren tek amacım seni hayatta ve yanımda tutmak. Ve bunu yapmak için binlerce adam öldüreceğim."

Sözleri beni etkisiz hale getiriyor, tıpkı bir zamanlar sessizliğinin yaptığı gibi. Öfke dağılıyor, gözlerindeki samimiyete yerleşiyor.

"O zaman sana yardım edeyim. İçeri girmeni sağlayacağım." "Hayır. Başka bir yol bulacağım."

"Ben senin tanıdığın o zayıf kız değilim. Eskiden olduğum şey, şimdi olduğum şey değil." "O zamanlar zayıf değildin." Yanıma düştü, kolunu bana sardı.

Karnımın üzerinde sahiplenici bir şekilde. "Ama bu demek değil ki

Seni kurtların önüne atıp ne olacağını göreceğim. Başka bir yol bulacağım."

Parmak ucumla kulağının kabuğunu izliyorum. "Senden korkuyorlar, biliyorsun.

Onlara liderlik edebilirsin."

"Korku liderlik etmez. Köleleştirir."

"Yine de seni takip ederlerdi. Ben seni takip ederdim."

"Ben liderlik etmek için tasarlanmadım, Wren. Ben öldürmek için tasarlandım. Ve zamanı geldiğinde, iş o noktaya gelirse, hayatta kalmak için tereddüt etmeyeceğim."

CHAPTER 35

Terde oturup gölgede babamın günlüğünü karıştırırken madenin kayalık dış duvarı sırtıma baskı yapıyor. Notların, fotoğrafların, bilmediğim teknik bilimsel terimlerin altında

telafluz etmeye başladığımda, ölümüne kadar benim için bir muamma olarak kalan bir adam hakkında fikir veren bir hikaye, bir alt akım var.

Kızının zamansız kaybı ve kalbine bağladığı buz gibi zincirlerle başlar. İlk notlar onun acısını, öfkesini yansıtıyor. Parçalara ayırmakla görevlendirildiği hastaların bir zamanlar insan olduğunu kabul etmeyi reddediyor.

Ancak onun algıları midemi bulandırsa da, Calico'da çalışanların yalanlarına ve zihniyetine nasıl kapılmış olabileceğini anlamak kolay. Ragers ailesini yok etti. Hayatını. Tek çocuğunu, kitapları benim kadar seven genç bir kızı kucağına aldı, o ise kavga ederken ve kafatasını yarmak ve içini yemek istediğine dair dillerde konuşurken. Ve onu ebediyen sessiz kılacak zehri veren de oydu.

Başlangıç aşamalarında, Yağmacılar akıl hastaları gibidir. Sosyopatlar. Ve sonunda, tek fikirli hayvanlara dönüşüyorlar. Babam onları böyle görüyordu. Hayvandan başka bir şey değiller. Çok geçmeden bu görüşü hastalığı taşıyanlara, yani o zamanlar dünyayı hak etmediklerini düşündüğü ikinci nesle kadar uzanacaktı.

Okudukça, ona kızını ne kadar çok hatırlattığımı öğreniyorum. İlk geldiğimde kollarımda tuttuğum kitaba tek bir bakışımın beni o yakma fırınlarından nasıl kurtardığını.

Günlüğün içinde katlanmış ve bantlanmış bir sayfayı kaldırıyorum, babamın Doktor Ericsson, Szolen ve tanımadığım iki adamla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı ortaya çıkıyor.

askeri üniformalar giymiş olarak tanınmaktadır. Kenarları aşınmış ve rengi solmuş, daha eski gibi görünüyor. Arkalarında, duvara monte edilmiş dijital bir ekranda 19 Ekimth, 2016 ve saat yazıyor.

Bombalar patlamadan önce. Dredge dünyaya salınmadan önce.

Takip eden sayfalarda organizmanın şemaları ve çizimleri yer alıyor. Topraktan çıkarılan bir prion ile kaynaşmış yaygın bir virüsü tanımlıyorlar. Bir zamanlar orada yaşayan yerlilerin yamyam oldukları, yolcuları kaçırıp vahşi yöntemlerle öldürdükleri, kanıtların kafatasları ve kemiklerle dolu bir mağarada bulunduğu biliniyor.

Rhys'in odasına dizilmiş kafataslarını görünce okumaya bir an ara verip devam ediyorum.

Günlükte, babamla laboratuvarda geçirdiğim zamanlardan hayal meyal hatırladığım ölçümler ve terminoloji yer alıyor. Notların sonuna geldiğimde, sayfanın altındaki tavuk tırmığı dikkatimi çekiyor.

Anti-prion proteini PrP

ab623418 İzotip: IgG

Klonalite: Poliklonal

Numara tanınabilir, Six'in kafasının arkasındaki dövme.

"Bir tedavi buldu," diye fısıldıyorum sayfaya bakarken.

Notların altında İncil'den bir alıntı var: *Dünyanın sonunda da böyle olacak: Melekler gelecek ve kötülerini adillerin arasından ayıracak-Matta 13:49.*

"Sen Wren'sin." Tanıdık ses beni okuduğum kitaptan koparıyor ve bakışlarımı parmak uçlarından sarkan sigarasıyla başımda dikilen Red'e çeviriyorum. "Bu senin adın."

"Öyle."

Çenesi göğsüne doğru eğiliyor, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılıyor ve başını sallıyor. "Gerçekten seni onun uydurduğunu düşündüm. Yaşadığı onca... baktan şeyin bir yan etkisi. Ama işte buradasın."

Ona hiçbir şey söylemiyorum, bunun yerine derginin kapağını kapatıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

"Rhys, hayatını kurtaran kız dışında Calico hakkında konuşmaz." Dumanı ağzına çekerken yanakları çöküyor, sonra da yana doğru üflüyordu. Szolen'e döndüğünde Jessie bazen kendi yaptığı kenevir kağıdına sarılmış tütün içerdi. Havadaki hafif kokulu koku bana sigaralarını muhtemelen burada da aynı şekilde yaptıklarını söylüyor.

"Onun hayatını ben kurtarmadım."

"Alçakgönüllülüğü bırak. Onun yaralarını gördüm. Kabuslarını duydum. Hepimiz onun öfke ve kızgınlık anlarını gördük. Onu bulmasaydınız, burada olmayacaktı, bu kadar basit. Gökyüzünü kaplayan o gri duman bulutunun bir parçası olurdu." Burnunu siliyor ve elini kalçasına koyarak külleri savuruyor. "Yumruk için özür dilerim. Ben sadece Rhys korkunç bir piç olabilir ama hepimizi korudu. Beni, Tripp'i, Trinity'yi."

Trinity'nin mağarada koşuşturan bir avuç çocuktan biri olduğunu tahmin ediyorum. "Kızınız mı?"

Başını sallıyor. "Lejyon birkaç yıl önce kovanımızı bastı. Küçük oğlumu ve kızımı gözümün önünde öldürdü." Gözlerini iki kez kırptırıyor ve çenesini oynatarak gözlerinden akan yaşlara engel olmaya çalışıyor. "Beni ölüme terk etti. İşte o zaman Yağmacılar geldi, geride kalan cesetlerle beslendiler. Kendimi terk edilmiş bir kliniğin malzeme dolabında köşeye sıkıştırmayı başardım. İçeri girmek için kapıyı yumrukluyor ve tıkırtıyorlardı. Ve sonra, hayatımın en uzun gecelerinden birinden sonra, dayak ve tıkırtılar durdu ve kapı Rhys'in orada durmasıyla açıldı. Yağmacılar onun yanına bile yaklaşmadı." Çöle ve bana doğru bakıyor. "Başka bir kadını zincire vuracak biri değilim ama bana gitmene izin vermememi söyledi. Özellikle seni izlememi emretti. Ve düşündüm ki... seninle ilgili bir şey olmalı. Önemli bir şey çünkü daha önce benden bunu yapmamı hiç istememişti." Sigarasını yere bırakıyor ve çizmesini yere vuruyor. "Kaçabilirdin ama kaçmadın. Orada yaptıkların için teşekkürler."

"Sorun yok.

Leanna." "Lea."

"Lea," diye yankılandım, dirseklerimi bükülmüş dizlerimin üzerine koyarak. "Rigs bilinç kaybı yaşadığını mı söyledi?"

"Biz onlara böyle diyoruz. Gözleri açık ama orada değil. Bir şey onu ele geçirir ve o sadece ..." Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "O artık Rhys değil. Onu kendim öldürebilecek kadar güçlü olup olmadığımı merak ettiğim zamanlar oluyor."

"Elektrik kesintilerinde ne oluyor?"

Gözleri, dişlerimi kenetleyen acımasız bir karanlıkla üzerime dikiliyor. "Hiç canlı canlı derisi yüzülen bir adam gördün mü?"

Sert bir yudum yutarak başımı sallıyorum.

"Evet." Sertçe göz kırptırıyor ve omuzlarını yuvarlıyor. "Rhys çılgınlık karşısında irkilmedi bile. Ve ben de içinde şeytani bir şey olduğunu bu şekilde anladım.

ondan."

"Yani Rigs beni buraya bir tür dikkat dağıtıcı olarak mı getirdi?"

"Sanırım. Bilmiyorum." Başını sallıyor, çizmesiyle toprakta küçük bir delik açıyor. "Bir adamın dikkatini böyle ne dağıtır bilmiyorum. Eğer onu zincirlemeseydik, zavallı piç muhtemelen kendi derisini yüzerdi."

"Hiç bir kadını öldürdü mü?"

Lea başını sallar. "Ben buraya geldiğimden beri hayır. Neredeyse buradaki her kadın kendini ona teklif etti. Bu zamanda, ayaklarınızın altına serilen büyük bir servet bu." Dudakları kasılmadan birkaç saniye önce bir kıkırdama duyuyorum ve içimden bir ses onu hiç bu şekilde arzulayıp arzulamadığını sormak istiyor ama sormuyorum. "Biraz deli ve çok fazla yaralı olsa bile Yağmacıların arasında yürüeyebilen bir adam, saygı duyduğun bir adamdır. Ve bu saygı onu burada tek başına olan her kadın için bir av haline getirmiştir." Başını eğerek kemerinin halkasına bağlı kırmızı bandana ile oynuyor. "Sanırım seni bekliyordu."

"Bunu sana söyleten nedir?"

Gözleri yumuşuyor, bana bakarken dudakları kıpırdıyor. "Çünkü o piçin bu sabah Tripp hala burada olup olmadığını sorduğunda gülümsediği gibi gülümsediğini hiç görmemiştim."

Ben de uzun zamandır gülümsemiyorum. Kalbim Altı'yı yeniden bulduğumdan beri bütünlüğe güvenmek istiyor ama zihnim bana mutluluğun geçici olduğunu ve ona karşı dikkatli olmamı söylüyor. Bana acının gölgelerde saklandığını ve gardımı almamı söylüyor.

"Diğer kadınlar. Erkekler için mi buradalar?"

"Bizim bir kuralımız var. Kadınlar seçer. Her durumda, kadın seçer ve eğer seçmezse, kalabilir ya da gidebilir. Burada kimse köle değil ama herkesin bir işi var. Bazılarının mı? Erkekleri mutlu etmek."

"Ama onlar alınıp satılıyor. Mal gibi."

"Dediğim gibi, her kadın seçim yapar. Burada bu şekilde hayatta kalır ve sevdiklerimizi koruruz. Bunu unutmayın."

"Anladım." Ve anlıyorum. Küçük bir kızı kurtarmak için kendimi takas ettim. Ama bunu kendi başıma yapmayı seçtim. "Onlara bir seçenek verildiği sürece."

Gitmek için dönüyor ama o daha ilk adımı atmadan ben öne doğru oturuyorum. "Lea."

Etrafında dönüyor ve ben de kimsenin duymadığından emin olmak için iki yana bakıyorum.

"Hiç ... Queen Anne's var mı?"

Kaşları çatılıyor ve midem bulanıyor. "Bebegini doğurmanı isteyecektir. Bunu biliyorsun, değil mi? Burada herkesin istediği bu. Bir çeşit gelecek."

Açık bahçede koşuşturan çocukları izliyorum, çok zayıflar ve çamura bulanmışlar, yetişkinler ise vücutlarına bağladıkları silahlarla onları izliyorlar. "Henüz hazır değilim."

"Sen asla gerçekten-"

"Lütfen. Sadece ... var mı, yok mu?"

Elini yanındaki çantaya sokup küçük bir bez parçası çıkarıyor, ipini çözüyor ve avucuma birkaç tohum atıyor. "Onları iyice çiğne. Tohumların içindeki yağ implantasyonu önler."

Etkili olup olmadığını zaman gösterecek. Szolen'deki bazı kızların hamile kaldığını duydum.

"Bunları neden diğerlerine veriyorsun?"

"Sana söyledim. Bu onların seçimi. Bu yüzden bunları şimdi sana veriyorum." Tohumlara bakarak başımı salladım. "Teşekkürler."

Rhys beni iki gün önce Rager'ların bizi pusuya düşürdüğü patıkaya götürüyor. Neler olabileceği düşüncesi içimi ürpertiyor. omurgamdan aşağı. Kireç taşının üzerinde, yaşlı kadından beslendiklerini tahmin ettiğim, sert güneşte kurumuş koyu lekeyi geçiyoruz. Kadının var olduğuna dair tek kanıt.

O zamandan beri sığlaşan tinaja'nın yanında duruyoruz ve Rhys beni vücuduna çekiyor. Dudakları dudaklarımı eziyor, tişörtümü göbeğime doğru kaydırıyor, sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde dans edene kadar ve ellerimi havaya kaldırmak zorunda kalıyorum. Getirdiğim matarayla birlikte onu da kenara fırlatıyor. Sonra pantolonumun düğmelerini açarak yere itiyor, ben de tekmeleyerek uzaklaştırıyorum ve karşısında çırılçıplak duruyorum. Kollarını vücudunun üzerinde çaprazlayarak gömleğini başının üzerine kaldırıyor, sonra pantolonunu çıkarıyor ve kıyafetlerini tekmeliyor.

Elimi tutarak beni suya götürüyor, ayağımı suya daldırdığım anda sıcak tenimi serinletiyor. Üstten buharlaşan şeylerle bile su, boynuma ve Rhys'in göğsüne gelecek kadar derin.

"Bu tinaja'nın bombalar düştükten sonra oluştuğunu söylüyorlar. Günlerce yağmur yağdı. Çölün gözyaşlarında yıkanıyoruz." Rhys beni kendine çekiyor ve ıslak vücudu tenimde kayarak beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor. Ereksiyonu içime doğru bastırıyor ama girişimi ihlal etmiyor.

Ellerimi teninde gezdirerek terini yıkıyorum. Geçen gün kadınların suyun dışında yıkandıklarını fark ettim, sadece serinlemek için yeterince uzun süre dalıyorlardı.

Rhys hiçbir uyarıda bulunmadan beni tinaja'nın kenarına, bir platform gibi uzanan düz şeyi benzeri kayalardan birine kaldırıyor. Kayanın üzerinden sıçrayan su, popomdaki yanığı serinletiyor.

Bacaklarımı aralıyor ve başını kalçalarımın arasına gömüyor. Burnunu cinsel organımda gezdirerek beni kokluyor ve göğsünden gelen hırıltıyla parmaklarının kalçalarımı kazdığını hissedebiliyorum. Bana öldürmeden önce avının kokusunun tadını çıkaran bir hayvanı hatırlatıyor. Sakalının kirli sakalları kaslarımı titretiyor ve ben bu karıncalanma karşısında inliyorum. Dilinin ilk hareketi kalçalarımı öne doğru itiyor ve o da kalçalarımı tutuyor, başparmaklarını kıvrımlarıma bastırıyor, sanki olgun bir inciri içindeki yumuşak meyve için soyuyormuş gibi.

"Tanrım, Rhys," diye fısıldıyorum.

Duygular içimde çarpışıyor ve başımı güneşe doğru eğiyorum, sıcağı, serin suyu ve hassas tenimde dans eden dilini içime çekiyorum. Vücudum geriliyor, nefesim kesiliyor ve tam sıcağın çok fazla olduğunu düşündüğüm anda sudan çıkıp üstüme atlıyor. Serin, ıslak vücudu yanıklarımı yatıştırıyor ve ucunu içeri sokuyor. Doyurucu bir hamleyle beni tamamen dolduruyor, sert uzunluğu dar duvarlarıma baskı yapıyor.

"Artık bana aitsin, Wren. Gitmeyeceğine söz ver." "Söz veriyorum."

"Söyle. Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim, Rhys. Seni bırakmayacağım."

"Benim için bir oğul ya da kız doğuracaksın. Kendi çocuğum."

"Çocuklardan bahsetmek için biraz erken değil mi?" Bu soru beni içten içe kıkırdatıyor ama ona baktığımda Rhys'in hiç de gülümsemediğini görüyorum.

Çok ciddi. "Bana yapacağını söyle."

Szolen ya da eskiden okuduğum, çiftlerin birbirlerine kur yaptığı aşk romanları gibi değil. Burada, hoşlandığınız biriyle tanışırsınız ve

bir gelecek yaratmak. Randevu yok. Evlilik yok. Burada insanlar hala bir parçasıyken hayatı yakalıyorlar.

Babamın yıllar önce bana Altı'nın bir Rager ile aynı ihtiyaçlar tarafından yönlendirildiğini söylediği sözleri aklımdan geçiyor. Yemek, çiftleşmek ve hayatta kalmak. Bundan türün biyolojik zorunluluğu olarak bahsetmişti. Bu ihtiyaçların zaman içinde ortaya çıkması sürpriz olmamalı ve benim yaşımdaki çoğu kadın bu rolü yerine getirmeye çağrıldıkları günü kabullenmeye başladı. Ama her zamanki gibi, ben çoğu değilim. "Lea sana geldi."

"Bana onları senin istediğini söyledi. Bebeğime hamile kalmanı istiyorum, Wren. Arkamda bir şey bırakmalıyım. İyi bir şey. Ve geleceğimi taşıyacak kişinin sen olmasını istiyorum."

"Hazır olduğumda, yapacağım."

Kaşları çatılır ve başını sallar. "Tamam, bunu kabul edebilirim." Kalçalarını öne doğru sürerek kollarını sıkıyor, içime pompalarken kendini benden uzak tutuyor. "Ne zaman olacağını sen seç. Ama bu arada ben de seni seçiyorum Wren. Bu da birbirimizden başka kimseyle yatmayacağımız anlamına geliyor."

"Yeterince adil." Başka kimseyi istemiyorum. Yıllarca diğer erkekleri Altı ile kıyasladım ve bir daha asla böyle bir bağ kuramayacağım sonucuna vardığımda bile başka kimseyi istemedim.

Parmaklarım kalçalarının vuruşuyla sırtına saplanıyor. Ter ve su kalıntıları teninde parıldıyor ve tuzlu tadını almak için dilimi üzerinde gezdiriyorum.

İçimdeki baskı arttıkça kaşları titriyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. Çenesi gergin, kalçaları doruğa doğru son tırmanışı yapıyor. Kaslarımız titriyor. Bedenim ona doğru yükseliyor. Daha yükseğe. Daha yükseğe.

Dudaklarımdan bir inilti sızıyor ve ben haykırdığımda içimden çıkıyor, sıcak fısıkiyeleri karnıma yönlendiriyor. Alçak bir gırtlak hırıltısı son salınımını işaret ediyor ve tohumunun sonuncusunu da dışarı atıyor.

Dudakları boğazımı bulurken aynı zamanda sıvılarını karnıma yayıyor. "Sen bana aitsin," diye fısıldıyor tenime karşı. Başını kaldırdığında kaşlarındaki kırışıklıkların azaldığını fark ediyorum.

Parmağımı oradaki sıg çizgilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Bu cehennemin içinde sıkışıp kaldım ve sen bana bir kurtuluş nefesi gibi geri dönüyorsun. Neden?" diye sorar.

"Neden olmasın?"

"Sadece iyi bir adam senin gibi bir kadını hak eder."

"Peki o zaman. Görüyor musun?" Parmak ucumu şakağında gezdiriyorum. "İçinde iyilik olduğunu söylemiştim."

Dudakları o çok sevdiği çapkın Altı sırtışına doğru geriliyor ve hemen kayboluyor. "Umarım bu doğrudur."

"Artık hiçbir şey için umut etmek zorunda değilim." Parmaklarımı ensesinde dolaştırıp yüzünü öpmek için kendime doğru çekiyorum.

Boğuk bir parazit sesi bizi böldü ve Rhys'in başı yana eğildi. Yakındaki pantolonuna uzanıyor ve bir telsiz çıkarıp ağzına götürüyor. "Evet."

"Yaklaşık 20 mil öteden bir sinyal aldım. Lejyon."

"Yükleyin. On dakika içinde orada olacağım." Rhys üzerimden kalkıp pantolonuna uzanmaya çalışıyor, ben de şaşkınlık maskesiyle dirseklerimin üzerinde doğruluyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Gömleğini vücudunun üzerinden çekiştirerek altındaki yontulmuş ama yaralı karnını gizliyor. "Başka bir baskın."

Bu iki kelime kulaklarımın içinde patlıyor ve kaslarıma bir panik dalgası gönderiyor. "Legion'un peşinden mi gidiyorsun?"

"Eğer çoktan gitmedilerse, evet." Bir matarayı havuza daldırdıktan sonra bana doğru ilerliyor ve suyu karnıma sürterek artık kurumuş olan salgısını temizliyor.

Kolunu itip yolundan çekiliyorum ve kıyafetlerime doğru sürünüyorum. "Ben de seninle geliyorum."

"Cehennemliksin."

Pantolonumu kalçalarımın yukarı çekip düğmesini ilikleyerek başımı sallıyorum. "Rhys, yapamazsın... yapamazsın. Bunu yapamazsın. Seni daha yeni buldum ve sen savaşmaya mı gidiyorsun?"

"Biz sadece etrafı kolaçan edeceğiz." Tüyler ürpertici görünümlü bir bıçağı kalçasındaki kılıftan çıkarıp tekrar içine yerleştiriyor. "Eğer çok tehlikeliyse geri çekiliriz."

Kafamı tişörtün içinden çıkarıp parmağımı az önce çektiği bıçağa doğru uzatıyorum. "Bu ne için o zaman? Yolda bir kavanoz fıstık ezmesi mi?"

"Onlar bizim müttefikimiz, Wren." Ellerini kalçalarına koymuş, benden sağlıklı bir mesafeyi koruyor. "Çevredeki kovanlar bize korunmamız için yiyecek ve giyecek sağlıyor. Başka seçeneğim yok. Gitmek zorundayız."

Sanki onu sarıp sarmalayıp kaçırabileceğim gibi ona doğru ilerliyorum. Sanki onun gibi bir adamı hareket ettirebilecek gücüm varmış gibi. "Ya başına bir şey gelirse

Sen?"

"Bana hiçbir şey olmayacak. Aptalca bir şey yapmayacağım." İleri doğru adım attı ve önümde durdu. Parmaklarını pazularıma dolayarak beni vücuduna çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Şu anda tehlikede olan çok şey var."

"Geri döneceğine söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldıyor ve iddialarımı bir öpücükle mühürlüyor.

CHAPTER 36

TMağara karanlığa gömüldü. Çok karanlık. Gecenin soğuk nefesi tenime yerleşiyor ve kendimi battaniyenin içine kıvrılıp Rhys'in dönmesini bekliyorum. Bağırsaklarımdaki donuk bir ağrı, acının ilk fırçası olarak

Orada olduğunu biliyorum. Bekliyorum. Gözlerimi kısıyorum ve geri gelmeme ihtimaline dair düşüncelerimi silkeliyorum.

Onu ikinci kez kaybetmenin korkunç acısını yaşayabileceğimi.

Yaşamazdım. Ve belki de burada kalmak bir hataydı.

Sevdiğim pek çok insanı en acımasız şekillerde kaybettim ve Rhys'i, sevgili Altı'mı kaybetmek beni bu kez sonsuza dek mahvedecekti.

Aşk da böyle değil midir zaten? Bir alev gibidir, sizi sıcaklığına çeken muhteşem bir doğa armağanı. İnsan yaklaştıkça kendini daha çok feda eder, ta ki o affetmez ateşte yanana, uyuşmayı dileyene, rüzgarda külden başka bir şeye dönüşmeyene kadar.

Bu benim aşk anlayışım.

Yine de mazoşist kalbim o sıcaklığı özleyiyor.

Düşüncelerim kafamın içinde bir kasırga gibi dönüyor ve bu yoğunluğun içinde babamın günlüğündeki notlar yüzeye çıkmaya başlıyor, kapalı gözlerimin arkasında bir sayı yanıp sönüyor.

Altı'nın hapishane numarası. Antikor.

Gözlerim bir düşünceyle açıldı. Bir düşünce değil, bir fikir. Szolen'e gizlice girmeye ve bir deve savaş açmaya çalışmaktan daha uygulanabilir olabilecek bir fikir.

Duvarımın ötesinden bir yaygara yankılanıyor. Bağırışlar ve çığlıklar. Yatakta doğruluyorum, gözlerim önümdeki kapıda. Aklım bana koşmamı ve neler olduğuna bakmamı söylüyor.

Kalbim bana acıyla yüzleşemeyeceğimi söylüyor.

Aklım galip geliyor ve ayaklarımı yatağın kenarından kaydırıp odanın diğer ucuna fırlıyorum ve kapıyı arkaya atıyorum. Koridordan aşağıya ve büyük mağaraya doğru koşarken duvarlar iki yandan üzerime kapanıyor. Odanın ortasındaki siyah kütlenin etrafında koşuşturan bedenler, arkasını göremediğim dar bir daire oluşturuyor. Sıkı bir kümede toplanmış siyah deri yeleklere odaklanıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Göğsümdeki sabit çekiç her adımı sayarken, küçük kalabalığın arasından ilerliyorum ve bacakları, kanı, kolları, kanı, bir gövdeyi, kanı görüyorum. Fırtınanın gözüne ulaşana ve kalın bir kan gölünün içinde yatan Crank'e bakana kadar midemde hastalık çalkalanıyor. Kendi kanı. Göğsündeki ve bacağındaki yaralardan akıyor. Diğerleri ne yapacaklarını bilemeden donmuş gibi etrafında duruyorlar. Yüzüne soluk bir renk yapışıyor ve ben içgüdüsel olarak dizlerimin üzerine çöküp avuçlarımı yaralarına vuruyorum. Vücudu soğuk, buz gibi ve ölümün bir nefes uzakta olduğundan eminim.

"Paçavraya ihtiyacım var!" Ağzımdan, kafamın bile yetişemediği kelimeler dökülüyor. "Bir matara ve battaniye getirin!"

İnsanlar emrimle hareket ediyor ve saniyeler içinde küçük bir paçavra yığını ve bir matarayla karşılaşıyorum. Rigs battaniyeyi Crank'in titreyen bedeninin üzerine örtüyor.

Aramızdaki duraksamada, başımda dikilen ona bakıyorum. "Rhys?"

Boynundaki kafatası maskesinin üzerinde kaşları çatılıyor ve içime keskin bir bıçak saplanıyor. "Bilmiyorum. Tripp'le birlikte geride kaldı."

"Ne oldu?" Panik sesimi boğuyor.

"Bu sefer çok kalabalıklardı. Yanlarında ... alfalar vardı." Yüzü sıkışıyor ve başını sallıyor. "Muhafızlardan biri Crank'i vurdu."

"Rhys hayattaydı... onu son gördüğünde. Hayattaydı, değil mi?"

"Hayattaydı."

Tamam, tamam, tamam.

İçim daralıyor ve titreyen ellerimle başımı sallayarak bez parçalarını Crank'in bacağındaki yaraya bastırıyorum. Bir nefesle, yaraya bakmak için suyu yaranın üzerine dökmeye cesaret ediyorum, ama yıkandıkça daha fazla kan toplanıyor.

Öleceğini zaten biliyorum. Çok fazla kan kaybetti ve paçavralara sızan sürekli akışa bakılırsa, önemli bir şey vurulmuş. Kurşunu çıkarmaya çalışmak muhtemelen bir damarı açacak ve bu çaba yüzünden ölecek.

Babam bir keresinde kapımıza bacağından vurulmuş bir adam getirmişti. Birinin oradan vurularak ölebileceğini düşünmüyordum ama babam adamın femoral arterinden vurulduğunu ve kurtarılamayacağını söyledi. Denemedi bile, bu da beni rahatsız etti.

Red yanımda diz çöküyor, dudakları tuttuğu hıçkırıklarla titriyor. "Yaralarına basınç uygula," diyorum ve ona bezlerden birini atıyorum.

İşe yaramayacak
ama en azından denemiş olacağız.

Paçavrayı göğsündeki bir deliğe tutuyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Onları gördün mü?"

Başımı sallıyorum, sulu kalkanı hızla göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Birlikteydiler. Geride kaldılar."

"Oh, Crank." Sonunda dayanamayıp elini motorcunun kalın avucunun içine kaydırır. "Dayan biraz."

Titremesinin azalması, ağzının açık kalması ve gözlerinin donuklaşması üç dakika daha sürer.

Cansız.

Ellerimi hâlâ yaralarına bastırarak başımı eğiyorum ve mağara sessizleşiyor. Sadece şenlik ateşinin çıtırtısı, arkamdaki burun çekmelerin üzerinden duyulabiliyor.

"Gitti," diyorum ellerimi ondan uzaklaştırarak.

Bağırışlar duvarlarda yankılanıyor ve ben ayağa fırlayarak ortadaki küçük kalabalığın arasında duruyorum. Mağaranın girişindeki gölgelerden karanlık silüetler bize doğru ilerliyor ve apliklerin loş ışığına çarptıkları anda yüzlerini tarıyorum.

Lejyon'un üniformalarının simgesi olan siyahı giymiş bir adam tökezleyerek ilerliyor, elleri arkadan bağlı, yüzü kan içinde ama tanınabilir halde.

Damian.

Arkasından Tripp askerin sırtına sert bir darbe indirir ve Damian yere yuvarlanır.

Karanlık tüneli aşan bir sonraki kişi kanımı dondurdu.

Ivan Ericsson.

Calico'dan kaçtığım geceden beri onu görmedim ama hiç farklı görünmüyor. Kabuslarımda görüldüğü gibi.

Uyuşukluk göğsüme yayılıyor ve ciğerlerim kilitleniyor. İçgüdülerim saklanmamı söylüyor. Kaçmak ve saklanmak. Her kasım bir uyarıyla titriyor, korkunun tanıdık nefesi omurgamdan aşağı kayıyor, tıpkı Calico'da kilitli kaldığımda, S bloğunun karanlık ve belirsiz bir köşesinde onunla buluşmaya zorlandığımda olduğu gibi.

Damian gibi onun da yüzü kanlı ve morarmış, gözleri şişmiş. Kolları arkadan bağlı olsa da, onu görmek bile kaslarımı felç ediyor.

Rhys kanlar içinde arkasından yaklaşır ve Ivan'ın sırtına hızlı bir darbe indirerek onu Damian'ın yanında yere düşürür.

"Crank nerede?" Tripp kalabalığın arasından motorcunun cansız bedenine doğru ilerleyerek sorar.

Kendimi Ivan'ın görüş alanından uzak tutarak diğer bedenlerle birlikte hareket ediyorum.

Crank'in üzerinde duran Tripp ölen arkadaşına bakar ve dudakları bir hırıltıya dönüşür. Dönüp Lejyon askerlerine bakıyor. "Sen. Seni öldüreceğim!" İleri doğru koşarken vücudu Rhys tarafından yakalanır ve onu geri çeker. "Bırakın beni! Bırakın lan beni!"

Ceset kalabalığı arasında Ivan'ı Tripp'ten tekmeleyerek uzaklaşırken yakalıyorum ve Crank'i vuranın o olduğuna inanmak zorundayım.

"Onun ölmesini istiyorum! Ölmesini!" Tripp'in sesi vahşi bir hayvan gibi çıkıyor, Rhys'ten uzaklaşmak için itip kakan vahşi bir köpek gibi hırlıyor ve havlıyor.

"Yeter!" Rhys'in sesi mağaranın içinde gürliyor ve Tripp hareketsiz kalıyor. İkisi de derin derin nefes alıyor ve Rhys'in gözleri kalabalığın içinde beni buluyor.

Onu görünce, ifadesindeki sessiz güveni görünce midem bulanıyor ve Ivan'a bakmamak için ona odaklanıyorum.

Rhys, Ivan'ın gömleğinin arkasından tutarak onu ayağa kaldırıyor ve Tripp de aynı şeyi Damian'a yapıyor. İki kardeş iki askeri de karanlık tünellerden birine götürüyor -benim hiç girmeye cesaret edemediğim bir tünele- ve zifiri karanlık onları yutuyor.

Gözden kaybolduklarında kalabalık tekrar harekete geçiyor ve Crank'in bedeni yanımda yerden kalkıyor, artık Ratchet olarak tanıdığım Scarboy ve Rigs onu taşıyor.

CHAPTER 37

I Rhys odaya dönene kadar saatler geçmiş gibi geliyor ama sadece dakikalar geçmiş olabilir. Üzerimdeki battaniyeye rağmen iliklerime kadar işleyen soğuk devam ediyor ve karanlıkta titreyerek yatağa uzanıyorum.

Battaniyenin altına giriyor ve bana doğru uzanırken vücudundan yayılan sıcaklık kaslarımı ısıtıyor. Önce dönmekte, o sıcaklığa teslim olmakta tereddüt ediyorum.

Yine de anlayacaktır. Bir şeylerin yanlış gittiğini düşünecek ve ben ona bir şeylerin çok yanlış gittiğini söylemeye hazır değilim.

Ben de yüzümü ona döndüm. Teninin metalik kokusu beni rahatlatıyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum. Hayatımın çoğunu kendimi başkalarından uzak tutarak geçirdim ama şu anda sadece dinginliğe ihtiyacım var. Kafamı sakinleştirecek kadar uzun süre topraklanmış hissetmeye.

Kalın kolları omuzlarımı sararak beni sıcaklığının daha da derinlerine çekiyor. "Titriyorsun." Sesinin alçak gürültüsü yanağımda titreşiyor.

"Sadece üşüyorum," diye yalan söyleyerek kollarımı bedenlerimizin arasına sıkıştırıyorum. Ona güvenle yaslandığımda, aklıma takılan soruya cesaret ediyorum. "Onları sen mi öldürdün?"

"Hayır."

"Neden?"

"Birini tanıyorum. Yüksek rütbeli bir asker. Calico'daki şovu babası yönetiyor." Şüphesiz Ivan'dan bahsediyor. "Onu öldürmek bize savaş getirir."

"Peki, neden onu buraya geri getirdin?"

"Tripp, Crank'in intikamını almak istedi. Onu orada bırakmayı reddetti. Kan istiyordu."

"Yapmadın mı?"

"Sana bir söz verdim, Wren. Aptalca bir şey yapmayacağıma. Onu öldürmek seni riske atar. Hayatınla kumar oynamaya niyetim yok."

"Peki ya ben burada olmasaydım?" "Çoktan ölmüş olurdu."

"Peki, onunla ne yapacaksın?"

"Bekle. Bir anlaşma yapmaya çalış. Belki Ericsson ve Szolen onun hayatı için takas yapmaya razı olurlar."

"Ne için takas?"

"Bu gece götürdükleri. Çok geç kalmıştık. Sayıları çok fazlaydı. Bütün kadınları aldılar. Bu sefer arkalarında kimseyi bırakmaya zahmet etmemişler."

"Bir fikrim olabilir. Ama bu Calico'nun içine girmek demek." "Calico'nun içine girmek diye bir şey yok."

Tüm dikkatini çekmek için yanından kalkıyorum. "Babam tedaviyi buldu, Rhys. Antikoru. Senin kanına dayanıyor. Proteine karşı en güçlü titreler sende. Eğer onu ele geçirebilirsek, takas yoluyla Szolen'e girebiliriz. En azından bir kısmını."

"Onu çoktan bulmadıklarını nereden biliyorsun? Laboratuvarı kesinlikle yağmalanmıştır."

Başımı sallıyorum, tekrar göğsüne yaslanıyorum. "Babamın onu bulmalarına hiç niyeti yoktu. Tedaviyi asla bu şekilde teslim etmezdi."

"Var olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onun günlüğü."

"O zaman neden kendini kurtarmak için kullanmadı?"

Bileğimdeki yara izine bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü kurtarılmayı istemelisin."

S *Karanlık koridorda krem sesleri yankılanıyor ve ben ellerimi kulaklarıma götürüp Tanrı'nın Duası'nı fısıldayarak ilerliyorum. Kafam bana yapmamamı söylüyor*

Pencereden baktım ama hastalıklı merakım beni ele geçirdi ve baktım. Camın diğer tarafında, sağımda, sarı bukleli bir çocuk var. Bir şekilde onun Abel olduğunu biliyorum ama o daha yaşlı, sanki bunca zamandır benimle birlikte yaşlanmış gibi.

"Dani!" diye bağılıyor bağlı olduğu masadan, kollarını, göğsünü ve bacaklarını saran kalın deri kemerlerin altında tekmeliyor ve kıvranıyor.

Kendime bunun sadece bir yanılsama olduğunu söylüyorum. Gerçek değil.

Önümde siyah üniformasıyla Ivan duruyor, şeytani bir sırıtışla elini bana uzatıyor. "Hadi Dani. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne oldu?" Ona geri uzanmayı reddederek ihtiyatla soruyorum. "Bir sürpriz."

A r k a s ı n d a n giderken korku omurgamda dalgalanıyor, dişlerimi gıcırdatıyor.

Bunların hiçbiri gerçek değil. Hiçbiri gerçek değil.

Başka bir pencerenin önünde duruyoruz. İçeride bir adam kanlı bir sedyede yatıyor, kafatası açıkta, etinin ipleri metal kelepçelerle tutturulmuş. Cerrah kenara çekiliyor ve ben babamın profilini tanıyarak elimi yüzüme götürüyorum. Onu hareketsiz tutan mekanizmalara rağmen bana doğru dönmeyi başarıyor, dudaklarından Wren kelimesi dökülüyor.

Ya da kaç.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve kendimi cama atıp pencereyi yumrukluyorum.

Cerrah döner ve yüzündeki maskeyi indirir.

Soğuk bir korku yumağı ciğerlerimi sıkıca sarıyor, Altı bana bakıyor, kurnaz sırıtışını takınmış, gözleri bir köpekbalığınıniki kadar siyah.

"Şşşt," diye fısıldıyor Ivan kulağıma, bir elini pantolonumun içine sokarak. Diğer eli ağzımı sıkıca kavrarken, parmaklarının kıvrımlarımın üzerinde gezindiğini hissedebiliyorum. "Seni buldum. Ve bu sefer seni yok edeceğim."

Göğsümden kopan bir çığlıkla ayağa fırladım. Hızlı hızlı nefes alıp vererek odayı tarıyor, Ivan'ı arıyorum.

Eller omuzlarımı kavıyor ve bir çığlık daha atarak onları üzerimden çekiyorum.

"Wren!" Rhys'in sesi onu görmemi engelleyen illüzyon kalkanını delip geçiyor. "Wren!" Sesi daha da sertleşiyor ve beni daha sıkı kavıyor.

Boğazımdaki kuru yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, gözümü iki kez kırıyorum, duvardaki titreyen aplikleri, metalik kokuyu ve bedenimin itirazına rağmen beni çeken güçlü elleri alıyorum.

Titrek bir nefes veriyorum ve panik azalırken ilk mide bulantısı nöbeti mideme vuruyor. "Sadece... bir kabus."

"Ne oldu?" Beni kendine doğru çekerken göğsünün sıcaklığı yanağıma çarpıyor.

Başımı salladığımda Altı ve babamın görüntüleri gözümün önüne geliyor ve gözyaşlarımı tutamıyorum. Ona söyleyemiyorum.

"Döndüğümünden beri titriyorsun. Lea akşam yemeğini reddettiğini söyledi.

Ve şimdi de kabus. Seni rahatsız eden ne?"

Ona bir şey söylemek istemiyorum ama Ivan'ın varlığı beni sarsıyor ve burada kaldığı sürece daha da kötüleceğinden şüpheleniyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Henüz buna hazır değilim. Ona Ivan'dan ve bebekten bahsetmeye hazır değilim ama ona söylememek de yalan söylemek gibi geliyor. Bu sırları çok uzun süre sakladım ve belki de onlarla yüzleşmemin zamanı gelmiştir. Belki de Ivan'ın varlığı kaderin basit bir cilvesinden daha fazlasıdır. Belki de bazen benim için ılgık atan, onu etrafını saran kabuslardan çıkarmam için yalvaran küçük kızı görmezden gelmemin kefaretidir. Onu güvenli bir yere götürmek için. Güvenlik bir yanılsama olsa bile.

"Ivan ..." Artık geri dönüşü olmadığını bilerek devam ediyorum. Onun adını söyledim. Onu tanıdığımı itiraf ettim. "Onu Calico'daki zamanımdan tanıyorum."

Altımda Rhys'in göğsü öncekinden biraz daha hızlı inip kalkıyor.

"O..." Zihnim kelimeleri arıyor. Kendimi şu anda hissettiğimden daha az kirli, daha az değersiz, daha az mahvolmuş hissettirecek kelimeler.

Rhys, "Seni incitti," diyerek düşüncemi tamamladı.

Parmaklarım sıkı bir yumruğa dönüşüyor ve başımı sallıyorum, göğsünü hala altımda hissederek nefesimi tutuyorum.

"Nasıl?" Ses tonundaki gerginlik dişlerinin sıkılı olduğunu gösteriyor.

"Her zaman bodrum katıydı. Onunla aşağıda, karanlık ve ürkütücü bir yerde, böcekler ve farelerle dolu pis bir odada buluşmamı isterdi. Orada doğal olmayan sesler duyardım. Kendini bana zorla kabul ettirdi." Kelimelerin ağzımdan bu kadar çabuk dökülmesine şaşıyorum ya da belki de zihnim henüz onları yakalayamadı. "Diğer zamanlarda nesneler kullanırdı. Beni kesmeyi severdi. Beni döverdi. Tek kelime edersem beni deney laboratuvarlarına göndereceğini söylerdi." İçimdeki her şey Rhys'e bakmamamı söylüyor ama baktığımda kızgın olduğu çok açık.

Hayır. Kızgınlık doğru kelime değil.

Şu anda yüzündeki ifadenin sebebi ben olsaydım, ölümün gözlerinin içine baktığımı düşünürdüm.

Sıcak nefesi, kırmızıyı gören çılgın bir boğa gibi burnundan çıkar. Dişlerini gıcırdatırken çenesi titriyor. Söylediklerimi sessizce özümseyerek uzaklara bakarken parmakları koluma gömülüyor.

"Sonunda hamile kaldım. Ivan beni öldürtmeye çalıştı ve bebeği kaybettim."

Sarsılarak oturur pozisyona geldi ve bana arkasını döndü.

Yaralı sırtına bakarken gözlerime yaşlar doluyor, şu anda aklımdan neler geçiyor olabileceği konusunda tamamen kaybolmuş durumdayım, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Beni şimdi istemezsen anlarım."

Başını yana eğdi, kaşları çatıldı. "Böyle mi düşünüyorsun? Seni şimdi istemiyor muyum?"

Gözyaşları yanağıma dökülene kadar yüzünü bulanıklaştırıyor ve yüzü bir kez daha keskinleşiyor. "Bebek benim yüzümden öldü. Onu ben öldürdüm." Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum, itirazımla ona bakamıyorum. "Ben mahvoldum."

"Hepimiz mahvolduk, Wren. Hepimizin yara izleri var. Benimkiyle seninki arasındaki tek fark deride görebildiklerin." Bana doğru uzandı, kolumu tuttu ve beni yatağa doğru sürükledi. Yeterince yaklaşıncaya beni kucağına alıyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni dudaklarına bastırıyor ve sanki ciğerlerimdeki acıyı emmeye ve beni bu boğucu suçluluk duygusundan kurtarmaya çalışıyormuş gibi beni öperken nefes alamıyorum. Uzun zamandır içinde hapsediğim bu cehennemden. Alnını benimkine yaslıyor, parmakları tacıma sürtünüyor. "Sen benimsin, küçük kuş. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremeyecek."

Onu seviyorum. Acının beni duyacağından korktuğum için bu kelimeleri henüz yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum ama seviyorum.

Onu gerçekten ve geri dönülmez bir şekilde seviyorum.

CHAPTER 38

A Soğuk omurgamda kayıyor ve titreyerek uyanıyorum. Kafamın içindeki boşluk ne bir rüya ne de bir kabus. Gözlerimi açıyorum, yanımdaki boş yatağı okşuyorum ve hala seksin baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum

çarşafı tutunarak. Zihnim bana sabah olduğunu söylüyor ama kemiklerime sinen yorgunluk sadece bir, belki de iki saat uyuduğumu söylüyor.

Yine de Rhys gitti.

Yataktan kalkıp onu bulmak için odayı tarıyorum, çıplak göğüslerime değen serin havadan ürperiyorum. Onları örtmek için kollarımı katlıyorum, yataktan kayıyorum ve daha önce attığım gömleğimi ve kot pantolonumu topluyorum, kapıya doğru ilerlerken onları giyiyorum.

Koridor karanlık ve sessiz. Ana mağara da, sönmekte olan şenlik ateşinde parlayan közler dışında aynı derecede durgun. Herkes yere serilmiş battaniye yığınları içinde uyuyor.

Hafif bir ses kulağıma ulaşıyor. Çok iyi bildiğim bir ses ve uzaklığı bile tanıdıklığını gizleyemiyor. İnsan acısı.

Ratchet, acı dolu iniltileriyle beni çağıran karanlık koridorun yanında kendi üzerine yığılmış yatıyor. Parmak uçlarımla yanından geçip siyah tünelin beni derinliklerine çekmesine izin vererek sonuna doğru ilerliyorum. Çıplak ayaklarımın altındaki çakıllar çatırdıyor ve topuğumdaki acıdan irkiliyorum.

Ben ilerledikçe çığlıklar daha da yükseliyor. Çığlıklar en yüksek seviyeye ulaşana kadar devam ediyorum ve duvarı okşayarak karanlığı yaran küçük ışık huzmesine doğru diz çöküyorum.

Anahtar deliğinden yerde yatan bir adam görüyorum, kolları ve bacakları arkadan o kadar sıkı bağlanmış ki ona bakmak neredeyse acı veriyor. Parmak eklemlerinin derisi soyulmuş, geriye parlayan bir et

tabakası kalmış.

ve kemiğin beyazı görünüyor. Sadece saçlarının sarısı kimliğini ele veriyor. Ivan.

Sağ taraftan bir figür beliriyor ve gözlerim yukarıya, Rhys'in Ivan'ın üzerinde durduğu yere doğru kayıyor.

Yüzündeki ifade boş, bazen kâbuslardan uyandığında gözbebekleri büyümüş bir şekilde görüldüğü gibi. Belirgin bir ifade yok, sadece bir boşluk var, sanki uykuda yürüyormuş gibi.

"Sana... her şeyi anlattım." Ivan'ın sesi, burnu sıvılarla doluymuş gibi genizden gelen bir tizliğe sahip.

Rhys sessizce uzanıp Ivan'ı boynundan kavırıyor ve askerin onun yanında ne kadar küçük görüldüğüne şaşırıyorum. Kâbuslarımda hep çok daha büyük görünürdü. Ivan'ın gözlerindeki dehşet, onu kafamda canlandırdığım acımasız yaratığa hiç yakışmıyor.

"Sana... durmanı emrediyorum!" Islak, havlar gibi bir öksürük Rhys'in yüzüne bir kan püskürtür ama Ivan'ın vücudunu düzeltirken onu durdurmayı başaramaz. Pozisyonundan memnun görüldüğünde Rhys yumruğunu geri çeker.

İşte o zaman kapıyı açmalıyım. Yapmak üzere olduğu şeye bağırıp onu durdurmalıyım. Koridora geri koşmalı ve diğerlerini uyarmalıyım. Ona durmasını söylersem duracağından eminim ama felç oldum.

Sessiz.

Ağzımı açıp dehşet içinde izliyorum, Rhys Ivan'ın göğsüne yumruk atıyor ve yankılanan çatırtı daha önce hiç duymadığım bir ses. Acımasız bir yıkım. Sadece tekrar geri çekilmiyor.

İnsandan çok hayvana özgü bir çığlık duvarlarda yankılanıyor ve boğazımı zorlayan çığlığı bastırmak için elimi ağızma götürdüğümde, zihnimden yasaklanmış anılar hızla geçiyor.

Tıkırdayan zincirler. Karanlık bir oda. Ivan'ın kahkahası. Derimin üzerinde koşuşturan böceklerin gıdıklaması. Beni içten dışa doğru parçalayan acı. Çığlıklar. Çığlıklarım. Göğsümü yırtan yüksek ve korkunç çığlıklar.

Gözlerimi öyle sıkıyorum ki, dişlerimin gıcirtısıyla göz kapaklarımdan arkasından pürüzlü ışık patlamaları süzülüyor ve onları açtığımda Ivan'ın çığlıkları bir çağiltıya dönüşüyor.

Rhys sonunda elini kaldırdığında, avucunun içinde kanlı bir kütle durmaktadır ve hâlâ Ivan'ın hayatının son atımlarıyla nabız atmaktadır. Rhys başını eğip Ivan'ın gözlerinin iki fincan tabağı gibi şiştiği yere doğru eğiliyor, kasları şoktan titriyor.

Bedenim onunkini yansıtıyor, sanki kalbim Rhys'in avucundaymış gibi. Derimin altındaki her kas kopmak üzere olan bir lastik bant gibi titriyor.

Yine de sesimi ele geçiren ve bedenime hükmeden şey ne korku ne de inançsızlık. İşkenceyi ve korkunç sonuçlarını gördüm ve bu kurbanlar için -böylesine acımasız ve anlamsız şekillerde ölmeyi hak etmeyen masumlar - gerçek bir sempati acısı hissettim. Anahtar deliğinden bakarken derimin altındaki garip uğultu, bedenimin şefkat ya da merhamet talebi değil, derin bir tatmin duygusu. Kefaret.

Aklanma.

Midemde bulantıya yol açan kötü bir heyecan.

Rhys'e odaklanıyorum, hâlâ Ivan'ın yanında diz çökmüş, çenesini rahat nefeslerle yükselip alçalan göğsüne dayamış, bir yandan da elindeki eti inceliyor. Sanki can almak, bıçağındaki kanı silmekten daha yorucu değilmiş gibi.

O intikamın vücut bulmuş hali. Şeytan. Acı ve intikamın karanlık habercisi.

Ondan korkmalıyım ama
korkmuyorum. Ve nedenini
biliyorum.

Gerçek kafamın içine yerleşirken, gerçekliğin soğuk fısıltısı tüylerimi diken diken ediyor. Ivan'ın acısını izlemekten *zevk* aldım. Acısını. O kadar ürpertici bir itiraf ki, bırakın yüksek sesle söylemeyi, kafamın içinde bile zorlukla kabul edebiliyorum. Bir zamanlar kendi göğsümden çıkan acı sesleri şimdi sadistçe bir zevkle kafamın içine çarpıyor. Ve ruhumun en karanlık derinliklerinden daha fazlasını arzuluyorum.

Sadece benim için değil, aldığı her can için. Öldürdüğü her çocuk için.

Kalbini hak etmiyor. Zaten ona hiç hizmet etmedi.

İkinci bir çığlık ilkini yankılıyor ve Rhys başını sağa, Damian'ın görüş alanının dışında oturduğunu tahmin ettiğim yere çeviriyor. Ivan'ın kalbini sese doğru fırlatıyor ve çığlık dehşete dönüşüyor. Dikkatini tekrar Ivan'a veren Rhys, kılıfından uzun, tüyler ürpertici bıçağı çıkarıyor ve ucunu Ivan'ın boğazına dayıyor.

Düşüncelerim babamın günlüğündeki kelimelere kayıyor, nefret ve onun tatmin edici olmayan yıkımına dair uyarıcı bir hikaye olarak geride bıraktığından emin olduğum hikayeler. Yine de burada oturmuş, başka bir adamın acımasız işkencesinden zevk alıyorum.

Utanc vicdanımı kemiriyor. İzleyemiyorum.

Geriye doğru yere düşerken, bakışlarımı az sonra gelecek olanın dehşetinden ayırıyorum. Tıpkı rüyamdaki gibi. Rhys'inkilere eklenecek bir kafatası daha.

Morbid koleksiyonu.

Belki de onu bu hale ben getirdim. Belki de canavar olan benim ve o sadece yetenekli bir uşak.

Ayaklarımı zorlayarak çakılların üzerinde sürünüyorum ve tünelden geçerek ışığa doğru körlemesine koşuyorum.

Karanlıktan uzakta.

I Kapı açılıp sonra kapandığında hâlâ uyanıktım. Sırtım Rhys'e dönük, kafamda milyonlarca düşünceyle uzanıyorum, yani neden hâlâ onun yatağında yattığıma dair. Etrafım kurbanların kafataslarıyla çevriliydi. muhtemelen korkunç bir şekilde öldü. Sadece eşit derecede kötü insanlar olduklarını varsaydığım kişiler.

Yine de beni rahatsız eden Ivan'ın acımasız bir şekilde ölmesini izlemek değil. Başkalarına karşı çok daha iğrenç suçlar işledi ve muhtemelen bundan daha kötü bir kaderi hak ediyordu.

Rhys'in yüzündeki ifade olduğunu söylemek istiyorum. Duygu yok. Tereddüt yok. Kontrol yok.

Aslında şu anda sorgulamam gereken şey bu, normal bir insanın sorgulaması gereken şey. Ne de olsa daha önce de onun pençesinde kıvranmış, ölümün beni alıp götürmesini beklemiştim.

Her ne sebeple olursa olsun, benimle birlikte durdu. Bir dakika boyunca kontrolünü kaybetmemek için çabaladı ama durdu.

Keşke bu çelişkimin, baygınlıklarından birinde bana da aynı şeyi yapabileceği korkusuyla bir ilgisi olsaydı, ama yok.

Rhys'den korkmuyorum. Hiç korkmadım. Şimdi bile, onun vahşetini ilk elden izledikten sonra.

Beni en çok korkutan da bu. Ivan hakkında hiçbir şey söylememiş olsaydım, belki de canı bağışlanırdı, ama küçük bir parçam böyle bir haksızlığı kabul etmezdi. Bunu biliyorum. Bu yüzden Rhys'e en karanlık sırrımı, kimseye söylememeye yemin ettiğim sırrımı söyledim. Kafamın gölgeli tarafı bunu diledi ve acımı itiraf ederek Rhys'i bir intikam görevine gönderdim.

Çünkü ben hastayım. O da öyle. Biz mükemmel, çarpık bir eşiz, hüznü bir trajedi gibi acı çekmeye mahkumuz.

Ateşe aşık olan pervane.

O Azrail ve ben de onun müridiyim.

Belki de yaşlı kadın haklıydı. Belki de ben bir cadıyım. Belki de bir zamanlar kemiklerime sızan Calico'nun kötülüğü uyandı. Ivan için hiçbir şey hissetmemem, tenimin uyuştüğünün, kalbimin kanımda dolaşan intikam kadar soğuk olduğunun kanıtı.

Rhys'in biçen ellerine rehberlik eden aynı intikam.

Çıtırdayan çakıl sesleri onun bir ileri bir geri volta atışını duyuyor. Duruyor. Dışarı verilen bir nefes ve bir inilti. Sessizlik takip eder.

Yatak eğiliyor ve ben gözlerimi kapatıp kendimi ondan uzakta sıkı bir top haline getiriyorum.

Vücudumun kenarı boyunca uzanan ellerinin dokunuşundan ve omurgama baskı yapan saçlarının kısa dikeninden içten içe irkiliyorum. Tenime öpücükler konduruyor, elleri üzerimde titriyor, çok yumuşak, yüzeyde dans eden fısıltılar gibi.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Sessiz sesi neredeyse hiç duyulmuyor ama özrünü nefesimin sıcaklığıyla sırtımda hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, kafamın içindeki kaosun üzerine gerçekler dökülürken, biriken gözyaşlarımın pamuk yastığa düşmesine izin veriyorum.

Bir canavara aşık oldum. Belki o da aşık olmuştur.

CHAPTER 39

REd mağaranın köşesinde oturmuş, elindeki sopayı toprağa saplıyor, ben de onun yanına çöküyorum.

"Crank olmadan aynı değil," diyor, çubuğu fırlatarak Uzakta.

Keşke aklımdaki tek şey onun ölümü olsaydı ama değil. "Uyluk kemiğinden vurulduktan sonra hayatta kalmak zordur. Onu yere yatırdıkları anda başaramayacağını biliyordum."

Kaşları çatılır ve başını sallar. "Biliyorum. Bunun için üzülmenin bir anlamı yok. Yapılacak çok iş var."

"Rhys nereye gitti?" Bakışlarımı karşıımızdaki tünelde, Ratchet'in gönülsüzce nöbet tuttuğu ve bıçağıyla bir sopayı oyduğu yere kilitleyerek soruyorum.

"Bir tarama. Askerlerden biri dün gece kaçmış. Kaçtı. Ragers'ın onu yakalamış olabileceğini düşünüyorlar."

"Lea? Ben aptal değilim. Ona ne olduğunu gördüm." Döndüm ve onun bakışlarını benimkilerden kaçırdığını gördüm. "Damian nerede? Diğer gardiyan?"

"Hâlâ bağlı."

"Evet. Sence biri olmadan diğeri gider miydi? Sanırım değil." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve o da kolumu tutuyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir anlaşma yapmak için. Tüm bunları sona erdireceğini umduğum bir anlaşma." Kolumu ondan ayırdım ve tünelin girişine doğru ilerledim.

Oyma işini bırakan Ratchet geçişimi engellemek için ayağa kalkıyor ve ben de Red'e bir bakış atıyorum. Onun başını sallamasıyla kenara çekiliyor ve ben de bir kez daha karanlık tavşan deliğinden aşağı kayıyorum.

Kapalı kapının diğer tarafından iniltieler yükseliyor ve ben de otelin altın çağında mutfak olarak kullanılmış olması gereken odaya giriyorum. Odanın karşısında Damian, eski bir odun sobasına benzeyen büyük bir demir yapıya çıplak bir şekilde bağlanmıştı. Siyah Lejyon üniformaları, silahları, telsizleri ve maskeleriyle birlikte ulaşamayacağı bir yerde, bir yığın halinde durmaktadır. Kurumuş kan havuzları zemine yayılmış, alttaki taşı kaplayan kalın kir yatağına sızıyor. Damian'ın yüzü kanlar içinde ve dövülmüş halde zorlukla seçilebiliyor.

"Ne oluyor lan?" Ben yaklaşırken başını eğiyor ve önüne çömeldiğimde geri geri giderek benden uzaklaşıyor. "Uzak dur! Bana dokunma!"

"Sana dokunmayacağım Damian. Konuşmak için buradayım."

Gözlerinden seçebildiğim kadarıyla temkinli, bir ileri bir geri gidip geliyor. "Sadece... öldür beni. Lütfen."

"Hayır. Seni öldürmeyeceğim ve kimse sana dokunmayacak."

"Dönecek! Geri gelecek! O... o... o lanet... canavar! Cehennemden gelen bir iblis!"

"Ivan çok daha kötülerini yaptı ve bunu sen de biliyorsun."

Damian yüzünde acımasız bir ifadeye dönüşen kuşkulu bir bakışla ona bakıyor. "Onun derisini yüzdü. Gözümün önünde. Lütfen bırak gideyim. Bırakın gideyim. Burada olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Bırak gideyim."

"Yapamam. Onunla konuşacağım. Seni bağışlayacaktır."

"Onun derisini yüzdü! Ve bana kalbini yedirdi! Hasta herif!"

Rhys'in Ivan'ın göğsüne indirdiği yumruğu ve sonsuza dek aklımdan çıkmayacak o mide bulandırıcı kemik çatırtısını izlemiş olmanın suçluluğunu bastırırken, sanki bir taş yutuyormuşum gibi hissediyorum. "Damian, beni dinle."

"Hepiniz bir avuç hasta pisliksiniz!"

"Onunla konuşacağım. Kimse sana zarar vermeyecek, söz veriyorum."

"Umarım her biriniz yanarsınız! Umarım Legion hepinizi bulur ve diri diri yakar! Sizi sapkın pislikler!" Islak bir öksürükle dudağından bir damla kan fişkırıyor ve şiddetli bir krizle kendini öne atarak ayaklarıma kırmızı renkli bir kusmuk seli sıçratıyor.

Çömeldiğim yerden kalkıyorum, ondan ve beni çağıran, doğru şeyi yapmamı söyleyen dürtülerden uzaklaşıyorum.

"Umarım hepiniz yanarsınız! Yanın!"

I Rhys'in kenarında diz çökmüş oturduğu ve yüzüne su sıçrattığı tinaja giden yolu takip ediyorum. Elini kılıfına götürdü. Yaklaşıyor ve beni bir an gördüğünde nefes verip bırakıyor. "Her şeyi gördüm."

Sırtı bana dönük, omuzlarını yuvarlıyor ama cevap olarak tek kelime etmiyor, ben de devam ediyorum.

"Bunu neden yaptığını biliyorum. Benim hatamdı. Bunu sana ben yaptım. Tıpkı şimdi kafataslarıyla yattığın tüm o insanları öldürmeni sağladığım gibi."

Başı yana doğru eğildi. "O seni incitti. Ben de ona zarar verdim."

"Ve bunu hak etti. Ama bu sen değilsin. Hatırladığım Altı bu değil."

"Sana tanıdığın çocuk olmadığımı söylemiştim. Sen kendi Eğer onlarla iki kez yüzleşmeyi planlamıyorsanız, bu dünyada düşmanlar kol geziyor demektir." "Damian'ın gitmesine izin vermeni istiyorum."

"Legion'a geri dönüp onlara ne yaptığımı anlatsın diye mi? Bizi tam olarak nerede bulacaklarını söylesin diye mi?" Dikkatini tekrar suya verir ve avucuna bir avuç alır. "Sen delisin," diyor ve suyu yüzüne sıçratıyor.

"Sana canavar dedi. Senin bir tür çöl şeytanı olduğunu düşünüyor. Sadece sayıkladığımı düşünecekler. Onu telsizi ve bir bakım paketiyle göndermene gerek yok. Onu çölün merhametine bırak. Zaten asla başaramayacak. O hayatta kalacak biri değil."

Başını sallıyor ama gözlerindeki dalgınlığı görebiliyorum, o yüzden devam ediyorum.

"Szolen'in kendisiyle bir anlaşma yapacağız. Ericsson'u bu işin dışında tutacağız. Szolen kahraman olabilir, tedaviyi keşfeden ve dünyayı kurtaran kişi."

"Peki bundan ne kazanacağız?"

"Yürüyüp gideceğiz. Calico'daki tüm mahkumları serbest bırakmayı kabul ediyor. Biz de herkesi güvende tutmak için kendi duvarımızı yaparız. Sadece içeri girmem gerekiyor. O antikoru ele geçirmek için."

"Orada olduğunu düşündüren ne? Belki de var olmayan bir şey için hayatını riske atmana ve en acımasız ölüme katlanmana neden olan şey nedir?"

Omuz silkiyorum ve dağlara bakıyorum. "Umut." Bakışlarım bir kez daha onunkilere düşüyor. "Ölmüş olman gerektiğini bildiğin halde seni o yerde hayatta tutan neydi?"

Kaşları çatık bir şekilde titriyor. Şüphesiz bir tartışma. "Ben-"

"Bunu tekrar yapmanı izleyemem," diye araya giriyorum. "Bütün bir geceyi neden senden kaçmadığımı anlamaya çalışarak geçirdim. Yani, öldürmek bir şey, ama ..." Gözlerimin kenarındaki sızı gözyaşlarımı tehdit ediyor ve onun gözlerindeki a c ı y ı görmemek için bakışlarımı botlarımın altındaki çatlak kireç taşına çeviriyorum.

"Ne duymak istiyorsun, Wren? Dün gece on iki yaşında bir kızın kafasına kurşun sıktığını mı? Ve Crank'i de mi?"

"Yine de işkence. Bizim onlardan ne farkımız var?" "Biz mi? Siz hiçbir şey yapmadınız. Ben yaptım."

"Seni durdurabilirdim ama yapmadım. Durdurmak istemedim. Ve aklıma gelen tek şey, ikimizin de berbat durumda olduğu ve senden uzaklaşamayacağım. Bırakmayacağım."

"Gitmene engel olmayacağımı biliyorsun. Eğer gerçekten istediğin buysa."

"Lütfen, Rhys. Gardını indir. Sadece birazcık."

Omuzları sanki ruhunu bana teslim etmek üzereymiş gibi yenilgiyle çöküyor. "Benim için ne ifade ettiğinin farkında değil misin, Wren?"

"Yaptığımı sanmıştım. Seni kafanın içindeki o karanlık yerden çekip çıkarabileceğime emindim. Ama yeterince güçlü değilim. Sen ve ben aynı ipliğe bağlıymışız gibi görünüyor. Bize zarar veren aynı kötülükle enfekte olmuşuz."

"Dün gece tam olarak ne yaptığımı biliyordum. Bunu zevk ya da hastalıklı bir eğlence için yapmadım. Senin için yaptım. Çünkü o seni incitti. Ve senin acın benim acımdır." Hâlâ kaşları çatık, ellerini birbirine sürüyor. "Yıllarımı o cehennemde, kafamın içinde kaçamadığım seslerle savaşıyor geçirdim. Ta ki seninkini duyana kadar ve diğer her şey sustu. Beni onca yıl önce bulduğunda? İnsan sayılır mıydım, onu bile bilmiyorum. Her şeyden çok hayvan gibi hissediyordum. Seni gördüm ve Tanrı'nın benimle ilgilendiğinden emindim. Ruhumu kurtarması için en iyi meleğini gönderdi." Gözleri biraz yumuşuyor ama gülümsemiyor. "O dini saçmalıklara inanmam bile, ama benim için orada olduğuna ikna olmuşum. Beni ölüme götüreceğine. Ve bekleyemedim." Burnunu çekiyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. "Yanıldığım ortaya çıktı. Dünyanın geri kalanı için sen sadece bir kızmışsın. O duvarın diğer tarafından gelen yalnız bir kız. Ama benim için sen her zaman bundan daha fazlası oldun. Nefes alamadığım zamanlardaki havam. Konuşamadığımda sesim. Artık hiçbir şey hissedemediğimde, seni hissettim. Lanet olsun, Wren, sen

çoğunlukla ölü olan bir bedene hayat pompalayan kalbimdin. Sen benim her şeyimdin. Sen her şeyimsin."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve düşmelerini engellemek için gözlerimi kırıştırıyorum.

Dudakları sert bir çizgiye doğru bastırıyor. "Yani, evet, onu öldürdüm. Ona acımasızların merhametine kalmanın nasıl bir his olduğunu gösterdim. Bunun beni kötü bir adam mı yoksa iyi bir adam mı yaptığı benim için önemli değil. Senin için ne olmam gerekiyorsa onu olmaya hazırım."

Ona inanmak istiyorum ama acı bana aşka güvenmememi söylüyor. "Yumruğunu göğsüme vurup kalbimi sökmeni engelleyecek ne var?"

Başını sallar ve başparmağını avucunun içinde ovuşturur. "Çünkü o artık senin kalbin değil, Wren. Benim kalbim. Sen benim hayatımsın. Eğer sen ölürsen, ben de ölürüm."

Parmaklarımı bileğimdeki yara izinin üzerinde gezdiriyorum ve uzun beyaz çizgiyi bozan gözyaşları yanağımdan aşağı süzülüyor. Geçmişte sevdiklerimle olan bağlarım koptu ya da yıprandı ve onun sözlerinin beni sarıp sarmaladığını, kalbimde sıkı düğümler oluşturduğunu hissediyorum. Yeterince güçlü olduğundan emin olmak için onları çekiştirmek istiyorum ama bir yanımda bunun ne kadar kırılgan olduğunu umursamıyorum.

Dünya, iki insanın anlamsız hediyeler ve sözlerle aşklarını ilan ettikleri günlerdeki gibi değil. Artık mesele birlikte yaşamak ve hayatta kalmak. Ve bizi canlı canlı yiyecek yırtıcılardan kurtulmak için insanoğlu daha güçlü olmak zorunda. Daha hızlı.

Canavarlardan daha korkutucu olmaya istekli. Rhys gibi.

Burnumu çekiyorum ve yanağımdaki yaşları siliyorum. "Ivan için hiçbir şey hissetmedim. Acımadım. Ne de merhamet. Onu bu şekilde cezalandırdığın için mutluyum. Ve öldüğüne de sevindim. Onlar gibi olmadığımıza inanmak istiyorum. Ama belki de öyleyizdir." Omuzlarımı silkiyorum, gömleğimin deri ipiyle oynuyorum. "Belki de olmak zorundayız. Senden korkmuyorum Rhys. Yaptığın şeyden sonra bile. Bu beni ne kadar boktan yaparsa yapsın, gerçek bu."

Ayağa kalkıyor, önümde duruyor ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Dudaklarının köşesi neşesiz bir gülümsemeye dönüşüyor. "Cehennemde yapılmış bir eşleşme, değil mi?"

Gürültülü bir bip sesi ve bozuk bir ses onu böler ve telsizi yanındaki buruşuk gömleğin içinde yattığı yerden kaldırır.

"Mahkum gitti. Duydun mu beni, Rhys? O gitti! Orosu çocuğu Lea'yı aldı!"

Rhys'in gözleri benimkilere kayıyor ve yüzündeki ifade kanımı

donduruyor. "Ne yaptın sen Wren?"

CHAPTER 40

TRipp parmağını yüzüme doğru uzatıyor ve ben de parmağını elinden ısırma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. "O odadaki son kişiydi!"

Ratchet onu içeri aldığını ve o gider gitmez Lea'nın kaybolduğunu söyledi."

"Onu ben serbest bırakmadım."

"Ama benden yapmamı istediğin şey tam olarak buydu." Rhys'in suçlayıcı bakışları beni madene kadar takip etti ve o zamandan beri de rahatlamadı.

"Ben yapmadım! Size söylüyorum! Onu bıraktığımda zincirlenmişti! Lea ile kaçmayı nasıl başardı?"

"Madenin güney ucunda dikey bir kuyu var. Lea sigara içmek için dışarı çıktı. Hesabı sen yap." Tripp'in sözleri, ileri geri adım atarken öfkesinin sert bir tonunu taşıyor.

Damian'ı onu serbest bırakabilecek herhangi bir şeyin yakınına koymuş olabileceğim herhangi bir hata, herhangi bir olasılık için beynimi yokluyorum ama yok. "Peki ya Hawkeye? Onu sürüklediğini görmedi mi?"

"İşlediğini söylüyor." Rigs başını sallar ve iç çeker. "Hem de ne zaman."

"Ne kadar uygun değil mi?" Kollarımı kavuşturuyorum, dudaklarımı sert bir çizgiye bastırıyorum.

Başını omuzlarına yaslayan Rhys, yumruğunu kalçasına dayayarak ayağa kalkıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Legion bulmadan önce ikisini de bulmalıyız. Silahını ve telsizini aldı. Tripp'in bisikletini çaldı. Askerler çoktan bu tarafa doğru yola çıkmış olabilir."

"Ben de seninle geliyorum."

"Kalıyorsun. Ve seni bu bok için bağlamadığım için şanslısın."

"Gitmesine izin vermedim, Rhys!"

"Tartışacak zamanım yok, Wren." Rhys başını Rigs ve bomba yapımındaki uzmanlığıyla bilinen motorculardan Tinker'a doğru salladı. "Yüklendik mi?"

"Gitmeye hazırım."

"Ratchet, herkesi dışarı çıkaracaksın. Ceniza yaklaşık otuz dakika kuzeyde. İki yolu kullanmayın. Mesajların ele geçirilmesini istemiyorum. Şafakta Ceniza'da buluşup kuzeye gideceğiz." Rhys'in bakışları bir bana bir bana kayıyor. "Eğer orada değilsen, biz olmadan devam edin."

"Ya ben?" Gözyaşlarımın sesime değmesine izin vermemeye çalışıyorum. Tüm bu insanların önünde olmaz. "Sensiz mi devam edeceğim?"

"Daha önce yaptın." Bu kararlı ses tonu kalbime bir bıçak gibi saplanıyor ve üzüntümü bastırmak için boğazımı temizliyorum. Arkasına bile bakmadan mağaranın girişine doğru ilerliyorum.

Aklım onu bırakmamı söylüyor ama inatçı mazoşist kalbim bunu yapamıyor. Tünele doğru onu takip ediyorum ve koluna uzanıp onu kendime doğru çeviriyorum. Zırh bir kez daha derisinin üzerine yerleşiyor, yüzünü sertleştiriyor ve gözleri artık yarı saydam değil, bunun yerine soğuk ve tereddütsüz hale geliyor. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Beynim bana gitmesi gerektiğini söylüyor - Lea'ya sahipler ve Legion şüphesiz burada kalanlarla savaşmak için bir ordu gönderecek - ama bununla ilgili her şey yanlış geliyor. "Onu ben serbest bırakmadım Rhys. Sana asla böyle ihanet etmem. Bana inandığını söyle."

Başını eğiyor ve başını sallıyor. "Anlıyorum. Ama her halükarda ben gidiyorum. Buraya öylece girip her şeyi yok etmelerine izin veremem. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

İçimdeki rahatlama, bunların ona söyleyeceğim son sözler olabileceğini bilmenin verdiği acıyla çabucak sönüyor. "Gitmek zorundasın, biliyorum. Seni durdurmayacağım. Ama geri dönmezsen ne yapacağımdan korkuyorum." Başparmağım içgüdüsel olarak bileğimdeki yara izini okşarken, zihnim yıllar önce onu kaybettiğimi sandığım gecelere sürükleniyor. "O yüzden lütfen... geri dön. Ya da beni de yanında götür."

"Seni yanımda götürmüyorum." Benden uzaklaştı, ellerini yumruk yaptı. "Sana zaten söyledim. Benim için çok fazla şey ifade ediyorsun. Seni güvende tutacağıma yemin ettim Wren ve bunu yapacağım. Ne kadar kan dökmek zorunda kalırsam kalayım."

"Peki ya ölürsen?" Sesim çatlıyor, kalbimin ilk çatlağı gibi.

"Eğer ölürsem, senin için ölürüm. Bundan daha iyi bir sebep olamaz. Ama bu çölde topallamak, tökezlemek ya da sürünmek zorunda kalsam da, senin için geri döneceğim." Yüzümü avuçlamak için uzandı ve öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Söz veriyorum. Sen de onlarla git. Ve hayatta kalacaksın. Anladın mı beni? Sen de hayatta kalacaksın." Başımı salladığımda mağaranın ağzına doğru ilerliyor ve varlığımın her parçası onu durdurmak için can atsa da yapmıyorum.

Aynen böyle, kafamın içindeki iplerin koptuğunu duyuyorum. Kalbimin bağları avuçlarımdan uçup gidiyor ve acının zalim ve alaycı kahkahasının uzak yankısı bana artık uzun sürmeyeceğini söylüyor.

Geri gelmeyeceğini garanti ediyor.

Etrafımda koşuşturan bedenler erzak topluyor ama ben hareket edemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Sanki onu daha yeni geri almışım gibi hissediyorum ve onu tekrar tekrar kaybediyorum.

Bakışlarım sağa, karanlık tünele doğru kayıyor ve aceleyle Damian'ın esir tutulduğu odaya doğru iniyorum. Alanı tararken düşmüş bağları görüyorum ve onları inceliyorum, kesilmiş olduklarını fark ediyorum.

Üniforması, Tripp'in daha önce bahsettiği gibi telsizi ve silahıyla birlikte kayıp.

Ama Ivan'ın kalıntıları bir yığın halindeydi.

Onu kollarımın arasına alıp aşağıya bakıyorum. Calico'ya girmek için daha önce de kılık değiştirmiştım.

Tekrar yapacağım.

T Davut'un Golyat'la savaşmak için beş taş taşıdığını söylerler.

Devi üç kurşun, bir dua ve reddetmeyeceğini umduğum bir teklifle yenmeyi planlıyorum.

Babam, antikorun vereceği güçten korktuğu için onu kimseye teslim etmeye niyetli değildi. Bu açgözlü güç arzusunun, bu gezegende sevdiğim tek kişiyi kurtarmaya yeteceğini umuyorum.

Açık çölde, tüm araçların depolandığı garaja doğru ilerliyorum.

Arkama baktığımda, silahını beline dayamış volta atan Hawkeye'ı yakalıyorum ve adamın beni sırtımdan vurmamasını umarak ona el sallıyorum.

El sallayarak karşılık veriyor ama çömelerek beni izliyor, şüphesiz ne yaptığımı merak ediyor. Lejyon üniforması ve silah çantamın içinde duruyor, ben de çantaya uzanıp içinden babamın günlüğünü çıkarıyorum. Diğerleri mağaradan çıkmadan önce yaklaşık on dakikam olduğunu hesaplıyorum.

Binaya yaslanarak kitabı açıyorum, diğerleri Ceniza'ya yolculuk için eşyalarını toplarken ben de okuyacağımı gibi.

Hawkeye volta atmaya devam ediyor ve sırtı bana dönük olduğu anda binanın içine giriyorum.

Motorların çoğu dağılmış, sadece Ratchet, Hawkeye ve ismini bilmediğim diğer üç motorcuya ait birkaç motor kalmış. Üç yeşil Calico kamyonu yolun sonunda duruyor ve ben çıkışa en yakın olan küçük kamyonu seçiyorum - en kolayı bu. İki büyük kamyon ve motorlar arasında, herkesi güvenli bir şekilde tahliye etmek için çok sayıda araç kaldı.

Arabayı çalıştırıp gaza basıyorum, garajdan çıkıyorum ve yola çıktığım anda lastikler sıcak asfaltta gıcırıyor. Alt takımdan sesler geliyor ve Hawkeye'in silahını doğrulttuğunu görüyorum, şüphesiz lastikleri patlatmak istiyor. İki ping daha ve ben onun atış menziline çıktım.

Yola çıkarken arkama bakmıyorum.

Doğrudan cehenneme giden bir otoyol.

A Yarım saat geçmesine rağmen onlardan hiçbir iz yok. Kamyon çeyrek doluluk sınırında sallanıyor, yani her iki durumda da Geri dönüyorum.

İleride bir figür gözüme çarpıyor ve gazı bırakıp çantamdan silahımı çıkarıp kucağıma koyuyorum.

Yüz metre kadar ileride kamyonu durdurup ne yapacağıma karar vermeye çalışırken öfke kanımda alev gibi dolaşıyor.

Ön koltuktan kayarak silahı arka cebime sokuyorum ve Lea hıçkırıklara boğularak bana doğru koşuyor.

"Tanrım, Wren, senin onlardan biri olduğunu sanmıştım." Tam önümde durdu, titreyen kanlı elini alına götürdü, ben de kirli, yırtık gömleğine ve kot pantolonundaki kana baktım.

"Ne oldu?"

"Rhys, Rigs, Tinker ve Tripp geldi. Pusuya düşürüldüler. Lejyon askerlerinden oluşan bir ordu. Ben kaçmayı başardım ama onları aldılar. Hepsini."

"Peki Damian nasıl serbest kaldı?"

"Bilmiyorum. Ben... dışarıda sigara içiyordum ve... o birdenbire ortaya çıktı. Beni bir Rager gibi sürükledi."

"Tripp'in bisikletini çaldı. İhtimaller nedir?"

Kaşları çatık bir şekilde seğiriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Pantolonumdan silahı çıkarıp ona doğrultuyorum. "Üç mermim var. Ve ben de çok iyi bir nişancıyım. Kafana bir tane kazınmasını istemiyorsan, bana doğruyu söyleyen iyi edersin."

Burun delikleri gözlerinde biriken yaşlarla alevleniyor. Dudaklarını yalıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Güvenli bir yer istedim. Kendim, Trinity ve Tripp için."

"Peki Tripp'in tüm bu olaylardaki rolü neydi?"

"Bilmiyordu." Hıçkırarak ağlıyor, gözyaşlarını siliyor. "Ve onu aldılar. Hepsini aldılar."

"Damian ile bir anlaşma yapmaya mı çalıştın?"

"Öyle değil mi? Yapmaya çalıştığım şey bu değil miydi?" "Evet, ama senin aksine ben hepimizi düşünüyordum."

Gözleri yumuşuyor ve başını sallıyor. "Burada küçük bir kıza sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Her lanet gün yaşadığım endişeyi, birinin ya da bir şeyin gölgelerden çıkıp onu çalacağını bilmiyorsun. Bunu bir kez yaşadım, Wren. Tekrar yaşayamam. Ben de buluştum. Damian ve diğerlerini sığınma karşılığında takas etmek için."

"Diğer kadınları takas mı ettiniz?"

Ellerini cebine sokarak başını sallıyor. "Onları içeri alacaklarını söylediler."

Onlara kocalarını

bulun." "Kime?"

"Doktor Ericsson."

Onlara koca bulmak gibi bir niyeti yok. Üzerinde çalışmak ve iğrenç deneylerini gerçekleştirmek için üçüncü nesil yavrular yaratmak istiyor. Dilim dişlerimin arasında kayarken başımı sallıyorum. "Bana bir kural söylemiştin. Herkesin bir seçeneği vardır."

"Özür dilerim, Wren. Lütfen. Bunu kimseyi incitmek için yapmadım."

Araca doğru geri çekiliyorum ve o öne doğru hamle yaparken, silahın şarjörünü dolduruyorum.

"Lütfen." Ellerini dua eder gibi kavuşturuyor. "Seninle gelmeme izin ver. Yardım edebilirim."

"Sen seçimini yaptın, Lea. Ben de kendi seçimimi yapıyorum. Yalnız gideceğim." "Öleceksin. Bu intihar, Wren."

Bir ayağım kamyonun içindeyken durup yolun ortasında duran ona bakıyorum. "Ericsson ile herhangi bir anlaşma yapmak da öyle."

Tuzaktaki bacaları nihayet görebildiğimde güneş alacakaranlığa doğru hızla ilerliyordu. Kamyonu yolun kenarına çektim, Küçük bir tepenin arkasına park edip tişörtümü ve kot pantolonumu hızla çıkarıp siyah üniformamla değiştiriyorum. Ön kısmı göğüslerimi ve iç kısımda vücuduma bağladığım çantayı gizleyecek kadar sarkıyor ve ellerimin üzerinden sarkmaması için manşetleri kolun içine sokuyorum. Kamyonun içi ne kadar sıcak olsa da, çöl sıcağı kaldırımda bulanık dalgalar oluştururken, hafif kıyafet şaşırtıcı derecede serin. Maskeyi yüzüme takıyorum ve çantamdaki mataradan bir yudum aldıktan sonra akordeon tüpe bağlı solunum cihazını ağızıma yerleştiriyorum.

Giyindikten sonra arabayı otoyola çekiyorum ve sarsılan sinirlerimi yatıştırmak için nefes alıyorum. Calico'ya her mil yaklaştığımda, şeytanlarım zihnimin gölgeli tarafından yükseliyor ve bu görüntüleri kırıpıştırarak gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Yolun kenarında iki Rager'ın araca doğru koştuğunu görüyorum. Bir üçüncüsü kamyonun geniş ızgarasına çarparken, ön cama kırmızı bir sprej sıçırıyor ama bu bile beni düşüncelerimi ele geçiren bu yerin anılarından koparamıyor.

Birkaç dakika içinde binanın önüne, on beş yaşındayken Ivan ve Doktor Ericsson'dan saklandığım araçların sıralandığı yere bakıyorum. Oradan canlı çıkıp çıkamayacağımı merak ettiğimi hatırlayınca midem bulanıyor ve işte buradayım, cehennemin kapılarına doğru gidiyorum.

Bir nöbetçi aracın yanında duruyor ve diğerine kapıyı açması için işaret ediyor. Kamyoneti diğerlerinin arasına park ederek içeri giriyorum, tüylerim diken diken oluyor. Nefes nefese kalmamak için kendimi yavaşça nefes almaya zorluyorum ve koltuktan kayıyorum, sinirlerim canlı teller gibi zıplıyor.

Öğrenecekler. Öğrenecekler.

Bana tek kelime etmeyen gardiyanın yanından gizlice geçiyorum. Kapağında yarı çıplak bir kadın olan modası geçmiş bir dergiyi karıştırırken beni tanımıyor bile.

Eminim yanından geçtiğim herkes titrediğimi görüyordur. Şüphesiz, büyük boy takım elbiseyi fark ederler. Maske hala yüzümde. Ayağıma büyük gelen botlarım yürürken takırdıyor.

Ama yine de yapmıyorlar. Arada sırada yanımdan geçerken başlarını sallamaları dışında, tek bir tanesi bile bana bir ya da iki saniyeden fazla bakmıyor.

Neredeyse Ayaktakımı'nın arasında yürüyen Altı gibi hissediyorum.

Altı. Acele etmem gerek. Her ne kadar onu aramak istesem de, takas edecek bir şeyim olmadığı sürece bunun bana bir faydası olmayacağını biliyorum. Değerli bir şey. Szolen'in sahip olmak için binlerce masumu öldüreceği bir şey.

Aşinalık ayaklarımı B bloğunun kapılarından geçiriyor ve merdivenlerden yukarı, babamın laboratuvarına doğru yönlendiriyor. Onu Doktor F. olarak tanıdığım yerde, tedavi bulmak için bir canavar gibi davrandığı yerde ona böyle hitap etmek garip.

Deney laboratuvarına açılan çift kapıyı iterken tanıdık endişe bıçakları midemi kemiriyor. Doktorlar ve cerrahi personel geçerken bakışlar burada kalıyor ama yine de kimse beni sorgulamıyor. Pencereden Doktor Falkenrath'ın laboratuvarına bakıyorum, ışıkları kapalı olan tek laboratuvar, kurbanlardan boş.

Her ne kadar buradan nefret etmem gerekse de, ki ediyorum, burada olduğumu hatırladıkça gözlerimin kenarlarını yakan bir hüznün var. Hayatta kalmanın. Ve tabii ki kardeşim Abel.

Kapıları itip ilk uyandığım antre odasına girdiğimde, bir gece önce gördüğüm rüya beni kederin daha da derinlerine çekmekle tehdit ediyor. Etrafımdaki hayaletlerin seslerini duyabiliyorum, kurbanların sesleri takım elbisenin sert nefesleri üzerinde çınıyor ve solunum cihazını ağzımdan çekip çıkarıyorum. Avuçlarımı tezgâha dayayıp durgun havayı içime çekiyor, nefes verirken sayıyorum.

"Sakin ol, Wren. Onlar sadece anılar," diye mırıldanıyorum ve ameliyat odasına doğru ilerliyorum. Karanlıkta, buzdolaplarını, dolapları, numune raflarını, antikorun *mantıken* saklanabileceği her yeri gönülsüzce aradım. Aşların çoğu buzdolabında saklanıyordu, ama babamın bariz bir şeyi tercih etmeyeceğinden emin olduğum için, daha belirsiz yerleri kurcalamaya başlıyorum ve ofisine doğru ilerliyorum.

Havada hâlâ tütün kokusu var ama kişisel eşyalarının çoğu kaldırılmış. Fazla zamanım yok ve henüz ne aradığımdan tam olarak emin olmadığım için, babamın masasını, çekmecesini, antikadan bahsedebilecek her şeyi karıştırırken panik omuzlarıma biniyor. Endişe kaslarımı zorlamaya başlıyor ve içeri girerken karşılaştığım meraklı bakışların kısa süre içinde araştırmaya dönüşeceğinden eminim.

İçimde kıpırdanan huzursuzluk hissine rağmen araştırmamı durduruyor ve zihnimi düşünmeye zorluyorum. *Düşünmeye.*

Bakışlarımı kaldırdığımda, tıbbi referansların arasına yerleştirilmiş üç İncil dikkatimi çekiyor. Kişisel günlüğünde antikorla ilgili olarak kefareten bahsediyordu.

İlk İncil'i alıp sayfalarını çeviriyorum ve rafa geri koyuyorum. Sonra, ikincisini çekiştiriyorum ve kitabın ortasına kadar açıyorum, sayfalar bir kutunun içine oyulmuş, içine gömülü iskelet anahtarı tutacak kadar derin.

Sayfa boyunca bir ayet vurgulanır:

Çünkü hepimiz Mesih'in yargı kürsüsünün önüne çıkmalıyız ki, herkes iyi ya da kötü, yaptıklarına göre bedende yaptıklarının karşılığını alabilsin-Korintliler 5:10

Kıyamet Günü.

Anahtarı İncil'den çıkarıp rafa geri koyuyorum ve ofisten geçerek ameliyat odasına gidiyorum. Dies Irae levhası hâlâ duvardaki bir kancada asılı duruyordu ve onu kaldırıp arkasındaki fayanslara açılmış deliği ortaya çıkarıyorum. İçine uzanıp etrafı yokluyorum, tozun ve kırık fayans parçalarının arasından donuk gri bir kutu çıkarıyorum. Anahtar tam yerine oturuyor ve bir çevirmeyle kutu açılıp, babamın günlüğünde bulduğum antikor şemasına benzer bir çizim taşıyan katlanmış bir kâğıdın üzerinde duran bir şırınga ortaya çıkıyor.

Önümde tutarak içindeki berrak sıvıyı inceliyor, hareket ettiğini görmek için şırıngaya dokunuyorum.

Buzdolabında saklanmaması bana garip geliyor ama Papa uzun süredir, özellikle geceleri buradaki elektrik eksikliğine dayanabilecek, ısıya dayanıklı aşılar üzerinde çalışıyordu. Aşırı elbisenin içinde vücuduma bağladığım çantaya yerleştiriyorum.

Şırıngayı çantaya koyduktan sonra solunum cihazını ağzıma geri takıyorum ve ofisten dışarı çıkıyorum. Bir şekilde Szolen'e geri dönmem gerekecek ama umarım bu, buraya girmeye çalışmaktan daha kolay olur.

Dayan, Rhys.

Öldü mü, yaşıyor mu bilmiyorum, sadece acele etmem ve yoluma hiçbir şeyin çıkmaması için dua etmem gerekiyor.

Çift kapıyı iterek geçiyorum ve kayarak duruyorum.

Koridorun ortasında dört Lejyon askeri duruyor ve hepsi de silahlarını bana doğrultmuş durumda.

Ortadaki maskesini çıkarıyor ve kaçma umudumla birlikte nefeslerim de kesiliyor.

Albert.

CHAPTER 41

TÜç kurşun. Dört gardiyan. Neredeyse bir fıkranın ilk cümlesi gibi. Aramızdaki boşluğu dolduran sessizlikte, ıskalamadığımı ve bir kurşunu boşa harcamadığımı varsayarak, onları en verimli şekilde nasıl kullanabileceğimi hayal etmeye çalışıyorum.

Ancak hayatta kaldığım bir senaryo yok, bu yüzden ateş *etmelerini* engellemek için silahı indiriyorum.

"Maskeni çıkar." Albert'ın kolu sabit, sesi inatçı. "Şimdi."

Üç saniye geçti. *Dört. Beş.* Alternatifleri düşünüyorum. *Yedi. Sekiz.* Sollarında bir kapı var, ama asla başaramayacağım. *On.* İlk atışı yapmadan önce beni vururlardı.

Beş tane düzgün taş için neler vermezdim. En azından o zaman bir şansım olurdu.

"Bana kendimi tekrar ettirme." Albert boynunu kırıyor ve silahını daha yukarı kaldırarak kafatasıma yakın bir yere nişan alıyor.

Solunum cihazını geri çekip maskeyi başımdan geçiriyorum ve ikisini de yere atıyorum.

Albert'ın dudakları alçakça bir gülümsemeyle gerilir. "Şaka yapıyor olmalısın." Silahını indirmesi ve dramatik bir şekilde kılıfına geri sokması, sanki mermiye değmezmişim gibi bir hakaret anlamına geliyor, ama çoğunlukla artık namlusuna bakmadığım için rahatlıyorum. "Seni buraya ne getirdi, Wren?"

Bakışlarım ona kilitlendi, soruya cevap vermeye zahmet etmedim.

"Diğerleri nerede?" İkinci sorusu kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Gerçekten ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Hangi diğerleri?"

"Aptal numarası yapma, küçük kız. Erkek arkadaşın hâlâ elimizde." Düşünceli bir şekilde çenesini sıkıyor. "Ona ne demiştin? Altı mı?"

Rigs, Tinker ve Tripp kaçmış olmalı. Ya da Rhys onlar için kendini feda etti ve muhtemelen şu anda bu fedakârlığının acımasız işkencesini çekiyor.

Şu anda bunu düşünemem. Odaklanmalıyım. Aklı başında. Zekice.

Yine sessizliği tercih ettim, benden daha fazlasını bildiğime inanmasını tercih ettim.

Yap.

"Fark etmez." Kollarını kavuşturan Albert omuz silkiyor. "Onları bulacağız. Ve

Bunu yaptığımızda, senin küçük erkek arkadaşınla aynı kaderi paylaşacaklar. O yüzden silahını bırak."

"Nerede o?" Rhys'le ilgili düşünceler sesime sızdı ve damarlarımda dolaşan öfkeyle kıyaslanamayacak kadar kırılgan bir ses çıkmasına neden oldu.

"Onu görmek ister misiniz?"

"Ne yaptın Albert?"

"Asıl soru şu sevgili Wren, *sen* ne yaptın? Kardeşimin üniformasını giyen sensin, değil mi?" Gözleri aşağıya doğru tarar, sonra tekrar yukarı bakar. "Ivan nerede?"

Zaten bilmemesine şaşırdım. "Damian sana söylemedi mi?" "Damian öldü. Kaçmadan önce bir kadın tarafından vuruldu."

Altı'nın Ivan'a ne yaptığını bilmiyorlar, çünkü bilselerdi onu da aynı kadere maruz bırakacaklarından eminim. "Altı'nın gitmesine izin verirseniz kardeşinizi nerede bulacağınızı söylerim."

"Kardeşim öldü. Bundan hiç şüphem yok. Eğer öyle olmasaydı, onun üniformasını giyiyor olmazdın. Sadece bana kendin söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. O yüzden vakit kaybetmeyelim, olur mu? Eminim Loverboy'u görmek için sabırsızlanıyorsundur, değil mi? Şimdi silahı bırak."

İki gardiyan öne çıkıyor, her biri bir kolumu tutup pazularımı sıkıyor ve kısa bir an için yıllar öncesine, Ivan'ın beni Ragers'ın ağılına götürdüğü zamana geri dönüyorum. Silah elimden düşüyor ve bembeyaz fayanslara çarparak tıngırıyor. İşte yıllar önce kâbuslarım böyle başlamıştı; bir planım olmadan yakalanma noktasına gelmiştim.

"Doktor Falkenrath'ın laboratuvarında bir şey bulamazsın," diyor Albert omzunun üzerinden, adamları beni koridorda sürüklerken. "Bütün numuneleri hemen hemen temizledik. Hiç bu kadar çok beyni bir arada görmemiştim. Feromon enjeksiyonları Ölü Topraklar'da oldukça faydalı

oldu."

Hiçbir şey söylemiyorum ve bunun yerine S bloğuna giden tanıdık koridorlarda yürürken gözlerimi ileriye dikiyorum.

Kapılardan geçtikten sonra hava değişir. Kalınlaşır. Daha boğucu. Ve daha soğuk. O kadar soğuk ki, titriyorum.

Çığlıklar koridorda yankılanıyor, aynı anda o kadar çok çığlık atılıyor ki Altı'nın çığlıklarını ayırt etmek imkânsız. Tabii hâlâ çığlık atıyorsa.

Belki de çoktan ölmüştür ve bu sahte umut, kendi ölümünden önce çektiğim zulüm olacaktır.

"Bilmelisin ki o bizim en iyi deneğimizdi," diye gevezelik ediyor Albert önümde. "Sadece Yağmacıların arasında dolaşmakla kalmadı, aslında ondan *korktular*. Ya da babam bana öyle söyledi. Bu benim zamanımdan biraz önceydi. Yine de burası onun gibi bir başkasına sahip olmadı."

"Belki de siz pislikler onları öldürdüğünüz içindir."

"Bu doğru. Bu şekilde kendi ayağımıza kurşun sıkıyoruz."

Albert bir odanın önünde duruyor; ince perdelerle bölünmüş dar bölmeleriyle ameliyat sonrası ya da nekahet odası olarak tanıdığım bir oda, ama burası çok daha acımasız. Kadınlar yataklara bağlanmış yatıyor, bazıları tekmeliyor ve çığlık atıyor, diğerleri boş gözlerle tavana bakıyor. Yataklardan birinin yanında, bir kadın elleri kolları bağlı, gerinerek yatıyor, büyük bir teneke kutu görünümlü nesne sıvı ile köpürüyor ve içinde küçük bir bebek top şeklinde kıvrılmış suyun içinde yüzüyor.

Üçüncü nesil.

"Kök hücre toplamaya başladık. Yakında insan deneylerine başlayacaklar," diyor Albert yanımda.

Gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor ve boğazıma kaçan safrayı bastırmak için sertçe yutkunuyorum. Babam olmasaydı ben de onlardan biri olabilirdim.

İşkencesinden tatmin olmuş görünen piç koridorda ilerlemeye devam eder.

Bir kapının önünde duruyoruz ve Albert kolumu tutarak beni diğer muhafızlardan kurtarıyor. "Diğerlerini ara. Onları bul ve bana getir, buraya."

Diğer üçü robotlar gibi onun emrini yerine getirerek koridorda koşar adımlarla ilerliyor.

Kimlik yok. Tartışma yok.

Yalnız olsaydım, Albert'la dövüşürdüm. Zayıf noktasını bulur ve kaçırdım. Eğer yapsaydım buradan iki kez çıkabilirdim ama bu sefer bunun olacağını sanmıyorum. Beynimin çılgın gölgesinde hâlâ bir plan yapacağıma ve bu kapıların ardında beni bekleyen kaderi engelleyeceğime dair bir umut var.

Rhys'i geride bırakmayacağım. Eğer yaşıyorsa.

Babam tek başına *hayatta* kalmanın daha iyi olduğunu söylerken bunu kastediyordu. Sadece ben olsaydım burada olmazdım. Nerede olurum bilmiyorum. Belki yağmacılardan saklanıyor olurum. Belki de ölmüş. Ama bildiğim bir şey var: Rhys benim sayemde burada. Beni korumaya çalışmasaydı yüksek rütbeli bir oğlunu öldürmeyi göze alamazdı. Beni kâbuslardan kurtarmak için.

Ne olursa olsun, sonuna kadar Rhys'in yanındayım.

Babaminkine çok benzeyen loş bir ameliyat odasına giriyoruz ve Albert kenara çekildiğinde midem yine bulanıyor.

Yere yığılmaktan korktuğum için bacaklarımı ileriye doğru hareket ettirmek zorundayım.

Rhys bir masaya bağlanmış, kanlar içinde yatıyor. Yüzü kesilmiş. Göğsünde ve kollarında yanıklar var ve çok az özenle tıraş edilmiş kafasına metal bir mekanizma tutturulmuş. Ağzını kapatan bant, itiraz etmek için yapabileceği her türlü girişimi engelliyor ama yine de sessiz. Tek bir ses bile mırıldanmıyor.

Yanında, Doktor Ericsson kanla kaplı küçük bir neşter tutuyor. "Bakın bize kim katıldı! Bu kim olabilir, Albert?"

"Onu tanımadın mı baba? Buradan kaçan kişi o. Kaçan kız." Gözlerimi Rhys'e sabitlemişken onun bakışlarını çevremde hissediyorum. "Kulağa yanında taşıdığı kitaptan bir şeymiş gibi geliyor." Bana doğru eğilirken nefesi boynumu okşuyor. "Dosyanı okudum. Senin hakkında her şeyi biliyorum. *Dani*."

Kendime nefes almam gerektiğini söylemek zorundayım. Bu doğru değil. Vücudum oksijene ne zaman ihtiyacı olduğunu bilmeli ama yine de orada duruyorum, havasızım ve nefes alamıyorum, dürtü göğsümü çekiştiriyor.

Başı sedyeye bağlı olan Six beni görmek için zar zor dönebiliyor ama gözlerini yavaşça kırıştırmamasından beni gördüğünde acı çektiğini anlıyorum.

Diğerleri onu geride bıraktı. O piçler onu terk etti!

Eğer ben burada olmasaydım, bu cehennemde tek başına işkence görecektim ve öldürülecekti. Bu nedenle geri döndüğüme memnunum. Dişlerimi sıkıyorum, öfkenin gözyaşlarımı uzak tutmasına izin veriyorum, çünkü bu piçlerin önünde ağlamayacağımdan eminim.

Siktir et onları.

"Ah, evet. Hatırlıyorum." Gözleri kısılan Doktor Ericsson'un çenesi, gözlerini kırıştıtarak trans halinden çıkana kadar ileri geri hareket eder. "Albert'a tam da bu deneğin ağrı reseptörlerinin inanılmaz olduğunu

söylüyordum. Neredeyse hiç tepki vermiyor.

yanık ya da epidermal katmanlarda herhangi bir fiziksel hasar yok. Yine de antikor titreleri yüksek, bu da uzun süredir aktif bir enfeksiyon durumunda olduğunu gösteriyor. Bir şekilde öfkesini kontrol edebiliyor. Büyüleyici! Kafasını açıp içine bir göz atmak için sabırsızlanıyorum."

"Baba, belki üniforması tanıdık geliyordur?" Albert kumaşın bir parçasını çimdikliyor ve Doktor Ericsson'un bakışları üzerime düştüğünde, gülümsemesi çok daha uğursuz bir şeye dönüşüyor. Daha karanlık.

"Ivan?" İşkencesini bırakıp bana doğru bir adım attı.

Bir inilti dikkatimi sedyede titreyerek yatan, elleri yumruk olmuş Rhys'e yöneltiyor. Kurtulmaya çalışan bir hayvan gibi.

Doktor Ericsson neşteri ve kanlı eldivenlerini başucundaki tepsinin üzerine, testere görünümlü küçük bir nesnenin yanına atıyor ve parmaklarını yumruk yaparak ağzına götürüyor. "Bir çocuğu dünya için harika şeyler yapacağı umuduyla büyütürsünüz. Ve sonra..." Yumruğunu sıkarken parmak eklemlerinin beyazlığını yakalıyorum. "Ve sonra cahil, vahşi bir kaltak gelip geleceğe dair umutlarınızı ve hayallerinizi çalıyor."

"Onun kız arkadaşı." Albert çenesini Rhys'e doğru uzattı. "Ona Altı diyor."

"İlginç."

Koridorlarda hava saldırısı gibi ses çıkaran bir alarm çalıyor.

Doktor Ericsson bakışlarını tavana doğru kaldırıyor. "Görünüşe göre arkadaşların ortalığı birbirine katıyor," diyor, başı hâlâ yukarıya doğru eğik.

Anons sisteminden bir kadın sesi yükselir. *"Uyarı. Kod Triyaji. Biyolojik tehlike güvenlik ihlali. Bulaşıcı hastalar. S bloğu. Alt kat. Derhal tahliye edin. Uyarı. Kod Triyaji. Biyolojik tehlike güvenlik ihlali. Bulaşıcı hastalar. S bloğu. Alt kat. Derhal tahliye edin."*

Doktor Ericsson omuzlarını silkiyor ve bakışları bir kez daha bana yöneliyor. "Onlarca yıldır bu laboratuvarıda çalışıyorum," diyor, ses sakinleştiğinde. "Hayatımın işi Hayatınızın büyük bir kısmını bir şeye adanmanın ne demek olduğunu bilmediğinize eminim."

"Neler oluyor?" Kadının sesinin sakin tonu hâlâ omurgamda titreşirken soruyorum.

"Neler oluyor?" Sözlerimi yineliyor, bir elini arkaya kaymış saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor.

Soğuk ve sert bir sızı yanağımı yakmadan önce gözümün ucuyla gelen bir ışık hiçbir uyarı vermiyor. Yankılanan çatırtı kulaklarımda alarmların ve Rhys'in sedyenin metalini çınlatmasının üzerinde çınıyor.

"Her şey yok olmak üzere. Ayakta kalan tek tesis güvenlik önlemi olarak kendini patlatmak üzere. Tıpkı ilkinde olduğu gibi." Omuzlarını yuvarlayarak kaşlarını çatıyor. "Morgda ne olduğunu biliyor musun? Sana bir ipucu vereyim. Yanan bedenler ya da cesetler değil. Kafesler var. Ve alfa mutasyonlarını tutuyorlar. O kadar tehlikeli ki, tek başlarına insanlıktan geriye kalanları yok edebilirler. Yani, alt kattaki laboratuvarlarda bir gedik olduğunda, burası kapanıyor. Elektrikler kesilse bile. Ve her şey Pandora'nın kutusu gibi içeride kilitli. Kontrol altında. Hiçbir patlayıcı ya da bomba dışarıdan içeri giremez. Kaçış yok. Kaçış yok."

"Doktor Ericsson." Boğazımdaki titreme kelimeleri titrek ve kesik kesik çıkarıyor, çenem ağrıyor. "Elimde... ilginizi çekebilecek bir şey var."

Doktor Ericsson beni görmezden gelerek Rhys'e dönüyor ve kapıların ardında kaos sürerken ameliyata başlayacakmış gibi alnına dayadığı bir neşteri daha kaldırıyor. "Albert? Gitme vaktin geldi. Onu diğer yatağa bağla ve yangın merdivenlerinden çık. Kilitlenmeye yirmi dakika kaldığını tahmin ediyorum."

"Peki ya sen?" Albert sorar.

"Burada bitirmem gereken çok şey var. İşim henüz bitmedi."

O deli. Artık bundan eminim. Babam o zamanlar bunu biliyordu ve belki de bir dereceye kadar bu yüzden ondan korkuyordu.

"Bu çok saçma! Burada öleceksin baba. O zaman ne anlamı var?" "Bu denek tedaviyi barındırıyor." Doktor Ericsson Rhys'in kafatasını avuçladı.

Elini traşlı saç çizgisine bulaşmış kanın üzerinde gezdirirken gözleri çılgına dönmüştü. "Yıllardır aradığımız cevaplar onun beyninde yatıyor. Onları bulacağım. Her santimini incelemek zorunda kalsam da bulacağım."

"Doktor Falkenrath çoktan bul-" Sözlerim Albert'ın avucunun ağzıma çarpmasıyla kesildi.

"Kapa çeneni." Parmakları öfkeyle yanağıma batıyor, çenemi morartıyor ve kalçaları beni ilk sedyenin yanında duran ikinci sedyeye doğru itiyor.

Bir dirseğimi geriye savurup Albert'ın boynunun kıvrımına vuruyorum ve sedyenin çelik çubuğu alnıma çarpmadan önce kafa derimde bir yanık alevleniyor. Acı kafatasımda patlıyor ve burnuma doğru yükseliyor.

Rhys homurdanıyor ve alnında kanlı bir çizgi çizen neştere rağmen onu tutan metali tıkırdatıyor.

"Kıpırdamadan durmalısın!" Doktor Ericsson'un hayal kırıklığı sığırdığı dişlerinden akıyor.

Gözlerimin önünde daireler uçuşuyor, ama geri tekmeliyorum ve Albert'la yüzleşmek için kendimi döndürmeyi başarıyorum. Dizimi yukarı doğru kaldırarak taşaklarına vuruyorum ve öne doğru düşerek beni sedyenin üzerine yatırıyor. Elleri boğazıma dolanıyor ve gırtlığımı sıkıyor. Delilik gözlerini ele geçirmiş, öylesine öfkeyle dolmuş ki dışarıdaki kapıların çarpışından habersiz görünüyor.

Kadının sesi tekrar PA'dan geliyor. *"Uyarı. Kod Triyaji. Biyolojik tehlike güvenlik ihlali. Bulaşıcı hastalar. S bloğu. Alt kat. Derhal tahliye edin."*

Kornalar çalarken, Albert'ın takım elbisemin fermuarını açtığını, serin hava göğsüme çarpma kadar fark etmiyorum ve hızlı bir çekişle, çantayı başımdan geçirip yere atmadan önce vücudumdan ayırıyor. Üniforma ayak bileklerimde, botlarımın üzerinde omuzları silkilmiş bir şekilde duruyor.

"Ona ne kadar acı çektirebileceğimizi düşünüyorsun? Ha, Wren? Görünüşe göre o piç kurusuna fiziksel olarak işkence edemeyiz ama belki zihinsel olarak edebiliriz. Çünkü hiçbir şey sana yaptıklarımı izlemekten daha kötü olamaz. Sana hep yapmak istediğim şeyi." Albert silahını kılıfından çekip çıkarıyor ve soğuk, acımasız metal şakağıma saplanıyor. "Sonrasında seni öldürmem dışında."

Albert beni yatağın diğer tarafına doğru sürüklerken, ben üniformama takılıp tökezleyerek Rhys'le yüz yüze gelene kadar parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve kafa derime yakıcı bir acı gönderiyor.

Doktor Ericsson, Rhys'in kafasını Albert'la beni görebileceği kadar kaydırıyor ve ben onun karşısında çırlıçıplak durup öfke ve aşağılanma içinde dişlerimi sıkarken utancın ilk sancıları omurgamda dalgalanıyor. Kafama silah dayayan Albert elini karnımdan aşağı, kalçalarımın arasına kaydırıyor ve daha ileri gitmesini engellemek için kolunu yakalıyorum. Kalçalarının dürtüsüyle ona karşı koyuyorum.

Sert bir gümbürtü omurgama çarparak ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve yumruğunun yoğun acısı sırtıma yayılırken altımdaki çarşafı kavriyorum.

"İşte bu kadar. Dövüş benimle. Bu onu sadece daha fazla kızdırır." Başıma bastırarak çenemi yatağa doğru bastırıyor. "O Alfalar kapıdan girip seni böyle görürlerse ne olur biliyor musun? Onunla savaşır. Ölümüne. Sırf sana sahip olmak için. O yüzden buna alış tatlım. Artık üremek için bir araçtan başka bir şey değilsin."

"Siktir git!" Albert göğsümü kavrayıp o kadar sert sıkarken dişlerim gıcırıyor, acıdan gözlerim yaşıyor.

"Gözlerini izleyin. Gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü görüyor musun? Ölmüş gibi görünüyor. Eğer bağlı olmasaydı şu anda beni öldürebilirdi." Kapının dışındaki kaotik gürültü Albert'ın kulağımdaki sesini bastırıyor.

Kafamı geriye atıyorum ve kafatasımın yüzüne çarpmasıyla bir anlık sevinç yaşıyorum.

Kollarını belime dolayarak beni havaya kaldırıyor ve Albert beni yatağa çarpıyor. Beni tutmak için mücadele ederken kollarımı sallıyorum ve tek eliyle deri kayışı vücuduma geçirerek sıkıca tutturuyor.

"Lütfen! Tedavi bende! Lanet olası tedavi bende!" Çığlık atıyorum, her şey durma noktasına geliyor ve silahı hala yerinde, Albert beni orada tutuyor.

"Bu da ne?" Doktor Ericsson neşteri Rhys'in başından indirdi. "Ne dedi o?"

Hava saldırısı kapının dışında devam ediyor, nesneler diğer taraftan duvarlara çarpıyor ve üzerlerine tutturulmuş enstrümanları sarsıyor.

"Bir tedavim var. Tedavi."

Doktor Ericsson, Albert'la göz göze gelir ve başını öne eğir. "Peki bu tedavi ne içeriyor olabilir?"

"Anti-prion antikor. Doktor Falkenrath bir aşı yarattı."

"Ve kendini öldürdü." Doktor Ericsson'un hevesli olmayan ses tonu onu ikna etme umutlarımı söndürüyor. "Size inanmıyorum. Tedavisi yok. Ölmeden önce kendisinin de söylediği gibi, bu sürekli değişen bir protein."

"Binayı derhal boşaltın. Kod Triyaji. Binayı derhal boşaltın."

"Bu doğru. Bana günlüğünü bıraktı. Lütfen, aşı sizindir. Bırak bizi gidelim. Bir şeyleri kurtarabilirsin. Yeniden inşa edebilirsin." Sözlerim yalan. Tek amacım buradan çıkmak ve bunu yapmak için her şeyi feda edebilirim, babamın ömür boyu yaptığı işi bile. "Hepimiz buradan yürüyerek çıkabiliriz."

"Çanta, Peder. Çantasını arayın," diyor Albert, vücudumdaki ikinci kayışa uzanarak. "Buradan yürüyerek çıkmayacaksınız. Siz vahşilerin hiçbirisi bu dünyanın yeniden inşa edildiği günü görecektir kadar yaşamayacak. Madende kamp kuran küçük arkadaşlarınıza gelince? Lejyon gönderildi. Bir saat içinde ölmüş olacaklar."

Doktor Ericsson çantamı karıştırıyor ve şırıngayı havaya kaldırıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Aşı için çok sıcak. Proteinler

Muhtemelen denatüre olmuştur. Aptal kız. Hiç şüphesiz onu yok ettin." Arkasından, kapı uçarak açılır.

Ameliyathaneye giren, mavi mahkûm üniforması giymiş, deforme görünümlü iki erkeği görünce ciğerlerim donuyor. Dört ayaklarının üzerinde, hayvanlar gibi ileri atılıyor ve saldırmak için ayağa fırlıyorlar.

Alfalar.

İçlerinden biri kanlı, parçalanmış bir kolu Doktor Ericsson'ın boğazına dolayarak onu sürüklüyor. Çıkışa doğru ilerlerken bacakları tekmeleniyor ve çırpınıyor; kapıdan içeri girdikleri anda Doktor Ericsson'ın laboratuvar önlüğünün üzerine kırmızı bir sprey saçılıyor. Tek görebildiğim, kapının eşiğinde uzanan ve hareketsiz kalana kadar titreyen ayakları.

İkinci alfa sedyeyi Albert'a doğru yuvarlıyor, o da beni tutmaktan vazgeçiyor ve ben de kayışlardan kurtulup oturur pozisyona geçerek canavarın onu yere indirişini izliyorum.

Gözlerinin üzerine gerilmiş derisi ve ağzının her bir köşesindeki gümüş kelepçelerle, alttaki açıkta kalan fasiyasına kadar yırtılmış, korkunç derecede insanlık dışı görünüyor. Gerçek bir canavar.

Yaratığın Albert'la boğuşmasını izlerken korku beni felç ediyor, omurgamdan aşağı kayıyor. Bir kâbusun canlanmasını izlemek gibi.

Albert'in çılgılığı etrafımdaki duvarlara çarparak gürültülü bir şekilde yankılanıyor ve beni transımdan çıkarıyor.

Sedyeden uçuyorum, Ivan'ın üniformasının fermuarını çekip üzerimi örtüyorum ve Rhys'e doğru koşuyorum. Albert'ın bedeni havaya fırlayıp yanımdaki dik duran makineye çarpmadan önce ikinci bir çılgılık beni uyarıyor.

Bir sonraki anda başımın yan tarafına bir acı saplanıyor ve her şey kararıyor.

CHAPTER 42

A Korna boşluğu yarıyor, sabit, yüksek sesli. *"Kilitlenme T-eksi on beş dakika içinde başlayacaktır. Arındırma protokolü için hazırlanın. Kitleme T-eksi on beş dakika içinde başlayacaktır. on beş dakika."*

Gözlerim beni çağıran sese doğru çırpınarak açılıyor ve oda bir mercekten bakar gibi bulanıklaşıyor. İki beden karşımda yerde debeleniyor, yavaşça genişleyen görüş alanımda yuvarlanıyor ve neler olup bittiğine dair anılar süzülüyor.

"Rhys!" Sesleniyorum ve figürlerden biri sesime doğru dönüyor.

Rhys değil.

Yerde sürünerek, bir yılan gibi bana doğru geliyor ve Albert'ı bir kan gölünün içinde yatarken bırakıyor.

Duvar sırtıma çarpana kadar bana doğru gelen alfaya tekme atarak geri çekiliyorum.

Üstümden gelen kükreme dışarıdaki korna seslerinin üzerine yükseliyor ve alfa olduğu yerde duruyor. Siyah, cansız gözler benimkilerden Rhys'in bağlı yattığı sedyeye kayıyor. Çaresiz.

Yatağın yanındaki tepsiden bir neşter alıp ayağa kalkıyorum ve titreyen ellerimle tutuyorum. Alfa çömelmiş, saldırmaya hazır bekliyor.

Yavaş adımlarla yatağın etrafında dönüyorum, ani bir hareketle alfayı kışkırtmamaya dikkat ediyorum. Rhys'in kafasındaki metal mekanizmayı gevşetiyorum ve kollarını serbest bırakmak için bağları çözüyorum, silahımı erkeğin görebileceği bir yerde tutuyorum.

Beni izliyor, gözleri ellerimi takip ediyor ama yaklaşmıyor.

Alfa dişlerini gösteriyor. Siyah gözleri tıpkı bir köpekbalığının saldırmadan önceki gözleri gibi beyaza dönüyor.

"Brenin?" Rhys'in sesi beni yoğun bakışlarımdan koparıyor ve bacakları hâlâ bağılı olduğı halde oturur pozisyona geçiyor.

Alfa'nın deforme olmuş yüzü yana doğru eğilir, kaşlarının ince ve zayıf çizgisi birbirine kenetlenirken gözlerine siyahlık geri döner.

Topallayarak ilerliyor ve hareketleri bana meraklı bir hayvanı hatırlatıyor. Yaralı bir hayvanı.

Titreyen elimi ağızıma götürüp Rhys'in bir zamanlar kardeşi olan canavara uzanışını izliyorum. O kadar yırtık ve yanlış dikilmiş ki, bir zamanlar Rhys gibi olduğunu düşünmek acı verici.

Brenin'in siyah gözleri bir bana bir Rhys'e kayıyor, ya şaşkın bir tanıma ya da farkına varmanın acısıyla seğiriyor. Rhys'in parmaklarından uzaklaşıp yüzüne dokunulduğunda geri çekilirken gözlerim yaşlarla doluyor ve onu çarpıtıyor.

Rhys burnunu çeker ve elini hâlâ uzatmışken gözlerini pazusuna siler. "Brenin, benim. Rhys."

Gözyaşlarının parıltısı ışığı yansıtarak Brenin'in koyu siyah gözlerini yumuşatıyor. Tekrar topallayarak ilerledi ve parmakları Rhys'in yüzüne değıcek şekilde uzandı.

"Üzgünüm, Brenin. O gün orada olmadığım için üzgünüm. Seni koruyamadığım için," diye fısıldar Rhys.

Brenin biraz daha yaklaştığında, dudağının kenarı hafif bir gülümsemeye doğru kalkarken ondan bir inilti kaçıyor. Bana mutluluk ve hüznün karışımı duygular içinde kaybolmuş bir çocuğı hatırlatıyor. Bir an için düşüncelerim Habil'e kayıyor ve gözlerimdeki yaşlar yanaklarımdan aşağı dökölüyor.

Brenin ağızını açıp bir feryat koparıyor, acı ve ıstırap dolu bir ses ve ben onun için ağlıyorum.

Bir kurşun duvarlardan seker ve Brenin'in alnında küçük bir kara delik patlar. Gözleri irileşir, başı geriye düşer, eli Rhys'in elinden kayar ve yere yığılır.

"Hayır! *Hayır!*" Rhys yatakta sendeliyor, bacaklarındaki kayışlar ve kafatasına doğrultulmuş silahın namlusu tarafından durduruluyor.

Albert ayağı fırlar, bir elinde silah, diğesinde şırınga vardır. Omzunda etini parçalayan dişlerin izi vardır, koyu kırmızı kan pıhtıları ve altından görünen kemiklerle parlamaktadır.

"Isırılmışsın," diyorum, dikkatini dağıtmayı umarak. "Enfeksiyon kapmışsın." "Şanslıyım, tedavim var, değil mi?" Silahını Rhys'e doğrultan Albert

iğneyi koluna batırarak şırıngadaki tüm sıvıyı boşalttı.

"Tecrit T-eksi beş dakika içinde başlayacaktır. Dekontaminasyon protokolü için hazırlanın. Kilitlenme T-eksi beş dakika içinde başlayacaktır."

"Yolları ayırmanın zamanı geldi. Burası bir mezar gibi mühürlenecek ve seni de onlarla birlikte içeride hapsedecek." Silahı kaldırır ve kaşlarını çatarak göğsünü tutar. Başı dönüyor ve öne doğru tökezliyor. "Ne oldu?"

Yanımda, Rhys bacaklarındaki bağları çözüyor.

Yere düşen Albert, kendini desteklemek için önündeki sandalyeye tutunur. "Bana ne oldu?"

Onun seğirmesini ve titremesini izliyorum ve her şey bir araya geliyor. Babam yıllarca siyanürün tek tedavi olduğu konusunda şaka yaptı. Dredge ya da vahşiler için tedaviyi kastetmemişti. Gerçek canavarların tedavisini bulmuştu.

Albert'ın teni ölümcül bir mavi tonuna dönüşür.

Dies Irae. Gazap Günü.

Rhys sedyenin üzerinden ileri atılır ve Albert'ın üzerine tırmanır. Yumruğunu piçin yüzüne indirir, ta ki kırmızı lekeler maviyi kaplayana ve Albert altında hareketsiz kalana kadar. Albert'ın gözlerinden, burnundan ve ağzından geriye kalanlar şişmiş mor bir kütle halinde bir araya gelir, alfalardan daha az şekil bozucu değildir.

Kanlar içinde kalan ve titreyen Rhys kardeşinin elini tutarak Brenin'in başının üst kısmını okşar. İki yumruğunu da şakağına bastırıp ileri geri sallanırken acı dolu bir kükreme çıkarır.

"Tecrit üç dakika içinde başlayacaktır. Dekontaminasyon protokolü için hazırlanın. Kilitlenme T-eksi üç dakika içinde başlayacaktır."

Albert'ın silahıyla birlikte içinde babamın günlüğü olan çantamı yerden alıp Rhys'in yanına çömelıyorum ve başını okşuyorum. "Hadi," diye fisıldıyorum ve kulağının arkasına bir öpücük konduruyorum. "Gitmek zorundayız. Buradan çıkmalıyız."

Kolumu onun kolunun altına sokarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve kapıya doğru koşuyoruz. Pencereden bakınca, alfalar mavi üniformalarıyla koridoru dolduruyor. Doktor Ericsson'dan geriye kalanlar aralarına dağılmış, her biri onun bir parçasıyla besleniyor.

Elimi Rhys'in elinin içine sokarken gözlerim bir kez daha yaşlarla doluyor ve kalbim umutsuzluğa kapılıyor. "Onlardan çok fazla var. Zamanında çıkamayacağız."

Silahta kaç mermi kaldığını bilmiyorum ama her birini vursam bile yeterli olmaz. Albert bana ulaşmak için Rhys'e saldıracaklarını söyledi, oltadaki yem gibi.

Elimi onunkinden çekiyorum ve gözyaşlarımı bastırıyorum. "Git. Buradan çıkmalısın."

Ayaklarım altımdan fırlıyor ve Rhys beni kollarına alıyor. Kapıyı tekmeleyerek içeri giriyor ve beni enfekte kalabalığın arasından geçirirken başımı göğsüne yaslayıp kollarımı boynuna doluyorum. Derimdeki her sinir ucu uçucu bir enerjiyle karıncalanıyor ve kaslarım hayatım için savaşmaya hazır bir şekilde seğiriyor. Canavarlarla dolu bir deniz gibi deforme olmuş, sakatlanmış yüzlerin yanından geçerken, kaburgalarımın çarpan soğuk ve sert darbeler kalbimden geliyor ve göğsümü delip geçmeye hazır. Bir zamanlar insan olan ve herkes gibi hayatta kalmaya çalışan çocuklar.

Tıslayıp ondan uzaklaşıyorlar, biz yolumuza devam ederken hiçbiri yaklaşmaya cesaret edemiyor.

Saat dakikaları devirirken, Altı beni cehennemin derinliklerinden çıkarıyor. Sadece kırmızı bir ışığın sürekli yanıp sönmesiyle aydınlanan karanlık merdiven boşluğuna ulaşıyoruz.

"Tecrit T-eksi bir dakika içinde başlayacaktır. Dekontaminasyon protokolü için hazırlanın. Kilitlenme T-eksi bir dakika içinde başlayacaktır."

Rhys merdivenlerden inerken göğsümde bir aciliyet duygusu çarpıyor, aşağıdan gelen çığlıkların yankısı omurgam boyunca dalgalanıyor. Sahanlıkta iki figür gölgelerin arasında kambur oturuyor ve ışık yanıp sönerken siyah üniformalı bir Lejyon askerinin bacaklarının aralarından çıktığını seçebiliyorum. Rhys parmaklıkların kenarına tutunarak etraflarından dikkatli adımlarla geçerken ıslak bir yırtılma sesi midemin çukuruna çarpıyor. Biri dönüyor, gözleri bembeyaz parlıyor, yüzü kötü dikilmiş deri parçalarıyla deforme olmuş ve sendeliyor.

Parçalanmış bir eli bana doğru savuruyor.

"Oh, Tanrım!" Rhys'in boynunu sıkıyorum, kaslarım gerginlikten yanıyor ve nefesimi tutuyorum.

Rhys alfaya hırlayarak elini savuruyor ve boğazından bir titreşim yükseliyor. Daha önce hiç duymadığım bir ses, alçak bir gırtlak sesi.

hırıltı, ardından tanıdık bir klik sesi.

Alfa irkilir, bakışlarını indirir ve saldırmak yerine yemeğine geri döner.

Merdivenlerden inmeye devam ederken dudaklarımdan titrek bir nefes sızıyor.

Birinci katın kapısını çarparak içeri girdiğimizde, çağrılmış olması gereken Lejyon askerlerinin ürkütücü manzarasıyla karşılaşırız. Cesetleri parçalanmış ve kanlar içinde, yığınlar halinde yatıyor ve vücut parçaları yere atılmış.

İki alfa, taze et kokusu alan köpekler gibi bize doğru saldırıyor.

Albert'ın silahını Rhys'in bacaklarımdan altına sardığı eline tutuşturuyorum ve vücudum, kafataslarına iki el ateş etmeden önce nişan alabileceği kadar yukarı kayıyor. Tam isabet.

Başları geriye düşer ve yere yığılırlar.

Bir başka alfa yaklaşıyor, bir deri bir kemik kalmış ve o kadar çok kana bulanmış ki yüzünü seçmek neredeyse imkânsız, dişlerini gösteriyor.

Rhys onu duvara öyle sert vurur ki, kafatası çarpmanın etkisiyle çatlamış gibi ses çıkarır.

Alfa duvardan aşağı kayarak kan izleri bırakır ve yere yığılır.

Koridorun aşağısından gelen silah sesleri ve çığlıklar bazı askerlerin hâlâ hayatta olduğunu gösteriyor.

"Kilitleme T-eksi otuz saniye içinde başlayacaktır. Dekontaminasyon protokolü için hazırlanın. Kilitlenme T-eksi otuz saniye içinde başlayacaktır. Otuz dokuz. Otuz sekiz. Otuz yedi ..."

Rhys beni kollarında taşıyarak koridorda çıkışa doğru koşuyor.

Etrafımdaki her şey yavaşlıyor. Yavaşlıyor. Yavaşlıyor.

Etraftaki sesler sessizliğe bürünüyor ve ben ona bakıyorum; çenesinin sıkılığını, derisindeki kanı, gözlerinde yanan kararlılığı, fırsat verilse beni kolayca yok edebilecek korkunç yaratıklara aldırmadan.

Calico onu bu yüzden istiyordu. Onu kontrol edebilecekleri bir silaha, Aylakların arasında dolaşıp onların emriyle öldürebilecek bir vahşiye dönüştürmek için.

Bu cehennem gibi yerdeki en ölümcül canavar.

Buradan canlı çıkabilecek miyiz bilmiyorum. Burada, kabuslarımdan yeşerdiği yerde kilitli kalacak mıyım? Eğer ölürsek, birlikte ölürüz.

Saat saniyeleri gösterirken, bizi dibe çekmekle tehdit eden dehşet ve kaosun ortasında.

Yalnız ölmeyeceğim.

Bağırışlar kulaklarıma hücum eden kan seslerini kesiyor ve bakışlarımı koridorun sonundaki karanlıktan çıkan yarım düzine askere çeviriyorum. Kemikleri titreten bir çığlık yardım çığlıklarını bastırıyor. Bize doğru koşuyorlar, elleri ve yüzleri kan içinde uzanıyorlar. Arkalarında, soluk, yarı saydam derili ürkütücü yaratıklar dört ayak üzerinde ilerliyor, bazıları askerlere ulaşmak için duvarlara tırmanıyor, vücutları alfalardan daha deforme olmuş, bir zamanlar insan olan vahşi hayvanlar gibi.

Mutasyonlar.

Askerlerin gözlerindeki dehşet bedenimi ürpertiyor. Başımı

Rhys'in boynuna yaslayıp kurtulmamız için dua ediyorum.

Çıkışa doğru çarparken koluma bir güç çarpıyor. "*İki.*

Bir. Kilitleme."

Gözlerimi alacakaranlığın azalan ışığında açıyorum.

Rhys'in omzunun üzerinden bakarken, çıkışa doğru koşuşturan askerlerden birini görüyorum. Onu Albert'in Villalar'da yaşayan bir arkadaşı olarak tanıdım.

"Bekle! Beni bekle!" Bağırışları, gıcırdayan metalin sesini zorlukla bastırıyor. "Lütfen!"

Kalın çelik duvarlar birbirine kayarak onu içeriye kilitliyor. Sanki cehennemin derinliklerinden sesleniyormuş gibi, zayıf çığlıklarının diğer taraftan yankılandığını duyabiliyorum.

Kollarımı boynuna dolayarak Rhys'e sarılıyorum, ona karşı titriyorum. Etrafımızda Ragerlar ve alfalar koşuşturup duruyor ama Rhys'in beni içine aldığı güvenlik halesini asla ihlal etmiyorlar.

Lejyon askerleri, nöbetçi kulelerinden ve binanın çevresine dizilmiş araçlarından ateş açarken, daha büyük bir tehdit olduğu için bizi görmezden geliyorlar. Bazıları arbedeye kapılıp yanımızdan hızla geçiyor ve içeride mahsur kalan arkadaşlarını kurtarmak için nafil bir çabayla aşılmaz çelik kapılara ateş ediyor.

İlk defa kimin tarafında olduğumu bilmiyorum.

Silah sesleri bana babamın eskiden anlattığı, Tarayıcı'nın ilk vuruşundan sonra askeri güçlerin kontrolü ele geçirmeye çalıştığı hikâyeleri hatırlatıyor. Rhys dumanlar ve uçuşan mermi parıltıları arasında tökezleyerek ilerliyor, ara sıra yolumuza çıkan alfaları vuruyor.

Açık avluda beni yıllar önce özgürlüğüm için tırmandığım çite doğru taşıyor. "Önce sen tırman," diyerek beni yere bırakıyor ve yaklaşmakta olan alfalarla yüzleşmek için dönüyor.

Ben çitin üstünden atlayıp diğer tarafa geçerken onlar da tıslayıp ileri atılıyorlar, şüphesiz benim peşimdeler. Rhys arkamdan geliyor.

Alfalar peşimizden koşuyor, en az iki düzinesi çitlere tırmanıyor.

El ele, çöl kumunda koşturuyoruz.

Hızımı korumaya çalışırken ciğerlerimde ateş yanıyor, arkamdan gelen hırıltılar etrafımıza yavaş yavaş çöken karanlıkta beni daha da hızlandırıyor.

Kafamın içinde gök gürültüsü gibi bir gürültü koparken, ayaklarımın altındaki toprak sarsılıyor ve dengemi kaybediyorum. Arkamı döndüğümde alfaların bize doğru ilerliyor olması gereken yerde alevler ve dumanlar görüyorum. Ateşin ve enkazın arasından birkaçı saldırmaya devam ediyor, birinin uzvu yarıya kadar kopmuş.

Kısa bir mesafe koşuyoruz ve nefes nefese kaldığımda silah sesleri nefesimi kesiyor ve patlamalarla yere yuvarlanan alfaları görmek için geriye bakıyorum.

Kör edici bir far parıltısı bir korna sesine eşlik ediyor ve gözlerimizi parlaklıktan koruyarak yolumuzda duruyoruz.

Önümüzde rölantide duran yeşil Calico kamyonu görünce panik göğsümü delip geçiyor, sürekli bir aciliyet ritmi.

Birkaç başıboş alfa yaklaşırken arkamızdaki homurtular daha da yükseliyor. "Ne bekliyorsun, kırmızı halı mı?" Tripp içeriden bağırıyor ve bir sonraki nefesim histerik bir kahkahayla ciğerlerimden fırlıyor.

Aracın arkasına doğru dolanıyoruz ve Rhys muşambayı geriye atarak içeride kalabalıklaşan tuhaf yüzleri ortaya çıkarıyor. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Üniformaları ve iskelet vücutları Calico'dan kurtulanlar olduklarını ele veriyor.

Rhys beni kamyonun arkasına kaldırıyor ve ben onu içeri çekmeye yardım eder etmez, kamyon öne doğru yalpalıyor ve geride kalan alfaların etrafına toz bulutları saçıyor.

Rhys elleriyle yüzümün iki yanını kavrayarak bana bakıyor. Dudaklarının köşesi hafif bir gülümsemeye dönüşüyor ve sonra dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Başardık. Güvendeyiz, Wren."

Bileklerini kavriyorum ve gözlerim yaşarırken gülümseyerek başımı sallıyorum. "Güvende."

CHAPTER 43

W Elimde alev alev yanan bir meşaleyle Rhys'in arkamda durduğu yere doğru bakıyorum ve başını sallayınca meşaleyi ileride bıraktığımız benzin izinin üzerine fırlatıyorum. Bir ateş halkası tabanı çevreliyor

küçük binanın kapısından giriyor ve tüm dosyaların kutular içinde yerde yığılı durduğu açık kapıdan içeri süzülüyor.

Calico'dan geçenlerin tüm dosyaları.

Turuncu canavar, her prosedürü, her korkunç deneyi detaylandıran kutuları ve dağınık kağıtları yutuyor, havaya bir kül bulutu göndererek türümüzün en karanlık anlarını temizliyor.

Uzanıyorum ve kalıntıları avucumda topluyorum.

Bazıları kanıtları silmenin bir trajedi olduğunu söyleyebilir.

Ancak masumların hikayelerini anlatacak ve anılarını yaşatacak kişiler var olduğu sürece kanıtlar asla silinmeyecektir.

EPILOGUE

İki ay sonra...

I New Mexico'da bir yerlerde 66. Yol'un hemen dışında park edilmiş motosikletin karşısında, başımı güneşe doğru eğmiş, ılık çöl sıcaklığının yüzümü örtmesine izin veriyorum. Kucağımdaki derginin bir sayfası açık duruyor.

her gün okumaya özen gösteriyorum. Benim neslim ve gelecek nesiller için iyi bir hatırlatma.

Sen dünyayı olduğu gibi görüyorsun. Ben dünyayı olmadığı gibi görüyorum. Ancak bireysel olarak gördüklerimiz geçmişimiz, deneyimlerimiz ve gelecekle ilgili umutlarımız tarafından şekillendirilir. Herkesin bir hikayesi olduğunu ve yaşadığınız sürece başka bir insandan nefret etmeyi asla bilemeyeceğinizi daima hatırlayın.

Zamanla sizin neslinizin bizim hatalarımızdan ders çıkarması için dua ediyorum. Belki de yol boyunca bizden bir şekilde kaçan gerçeği öğreneceksiniz - yaratılıştaki nefreti ve insanların acılarına karşı kayıtsızlığı tedavi edebilecek bir aşı yoktur. Bunlar var olan en öldürücü hastalıklardır.

Bu artık senin dünyan, Wren. Gördüğün gibi yaşa.

Yanağıma dokunan yumuşak fırça gözlerimi açmamı sağlıyor, Rhys başımda dikilmiş, Sarai'ninkine benzer, sarkık bir pelüş tavşan uzatıyor. Bu kadar eski olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde hâlâ sağlamdı ve sadece biraz kirle kaplıydı.

Binaya doğru hızlı bir bakış, Rhys'in sadece birkaç saniye önce içeri tırmandığı kırık pencereyi gösteriyor. Duvarlardaki soluk gökkuşağı ve güneş boyaları bir zamanlar orada duran kreşin görüntüsünü pek vermiyor.

"Çok hızlıydı."

"İstediğin şeyi sattın mı?"

"Evet, mükemmel." Tavşanı daha önceden topladığım sicimle koltuğun arkasına bağladım ve gülümsedim. "Buna bayılacak."

"O," diye düzeltiyor Rhys, elini henüz görünmeye başlamamış karnıma koyarak. "Buna bayılacak."

"Babasının kızı olmasını umuyorsun ama muhtemelen sonu benim gibi olacak.

Duygusal olarak içine kapanık. Erkeklere karşı temkinli."

"Sonuna kadar inatçı," diye ekliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Eğer bana çekerse, oğlum da pek iyi olmaz."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve iç çekiyorum. "Doğru. Paylaşma konusunda pek iyi değilsin ve kilonun iki katı incir yiyorsun." Omuz silkerek gülümsüyorum. "Belki ikizlerimiz olur. Annemin vardı. Bunun genetik olduğuna eminim."

Sanki bu ihtimali hiç düşünmemiş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dünya buna hazır mı bilmiyorum."

"Dünya mı? Yoksa sen mi?"

"İkisi de." Kıkırdıyor ve parmağını çenemin altından geçirerek dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor. "Seni seviyorum, küçük kuş. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

"Ben de seni seviyorum." Bunu yüksek sesle söylemekte tereddüt etmiyorum. Acıya lanet olsun. "Hazır mısın?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Başımı sallayarak gülümsüyorum ve babamın günlüğünü çantama tikiştiriyorum. "Hadi lastik yakalım."

Arkamı döndüğümde Rhys bisikletin yanında diz çökmüş, parmaklarının arasında bir şey tutuyordu. Teklif etmek için tuttuğu bronz bükülmüş metale bakıyorum ve neler olup bittiğini anlayıp anlamadığımdan emin olamadan gözlerimi kırıştırıyorum. Başparmağı ve işaret parmağı arasında halka şeklinde bükülmüş eski moda bir iskelet anahtar duruyor.

"Eskiden anahtar biriktirdiğini hatırlıyorum. Bunu çantanda buldum." Metali ovuşturarak bakışlarını benimkilerden ayırdı. "Geleneklerden hoşlanmadığını biliyorum ama bunu resmileştirmek istedim. Olabildiğince resmi. Seni seviyorum, Wren. Kalbimin kilidini açan tek kişi sensin." Metali parmağıma geçiriyor ve tam oturuyor. "Seni asla incitmeyeceğim. Seni asla terk etmeyeceğim. Asla başka birini istemeyeceğim. Sana benim deme şerefine nail olabilir miyim?"

Parmağımda spiral çizerek yükselen yüzüğe bakıyorum ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Bir gün bir yerlerde gizli bir hazineyi açan anahtarı bulacağımı hayal etmeyi severdim. Önemli ya da değerli bir şey. Sanki birinin tüm hayat hikayesinin anahtarı bendeymiş gibi." Anahtarı

parmağımın etrafında döndürüyorum ve pürüzsüz çeliğin tenimin üzerinden geçmesine izin veriyorum. Bükülmüş bir metal parçasının

benim için çok şey ifade edebilirdi. Bu sadece ona duyduğum sevgiyi daha da artırabilirdi. Çok anlamsız ve aynı zamanda mükemmel.

Bakışlarımı onunkilere çevirerek gülümsüyorum ve yanağını okşuyorum. "Sen benim hikâyemsin Rhys. Benim en önemli şeyim. Cevabım evet."

Ayağa kalkıyor ve öpücüğü de sözleri kadar saygılı, sessizce aşkını ve bağlılığını itiraf ediyor. Sanki dünya sona ermek üzereymiş ve geriye kalan tek şey bizmişiz gibi öpüyor beni. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"Hey! Romeo ve Juliet! Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Rigs'in motorunu devirdiği yere doğru dönüyorum, arkasında iki sıra motorcu ve arkadan gelen iki yeşil kamyon var.

Kervanımızın yeni üyeleri Tripp, Tinker ve Rigs tarafından Calico'dan serbest bırakılanlar. Lejyon askerleri o gün madene gelmelerine rağmen, Tinker tarafından patlayıcılarla döşenmiş boşaltılmış tünellerle karşılaştılar.

Bildiğimiz kadarıyla o zamandan beri bir baskın olmadı.

Duvar hâlâ Lejyon tarafından korunuyor ve sayılarının azalmasıyla onlarla savaşabilir, hatta bariyerleri yıkıp topluluğu ele geçirebiliriz. Ama bu bizi onlardan daha iyi yapmaz.

Bunun yanı sıra, hayatta kalanların hiçbiri, sonsuza dek kabuslarımızda kalacak ve insanlığın en karanlık, en acımasız doğasını simgeleyen bir yere bu kadar yakın yaşamayı umursamıyor. Bir gün bu mühürlü kapıları kırıp yepyeni bir nesle bulaşabilecek bir yer.

Böyle bir şey olmaması için dua ediyorum ama ne olur ne olmaz diye yolumuza devam etmeye karar verdik.

Rhys inleyerek bisiklete tırmanıyor, ben de öne doğru eğilip kollarımı ona doluyorum ve çenemi sırtına yaslıyorum. "Seninle yalnız gitmemem için bana iyi bir neden söyle," diyor omzunun üzerinden.

Bu yoruma sııttım.

Bir zamanlar tek başıma hayatta kalmanın, hayatta *kalmanın* tek yolu olduğuna inanıyordum. İnsan, kendisini başkalarına bağlayan ipleri kopararak kayıtsız hale gelir. Yenilmez. Sevgi yükümlülüklerinden kurtulur.

Ayrıca aşkın acının habercisinden başka bir şey olmadığına inanıyordum.

Ne de olsa bu dünyada sevgiye yer yok. Sert ve vahşi ve almaktan besleniyor, ama yine de onu arıyoruz, çünkü yaşama ve sevme arzusu bizi bir tür olarak bağlayan ve yaşayabilirliğimizi sağlayan tek evrensel şey - yol boyunca bizi yok etmeye çalışan acı ve nefrete rağmen bizi harekete geçiren sürekli bir nabız.

Dünya en karanlık halindeyken, bir şekilde sevgi hala ışığı taşıyor.

Aşk güç ve zayıflıktır. Bir koltuk değneği ve bir kılıçtır. Bir insanı boşlukta bırakabilir ve yaralarını iyileştirebilir. Yıldızların dostudur, gölgesi ise acıdır. Zamanı belirsiz bir ikilemdir.

Ancak her şeyden önce sevgi gereklidir.

"Yapabiliriz," diyorum ona. "Ve kesinlikle kendi başımıza başarırız. Ama başkalarıyla birlikte hayatta kalmanın daha iyi olduğunu gördüm. Bu tamamen ... *biyolojik zorunluluk* meselesi."

"O zaman yapacağımız şey bu. Birlikte hayatta kalacağız."

Rhys diğerlerini otoyola geri götürüyor ve hayatımın bir sonraki bölümünün yazılmak için yalvaracağı doğruya doğru ilerliyoruz.

Zihinlerinde yarattıkları güvenlik illüzyonunu kaybetmekten korktukları için kendilerini neyin beklediğini asla bilemeyecek olanlar var.

Hayatta kalmanın daha zor ama gerçek olduğu o duvarın bu tarafını seçtim. Çünkü babamın günlüğünde dediği gibi.

Gerçek dünyayı görmüyoruz. Sadece *kendi* dünyamızı görüyoruz.

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun ya da kısa, yorumunuz her zaman takdir edilir ve bir arkadaşınıza kitap hakkında bilgi vermekle birlikte, bir yazara verebileceğiniz en harika hediyedir ❤️

Juniper Unraveling dünyasında geçen başka bir kitap planlıyorum, bu yüzden ne zaman çıkacağını öğrenmek için haber bültenime kaydolmayı unutmayın! İçinde

Bu arada, diğer hikayelerime göz atmak için kaydırmaya devam edin.

Okuduğunuz için teşekkürler.

AKNOWLEDGMENTS

Kitaplarımı yayınlamaya başlayana ve bunun gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu fark edene kadar yazmanın her zaman yalnız bir şey olduğunu düşünürdüm. Sadece bu küçük bağımlılığımı teşvik etmekle kalmayan, aynı zamanda ben bu kurgusal dünyalarda kilitli kalırken hayatımın diğer yönlerinin normal şekilde işlemeye devam etmesini sağlayan birkaç kişi var.

Kocam Trent, sohbet ederken onu tamamen unuttuğumda ve hemen (birçok) defterimden birini almak için çabaladığımda inanılmaz derecede bağışlayıcıdır. Ya da ocakta yemek pişirirken kendimi bir sahneye kaptırdığımda, duman dedektörleri patlamadan ve yemek taşmadan hemen önce devreye giriyor. Ayrıca çamaşırlara, bulaşıklara yardım ediyor ve çok yoğun olduğum zamanlarda çocukları oyalıyor, bu da onu bir süper kahraman olarak nitelendiriyor. Kaydettiğin için teşekkürler, uzun çocuk. Seni seviyorum.

Kızlarım, gün boyu sesler duyan bir anneleri olduğunu düşünürsek oldukça iyi çocuklar olarak büyüyorlar. Bana ilham verdiğiniz, beni cesaretlendirdiğiniz ve her sabah kalkıp elimden gelenin en iyisini yapmam için bana bir neden verdiğiniz için teşekkür ederim. İkinizi de sonsuz seviyorum.

Anneme, babama ve kardeşlerime, bana inandığınız ve ihtiyacım olduğunda beni ittiğiniz (ve beni yargılamadığınız, ha!) için çok teşekkür ederim. Hayatta ne yaparsam yapayım, her zaman arkamda olacağınızı biliyorum. Hepinizi seviyorum.

Editörüm ve dostum Julie Belfield, sizinle henüz yüz yüze tanışmadığıma inanamıyorum. Seni altı yıldır tanıyorum. Altı. Ve bu süre içinde inanılmaz bir akıl hocası oldun. Bu kitap senin sayende daha iyi oldu.

hikayelerimi şekillendirirken verdiği yürek. Zor bir aşk ama senin sayende kendime daha çok güvenen bir yazar oldum.

Terri R.'ye, olağanüstü beta okuyucuma. Yazdıklarımın yayınlanacak kadar iyi olup olmadığını bilmediğim için bir takma adın arkasına saklandığım Scribophile günlerinden beri tanıdığım bir başka kişi. Çalışmalarına inandığın ve hikayelerimi daha iyi hale getirdiğin için teşekkür ederim.

Dirty Girl Romance Blog'dan Lana. İhtiyacım olduğunda ahlaksız destek sunduğun için (ve her türlü et referansını yakaladığın için) teşekkür ederim. Ayrıca, kitaplarımı beta okuduğun, kilisede otururken uygunsuz sorularım olduğunda yanımda olduğun ve bağımsız yazarlar için inanılmaz bir destek olduğun için teşekkür ederim. Sana tapıyorum, kadın!

Vigilante Vixens'larım - Hepinizi seviyorum! İhtiyacım olduğunda bana gidebileceğim bir yer -mutlu bir yer- verdiğiniz ve yazı mağarasında kilitli kaldığımda hikayelerimi canlı tuttuğunuz için çok teşekkür ederim. Birkaç isim vermek gerekirse: Lisa V., Timitra, Analia, Kelly, Diane, Eliza, Astrid, Courtney, Loyda, Agnese ve Angela - teşvik ve destekleriniz için teşekkür ederim. Bunu her seferinde söylediğimi biliyorum ama siz olmasaydınız ne yapardım gerçekten bilmiyorum!

Delicesine yetenekli kapak tasarımcım Sarah Hansen, muhtemelen hiçbir anlam ifade etmeyen fikirlerin parçalarını aldı ve bir şekilde onlardan bir şaheser yarattı.

Hikayelerime bir şans vermeye istekli olan ve incelemeler ve çalışmalarımı tanıtarak sevgiyi diğer okuyucularla paylaşan tüm blog yazarlarına çok teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Ve son olarak, okuyucularım - bunların hiçbiri siz olmadan mümkün olmazdı. Kitaplarımı aldığınız, paylaştığınız, tavsiye ettiğiniz, bana mesaj attığınız ve yorum bıraktığınız için teşekkür ederim. Buraya ne yazarsam yazayım, çılgın kafamı sizlerle paylaşabildiğim için ne kadar minnettar olduğumu asla tam olarak yansıtmayacağım. Hikâyelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Keri Lake, iblislerle mücadele, intikam ve h ı n z ı r c a sürprizler konusunda uzmanlaşmış karanlık bir romantizm yazarıdır. Hikâyeleri, iyi ve kötü arasındaki çizgide yürüyen anti kahramanlar ve onları dize getiren cesur kadın kahramanlarla cesurdur. Kitap yazmadığı zamanlarda kocası, kızları ve asi Labrador'larıyla (hiçbir şeyi geri almayan) vakit geçirmekten hoşlanıyor. Sert kahve ve alternatif müzikle besleniyor, iyi bir kırmızı şarabı seviyor ve hafif bir bitter çikolata bağımlılığı var.

VIP E-posta Listesine kaydolarak Keri Lake'in yeni sürümlerini, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip edin:

[VIP E-POSTA KAYDI](#)

Eşantıyonlar, eğlenceli sohbetler ve kitaplarının ön kopyalarını kazanma şansı için okuma grubuna katılarak bir Vigilante Vixen olun:

[VIGILANTE VIXENS](#)

Okurlarından haber almayı çok seviyor...

www.KeriLake.com

keri@kerilake.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.